

ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΠΙΖΑΝΗ

ΘΕΙΑ ΑΡΧΗ
ΚΑΙ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΟΝ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

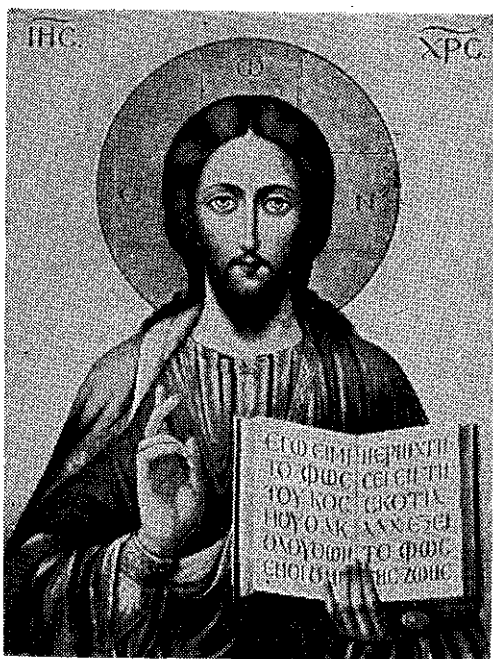
10

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»
ΑΘΗΝΑΙ 1973

10

ΘΕΙΑ ΑΡΧΗ
ΚΑΙ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΟΝ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

(Υπό τοῦ Ἐπικοινωνοῦ κ. Γ. Χ. Πιζάνη)

10

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

ΑΘΗΝΑΙ 1973

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας νὰ δώσωμεν μίαν ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ ἀοράτου, πλὴν ἀναμφισβητήτως ὑπαρκτοῦ, Οὐρανοῦ Βασιλείου, περὶ τοῦ ὁποῦοῦ πραγματεύεται τόσον ἡ Ἁγία Γραφή, ὅσον καὶ ἅπαντα τὰ Ἱερά Βιβλία ὄλων τῶν Θρησκειῶν, προβαίνομεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος ἔργου, πρὸς διαφώτισιν τῶν πιστῶν, εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ἀδελφῶν μας.

Τὸ γεγονός, ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ περιεχομένου τοῦ παρόντος ἔργου μετεδόθη εἰς ἡμᾶς εἰς διαφόρους Ἐπικοινωνίας μας κατὰ τὰ ἔτη 1960, 1961 καὶ 1962 ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἀρχηγῶν, Ὑπαρχηγῶν καὶ Διδασκάλων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, θεμελιώνει τὸ κῦρος τούτου καὶ διαφωτίζει τοὺς πιστοὺς διὰ τῶν γενομένων ἀποκαλύψεων ἐκ τοῦ Ὑπερπέραν, μέσω τοῦ μοναδικοῦ Ἐπικοινωνοῦ μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, κ. Γεωργίου Χ. Πιζάνη, ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς Ὄργανώσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἐπουρανοῦ Βασιλείου.

Π. Ο. Α.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ Σταυρὸς σχηματίζεται ἀπὸ δύο εὐθείας γραμμὰς ὀριζήμενου μεγέθους, ποὺ διασταυροῦνται καθέτως. Εἶναι τὸ πλέον ἀπλοῦν σύμβολον τῶν Μυστηρίων, ποῦ, ἐν τῇ ἀπλότητί του, εἶναι πολυσύνθετον.

Ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων τὸ σύμβολον τοῦ Σταυροῦ ἐτιμᾶτο ἰδιαιτέρως εἰς τὰς τελετουργικὰς δοξασίας τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν Ἰνκας.

Οἱ πρόγονοι τῶν ἀρχαίων τούτων Λαῶν, δι' ἐπικοινωνιῶν των, ἐγνώριζον ὅτι τὸ σύμβολον τοῦ Σταυροῦ θὰ ἐγένετο εἰς τοὺς μετέπειτα αἰῶνας ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν οἱ πρότεροι Εὐρωπαῖοι ἐξερευνηταὶ ἐξώρμησαν, πρὸς ἐξερευνησιν νέων χωρῶν, πρὸς ἀνακάλυψιν θησαυροῦ, ἐπήνδρωσαν τὰ πλοῖα τῶν μὲ τὰ πλέον αἰσχροῦ ἀποβράσματα τῆς Κοινωνίας, ἀγύρτας καὶ κακοπριά στοιχεῖα, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτοὺς ἀμοιβὴν ἀξίαν τοῦ θάρρους των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατέκτησαν τὴν Ἀμερικανικὴν Ἠπειρον, ὄχι ὡς Ἄγγελοι τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἀλλ' ὡς τέρατα τῆς Ἀποκαλύψεως· καὶ, ὡς ἐκ τούτου, ἡμάρτωσαν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐξερευνητῶν.

Εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ Ἐκκλησία ἐτήρησε παθητικὴν στάσιν. Ἀπλῶς μὲ τὰς εὐλογίας τῆς ἐσύστησεν εἰς τοὺς ἀπερχομένους κατακτητὰς νὰ ἐκχριστιανίσουν τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς ἀγνώστου εἰσέτι Ἠπείρου καὶ μὲ τὴν εὐχὴν ν' ἀποκομίσουν μεθ' ἑαυτῶν ὅσον ἠδύναντο περισσότερον χρυσόν, ἀποβλέποντες πάντοτε εἰς τὸ ὕλικόν συμφέρον καὶ ἀδιαφοροῦντες τελείως διὰ τὴν κατήχησιν τῶν ἰθαγενῶν ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων.

Δὲν ἦτο συνεπῶς δυνατόν αἱ Εὐρωπαϊκαὶ αὐταὶ ὀρδαί, ποὺ ἀνεχώρουν διὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν μίαν ξένην Χώραν, νὰ συνεργασθοῦν μὲ τοὺς κατοίκους τῆς ὡς εἰρηνοποιοί. Ἐπέπεσαν, ὡς τέρατα λυσσαλέα, ἐπὶ τῶν ἰθαγενῶν, διὰ νὰ ἀρπάξουν ὅτι τὸ πολυτιμώτερον εἰς

χρυσόν εἶχον κεκρυμμένον εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῶν. Κατέστρεψαν πᾶν ἴχνος τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῶν, ὥστε ἡ Ἐπιστήμη σήμερον νὰ λυπηταί¹, διότι δὲν ἀνεῦρεν τὰς κυριωτέρας ἀποδείξεις τῆς ἱστορικῆς τῶν προελεύσεως. Τὸ θλιβερότερον μάλιστα, ἦτο ὅτι μεταξύ τῶν θανδάλων κατακτητῶν ὑπῆρχον καὶ ἱερεῖς, οἵτινες συνειργάσθησαν εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν πολιτῶν ἀποδείξεων, ἔργων τέχνης καὶ πολλῶν ἄλλων τεκμηρίων τοῦ πολιτισμοῦ τῶν.

Βασισθῆτε, ἀδελφοί, εἰς τὴν Ἐπιστήμην, ποῦ πιστεύει μὲ εὐσέθειαν καὶ ἀγάπην εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ ὄχι εἰς τὴν ἄπιστον Ἐπιστήμην, ποῦ μὲ ἐλαφρότητα, ἐπαναλαμβάνει τὸ «οὐ μὲ πείσεις κἂν μὲ πείσης».

Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία, καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑποστηρίξη παμπάλαιας τῆς ἀρχᾶς μὲ μεσαιωνικὸν σκότος καὶ νὰ ἀγνοῇ, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα, ποῦ οἱ πιστοὶ δὲν ἀνέχονται τὰ χονδροειδῆ ψεύδη, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διεκήρυττον οἱ Καρδιναλῖοι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τὸ Στερέωμα εἶναι ὑάλινον καὶ ὁ ὀρίζων ἐγγίζει τὴν Γῆν! Διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ δὲ ἡ ἀποψὶς τῶν αὐτῆ, ἀπέστειλαν ἐπιτροπὴν ἐκ Καρδιναλίων νὰ ἐρευνήσουν σχετικῶς. Μετὰ 5 ἐτῶν ἀπουσίαν τῶν ἐπέστρεψαν καὶ διεβεβαίωσαν τοὺς πιστοὺς, ὅτι πράγματι ἤγγισαν διὰ τῶν χειρῶν τῶν τὸ ὑάλινον Στερέωμα². Τοιαῦτα χονδροειδῆ ψεύδη κατεργάζεται, δυστυχῶς, ἡ Ἐκκλησία, πρὸς θλάσθην τῆς Θρησκείας καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν πιστῶν. Ὅταν οἱ Φαρισαιοὶ εἰσχωρήσουν εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ Κλήρου, συσκοτίζουν τὰ πνεύματα καὶ ἀμαυρώνουν τὸ ἱερόν τῶν ἐπάγγελμα.

Ἐμπαίζουν τὸ Σύμβολον τοῦ Σταυροῦ.

ΣΤΑΥΡΟΣ = ΕΛΠΙΣ

Προτοῦ ἀρχίσω ἐπὶ τῆς Ὄργανώσεως τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, καλὸν εἶναι νὰ σταματήσωμεν μὲ εὐλάβειαν ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρόν, διότι ἐξ Αὐτοῦ ἐμάθαμε τὸ τί εἶναι Ἀγάπη. Ἡ λέξις «Ἀγάπη»

-
1. Θεοί, τάφοι καὶ σοφοί (Σ. Β. Σερᾶμ) Ἐκδ. Γεωργιανοπούλου.
 2. La religion al alcance de todos Edit. J. Bergua, Madrid,

παρέμεινεν ὡς ἔννοια συμπαθείας, Ὡς οὐσία παρεποιήθη.

Εἶναι δύσκολον, ὄχι ὅμως καὶ ἀκατόρθωτον, ν' ἀντιληφθῆ τις, τὰς ποικίλας σημασίας τοῦ Σταυροῦ. Ἀρκεῖ νὰ μὴ τοῦ λείπη ἡ πνευματικὴ διαύγεια τοῦ Ἄγνου Φωτός.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ κλεῖς τῶν Μυστηρίων. Μὲ τὴν πίστιν μας πρὸς Αὐτὸν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Λόγων τοῦ Σωτῆρος, αὐτομάτως διεισδύομεν εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Ἀοράτου Βασιλείου Του. Ἡ διεισδυσίς αὕτη γίνεται πάντοτε μέσῳ τοῦ Ἄγνου Φωτός, ποῦ ἡ Θεία του Χάρις μᾶς ἐμποτίζει δι' εἰδικῶν δυνάμεων.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ πόνου. Μέσῳ αὐτοῦ ἐξιδανικεῦται ἡ ψυχὴ καὶ ἀποκτᾷ σθένος, διὰ νὰ καθυποτάξῃ τὰς σκοτεινάς γνώσεις τοῦ πνεύματος καὶ ἀντικαταστήσῃ αὐτάς με φωτεινάς γνώσεις, πρὸς ἰσοστάθμισιν ψυχῆς τε καὶ πνεύματος.

Ὁ Σταυρὸς ἔλκει τὸν εὐθὺν καὶ ἀνεξίκακον χαρακτήρα, ποῦ ἐνεργεῖ κατ' ἀντανάκλασιν τῆς Θείας Βουλῆσεως.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ δύναμις τῶν ἀδυνάτων.

Ὅσοι δὲν δύνανται νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ Ἄγνον Φῶς τοῦ Σταυροῦ, εἶναι πνευματικῶς τυφλοί.

Ὁ φανατικὸς εἰς τὰς θρησκευτικὰς του δοξασίας, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ Ἄγνον Φῶς τοῦ Σταυροῦ ἢ τῆς Ἀγάπης καὶ σκορπᾷ ἀναξίως τὰς δυνάμεις του.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ ἐμψυχωτικὴ φλόγα ἐν δράσει, ποῦ ὁ Προμηθεὺς μετέδωκεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, με ἀνταλλαγὴν τὸ γνωστὸν μαρτύριόν του.

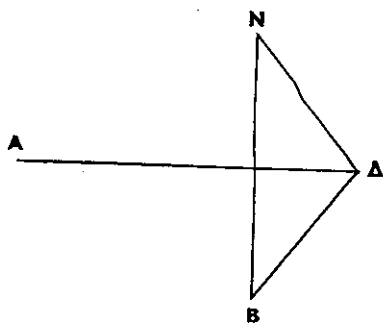
Ὁ Σταυρὸς εἶναι δέκτης τῶν δεήσεων μας, ἀλλὰ καὶ πομπὸς τῆς καθοδηγήσεώς μας. Οὕτω τὸν ὤρισεν ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ, ὁ Πατὴρ ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ὀργανικὸν ὕλικόν διὰ νὰ μᾶς ἐνθυμίζῃ τὸ Οὐράνιον Ὁργανωμένον Βασιλείον του.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ὁ ὕμνος τῆς δόξης τοῦ Δημιουργοῦ, διότι ὁ Υἱὸς Του ἐδόξασεν Αὐτόν.

Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ κρυφὴ μελωδίᾳ τῆς ψυχῆς.

Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀκολουθοῦντος ἀποκόμματος, σχηματίζεται ἡ δυναμικὴ κατεύθυνσις τοῦ Σταυροῦ εἰς σχῆμα τόξου.

«...Διότι τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸν θέλει ἀτμόσφαιραν καθάραν, ἀπηλλαγμένην ἀπὸ κάθε εἶδους μιάσματα, ἵνα δυνηθῇ τὸ μήκος του νὰ κυκλάσῃ τρεῖς φορές τὸν Σταθμὸν Α. Ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Δύσιν, ἀπὸ Δυσμᾶς εἰς Νότον καὶ ἀπὸ Βορρᾶν εἰς Δύσιν κ.λ.π.» (ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ. ΒΟΥΛΗ (28.1.62).

«Τὰ πάντα, Κύριε, ἐκ Σοῦ ἐκπορεύονται. Σὺ καὶ μόνον ὁ Ζωοδότης καὶ Ἐμψυχωτὴς τῶν πάντων. Ἀπὸ Ἐσὲ ἀναμένουν οἱ ἀδελφοὶ βοήθειαν, Φῶς καὶ πᾶσαν δύναμιν πρὸς εὐημερίαν των.

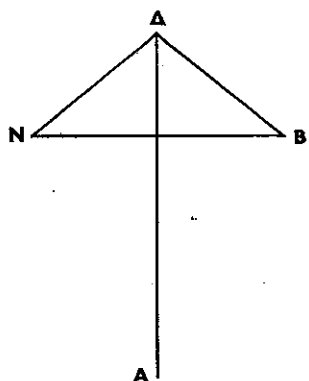
»Διατὶ τὸ ἔσχατον αὐτὸ μέσον τοῦ θανάτου (τὸν Σταυρὸν) ἐξέλεξαν, ὡς τὸ ἰδανικώτερον ἔμβλημα τῆς πίστεως;

»Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου. Ἀφαιρῶντας, λοιπόν, τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ σας, μειώνετε τὰς ἀμαρτίας του καὶ αὐξάνετε τὰς ἰδικὰς σας.

»Ὁ Σταυρικὸς θάνατος, εἶναι θάνατος πόνου καὶ ὁ πόνος, ὅπως γνωρίζετε, ἐξιδανικεῖ τὴν ψυχὴν. Τὸ ἔσχατον αὐτὸ μέσον τῆς ἐξιδανικεύσεως, ἔχει ἐκλέξει ὁ Κύριος, διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ἡ Γραφή, ὅτι οἱ ἔσχατοι ἔσονται πρῶτοι.

»Ὁ Σταυρὸς ἔχει τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Σημαίνει, ὅτι ὁ πόνος εἶναι κοινὸς εἰς ὅλον τὸν Σταθμὸν σας. Ἐάν ἐνώσετε τὰ δύο του ἄκρα μετὰ τὴν κεφαλὴν, σχηματίζετε τὸ τρίγωνον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος κατ' ἀντίθετον τοποθέτησιν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὰ δύο ἴσα τρίγωνα, τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Ἄγνωστοῦ Φωτὸς ἐντὸς τῆς πνοῆς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ (βάσις τοῦ μεγάλου τριγώνου) ὑπερτεροῦν, ὡς πανίσχυρος, ἀόρατος καὶ ἐνίστε ὀρατὴ Δύναμις.

»Τὸ θέλος σημαίνει ὅτι μίαν κατεύθυνσιν ἔχουν ὅλοι: τὴν τοῦ Οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο, ἐξιδανικευόμενοι, μέσῳ τοῦ πόνου καὶ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ἀκολουθοῦν τὴν ὀρθὴν ὁδόν. Ἐντὸς τοῦ εἰκονιζομένου σχήματος ἐνυπάρχει ὁ ἀριθμὸς 4, ποὺ συμβολίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ Πνευματικοῦ

Κόσμου καὶ τὴν ἀκατάπαυστον διδαχὴν Του πρὸς τὸν Σταθμὸν "Ἄλφα, ἐπὶ τῆς Πίστεως, Ἀγαθότητος, Γαλήνης καὶ Πραότητος. Ἡ εὐθεῖα γραμμὴ συμβολίζει τὴν ἐπαφὴν τοῦ Σταθμοῦ Α μὲ τὰς Ἐπουρανίας Δυνάμεις Μας» (ΦΑΡΑΧ, 3 - 9 - 62).

«Ὁ Σταυρὸς ἔχει πολλὰς ἐννοίας. Ἐπισημαίνει, πρῶτον, τὸν Οἶκον τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ τὴν Ἐλπίδα. Ἄνευ αὐτῆς, ὁ ἄνθρωπος μαραίνεται, ὡς τὸ κοπτόμενον ἄνθος.

»Εἶναι τὸ σημεῖον τῆς προσθέσεως. Δι' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ συσσωρεύῃ ὅλας τὰς καλὰς ὑποδείξεις, ποὺ προέρχονται ἐκ τοῦ Σταυροῦ.

»Ὁ Σταυρὸς εἶναι Φῶς Ἀγνόν, μέσω τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἀβυσσαλέα θάθη τῆς Γνώσεως.

»Ὁ Σταυρὸς ἔχει ἀμειτακίνητον θάσιν εἶναι ἀπόρθητον φρούριον, ὅταν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς ἐννοίας Του, ἔχουν τὸ ψυχικὸν σθένος.

»Ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ Λεωφόρος τοῦ Κυρίου. Ἀπέραντος καὶ δύσβατος διὰ τὰς ἀσθενικὰς ψυχὰς, σχεδὸν ἀπρόσιτος. Εὐκόλος καὶ προσιτὴ, ὅταν ἡ ὄντοτης εὐρίσκεται ἐντὸς τῶν Δέκα Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

»Ὁ Σταυρὸς σημαίνει σκόπευσιν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῶν διακεκριμένων γηϊνῶν ὀντοτήτων, διὰ τὴν ψυχικὴν τῶν ἀνάτασιν.

»Ὁ Σταυρὸς ὀδηγεῖ ἀοράτως τὴν σκέψιν μας, ὥστε ὁ Κύριος, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, νὰ μᾶς δίδῃ χεῖρα βοηθείας.

»Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ ἅπαν τῆς ἀγνώστου Γνώσεως. Προσκυνήσατε Αὐτόν.» (ΦΑΡΑΧ 20 - 4 - 62).

Ὁ Σταυρὸς, δὲν εἶναι μόνον τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐλπίδος. Ἄνευ αὐτῆς, οὐδὲν συγκρατεῖται ἐπὶ τῆς ζωῆς. Ἴδου τί λέγει ὁ Φωτοδότης Ἄρχων ΦΑΡΑΧ ἐπ' αὐτῆς:

«Ἄνευ ἐλπίδος, ὅλα εἶναι σκοτεινά. Ποίαν ἐλπίδα ὁμως δύνασθε νὰ ἔχετε, ὅταν ἡ ἐλευθέρᾳ σας θούλησις στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀβασίμων ὀνειρῶν τῆς ὕλικῆς βελτιώσεως τῆς ζωῆς σας;

»Μία εἶναι ἡ ἐλπίς: αὐτὴ τοῦ Βασιλείου Μας. Εἶναι ὁ ἄ-

κτινοβόλος Ἄστηρ τοῦ Θεοῦ Λόγου, μὲ ἀφθάστους δυνάμεις εἰς περιεχόμενον. Ἐὰν στρέψετε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πρὸς τὸν Κύριον καὶ ζητήσετε ἀπὸ Αὐτοῦ τὸ παρήγορον νόημα τῆς Ἐλπίδος, εὐθὺς ἀμέσως θὰ ἔχετε τοῦτο, ὡς ζωογόνον ἀκτίνα. Πού, ὄχι μόνον θὰ θερμάνη τὴν καρδίαν σας, ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τοὺς καρποὺς τῆς εὐσπλαγχνίας Ἐκείνου, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς θέσεώς σας εἰς τὸ μικρὸν τῆς διαμονῆς σας διάστημα. Ἰδοῦ, πού θὰ εὗρητε τὴν ἀληθῆ ἐλπίδα, τὴν ἀπηλλαγμένην ἀπὸ κάθε ψευδαίσθησιν.

»Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ φάρμακον τῆς τεταραγμένης καὶ πονεμένης ψυχῆς. Ἡ ἐλπίς θαυματουργεῖ, ὡς ἀκτίς τῆς Θείας Δυνάμεως. Ἡ ἐλπίς διαλύει τὰ ἐμπόδια καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἐμπνέει τὴν εὐχάριστον προσδοκίαν τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐλπίς εἶναι ἀξία ἐντὸς τοῦ ἀτελευτήτου Σύμπαντος. Αὐτὴ κρατεῖ τὰς ἔλξεις εἰς συνεχῆ ἐνέργειαν, διὰ νὰ δημιουργῆται ζωὴ καὶ κινήσις. Τὰ εὐεργετήματα τῆς ἀξίας τῆς εἶναι ἀνυπολόγιστα. Διὰ τοῦτο ἐτιμήθη, ὡς ἀναπόσπαστον κόσμημα τοῦ Κυρίου: «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἐλπίς», λέγει ὁ Κύριος, διὰ νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν.

Ἐλπίς, ἀδάμαστη δύναμις τοῦ Κυρίου,
εἰς Σε προσβλέπει ὁ πιστός,
ἀποκτᾷ σθένος καὶ ἀντοχὴν,
ἐφόδια Οὐράνια μέσ' τὴν ψυχὴν.

(ΦΑΡΑΧ 25 - 11 - 61)

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

«Douter de Dieu, c'est mourir dans la vie ;
croire en lui, c'est vivre dans la mort.
Ne pas savoir chercher la vie au delà de
la mort, c'est chercher la mort dans la vie».

VICTOR LEVÈRE

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

“Υψιστε, Σὺ μόνον ἐξουσιάζεις τὸ Ἄπειρον, μὲ τὰ ἄπειρα ἐν
(αὐτῷ δημιουργήματά Σου.

Σὺ μόνον γνωρίζεις, πότε καὶ διατὶ ἀφαιρεῖς ἢ προσθέτεις εἰς
(αὐτὰ ἐκ τῶν ἀπέιρων ἀγαθῶν Σου.

Ἴδου κάτι, ποῦ ὁ νοῦς τῶν δημιουργημάτων Σου, δὲν δύναται
(νὰ συλλάβῃ.

“Ὅχι διότι δὲν θέλει, ἀλλὰ διότι ἀγνοεῖ τὸ θάθος τῆς Βουλῆ-
(σεῶς Σου.

Δὸς εἰς αὐτὰ Φῶς, ἵνα ἀφυπνισθῶσιν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν των
(νάρκην

καὶ ἴδουν μὲ τοὺς ἐσωτέρους αὐτῶν ὀφθαλμοὺς τὸ Μέγα Ἐρ-
(γον τῆς Σῆς Δημιουργίας.

Σὺ γνωρίζεις, Ὑψιστε, τὸν λόγον τῆς καθυστερημένης αὐτῶν
(πίστεως.

Σὺ καὶ μόνον δύνασαι νὰ δεῖξῃς εἰς αὐτὰ τὴν ὁδὸν Σου,

ἵνα μὴ περιπλανηθῶσιν, ἐν μέσῳ φωτός, εἰς τὰ σκότη τῆς ἀ-
(μαθείας.

(ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, 10.10.61)

· Ἀναρίθμητα συγγράμματα ἐκυκλοφόρησαν διὰ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ὑπαρξιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἐάν, ἀδελφοί μου, ἔχετε στοιχειώδεις γνώσεις ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, τότε δύνασθε εὐχερῶς νὰ ἐννοήσετε τὸ παρὸν ἔργον. Ἐάν, ὅμως, αἱ γνώσεις σας εἶναι ἐλλιπεῖς, προσπαθήσατε νὰ τὰς συμπληρώσετε μὲ τὴν μελέτην καταλλήλων ἔργων καὶ ὕστερον λάβετε τὸν κόπον νὰ μετουσιώσητε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, τὰ ὅσα ἀναλαμβάνω, μέσῳ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, νὰ σᾶς μεταδώσω.

Ἡ καλὴ θέλησις εἶναι μία καλὴ ἀρχὴ καὶ ἡ κατανόησις τῶν κειμένων μου σκοπὸν ἔχει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ.

Προτοῦ, λοιπόν, εἰσέλθωμεν εἰς τὰ κύρια θέματα τοῦ παρόντος ἔργου, πρέπει νὰ τονίσω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς, θεβια, νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται, ἔλκεται ἀπὸ τὸ ἀγνωστον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐνεφανίσθη εἰς εἰς τὸν γήϊνον κόσμον μας. Μὴ, ὅμως, γνωρίζων τὴν προέλευσίν του ταύτην καὶ ποῦ, μετὰ τὸν θάνατον μεταβαίνει, διερωτᾶται:

- Διατί ἐρχόμεθα εἰς τὴν Γῆν καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς ἐμφανίσεώς μας;
- Ποῖος, ἄρα γε, νὰ εἶναι ὁ ἀκριβὴς προορισμὸς μας εἰς τὸν κόσμον τῆς ὕλης;
- Τί γινόμεθα μετὰ τὸν θάνατον;
- Τὸ πνεῦμα μας ζῆ καὶ πέραν τοῦ τάφου ἢ δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν Αἰωνιότητα;
- Τί σημαίνει Αἰωνιότης ἐὰν δὲν παραδεχόμεθα τὴν ἐπέκτασιν τῆς ζωῆς μας;

Καὶ μετὰ τὰ ἐρωτήματα ταῦτα, τοῦ πόθεν ἐρχόμεθα καὶ ποῦ πηγαίνομεν, ἄλλαι πολλαὶ ἀπορίαι γεννῶνται εἰς τὴν σκέψιν μας, διὰ τὸν ἄνθρωπον, τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἄγνωστον.

Ποῖος μᾶς διαθεβαίῳνει, ὅτι πράγματι ὑφίσταται Κόσμος τῶν Πνευμάτων;

Ἐὰν ὑφίσταται Οὐρανια ζωὴ, πῶς εἶναι αὕτη διωργανωμένη; κ.λ.π.

Εἰς πάντα ταῦτα, τὰ ἄλута διὰ τὸν ἄνθρωπον προβλήματα, ἀπαντᾷ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος μὲ σαφήνειαν καὶ λογικότητα, διὰ νὰ φωτίσῃ τὸ πνεῦμα μας καὶ μᾶς καταστήσῃ γνώστας τῶν ὄσων ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν καὶ πέραν τοῦ τάφου, μέχρι τῆς εἰσοδοχῆς μας εἰς τὴν Λευκὴν Πολιτείαν τῶν Πνευμάτων, ποῦ αὕτη διέπεται ἀπὸ τοὺς ἀμεταθλήτους Νόμους τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος στερεῖται τῆς Θείας Φωτίσεως, ἡ ἀντίληψις του εἶναι στενὴ καὶ αἱ ἐπίγειοι γνώσεις του περιορισμέναι. Ἐπομένως, δὲν ἔχει εὐρὴν ὀρίζοντα. Τὴν ἐλπίδα τὴν θεωρεῖ ὡς παρήγορον στιγμὴν τῶν ψευδαισθήσεων του· καὶ οἱ συλλογισμοὶ του εἶναι ἐσφαλμένοι, ἀφοῦ δὲν δύναται, δι' αὐτῶν, νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν ἀγνοίαν του. Ἐπὶ παραδείγματι λέγει: «Ὅσοι ἀποθνήσκουν, ποτὲ δὲν ἐπιστρέφουν εἰς τὸν κόσμον μας, διὰ νὰ μάθωμεν ἐξ αὐτῶν τί γίνεται καὶ ποῦ πηγαίνει ἡ ψυχὴ. Ἐὰρ γε ἐκμηδενίζεται, ὅπως καὶ τὸ σῶμα; Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, τίποτε τὸ θετικὸν δὲν ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν μας, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ματαιοπονεῖ, ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἔρευναν, νὰ μάθῃ αὐτό, ποῦ δὲν δύναται ποτὲ νὰ μάθῃ.

Αἱ θρησκείαι ὀμιλοῦν περὶ τῆς αἰωνίας ζωῆς, χωρὶς θεβαίως οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων νὰ πιστεύουν εἰς αὐτήν. Ἄλλα διδά-

σκονται καὶ ἄλλα πράττουν εἰς θάρος των. Οἱ νεώτεροι Φαρισαῖοι, ναὶ μὲν διδάσκουν τὸ Καλὸν καὶ Ἄγαθόν, ἀλλὰ δὲν συνοδεύουν αὐτὰ διὰ τῶν πράξεων των. Ἄρα, πρῶτοι αὐτοὶ ἀρνοῦνται τὴν Διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα ἐπιπλέουν, ὡς ἄκακα ἄρνια.

Οἱ θεολογοῦντες καὶ ὁ Κληρὸς ἀγνοοῦν τελείως τὸ ἀγνωστον. Διὰ νὰ ἱκανοποιήσουν ὅμως τὰς ἀπορίας τῶν πιστῶν καὶ πρὸ παντὸς αὐτὰς τῆς Ἐπιστήμης, δημιουργοῦν, ἀπὸ ἀτομικὰ συμφέροντα, χονδροειδεστάτους καὶ ἀνικανοποιήτους εἰς τὰ ποιμνία τῶν μύθους, πάντα δὲ εἰς θάρος αὐτῆς ταύτης τῆς Θρησκείας.

Λέγει ὁ Κληρὸς, ὅτι αἱ Ἁγία Γραφαὶ εἶναι θεόπνευστοι. Δὲν ἐξηγεῖ εἰς τοὺς πιστοὺς, διὰ ποίου μέσου ἐγράφησαν. Ἀποφεύγει νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι αὐταὶ ἐλήφθησαν διὰ πνευματιστικῶν ἐπικοινωνιῶν. Μόνον οἱ κληρικοὶ, σιωπηλῶς, ἔχουν τὸ προνόμιον τοῦτο καὶ λησμονοῦν, ὅτι ἀκριθῶς εἰς αὐτοὺς παρουσιάζεται ὁ Πονηρὸς, διὰ νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ. Ἐὰν ὁ Κληρὸς ἐνήργει μὲ χρηστότητα, θὰ κατέκτα τὰ πλήθη. Δυστυχῶς, συμβαίνει τὸ ἀντίθετον.

Ἀπαγορεύει ὁ Κληρὸς εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὸ προνόμιον τῆς δυνατότητος τῶν ἐπικοινωνιῶν μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ποῖος ὅμως εἶπεν εἰς αὐτούς, ὅτι εἶναι μόνον αὐτοὶ οἱ προνομιοῦχοι τῶν ἐπικοινωνιῶν; Διατί, μετὰ δαιμονικῆς λύσεως, καταφέρονται ἐναντίον πάσης ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ψυχῶν; Μήπως σκέπτονται νὰ δώσουν μελλοντικῶς εἰς ἐλαχίστους, δι' ἀμοιβῆς, τὸν τίτλον, ὅτι ἔχουν διαμεσιτικὰς δυνάμεις ἀγαθὰς, ὅπως καὶ ὁ Ποντίφηξ τῶν Καθολικῶν διένεμεν ἐπ' ἀμοιβῆς τίτλους συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτημάτων των;

Διατί οἱ κληρικοὶ προφασίζονται, ὅτι μόνον τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν θνητῶν; Πόθεν τὸ γνωρίζουν τοῦτο; Τὰ δὲ ἀγαθὰ πνεύματα τί γίνονται; Δὲν ἔχουν ἰσχύν, ὅταν τὰ ἴδια διδάσκουν, ὅτι τὸ Καλὸν καὶ Ἄγαθόν θὰ κατατροπώσῃ τὸ Κακὸν καὶ Πονηρὸν; Διατί φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν εἰς τὰς ἀντιλήψεις των; Μήπως οἱ θεολογοῦντες μετὰ τοῦ Κληροῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσουν, ἐπικοινωνοῦν μετὰ τῶν σκοτεινῶν πνευμάτων καὶ δι' αὐτὸ συσκοτίζουν τὰ πνεύματα τῶν πιστῶν;

Ἄς ἐνοήσουν, ἅπαξ διὰ παντός, οἱ ἐξ ἀγνοίας καταφερόμενοι ἐναντίον τῶν ἐπικοινωνιῶν, ὅτι τόσον τὰ σκοτεινὰ ὅσον καὶ τὰ ἀγαθὰ πνεύματα εἶναι ἐλεύθερα νὰ συνομιλοῦν μετὰ τῶν θνητῶν.

Φαίνεται, ἐκ τῶν ὄσων γνωρίζω, ὅτι τὰ ἀγαθὰ πνεύματα, ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Κλήρου, παραχωροῦν τὴν θέσιν των εἰς τὰ πονηρά. Ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Κλήρου πρὸς τοὺς πιστοὺς.

Ἐπάρχουν καὶ κληρικοὶ μὲ ἀγίαν ψυχὴν καὶ ἐναρέτους πράξεις, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν σπουδαίαν χρησιμότητα τῶν ἐπικοινωνιῶν μετὰ τῶν Πνευματικῶν Ἀρχόντων τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς ζωογόνον τροφὴν τῶν ψυχῶν μας. Θέτομεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν καλῶν αὐτῶν ἀδελφῶν μας καὶ ἀξίων μελετητῶν τὸν ὄγκον τῶν ἐπικοινωνιῶν μας, διὰ νὰ φωτισθοῦν εἰς ὅ,τι δὲν γνωρίζουν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ φωτίσουν καὶ ἄλλους ἀδελφούς των.

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

Ἡ μετενσάρκωσις εἶναι παλαιότατον φαινόμενον, τὸ ὅποιον παραδέχεται ἡ Θρησκεία(1) καὶ ἀποκρούει ὁ Κλήρος τῆς στενῆς ἀντιλήψεως. Ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκώσεως ἀναφέρεται εἰς ὄλας τὰς Θρησκείας τῶν Λαῶν. Ἄπειρα φαινόμενα τῆς δοξασίας ταύτης περιγράφονται καθημερινῶς εἰς ποικίλα πνευματιστικὰ περιοδικὰ ὄλου τοῦ Κόσμου, ὡς ἀδιάσειστα πειστήρια. Ἡ μετενσάρκωσις εἶναι, ὡς ἐτόνισα ἀλλαχοῦ, τὸ μεγαλύτερον εὐεργέτημα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Διὰ τοῦτο, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα, ὁ ψυχικῶς ἀμόρφωτος, ν' ἀποκρούῃ τὴν δοξασίαν ταύτην ἀπὸ ἡλιθιότητα ἢ συμφεροντολογικὸν ὄφελος.

Αἱ ἐπικοινωνίαι μετὰ τῶν ἀγαθῶν πνευμάτων, εἶναι ἀναμφισβήτητον γεγονός. Φωνασκοῦν μόνον οἱ Ἐωσφορικοί, ὅτι μόνον πονηρὰ πνεύματα ὑπάρχουν. Τοῦτο δὲ γίνεται ἀπὸ σκοποῦ, ἵνα μὴ λαμβάνουν οἱ πιστοὶ ὀδηγίας χρηστάς, πρὸς καταπολέμησιν αὐτῶν τῶν ἰδίων φωνασκούντων.

Ὁ Πονηρὸς, πάντα παρουσιάζεται ὡς δῆθεν προστάτης τῆς Ἐκ-

1. Ὅρα Ἐρμηνεῖαν Καινῆς Διαθήκης Π. Τρεμπέλα 15ην ἐκδοσιν α) σελις 45 - 46 Εὐαγγέλιον Ματθαίου κεφ. ια' 13 - 22 καὶ β) σελ. 1023 - 1024 Ἀποκάλ. τοῦ Ἰωάννου κεφ. ια' 3 - 4 ἐνθα ἀναγράφει ἐν τῇ ἐρμηνευτικῇ στήλῃ ὁ καθηγητὴς κ. Π. Τρεμπέλας: «Καὶ θὰ δώσω ἐγὼ ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς δύο μάρτυράς μου, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὁποίων θὰ ἀ ν α ζ ῆ σ ο υ ν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ὅπως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Προδρόμου ἀ ν ἔ ζ η σ ε ν ὁ Ἡλίας...».

κλησίας, διὰ νὰ τὴν ἀμαυρώσῃ, μέσῳ τοῦ φανατικοῦ Κλήρου καὶ τῶν θεολογούντων μὲ τὴν στενὴν ἀντίληψιν. Ἡ κακεντρέχειά των εἶναι τοσαύτη, ὥστε νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι πράγματι οὗτοι ἀπεστάλησαν ἐπὶ κακῶ μετὰ προσωπίδα Ἄγγέλου καὶ πνεῦμα σατανικόν.

Ἐὰν εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ ἀπώλεσε τὰς δυνάμεις Του καὶ νὰ ἀφῆκε νὰ κυβερνοῦν μόνον τὰ πονηρὰ πνεύματα! Ἀνήκουστος λογικὴ τῶν παραπλανημένων!

Ὅστις εἶναι ἀστοιχείωτος ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ Κόσμος μας εἶναι κακὴ μικρογραφία τοῦ Οὐρανοῦ καί, ἐὰν δὲν ἐπενέβαινον τὰ ἀγαθὰ πνεύματα, δὲν θὰ ἤδυναμεθα ν' ἀνταπεξέλθωμεν ἐναντίον τοῦ μίσους, τῆς μισαλλοδοξίας, τῆς συκοφαντίας καὶ τῶν μυρίων κακῶν, ποὺ μαστίζουν τὴν Ἀνθρωπότητα.

Οἱ ὑστερισμοὶ τῶν κακοβούλων, ἐπικυρώνουν τὰ ὅσα ἀναφέρω. Διὰ τὴν μιμουμένην τὴν πραότητα τοῦ Κυρίου, τὸν γλυκὺν τρόπον Αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς Ἀγάπης νὰ εὐαγγελίζουσι τὴν ἀλληλεγγύην τῶν ἀδελφῶν των; Δυστυχῶς, παρεμβάινει τὸ ἀτομικὸν των συμφέρον, ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ ἱερόν των ἐπάγγελμα. Εἶναι λυπηρὸν νὰ μὴ δύνανται, διὰ τῆς κρίσεώς των, νὰ διακρίνουν τὸ Καλὸν ἀπὸ τὸ Κακόν. Ἄς ἐγκύψουν εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐννοίας τῶν καλῶν πράξεων, ὡς καὶ τῶν κακῶν, διὰ ν' ἀντιληφθοῦν, διὰ ποῖον σκοπὸν κατῆλθεν ὁ Κύριος, ἵνα μᾶς φωτίσῃ καὶ μᾶς ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ Πονηροῦ.

Τὰ Ἱερὰ Κείμενα τῆς Γραφῆς — ὅπως γνωρίζει ὁ κάθε συνετὸς καὶ σώφρων ἄνθρωπος — ἔδωσαν τὴν θάσιν τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ. Ὁ πολιτισμὸς οὗτος εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του παρεγνωρίσθη, ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων κοινωνικῶν συστημάτων, τῆς νεκρᾶς φιλοσοφίας καὶ τῶν δογματικῶν διενέξεων, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ πρωτοφανὲς κλίμα σάλου τῶν ἀντιλήψεων. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος ἀπώλεσε τὸν προσανατολισμὸν του καί, διὰ μέσου τοῦ σημερινοῦ ἀγχοῦ τῆς ζωῆς, οἱ ἀνεξάρτητοι οικονομικῶς νὰ πάσχουν ἀπὸ ἀνίαν ἢ ξεαλλοῦν ἀπλησίαν, οἱ δὲ ἄλλοι οἱ πενόμενοι, νὰ φθάνουν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου ἀπὸ ἀπόγνωσιν.

Ποία εἶναι διερωτῶμαι, ἡ θέσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν γενικὴν αὐτὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κατάπτωσιν; Πῶς ἐνεργοῦν αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τί ἀπέδωσαν μέχρι στιγμῆς; Εἶναι γνωστὰ τὰ πάντα καὶ περιττεῖ νὰ ἐπεκταθῶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἡ μέλαινα φώτισις συνεσκότισε τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων, ὥστε κανεὶς

νά μὴν ἐφαρμόζη εἰς τὴν πράξιν τὰς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐνῶ τὸ ἄγχος, εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μας, πιέζει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ἀπόγνωσις τὸν συνθλίβει, μία νέα Φῶσις ἔρχεται ὡς ἀρωγὸς του. Τὸ Φῶς αὐτὸ, σκοπὸν ἔχει νὰ διαλύσῃ τὰ νέφη καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ πτυχὰς καὶ ἄγνωστα σημεῖα τοῦ Οὐρανοῦ μὲ Θείας κατευθύνσεις καὶ νέας ἐλπίδας. Καὶ τοῦτο γίνεται κατὰ τὴν στιγμήν, πού ὁ ἄνθρωπος, ναρκωμένος, περιπλανᾶται εἰς τὴν Παγκόσμιον ὁθόνην, ὅπου συνεχίζεται νὰ παίζεται ἡ τραγικὴ κωμωδία τῆς ζωῆς του.

Παρά, λοιπόν, τὰς ἀντιρρήσεις τῶν σχολαστικῶν, πού ἐμμένουν εἰς τὰς τετριμμένας καὶ ἀπηρχαιωμένας δοξασίας των, ὁ Οὐρανὸς ἀποκαλύπτει τώρα τὸ Νέον Φῶς, προσηρμοσμένον εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τοῦ ταλαιπωρημένου πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν αὐτὴν πάντα θάσιν τοῦ Θείου Λόγου, πού ἐδίδαξεν ὁ Κύριος: «Ἀναπαύετε ἀλλήλους». Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ ἴδιον αὐτὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας ἐπεκτείνεται πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Γνώσεως.

Μὲ ἀμεροληψίαν καὶ χωρὶς φανατισμὸν καὶ πάθος, μελετήσατε τὰς νέας Οὐρανιας ἀποκαλύψεις. Ἐκεῖ θὰ εὔρητε τὴν κλεῖδα τοῦ ὀρθοῦ, ἀκολουθοῦντες τὴν Λεωφόρον τῶν Πνευματικῶν Ἐπουρανίων Ἀρχηγῶν, πρὸς φῶσις καὶ ἀνόρθωσις παντὸς κακῶς κειμένου.

ΤΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΝ

Λέγομεν «συγκεκριμμένον» τὸ κάθε τί πού ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας· καὶ «ἀφηρημένον» ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ὑποπίπτει. Ἐκ τῆς διακρίσεως αὐτῆς δὲν ἔπεται, ὅτι τὸ ἀφηρημένον δὲν ὑφίσταται. Βασίζόμενοι ἐπὶ τῶν συγκεκριμμένων μόνον, παραδεχόμεθα αὐτὰ ὡς πραγματικὰ καὶ ἀμφισβητοῦμεν τὰ ἀφηρημένα, ὡς ἀνύπαρκτα.

Τὸ ἄγνωστον, ὡς ἔννοια ἀφηρημένη, τὸ παρερμηνεύομεν μὲ τὰς ποικίλας εἰκασίας μας. Ἐπειδὴ γίνεται λόγος περὶ ἀγνώστου, ἄς ἴδωμεν τί λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ἐπ' αὐτοῦ:

«Ἡ γέννησις εἶναι μετάθασις ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξίαν εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν ὑπαρξιν εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν».

Ἡ λέξις «ἀνυπαρξία» ἔχει, κατὰ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀγνώστου. Ἐδῶ ἀνυπαρξία σημαίνει ἀπροσδιόριστον

χρόνον πρὸ τῆς Δημιουργίας τῶν πάντων. Δηλαδή, εἰς χρόνους Χ, ἢ Ἀνωτάτη Δύναμις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ὡς ἀγέννητος φύσις, μὲ τὴν ὀνομασίαν «Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων» («Α.Α.Α.»), ἐξουσίαζε τὸ Ἄπειρον ἐν τῇ ἀνυπαρξίᾳ του. Τὰ μυστήρια ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξηγοῦν, κατ' ἐπανάληψιν, οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὰ μεταθανάτια ἔργα των. Ἐκεῖ θὰ εὕρωμεν τὴν Ἀλήθειαν, ὡς αὕτη ἔχει.

Σκοπὸς μου, εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, εἶναι νὰ δώσω ὀλίγας τινὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ μίαν ἀπτὴν εἰκόνα τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς καὶ τοῦ Ὁργανωμένου Ἐπουρανοῦ Βασιλείου, διὰ νὰ φωτισθῶμεν καὶ φωτίσωμεν, κατὰ δύναμιν, τοὺς ἀδελφούς μας ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς.

Παρ' ὅλην τὴν πνευματικὴν μας μόρφωσιν, δὲν ἐπιτρέπεται, ἐν τῷ 20ῷ αἰῶνι, νὰ ἀγνοοῦμεν τὴν Ἀφηρημένην Δύναμιν, ἥτις διέπει τὰ πάντα. Ἡ ἀγνοία αὕτη εἶναι γνῶσις τῆς ἀρνήσεως, πού σημαίνει ὕλικόν ἄνθρωπον κατὰ 100%. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὕλικὸς ἄνθρωπος εἶναι μάταιος, ἄρα τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἄσκοπα, ἀνωφελῆ καὶ ἐκμηδενιστικά.

Εἶναι φυσικόν, ὁ μὴ μεμυημένος εἰς τὰς Ἀρχὰς τοῦ Πνευματισμοῦ, ν' ἀπορῆ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ: «Ἀπὸ πότε ὑφίσταται τὸ Ὁργανωμένον Ἐπουράνιον Βασίλειον; Διατί, ἔστω καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀλίγους, πού πιστεύομεν, νὰ μὴν ὑποπέση εἰς τὴν ἀντίληψίν μας; Ποῖος σὰς ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ;»

Τὰς σχετικὰς ἐξηγήσεις δίδει ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, εἰς ἄλλα ἀξιόλογα ἔργα Του. Ποτὲ δὲν ἐφαντάσθησαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἶναι δυνατὸν οἱ Κόσμοι τοῦ Σύμπαντος καὶ ἡ τύχη των νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς Ἀφηρημένας Δυνάμεις καὶ τοῦτο, διότι ὅλοι μας σχεδὸν εἴμεθα ψυχικῶς ἀμόρφωτοι.

Τὸ Ἀόρατον Ἐπουράνιον Βασίλειον ὀνομάζεται «Λευκὴ Πολιτεία» καὶ κατοικεῖται ἐξ ἡμῶν τῶν ἰδίων μετὰ θάνατον καὶ εἰς κατάστασιν διαφορετικὴν ἀπ' ὅ,τι εὕρισκόμεθα ὡς ὕλικαι ὄντοτητες ἐν τῇ Γῇ. Ὁ ἄνθρωπος, λόγῳ τῆς σκοτεινῆς του γνώσεως, τὴν Ἀόρατον Λευκὴν Πολιτείαν δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως, διότι τὰ ὄρια τῆς διανοίας του φθάνουν μέχρις ὠρισμένου σημείου. Ὁ ψυχικὸς, λοιπόν, αὐτὸς κόσμος (διότι περὶ ψυχικοῦ κόσμου πρόκειται), δὲν εἶναι φαντασία. Τοῦτο τὸ γνωρίζουν ἄρκετοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ παραδέχονται. Ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἀδελφῶν

μας, οί ὅποιοι δέν ἠμποροῦν νά ἔλθουν εἰς ἀμεσον ἐπαφήν μέ τόν Ἄδρατον Διοικητικόν Κόσμον, δέν φωτίζονται ἐξ Αὐτοῦ καί, ἐπομένως, ἀγνοοῦν τελείως τήν Διάταξιν τῆς Ἐπουρανίου Πολιτείας. Αὐτήν εἴμεθα ἐπιφορτισμένοι νά καταστήσωμεν γνωστήν.

Ὁ Πλανήτης μας ἔχει τήν ὀνομασίαν Γῆ. Ὁ Πνευματικός, ὅμως, Κόσμος τόν ὀνομάζει «Σταθμόν Ἄλφα» (Α) καί εἶναι ὁ Πρῶτος Σταθμός διά τήν ἐπεξεργασίαν τῶν ψυχῶν.

«Σημειώσατε, ὅτι αἱ ἀπόκρυφοί ἐννοιοι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαθήτου, ἀντιστοιχοῦν πρός τοὺς 24 Σταθμοὺς τῆς ψυχικῆς ἐξελιξεως (Α—Ω) διά νά τελειοποιηθῇ αὐτή» (ΦΑΡΑΧ, 18.2. 62). Ἄγει δ' Κύριος, διά τοῦ στόματος τοῦ Ἰωάννου:

Ἐγὼ εἶμι τὸ Α καί τὸ Ω.

Ἄρχῆ καί Τέλος...

Ἄποκ. α' - 8'

Ὁ Σταθμός μας (Γῆ) εἶναι ὁ μοναδικὸς εἰς ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν, πού κατοικεῖται ἀπὸ ἀνθρώπινα ὄντα. Οἱ 23 ἄλλοι Σταθμοὶ εἶναι ἄσαρκοι, ψυχικοί.

Ποῖος ἐκ τῶν ἀνθρώπων θά ἠδύνατο, εὐσυνειδήτως, νά μάς ὀμιλήσῃ διά τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας καί νά μάς εἴπῃ, εἰς γενικὰς γραμμὰς, τὰ ἀξιώματα τῶν Ἐπουρανίων Μεγάλων Ἀρχηγῶν ἢ Διδασκάλων, τὰς πορείας Των, τὰς συζητήσεις καί ἀποφάσεις Των, ὡς καί ἐν μικρὸν μέρος τοῦ Κόσμου τῶν Μυστηρίων Των;

Πάντα ταῦτα καί πολλὰ ἄλλα, ἀγνωστα μέχρι στιγμῆς σημεῖα, θά τὰ γνωρίσετε, ὡς καλοπροαίρετος ἀναγνώστης, πού δέν ἀπορρίπτει τίποτε, ἐάν πρωτίστως δέν ἐξετάσῃ τὰ θεμέλια τοῦ λόγου, πού ἐπ' αὐτοῦ ἐστερεώθη ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

«Καί εἶπεν ὁ Θεὸς γεννηθήτω...»

(Παλ. Διαθήκη)

Διά τοῦτο, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νά γνωρίσωμεν τήν Δύναμιν τῆς Θείας αὐτῆς Ἐνεργείας, πού ἐδημιούργησε τὰ πάντα.

Ἡ Φύσις μας, μέ ὄλους τοὺς ἀστέρας τοῦ Οὐρανοῦ καί τὸ ἀτε-

λεύτητον Σύμπαν, κινούνται, δηλαδή πάλλουν μέσα εἰς τὴν ἴδιαν τὴν Πνοήν, ποῦ τὰ περιβάλλει καὶ τὴν Ὅποιαν ὀνομάζομεν «Θεόν». Ἄρα, ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ Παρὼν καὶ ὁ τὰ πάντα Πληρῶν. Ὁ μόνος, ποῦ γνωρίζει τὴν οὐσίαν τῶν πάντων· κ' ὁμοῦς ὁ ἴδιος:

«δὲν εἶναι οὔτε οὐσία, οὔτε πνεῦμα, οὔτε τίποτε ἄλλο, ἀπ' ὅ,τι γνωρίζομεν, ἐφ' ὅσον εἶναι Ἀναλλοίωτος Δύναμις, ποῦ ὀνομάζεται Ἀγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων». (ΒΟΥΛΗ: ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ 7.1.62).

Ἐπανειλημμένως θὰ ἀναφέρω τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, διότι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξαρτῶνται τὰ πάντα.

«Αὐτὸς εἶναι ἡ Δύναμις καὶ τὸ Φῶς· καὶ ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος ὅλα τὰ λησιμονεῖ, ὅταν πρόκειται νὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου· καὶ λέγομεν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῆν: «Μωραίνει, ὁ Κύριος οὗς θούλεται ἀπωλέσαι», Μακρὰν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ ζωὴ μας εἶναι θάνατος. Πλησίον Αὐτοῦ, ὁ θάνατος εἶναι ἀπολύτρωσις τῆς ψυχῆς μας ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ὕλης. Ἰδοῦ, ποῦ εὕρισκεται τὸ θάθος τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου». (ΦΑΡΑΧ 10.10.61).

Οἱ καλοπροαίρετοι ἀναγνώσται, ποῦ συμπονοῦν καὶ ἀγαποῦν τὸν ἄνθρωπον, μελετῶντες τὰ ἐκδιδόμενα ἔργα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, θὰ εὑρουν ἐντὸς αὐτῶν τὴν ἀληθῆ φώτισιν, ποῦ ἀναζητοῦν. Ἐάν, ὁμοῦς, μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ περιέργειαν ἀναζητοῦν κάτι εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἔργα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸ κατακρίνουν, διότι δὲν τοὺς συμφέρει, τότε, εἶναι περιττὴ δι' αὐτοὺς ἡ φωτεινὴ καὶ εὐθεῖα ὁδὸς, ποῦ τοὺς ἀνοίγεται. Οἱ τυφλοὶ τῷ πνεύματι ἀρέσκονται, ὡς οἱ σκώληκες, νὰ ζοῦν εἰς τὸ θαθὸ σκότος.

Εἰς νεαρὸς δὲν δύναται νὰ ἔχη τὰς γνώσεις τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ. Καὶ ὁμοῦς, πόσας φορές ὁ λόγος τοῦ νεαροῦ κατάρθωσε νὰ φῶς τὴν τὸν σοφὸν καθηγητὴν! Ἀναφέρω τὸ παράδειγμα τοῦτο, διὰ νὰ ὑποδείξω, ὅτι ἡ ἀλαζονεία τοῦ ἀνθρώπου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπερβρόφικου τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τὸν καθυστερεῖ ποιοτικῶς καὶ ἀποθάνει εἰς θάρος τῆς ὄντότητός του.

ΜΑΡΚ ΝΟΒΕΤΣΚΙΤΣΚΙ

Ὁρθῶς κρίνουν μόνον ἐκεῖνοι, ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐξάνταλυσιν τοῦ ἑαυτοῦ των. Πόσοι, ὁμοῦς, εἶναι οὗτοι! Πολλοὶ καὶ λίγοι! Ὅταν, λοιπόν, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρισώμεν τὸν ἑαυτόν μας, ἴσται ὁ

λην μας τὴν καλὴν διάθεσιν, ὡς ἀναζητήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων.

Μὴ κατακρίνομεν οὐδένα, διότι εἰς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, ποῦ δὲν ἀνεχόμεθα; ἀντικατοπτρίζεται ὁ ἑαυτὸς μας. Ἐάν δὲν θέλωμεν νὰ φανῶμεν ἐπιεικεῖς εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, ὡς κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ποῦ μᾶς ἐδημιούργησε τὴν εἰκόνα μας εἰς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, ποῦ δὲν ἀνεχόμεθα.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ζωντανοὶ καθρέπται. Εἰς αὐτοὺς μέσα βλέπομεν τὰ ἐλαττώματά μας, ποτὲ ὅμως τὰ προτερήματά των. Ἄντιθέτως, ἀπ' ὅ,τι κάμνομεν, ἐάν τὸν ἑαυτὸν μας τὸν μεταχειριζώμεθα ὡς καθρέπτην, τότε θὰ ἐβλέπομεν μέσα εἰς αὐτὸν τὰ προτερήματα τῶν ἀδελφῶν μας καὶ θὰ ἐλαττώναμεν τὰ ἐλαττώματά μας.

ΕΓΩ·Ι·ΣΜΟΣ

«Δυστυχῶς, ὁ ἐγωϊσμός, ὡς σκοτεινὴ ὀμίχλη καλύπτει τοὺς καθρέπτας καὶ δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας. Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι ὁ πρῶτος ἐχθρὸς εἰς τὴν ψυχικὴν σας ἀνοδὸν καὶ ὁ πλεον ἐλκυστικὸς παράγων τῆς ὕλικῆς σας ὑποστάσεως. Ὁ ἐγωϊστής φονεύει, δηλητηριάζει, καταστρέφει, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ, ὅτι συντάσσει τὴν καταδίκην του, μὲ μάρτυρα κατηγορίας τὴν συνείδησίν του. Ὁ ἐγωϊστής, παρ' ὄλην τὴν φαινομενικὴν του καλωσύνην, εἶναι ἡ κρυφὴ πληγὴ τῆς Κοινωνίας». (ΦΑΡΑΧ, 5.1.62).

ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Διὰ νὰ κατατοπίσω τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀδελφούς ἐπὶ τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων τοῦ Ἄοράτου Βασιλείου, καλὸν εἶναι νὰ μεταφέρω αὐτούσια, εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τὴν εἰκόνα ποῦ ἔδωσεν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος:

«Αἱ Δυνάμεις τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου εἶναι τὸ καταπληκτικώτερον φαινόμενον τῆς Δημιουργίας. Ἡ ἀφάνειά των δὲν ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην λογικὴν, παρὰ μόνον μὲ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀγάπην. Καὶ ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἐάν ἔχουν ἀγάπην, αὕτη εἶναι συμβατικὴ καί, ἐάν ἔ-

χουν πίστιν, αὕτη εἶναι ἐκ φόβου πρὸς τὸ Ἄγνωστον, διὰ τοῦτο εἰς καμμίαν ἐκ τῶν δύο περιπτώσεων ἢ Πίστις καὶ ἢ Ἀγάπη ἢμποροῦν νὰ ἑναρμονισθοῦν, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὁ ἄνθρωπος ψυχικὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἐπουρανίου μεγαλείου.

»Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἔχει ψυχικὴν ἀντίληψιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑφίσταται Ἐπουράνιον Βασιλεῖον καὶ νὰ κινῆται κατὰ τὴν Βούλησιν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ.

»Δυστυχῶς, πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς ψευδοπροφητείας καὶ τὰ ὄνειρα καὶ ἀδυνατοῦν νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν πραγματικότητά! Διότι εἰς αὐτούς, πραγματικότης εἶναι κάθε τί, πού ὑποπίπτει εἰς τὰς ἀπατηλάς των αἰσθήσεις. Εἰς τὴν ροήν, λοιπόν, τῆς γηϊνῆς πραγματικότητος, μὴ ζητεῖτε νὰ εὔρητε τὴν εὐτυχίαν.

»Ἡ εὐτυχία, εἶναι μία λέξις, πού τὴν ἐννοιάν τῆς θὰ τὴν ἀντιληφθῆτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων σας, ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εὐτυχία, ἔχει ἀτμόσφαιραν εὐχάριστον, πού ὁδηγεῖ εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας σας.

»Εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτισθοῦν οἱ ἄνθρωποι καταλλήλως, διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν πλάνην των καὶ στρέψουν τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην, διὰ νὰ ἐκχυθῇ ἐπ' αὐτῶν τὸ ἄφθονον Φῶς τῆς Ἐπουρανίου Δυναμέως. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δύνανται νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ λαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀκράδαντος πίστεως πρὸς τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ καὶ ἀπόλυτος ἀφοσίωσις καὶ εὐλάβεια πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς Αὐτοῦ. Ὅταν ἡ φαντασία σας δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ αὐτούς, καλλιεργήσατε τότε τὴν πίστιν σας πρὸς τὴν Ἄγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων καὶ Αὕτη, νὰ εἰσθε θέθαιοι, θὰ φωτίσῃ ἐντὸς τοῦ σκότους τὴν ἀμάθειάν σας.

»Διὰ μέσου τῆς Φωνῆς Μας (ἐννοεῖ τοῦ ὄργανου Των ἐπὶ τῆς Γῆς, δηλαδὴ τοῦ Ἐπικοινωνοῦ), θὰ ἀποστελωμεν εἰς τὸν Κόσμον σας, τὸ Ἄγνόν Φῶς τῆς Παντοδυναμίας Μας μὲ Θαυματουργὰς Δυνάμεις εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀπίστων, ὥστε Αὐταὶ νὰ ἐπικυρώσουν τὰς πνευματικὰς Μας τοιαύτας.

»Θὰ εἶναι τοσαύτη ἡ λάμψις τοῦ Φωτός Μας, ὥστε ἐξ ἐνὸς μικροῦ τομέως τῆς Γῆς σας (1), θὰ φωτισθῇ ὁλόκληρος ὁ Στα-

1. Ἐννοεῖ τὴν Ἑλλάδα.

θμός σας (Κόσμος σας). Είς τόν τομέα σας ἔλαμψε τὸ Φῶς τῆς Γνώσεως καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν θὰ λάμψη τὸ Ἄληθινὸν Φῶς, διὰ τὴν συντριβὴν τὸν ἐγώισμὸν ὡς νοσογόνον ἐστὶν καὶ καυτηριάση κάθε ἄτοπον καὶ θλαθερόν, διὰ τὴν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, σκορπίζοντας, κακὴν κακῶς, τὰ νέφη τῆς ἀνομίας, τοῦ φθόνου καὶ τοῦ μίσους. Μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ παραδειγματισθοῦν, ἐφ' ὅσον θὰ τοὺς λείπουν τὰ Ἐπουράνια ἐφόδια, ὥστε μέρος αὐτῶν νὰ συνετισθῇ καὶ συμμορφωθῇ μετὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης». (ΦΑΡΑΧ, 4.1.62).

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ

Ἐπάρχει μία πολὺ κακὴ ἀντίληψις τοῦ ἀνθρώπου περὶ τοῦ Δημιουργοῦ του. Ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ τὸν ἀντιληφθῇ καὶ ἡ φαντασία του τὸν παραγνωρίζει καταλήγει νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν αὐτοῦ.

Δημιουργὸν ἢ Θεὸν ὀνομάζομεν τὴν «Ἄγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων», ἥτις, ὡς Ἐνέργεια διάχυτος εἰς τὸ Σύμπαν, ἄχρωμος καὶ ἀπρόσωπος, ἐδημιούργησε τὰ πάντα ἐν τῷ Ἀπείρῳ καὶ τέλος τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ. Μέσω τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος, μαθηθάνει ὁ ἄνθρωπος νὰ διαχωρίζῃ τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τὸ θλαθερόν, οὐχὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ. Ἐάν τοῦτο δὲν ἐγένετο, τὸ ἀτομικὸν του ἀγαθὸν δυνατὸν νὰ γίνῃ θλαθερόν διὰ τὸν πλησίον του. Δηλαδή νὰ μαθηθῇ ν' ἀγαπᾷ ἐν τῇ πράξει τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτὸν.

Ὁ Θεός, ὡς ἐτόνισα καὶ ἀλλαγῶ, δὲν εἶναι Πνεῦμα, ὡς ἰσχυρίζονται μερικοὶ, διότι τότε τὸν ἀναλύομεν. Τὸ πνεῦμα, εἶναι μία λεπτὴ αἰθερία οὐσία καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεός οὐδὲν ἔχει τὸ τοιοῦτον, δὲν ἀναλύεται, ὡς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Σωκράτης, εἰς ὑπαγόρευσίν του ἐκ τοῦ Ἀθανάτου Βασιλεῖου, λέγει, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Ἐννοια καὶ ὄχι ὑπόθεσις. Περαιῶν τὴν ὁμιλίαν του καταλήγει ὡς ἐξῆς:

«Ζητεῖτε τὸν Θεόν. Δὲν τὸν εὐρίσκετε καὶ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ὑπάρξεώς Του. Βλέπετε καὶ περιεργάζεσθε μίαν ὠραίαν εἰκόνα. Ἄγνωστον ποῖος ἦτο, δημιουργός της. Ἄρα, ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν εἶχε δημιουργόν;

»Οὐδόλως ἀμφιβάλλετε, ὅτι ἄνθρωπος ἐδημιούργησε τὴν εἰκόνα. Διατί, τότε, ὅταν παρατηρῆτε τὰ τόσα δημιουργήματα τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ἀρνεῖσθε τὸν Θεόν;

»Θεὸς εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος, ἀλλὰ τελειότατος εἰς τὸ ἔργον Του, ὁ δημιουργήσας καὶ τὸν ἄγνωστον ἄνθρωπον τῆς εἰκόνας» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 13.3.65).

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Ἡ γῆϊνη λογικὴ εἶναι σχετικὴ, ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ τὴν κρίσιν μας, ἐνῶ ἡ λογικὴ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, πολλακίς μᾶς εἶναι ἀκατανόητος, διὰ τὸ ἀπόλυτον τῆς φωτεινῆς τῆς Γνώσεως, που εἰσδύει εἰς τὰ πλέον μύχια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Εἶναι δύσκολον νὰ τὴν ἀντιληφθῶμεν. Διὰ τοῦτο θὰ προσπαθῆσω νὰ διατυπώσω αὐτὴν μὲ τὴν κοινὴν γῆϊνην λογικὴν.

Προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ δημιουργία τῶν Κόσμων, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ Ἐρεθός, δηλαδὴ τὸ ἀπόλυτον σκότος μέσα εἰς τὴν ἀσύλληπτη ἕκτασιν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Τὸ πᾶν ὅμως ἦταν μεστὸν ἀπὸ τὴν διάχυτον ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, ἥτοι τῆς Πνοῆς τοῦ Ἐνὸς καὶ Μόνου Κυριάρχου τῆς Ἀφηρημένης Ἐνοίας τοῦ Τίποτε.

Ἐκ τοῦ μηδενός, τοῦ χαώδους Ἀπειρου, ἡ Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ Λόγου, ἐδημιούργησε τὰ πάντα μὲ κέντρον τοῦ Σύμπαντος τὴν Γῆν(1). Ἡ Γῆ, λοιπόν, προωρίζετο ὡς μοναδικὸν Κέντρον, διὰ τὴν μέλλουσαν κατεργασίαν τῶν ψυχικῶν ὄντοτήτων καὶ τὸν διαχωρισμὸν τῆς ποιοτικῆς αὐτῶν διαφορᾶς.

Ὅπως γνωρίζομεν ἀπὸ τὰ Ἱερά Κείμενα, ὁ Θεὸς τελευταῖον ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς Γῆς, μὲ μίαν Του μόνον λέξιν: «Γένοιτο». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνεφανίσθη ὁ ἄνθρωπος, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ του.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν Πνοὴν τοῦ Θεοῦ, ἐνέργεια ζωῆς καὶ κινήσεως. Τὸ πνεῦμα εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἐλέγχῃ τὰς πράξεις του, διότι ἐπλάσθη αὐτεξούσιος. Τὴν διαφορὰν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ πνεύματος, θὰ ἐξηγήσωμεν εἰς ἄλλο κεφάλαιον.

1. Οἱ κόσμοι τοῦ Σύμπαντος ἐδημιουργήθησαν ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκρήξεων. Ἡ Γῆ καὶ οἱ πλανῆται τῆς ἀπεσπᾶσθησαν ἀπὸ τὸν ὄγκον τοῦ Ἥλιου.

Θά ἦτο ὁ ἄνθρωπος νεκρά ὕλη, ἐὰν συνεχῶς δὲν ἐνεψυχώνετο ἀπὸ τοῦ Θείου. Ἡ ἐμψύχωσις αὕτη, εἶναι ἐνέργεια μὲ κρᾶμα ἀσυλλήπτων ἐνοιῶν. Ἐάν, λοιπόν, ἐστερηῆτο ὁ ἄνθρωπος, ὅπως εἶπομεν, τῆς ἐνεργείας τῆς ἐμψυχώσεως, δὲν θά εἶχε ζωὴν καὶ κίνησιν, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς Γῆς. Πολὺ ἀργότερον ἀπέκτησε διάκρισιν καὶ κρίσιν. Ἄρα, κάθε ἀνθρώπινη ὄντοτης εἶναι καὶ μία ἀπειροελαχίστη ἀκτίς τοῦ Θεοῦ. Συμπέρασμα: αἱ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀντανεκλάσεις τοῦ Θείου. Ἐάν ὁ Θεὸς ἀπέσυρε τὴν ἀκτίνα Του ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν θά ἀπενεκροῦτο.

«Ὁ ἄνθρωπος πρωτοεμφανίσθη ὡς ζῶον δὲν εἶχεν ὅμως καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ ἄλλα τῆς δημιουργίας ζῶα, διότι εἶχεν ἐντὸς του τὴν Πνοὴν τοῦ Θείου. Διὰ τῆς ἐξελιξεώς του, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔφθασεν εἰς τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον.

»Ἡ πρώτη, λοιπόν, ζωὴ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς δὲν ἐνεφανίσθη μόνον εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἀρέσκονται νὰ λέγουν οἱ σοφοί, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ξηρὰν συγχρόνως· καὶ ἐκ τῆς ἀναμίξεως των ἐσχηματίσθησαν τὰ πρῶτα κινούμενα ἔμβια, τὰ ὁποῖα, ἀναλόγως μὲ τὴν περιοχὴν των καὶ τὰς ἐπιδράσεις τῆς ἀτμοσφαιρας, ἔλαβον διάφορα σχήματα καὶ ἀπετέλεσαν τὰ πρῶτα εἶδη τῶν ζῶων, ποὺ ἐξελίχθησαν, διὰ μέσου τοῦ χρόνου, εἰς εὐγενῆ καὶ μὴ, διὰ νὰ ὑπάρξῃ καὶ εἰς αὐτὰ ἡ ἀντίθεσις. Τὰ ἰσχυρότερα νὰ ἐπικρατοῦν ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἀσθενέστερα νὰ προφυλάσσωνται, διὰ μέσου τοῦ ἐνοστίκτου των, ἀπὸ τὰ ἀρπακτικά.

»Μία ὅμως εὐγενέστερη ὕλη, ποὺ ἤργησε νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐμφανίσεως τῶν ζῶων καὶ διεμορφώθη, κατὰ Θεῖαν Βούλησιν, ἀνωτέρα πάντων τῶν ἄλλων ζῶων, ἦτο αὕτη τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ζῶον μεταξὺ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ ἄμεσα ἐξ αὐτῶν, μὲ ἀνεπτυγμένην τὴν πονηρίαν, ὥστε νὰ προφυλάσσεται ἀσφαλέστερα, ἀπὸ τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὸν ζῶα τῆς δημιουργίας.

»Τὸ ζῶον - ἄνθρωπος, ἦτο προωρισμένον ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, ἀφοῦ πρῶτον διέλθη ἀπὸ πολλὰ τῆς ἐξελιξεως στάδια, νὰ ἀναλάβῃ τὰ σκῆπτρα τοῦ Κόσμου.

»Ὅταν λοιπόν, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος, ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀντιλήψεως τοῦ γύρω του κόσμου καὶ ἤρχισε ν' ἀπο-

κτᾶ, ἐξ ἐνοτίκτου, τὴν ὑποτυπώδη λογικὴν, τότε ἀνεζήτησε τὸν Δημιουργόν του, τὸν ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντικρύσῃ. Διὰ τοῦτο ἐθεοποίησεν ὅ,τι ἔβλεπε νὰ ἔχη δυνάμεις ἀνεξηγήτους, μέχρις ὅτου ἡ πρόοδος, μὲ τὴν ὀξύνοϊαν τοῦ πνεύματος, ἔδωσεν εἰς αὐτὸν τὰ ἐφόδια τῆς ἐρεύνης, ἵνα τέλος φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ δοξάσῃ τὸν Ἐνα καὶ Μοναδικὸν Δημιουργόν.

»Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὑπερβῇ τὸ ὄριον τῆς γνώσεως, τότε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ γνῶσις του στρεβλώνεται ἀπὸ τὴν μέλαιναν φώτισιν καὶ λησμονεῖ, ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς δόξης του, πῶς ἐφθασεν εἰς τὰ ὕψη τῆς γῆϊνης προόδου του, ὁπότε ἡ φαινομενικὴ αὕτη πρόοδος, ἡ γενομένη εἰς θάρος τῆς ψυχικῆς του ἐξελιξέως, ἀντὶ νὰ τὸν ὠφελήσῃ τὸν καταστρέφει. Ἴδου, ποῦ δύνανται νὰ καταλήξουν οἱ ὑπερόπται τοῦ πνεύματος, ποῦ ἀπώλεσαν τὸν Θεὸν των καὶ ἀναζητοῦν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀγνωσίαν τῆς καταρρακωμένης συνειδήσεώς των.» (ΦΑΡΑΧ, 5.2.62)

Ἡ Ἱερὰ Βίβλος, ὅπως γνωρίζομεν, διαιρεῖται εἰς δύο κύρια μέρη, τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὰς ὑποδιαίρέσεις των.

Τὸ πρῶτον μέρος, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη περιγράφει τὴν Κοσμογονίαν καὶ συνεχίζει μὲ τὴν γενεαλογίαν τοῦ Κόσμου, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑβραϊκοῦ στοιχείου, ὅπου ὀλοκληρώνεται ἡ ἐπαναλαμβανομένη ἀνά τοὺς αἰῶνας ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη θὰ κριθῇ ὡς σύγγραμμα συμβολικόν, διὰ νὰ ἐρμηνευθῇ τὸ μυθοπλαστικόν τῆς μέρους. Ἐκεῖνοι, ποῦ συνέγραψαν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην οὐδεὶς τὸ ἀμφισβητεῖ, ὅτι ἦσαν ἐπικοινωνοὶ μὲ διπλοῦν φωτισμόν, δηλαδὴ ἐλάμβανον ὁδηγίαν ἀπὸ τὴν Θεότητα, ὡς καὶ ἀπὸ τὸν Πονηρόν. Ὅλοι οἱ προφῆται τῶν Ἑβραίων εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των τὰς δύο ταύτας πηγὰς τοῦ φωτισμοῦ.

Οἱ συγγραφεῖς λοιπὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀναλόγως μὲ τὰς ἀντιλήψεις των, διετύπωσαν τὸ μυθολογικόν των σύγγραμμα μὲ ἀπλότητα, ὥστε νὰ εἶναι νοητὸν καὶ νὰ καλύπτῃ τὰς συμβολικὰς των ἐννοίας, διὰ τὴν χαμηλὴν πνευματικὴν στάθμην τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς των.

Τὸ δεῦτερον μέρος, ἡ Καινὴ Διαθήκη, περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοανθρώπου, ὅστις μὲ τὴν Θεϊκὴν Ἐντολήν, ἐδίδα-

σκε με παραβολας και υποδειξεις, ινα σωση την ανθρωπινη Κοινωνιαν απο τας αμαρτιας και τα θαρα της οντοτητος των.

Εις την Καινην Διαθηκην, οπως παρατηροουμεν, ο Κυριος δεν θιγει την 'Επιστημην και τουτο, διοτι η 'Επιστημη δεν εχει κατι το σταθερον. Φυσικον ειναι να παραμενη ατελης, με δλην την φαινομενικην της προοδον, εις τους αιωνας των αιωνων. "Οσον και εαν η 'Επιστημη προοδευη, ποτε δεν θα φθαση το τελειον και παντοτε θα καθυστερη τον ανθρωπον εις την εσωτερικην του προοδον, ελλειπει Θειας Φωτισεως.

Σκοπος, θεβαιως, της 'Επιστημης ειναι να εξυηρετη η μηχανη τον ανθρωπον και ομως ουσιαστικα, ο ανθρωπος υποδουλωνεται εις αυτην. "Αρα, το ωφελιμον, που τωσην αναγκην εχει αυτου ο ανθρωπος, η μηχανη του το στερει και το αντικαθιστα με την κακοδομιαν.

Ο αρχαιος 'Ελληνικος πολιτισμος, θασιν του ειχε την εσωτερικην του ανθρωπου καλλιεργειαν και οχι την εξωτερικην. Η μηχανη δεν ειχεν απηχησιν εις τα φωτεινα εκεινα της 'Αρχαιοτητος πνευματα. 'Αντιθετως, εκτος απο τους αρχαιους "Ελληνας, οι Λαοι που ησχοληθησαν με την καλλιεργειαν της εξωτερικης η μηχανικης προοδου, ησαν οι "Ατλαντες, οι Χαλδαιοι, οι Αιγυπτιοι κ.λ.π. και σημερον σχεδον δλη η 'Υφηλιος.

«Η μηχανικη εξελιξις, θεβαιως, ειναι προοδος, αλλα προοδος καθυποδουλωσησ του πνευματος. Ποια ειναι η προοδος του ανθρωπου εναντι της μηχανης, οταν παραμελη ο ανθρωπος την τελειοποιησιν του εαυτου του; Η τελειοποιησις του ανθρωπου, ως οντοτητος, ειναι η καλλιεργεια της εσωτερικης του δυναμeweς. Δυσκολον το εργον, αλλα υπεροχον εις την τελειοποιησιν του. "Οταν ο ανθρωπος προχωρησ η εις την τελειοτητα του, τοτε η μηχανη θα υποδουλωθη εις αυτον.» (ΦΑΡΑΧ, 5.11.61).

Ο Κυριος ελεγεν, οτι η Βασιλεια Του δεν ειναι εκ του Κοσμου τουτου, δηλαδη δεν επεδιωκε αξιωματα εις την Γην, αλλ εις τον Ουρανον. Η 'Επουρανια Βασιλεια υπηρχεν απο καταβολης Κοσμου. 'Ωργανουτο αργα, πολυ αργα, μεχρις οτου τελειοποιηθουν αρκεται ψυχαι και παραλαβουν εκ των χειρων των 'Αγγελων, που παρεμεινον παρα το πλευρον του Πλαστου, τας 'Ηγετικας των θεσεις. Ο Κυ-

ριος, όταν κατήλθεν εις τὸν φθαρτὸν μας Κόσμον, δὲν ἐγκατέλειψε τὸ Βασιλείον Του ἀκυβέρνητον. Εἶχεν ἀντικαταστάτην.

Οἱ ἀποδημοῦντες ἐκ τῆς Γῆς, μίαν πατρίδα ἔχουν: τὸν Οὐρανόν. Ὁ Οὐρανὸς εἶναι τὸ Βασιλεῖον τῶν Ψυχῶν. Οἱ πολῖται αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, δὲν ἐκλέγουν τὸν Ἀρχηγόν των, ὅπως συνειθίζεται εἰς τὴν Γῆν, ἀλλ' ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐκλέγει τοὺς πολίτας καὶ τοὺς κατατάσσει εἰς ἀνάλογα στρώματα ψυχοπνευματικῶν ποιότητων. Ἐπομένως, Ἀρχηγὸς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μονογενὴς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ Υἱός, Ὁσὶς μετὰ τοῦ Φωτοδότου ΦΑΡΑΧ ἢ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ἀποτελοῦν τὰ Σκέλη τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

«Ἡ Πίστις εἶπομεν σώζει, ἢ Ἀγάπη ὅμως ἀνυψώνει τὴν ψυχὴν. Μὴ λησμονῆτε ποτὲ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀγάπην. Τὸ Φῶς τοῦ Κυρίου συνεχῶς σὰς φωτίζει, ὥστε καὶ σεῖς ὀφείλετε συνεχῶς νὰ πιστεύετε καὶ ν' ἀγαπᾶτε. Ἴδού, ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς σας εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς φθορᾶς.

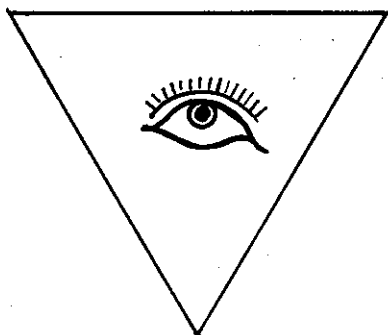
»Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ὄρια, διὰ τοῦτο ὀνομάζεται «αἰωνία». Ἀντιθέτως, ἡ παραμονὴ σας εἰς τὴν Γῆν, εἶναι πολὺ σύντομος. Δύνασθε, λοιπόν, εἰς αὐτὴν νὰ κερδίσετε τὴν Αἰωνιότητα, ἐὰν δὲν παρασυρθῆτε ἀπὸ τὰς ἔλξεις τοῦ κακοῦ. Παράδειγμα: Ἀσθενεῖ τις. Ἡ ἐνοχλητικὴ ἀσθένεια θὰ παρέλθῃ, ὅταν ὁ ἀσθενὴς λάβῃ τὰ σχετικὰ φάρμακα. Μόλις ὅμως ἀναρρώσῃ, ἐπανευρίσκει τὴν ὑγίαν του καὶ λησμονεῖ πόσον ὑπέφερε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας· καὶ οὕτω χαίρει διπλασίως. Αἱ ἔλξεις, λοιπόν, τοῦ κακοῦ εἶναι ἀσθένεια. Τὰ φάρμακα, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, εἶναι ἡ Πίστις καὶ ἡ Ἀγάπη. Ἡ ἀνάρρωσις, δηλαδή ἡ ἀνάστασις τῆς ψυχῆς, εἶναι διπλὴ χαρὰ τῆς πνευματικῆς ὑγείας. Διὰ νὰ μὴ περιπέσητε εἰς ἀσθενείας, συνεχῶς σὰς συμβουλευόμεν νὰ λαμβάνετε τὰ ἀποτελεσματικὰ φάρμακα τῶν συνταγῶν μας, διὰ νὰ κερδίσετε Ἐπουρανίαν ὑγίαν. Ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑγεία εἶναι τὸ πᾶν, διὰ τὴν ὄντοτητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐσωτερικὸς καθαρμὸς εἶναι αὐτομάτως καὶ καθαρμὸς τοῦ σώματος. Ὅταν τὸ ἄφθαρτον τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως (πνεῦμα καὶ ψυχὴ) ὑπερτερῆ ἀπὸ τὴν φθαρτὴν δύναμιν (ἔλξιν τῆς ὕλης), τότε ὁ ἄνθρωπος ἀνέρχεται εὐκολώτερον ἀπὸ κάθε ἕλλον τὰς βαθμίδας τῆς Ἐπουρανίας Βασιλείας.

»Γνώσις, Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη εἶναι Ἄ γ ἄ π η. Τὸ Ἄ.

γνόν Φῶς καὶ ἡ Ἀλήθεια εἶναι στυλοβάται τῆς Ἀγάπης. Ἐπομένως, ἔχετε ἔμπροσθέν σας τὴν δύναμιν τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

»Τὸ Τρίγωνον συμβολίζει τὸν ἑσωτερικὸν ὄφθαλμὸν (τὸ τρίτο μάτι), ποῦ ὄλα τὰ γνωρίζει. Ὁ ὄφθαλμός, ὡς εἰκονίζεται, εἶναι μονάς. Καὶ ὁμως τὸ περίβλημά του ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία σκέλη, στυλοβάτας τοῦ Ἀγνοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἀληθείας, ποῦ ὑποθασάζουν τὴν ἀπειρη δύναμιν τῆς Ἀγάπης». (ΦΑΡΑΧ, 19.10.1961).

Ἄγιογράφοι τινές, μιμούμενοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον, διετύπωσαν τὸ Τρίγωνον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος μετὰ τὴν θάσιν του πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸν ἀόρατον ὄφθαλμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ Τριγώνου. Κακῶς. Τὸ Τρίγωνον τοῦτο ἔχει τὴν θάσιν του πρὸς τὰ ἄνω, διότι ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ, καὶ μὲν εἶναι Διάχυτος καὶ Ἀνεξιχνίαστος Δύναμις, ἡ Βούλησίς Του ὁμως συλλαμβάνεται ἐκ τῶν ἄνω διὰ τῆς διαισθήσεώς μας, ἐὰν θεβαίως ἔχωμεν τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο συνείδησιν. Ἡ θάσις τῆς Ἀγίας Του Ἰσχύος εἶναι ὁ Οὐρανὸς καὶ ὄχι ἡ Γῆ. Ἀντιθέτως λοιπόν, ἡμεῖς εἰκονίζομεν τὸ ἐν λόγῳ Τρίγωνον μετὰ τὴν θάσιν του πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ μετὰ τὸν συμβολικὸν Ὄφθαλμὸν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ εἰς τὸ μέσον τοῦ Τριγώνου.

Ἡ Τριαδικὴ Θεότης ἔχει μίαν ἀόρατον θάσιν, τὸν ΘΕΟΝ, καὶ δύο πλευράς, αἱ ὁποῖαι κάποτε ὑπῆρξαν ἐν τῇ Γῆ ὄραταί, ὡς ἦτο ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ καὶ τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Οἱ ἄγιογράφοι ἐπαρουσίασαν τὴν Ἀγίαν Περιστερὰν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τοῦ προσωποποιημένου ΑΝΑΡΧΟΥ καὶ τοῦ Υἱοῦ Του.

Τὴν δὲ Ἀγίαν Περιστερὰν νὰ ρίπτῃ τὰς φωτεινάς τῆς ἀκτίνας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν Τῶν. Ἐξ αὐτῆς τῆς εἰκόνας ὀρμώμενοι ἐσχημάτισαν καὶ τὸ Τρίγωνον μὲ τὴν θάσιν τοῦ πρὸς τὰ κάτω. Ὁ συμβολισμὸς τῆς εἰκόνας ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ Τριαδικὴ Θεότης εἶναι "Ἐν καὶ τὸ Ἀὐτὸ ἐν Πνεύματι.

Ἐὰν μερικοί, ἐκ τῶν ἀδιορθῶτων μὲ πεπλανημένας ἀρχὰς γῆ-νης μορφώσεως, ὡς ψευδοστοχασταί, ἐπιμένουν καὶ διακηρύττουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, τότε περιττεύει νὰ δοξολογοῦν καὶ ἰδιαίτερος τὸ κάθε σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Ἄρα, τὸ κάθε σκέλος τοῦ Τριγώνου ἔχει διὰ τὸν πιστὸν ἰδίαν ὑπόστασιν: Θεός, Χριστός, Ἀγίον Πνεῦμα. Ἀπόδειξις τῆς ὀρθότητος ταύτης εἶναι, ὅτι αἱ δεήσεις μας διαφέρουν, ὅταν τὰς ἀποτείνωμεν πρὸς μίαν ἐκ τῶν ὑποστάσεων τοῦ κάθε σκέλους τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

Ἀντιτίθεμαι πρὸς τὴν Ἰνδικὴν δοξασίαν, ἡ ὁποία διδάσκει, ὅτι οἱ μεγάλοι Γκουροῦ, ὡς ἐξελιγμένοι ψυχαί, εισερχόμενοι εἰς τὴν Νιρβάναν (Θέωσιν), αὐτομάτως ἐνοῦνται μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἔχουν πλέον ἰδίαν προσωπικότητα. Ἡ ἀντίληψις αὕτη εἶναι τελείως λαθασμένη, ὡς ἐτονίσθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Σήμερον, ἐδικαιώθημεν. Οἱ νεώτεροι τῆς Ἰνδικῆς δοξασίας παραδέχονται, ὅτι τὰ μεγάλα Πνεύματα τῶν Διδασκάλων τῶν δὲν ἐνοῦνται μετὰ τοῦ Θεοῦ, διότι δὲν θὰ ἐνεφανίζοντο ὡς προσωπικότες παλαιῶν χρόνων εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν Πνευματιστικῶν Κέντρων.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, δηλ. ὅταν ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς διανοίας του, συνέλαβε τὴν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀσύλληπτον Ἐνέργειαν, διάχυτον, ἀφηρημένην ἐκ τῆς ἀυλότητός της, ὠνόμασεν αὐτὴν «Ἄγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων». Ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι Μονὰς Ἀδιαίρετος, διέπουσα τὰ πάντα, διατί — ἐρωτῶ — οἱ φανατικοὶ καὶ συσκοτισμένοι ἐγκέφαλοι τῶν θρησκολήπτων ἐπιμένουν, ὅτι ὁ Θεὸς κατῆλθεν εἰς τὴν Γῆν, διὰ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἀσημονοῦν, ὡς φαίνεται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνεφανίσθη οὐχὶ ὡς Θεός, ἀλλ' ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος μὲ Θεϊαν ἀποστολήν. Δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι τῶν πεπλανημένων γνώσεων, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς θρησκολήπτους, δὲν παραδέχονται τὴν Θεότητά Του.

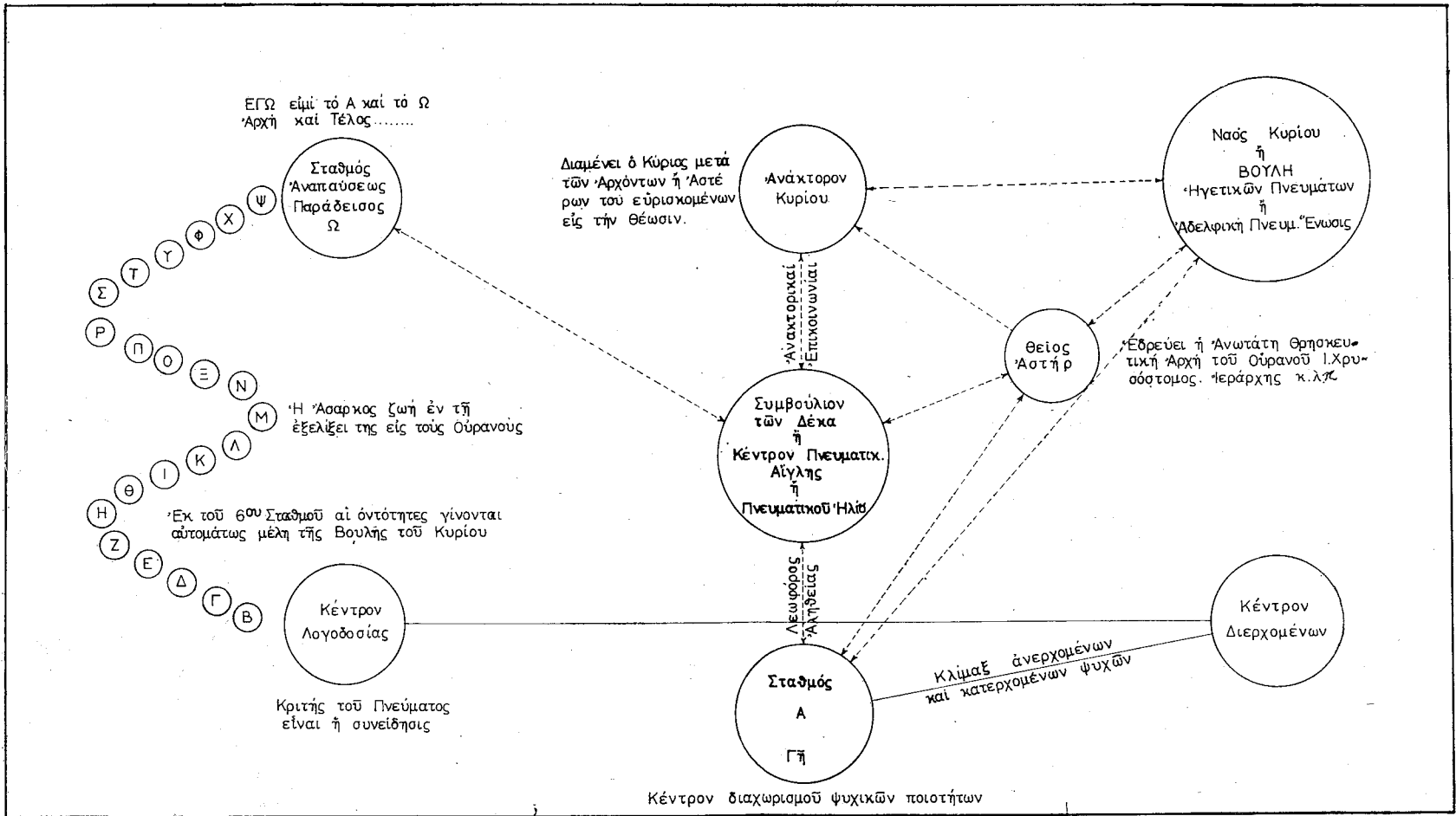
Οὔτε μὲ τοὺς μὲν, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ τοὺς δὲ συμφωνῶ.

Ἐπαναλαμβάνω μόνον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατῆλθεν εἰς τὴν

Γῆν ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος μὲ Θεϊκὸν προορισμόν. Εἰς δὲ τοὺς Οὐρανοὺς, μετὰ τὴν Σταχύρωσίν Του, ἀνέλαθε τὰ σκῆπτρα τοῦ Οὐρανοῦ ὡς Θεός, ἐφ' ὅσον ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον, διὰ τὰ ὅσα παραθέτω, τότε πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ποῖος διοικούσε τὸ Σύμπαν μὲ τὰ ἄπειρα δημιουργήματα ἐν αὐτῷ; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ. Ἄρα, ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ εἶναι ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων, Ὅστις εἶναι ἀμετακίνητος, δημιουργήσας τὰς διαφόρους ἀντιθέσεις σφύρας καὶ ἄκρων, πρὸς ἐκλέπτυνσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἵνα κάποτε τοῦτο φέξῃ εἰς τὴν τελειότητα, ὅχι διὰ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐλευθέρως του βουλήσεως. Ἐὰν ἡ Θεία Ἀρχὴ ἐξηνάγκαζε τὸν ἄνθρωπον ν' ἀκολουθῇ τὴν ὀρθότητα, τότε θὰ παρέμενε στάσιμος, ὡς ἀκατέργαστος ἀδάμας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Γῆν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Πατρὸς Του, ἵνα μᾶς διδάξῃ τὸν τρόπον τῆς ἐξελιξεῶς μας, ἐξιλεώνοντας τὰς ἁμαρτίας μας, διὰ μέσου τῆς Ἀγάπης.

«Τὰ τρία Α τῆς Τριαδικῆς Θεότητος (Ἀγάπη, Ἀλήθεια, Ἀγνὸν Φῶς) συμβολίζουν τὴν Ἀγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων, τὸν Θεόν. Τὸ ἄνθισμα τοῦ πρώτου Α, εἶναι τὰ δύο ἄλλα βοηθητικά. Τὰ τρία ὁμοῦ ἀποτελοῦν τὸ κορυφωμὰ τῆς Οὐσίας:
 $A + A + A = A^3$.

»Ὁ Λόγος τοῦ Ἀνάρχου ἐδημιούργησε τὰ πάντα, τὰ ὁποῖα ὑποπίπτουν εἰς τὴν ὄρασιν τῶν θνητῶν, ἀκόμη καὶ τὰ πλεον ἄνωτερα τῶν πάντων εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου». (ΦΑΡΑΧ, 8.12.61).

ΣΧΕΔΙΟΝ. ΝΟ 1

ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ

«Μεταδίδοντάς σας, τὰς διατάξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, τὰς κατηγορίας καὶ τὰς ἐντάσεις τῶν Πνευματικῶν Δυνάμεων, ἐξ ὧλων αὐτῶν κῆτι θὰ ἐννοήσετε· διότι εἶναι δύσκολον, ἐὰν ὄχι ἀδύνατον νὰ συλλάβετε τὰ νοήματα, τὰ ὁποῖα βασίζονται ἐπὶ τῶν Νόμων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου». (ΠΛΑΤΩΝ: 29.8.61).

Ἄς παρακολουθήσωμεν, εἰς γενικὰς γραμμάς, ποῖα εἶναι ἡ διάταξις τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου καὶ πῶς αὐτὸ λειτουργεῖ.

Ὡς ἐδιδάχθητε, οἱ Σταθμοὶ εἶναι 24 τὸν ἀριθμὸν, ἦτοι ἀπὸ τὸ Α—Ω. Εἰς τὸν κάθε Σταθμὸν γίνεται εἰδικὴ συμπληρωματικὴ ἐκπαίδευσις τῆς ψυχῆς. Ἦδη γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Σταθμὸς Α (Γῆ) εἶναι μοναδικὸς εἰς ὁλόκληρον τὸ Σύμπαν, διὰ τὰς ἀνθρωπίνας ὀντότητας. Εἶναι Κέντρον διαχωρισμοῦ τῶν ψυχικῶν ποιότητων, ὅπου ἀντιμάχονται αἱ Δυνάμεις τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Διὰ τοῦτο ἡ Γῆ εἶναι ὁ πικρὸς καὶ ἀκάνθινος Σταθμὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

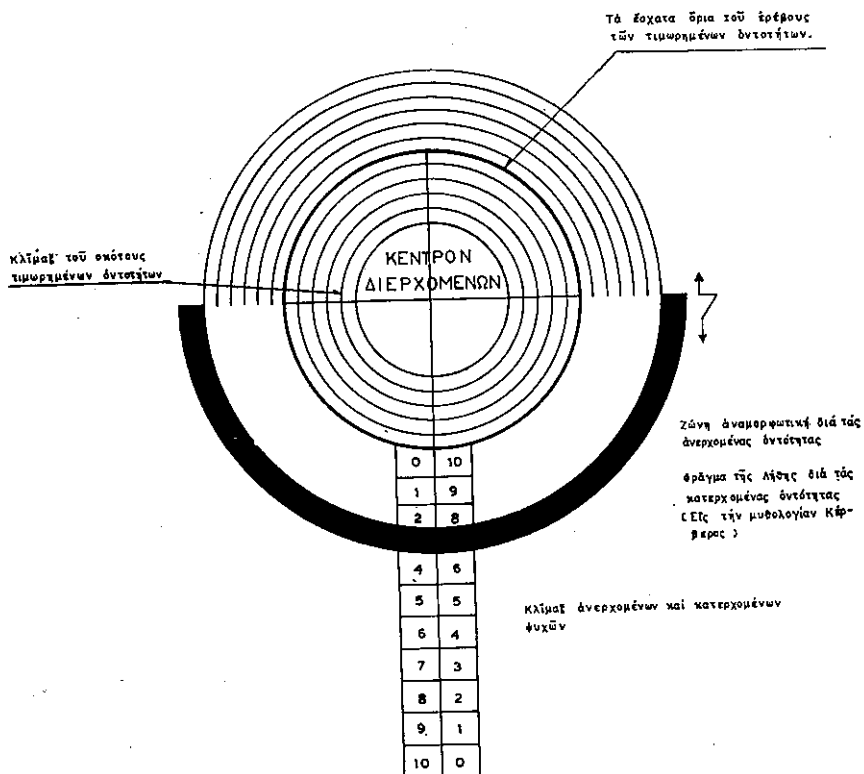
Οἱ Σταθμοὶ Β—Ω, εἶναι οἱ Σταθμοὶ τῶν ψυχῶν μὲ κλιμακωτὴν ἀνοδον.

Ὁ Σταθμὸς Ψ, ἦτοι ὁ προτελευταῖος Σταθμὸς τῶν ψυχικῶν διυλιστηρίων, εἶναι ὁ δυσκολώτερος ἐξ ὧλων τῶν ἄλλων Σταθμῶν. Εἶναι στιγμιαίος. Ἡ παραμονὴ τῆς ψυχῆς εἰς αὐτὸν εἶναι μηδαμινή. Δοκιμάζεται ἀπὸ ὅλας τὰς ἔλξεις ὧλων τῶν Σταθμῶν. (Ἴδε σχέδιον 1).

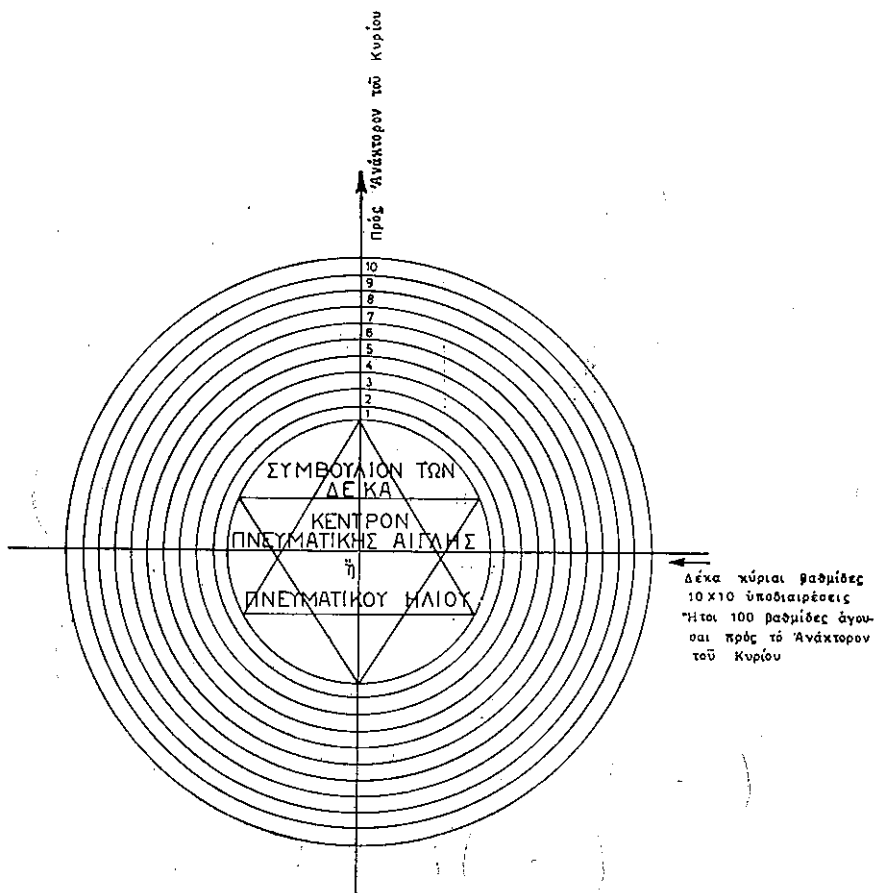
Ὁ Σταθμὸς Ω, τὸ τέρμα τῶν Σταθμῶν, ὀνομάζεται «Σταθμὸς τῆς Ἀναπαύσεως». Εἶναι ὁ Σταθμὸς, τὸν ὁποῖον οἱ γῆινοι ὀνομάζομεν «Παράδεισον». Ὅταν ἡ ψυχὴ κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, δὲν ἐπανέρχεται πλέον, διὰ τῆς μετενσαρκώσεως εἰς τὴν γῆινην ζωὴν. Εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως ζοῦν αἱ ἀνώτεροι ψυχαί.

Τὸ ὀνομαζόμενον «Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου» εἶναι ὁ Παράδεισος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἀνωτερότητος τῆς ψυχῆς. Ἡ ἀνωτερότης τῆς ὀντότητος εἶναι ἰσοζυγισμένη μὲ τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ψυχὴν. Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς αὐτό, ὄχι ὁμῶς καὶ ἀπρόσιτον. Ἡ προετοιμασία, διὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὀντότητος εἰς

ΚΕΝΤΡΟΝ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΩΝ
ΨΥΧΩΝ

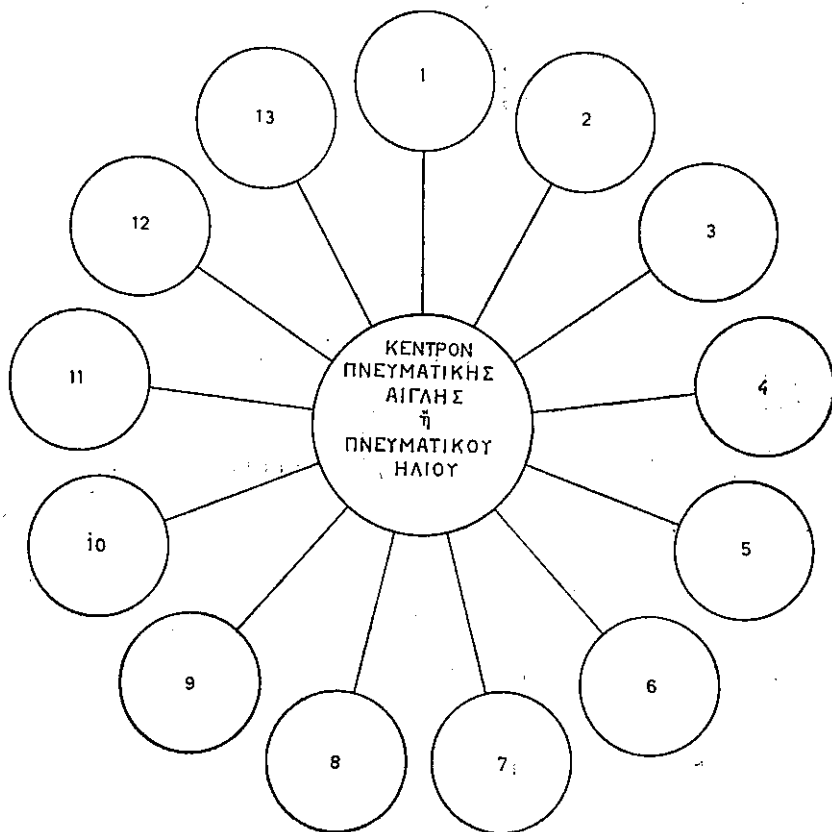

ΣΧΕΔΙΟΝ Νῆ 2

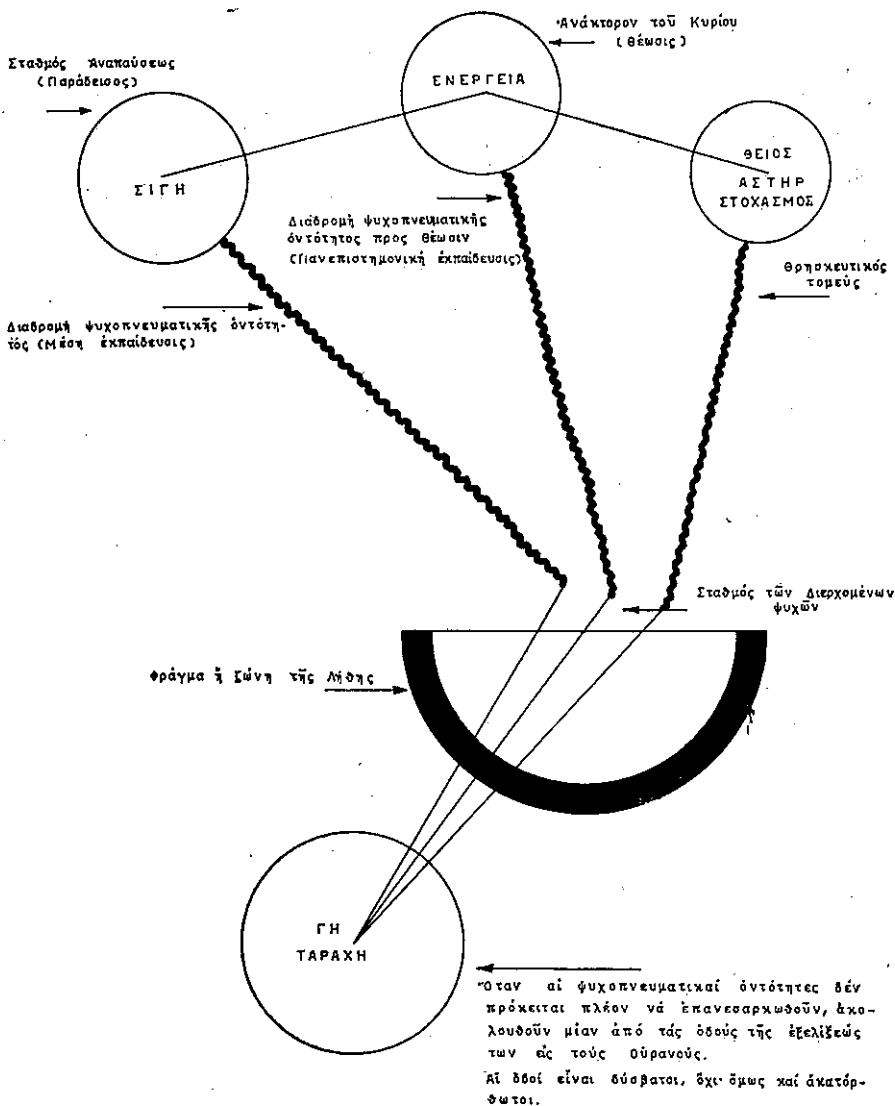

ΣΧΕΔΙΟΝ Νο 3

ΤΑ 13 ΣΥΜΒΟΛΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

ΣΧΕΔΙΟΝ Ν° 4

Εκεῖνος, ὅστις διὰ τῆς ἁγάπης καὶ τῆς πίστεως του πρὸς τον θεόν, ἐγκύψει εἰς τὴν μελέτην τῶν ἱερῶν τούτων κειμένων, διὰ τοῦ διαλογισμοῦ θά φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νά λύῃ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τὰ πλέον περίπλοκα τῆς ἐπιστήμης, διὰ μέσου τοῦ θεοῦ Ρεύματος. (Πράνα)

αυτό, εξαρτάται από τὰς γήϊνας καλὰς καὶ ἀγαθὰς τῆς πράξεις. Μέχρι στιγμῆς εἰς τὸ Ἐνάκτορον τοῦ Κυρίου μόνον ἑπτὰ ὀντότητες εἰσῆλθον, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὴν Θέωσιν (Νιρβάνα). Αἱ ὀντότητες αὗται ὀνομάζονται «Ἀστέρες τοῦ Κυρίου» καὶ εἶναι ἄμεσοι Συνεργάται Αὐτοῦ. Ἡ Ἀνωτάτη αὕτη Ἀρχὴ λέγεται «Θεότης». Αἱ γήϊναι ὀνομασίαι τῶν ἐν λόγῳ Ἀστέρων εἶναι αἱ ἑξῆς: ΑΡΧΩΝ ΦΑΡΑΧ (ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ), ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ, ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΣ. Οἱ πέντε πρῶτοι Ἀστέρες ἀποτελοῦν τὴν Εἰκόνα τοῦ Κυρίου¹.

Ὅταν ἡ ψυχὴ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου, θὰ διέλθῃ ἀπὸ δύο σημαντικὰ Κέντρα: τὸ Κέντρον τῶν Διερχομένων καὶ τὸ Κέντρον τῆς Λογοδοσίας. Τὰ δύο ταῦτα Κέντρα εὐρίσκονται ἀνωθεν τῶν πλευρῶν τῆς Γῆς.

Ὅταν γίνῃ ἡ ἀνάκλησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, τότε ἡ ψυχὴ, ἀφοῦ διέλθῃ τὴν Ἀναμορφωτικὴν Ζώνην (ἴδε σχέδιον Νο 2), εἰσέρχεται εἰς τὸ Κέντρον τῶν Διερχομένων. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατατοπίζεται ἐπὶ τῆς νέας τῆς καταστάσεως. Ἐχει ὁμῶς ἔντονον τὴν ἐντόπωσιν, ὅτι εὐρίσκεται μεταξύ ὄρατου καὶ ἀόρατου Κόσμου, διότι ἡ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς δὲν γίνεται ἀποτόμως, χάρις εἰς τὴν προνοητικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖθεν, μεταβαίνει ἡ ψυχὴ εἰς τὸ Κέντρον τῆς Λογοδοσίας καὶ κρίνεται ἀπὸ τὴν συνείδησίν τῆς. Αὐστηρὸς κατήγορος τῆς ὀντότητος εἶναι ἡ Συνείδησις, ὅταν ἀπολογεῖται τὸ πνεῦμα. Ἀναλόγως δὲ τῶν πράξεων τῆς κατατάσσεται εἰς τὸν σχετικὸν τῆς Σταθμὸν. Ἄπειραι ψυχαὶ ἀποχωροῦν ἐκ τῆς Γῆς, ὀλίγα ὁμῶς εἶναι ἐκεῖνα αἱ ὁποῖαι θὰ ἰδῶνται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν Σταθμὸν Β. Αἱ ἄλλαι αἰωροῦνται (ἔρτω καὶ ἐάν ἦσαν πνεύματα ἀξίας) ἕως ὅτου ἀποφασίσῃ δι' αὐτὰς ἡ Θεῖα Ἀρχὴ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν εἰς τὴν Γῆν, ἢ ὁποῖα κυμαίνεται ἀπὸ ἔτους μέχρις αἰῶνων. Περισσότερας λεπτομερείας περὶ ψυχῶν θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ Μέγα Ἔργον τοῦ Οὐρανοῦ².

1. Τὸ Πνεῦμα τοῦ ΚΥΡΙΟΥ εἶναι ὁ ΦΑΡΑΧ ἢ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ. Οἱ Ὀφθαλμοὶ Του εἶναι ὁ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ καὶ ὁ ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἡ Καρδιά Του εἶναι ὁ ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ καὶ ἡ Δύναμις Του, ὁ ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὁ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ. Μεταγενεστέρως εἰσῆλθον εἰς τὸ Ἐνάκτορον τοῦ Κυρίου, οἱ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ καὶ ΟΜΗΡΟΣ.

2. Ὅταν δηλαδὴ ὀλοκληρωθῇ ἡ ἔκδοσις τῶν Ἔργων τῶν Ἐπουρανίων Διδασκάλων.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα ἢ Κέντρον Πνευματικῆς Αἴγλης ἢ Πνευματικοῦ Ἡλίου, εἶναι τὸ κυριώτερον Συμβούλιον τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἔχει ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὴν Γῆν. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 10 Ἡγετικά Στελέχη μετὰ τῶν Βοηθῶν των. Τὰ στελέχη ταῦτα ὀνομάζονται «Ἀρχηγοὶ» ἢ «Διδάσκαλοι». Ἐχουν δὲ μεγάλην ἰσχύν. Ὅταν ἐν στέλεχος τοῦ Κέντρου τούτου ἀνέλθῃ κατὰ μερικὰς βαθμίδας, τότε ἀντικαθίσταται δι' ἄλλου, ἀνταξίου τῆς θέσεως ταύτης. Ἀρχῶν τοῦ Συμβουλίου τούτου εἶναι ὁ ΠΛΑΤΩΝ.

Πλὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης ὑφίστανται καὶ ἄλλα 13 Συμβούλια ἰσότημα μετὰ τὸ Συμβούλιον Πνευματικῆς Αἴγλης (ἢ διαφορὰ εἶναι, ὅτι εἰς τὸ πρῶτον προηγούνται οἱ Ἄρχοντες - Διδάσκαλοι διὰ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου). Τὸ κάθε Συμβούλιον ἀπὸ τὰ 13, διοικεῖται ἀπὸ 10 Ἡγήτορας μετὰ τοὺς Βοηθοὺς των. Ὁ κάθε Ἡγῆτωρ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὸν Τομέα του. Αἱ ἀποφάσεις τῶν 13 Συμβουλίῶν συγκεντρῶνται εἰς τὸ Συμβούλιον Πνευματικῆς Αἴγλης, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ Κέντρον τῆς Φωτοδοτήσεως (ἄρα σχέδιον Νο 3).

Ἄλλο σημαντικώτατον Κέντρον τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἡ Βουλὴ τοῦ Κυρίου ἢ Ναὸς τοῦ Κυρίου ἢ Ἀδελφότης Πνευματικῆς Ἐνώσεως. Εἰς τὸ Κέντρον τοῦτο ὁμιλεῖ ὁ Κύριος καὶ ὑποβάλλονται ἐρωτήσεις καὶ ἐπερωτήσεις ἀπὸ τοὺς Ἄρχοντας, Διδασκάλους καὶ Ἡγήτορας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Βουλῆς μεταδίδει εἰς τὴν Γῆν, μετὰ ὑλικὰς εἰκόνας, ὁ ἀδελφὸς Ὁριγένης. Διὰ τῶν ὑλικῶν εἰκόνων εἶναι εὐκολωτέρα ἢ παρακολούθησις ἀπὸ τοὺς θνητοὺς. Τὰ χρώματα, ὁ ἦχος καὶ τὰ ἀντικείμενα (ἅτινα δὲν ὑφίστανται), πρὸς κατανόησιν τῶν εἰκόνων, μεταδίδονται διὰ πνευματικῶν ἀκτινοβολιῶν. (Ὅρα σχέδιον Νο 1).

Ὑφίστανται καὶ ἄλλα μικρότερα Συμβούλια, τὰ ὅποια ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Μεγάλων Συμβουλίῶν.

Εἰς εἰδικὸν Ἀστέρα παραμένει ἡ Ἀνωτάτη Θρησκευτικὴ Ἀρχή. Εἰς αὐτὸν τὸν Ἀστέρα ὑπάγονται οἱ Ἅγιοι, οἱ Ὅσιοι καὶ, ἐν γένει, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν τομέα αὐτόν.

Εἰς εἰδικοὺς ἀστέρας κατοικοῦν ψυχὰ ἄλλων τομέων.

Οἱ στρατιωτικοί, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἐξηγουμέν ἀλλαχοῦ, ἔχουν ἰδιαιτέρον τομέα. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν παραμένει διὰ παντὸς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἀναλόγως τῶν πράξεων των θὰ ἐπανενσαρκωθῶν,

ένωρίτερον ἢ θραδύτερον. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ψυχῆς των.

Ἐπίσης, ὑπάρχουν ἄπειρα ἐξωκόσμια ὄντα, ἀόρατα εἰς τὴν ὄρασίν μας, καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν τὰ μὲν μετὰ τὰ δέ. Σχετικὴν περιγραφὴν, μέρους αὐτῶν, θὰ δώσωμεν.

Διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἄοράτου Βασιλείου, ὁμιλεῖ ὁ Οὐρανὸς ὡς ἐξῆς:

«Ἡ Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων, ἦτοι ὁ Θεός, εἶναι ἡ Ἀρχὴ. Συμπεριλαμβάνει τὸ Ἄπειρον μετὰ τὴν Οὐσίαν Του. Δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ ἴδῃ τὸν Ἄναρχον καί, ὅμως, Ὁδοῦ συνομιλεῖ μετὰ τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τοὺς Ἀρχηγούς - Διδασκάλους τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ σποραδικῶς μετὰ τοὺς θνητούς. Εἰς αὐτούς, τοὺς τελευταίους, πρέπει νὰ ὑπάρχη εἰδικὸς λόγος, ψυχικῆς σπουδαιότητος. Ὁ Ἄναρχος εὐρίσκεται πανταχοῦ παρών, διότι Αὐτὸς καὶ μόνον δίδει κινήσιν εἰς τὴν ζωὴν, ὡς Ζωοδότης. Ἡ ἐνέργειά Του εἶναι Ἄπειρος - Ἀγάπη διὰ τὸ κάθε του δημιουργήμα, εἴτε αὐτὸ ἀντιλαμβάνεται τὸν Πατέρα - Δημιουργόν του, εἴτε ὄχι.

»Ὁ Πατὴρ τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν νὰ ἀναμένῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ δημιουργήματός Του, ἀπὸ τὴν ἀπερισκεψίαν εἰς τὴν σύνεσιν, ἐντὸς τοῦ κόλπου Του.

»Ὁ Κύριος ἢ ὁ Ὡν ἢ Υἱὸς τοῦ Παντοδυνάμου, εἶναι ὁ ἄμεσος μεταδότης τῆς θελήσεως τοῦ Πατρὸς Του. Δηλαδή, μετὰ τὴν πρόβλεψιν τοῦ Πατρὸς καθοδηγεῖ τοὺς συνοικοῦντας μετὰ Αὐτοῦ εἰς τὸ Ἀνάκτορόν Του Μεγάλους Ἀρχηγούς - Διδασκάλους, οἱ ὅποιοι μέχρι σήμερον εἶναι Ἐπτὰ καὶ τίς οἶδεν πόσοι θὰ εἶναι εἰς τὸ μέλλον.

»Τὸ Συμβούλιον Πνευματικῆς Αἵγλης, ὡς γνωρίζετε, ἀποτελεῖται ἀπὸ Δέκα Ἀρχηγούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὸν Σταθμόν σας. Αὐτοὶ λαμβάνουν ὁδηγίαν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ τοὺς Συνεργάτας Του, Ἀστέρας τοῦ Ἀνακτόρου Του, καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοὺς κατὰ κλίμακα Ἀρχηγούς ἄλλων τομέων, δίδουν ὁδηγίαν. Σπανίως, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη, ἐπεμβαίνουν οἱ Ἀστέρες, ἦτοι ἡ Θεότης.

»Μεταξὺ τῶν πολλῶν Συμβουλιῶν, ποὺ ἀφοροῦν ἔμμεσα τὴν Γῆν, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ποὺ ἀφοροῦν ἄλλους κόσμους.

“Ολα δὲ αὐτὰ τὰ Συμβούλια, μεγάλα ἢ μικρά, εἶναι ἰσοδύναμα εἰς τοὺς τομεῖς των. Τὸ Συμβούλιον Πνευματικῆς Αἴγλης μὲ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Σταθμοῦ σας, ἔχει ἰδιαιτέραν αἴγλην πνευματικὴν. Ὁ κάθε Ἀρχηγὸς ἢ Διδάσκαλος ἔχει ἕνα εἰδικὸν τομέα, ὥστε νὰ μὴ ἀναμιγνύεται οὐδεὶς εἰς τὸν τομέα τοῦ ἄλλου, ὄχι διότι δὲν γνωρίζουν οἱ Ἀδελφοὶ Διδάσκαλοι ν’ ἀπαντοῦν, ἀλλὰ διότι θὰ ἦτο ἀσέβεια ἐκ μέρους των νὰ ἐπεμβαίη ὁ εἰς εἰς τὸν τομέα τοῦ ἄλλου. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἔχει ἀρχὰς καὶ τὰς τηρεῖ μὲ μεγάλην ἀκρίθειαν.

»Ἐχάραξα, εἰς γενικὰς γραμμάς, τὴν διάταξιν τοῦ Βασιλείου, ὄχι ὁμῶς μὲ λεπτομερειακὴν ἀκρίθειαν, διὰ νὰ σὰς δώσω νὰ ἐννοήσετε, ἐκ ποίων λαμβάνετε μηνύματα.

»Οὐδεὶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ θάθη τῆς πνοῆς τῶν πάντων, πλὴν τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Διὰ τοῦτο τὸ Φῶς τῆς Ἀγάπης, τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Ἀληθείας, ἀποτελοῦν τὸ “Ἀπαν τῆς Δημιουργίας». (ΦΑΡΑΧ, 21.12.61).

ΤΑ 13 ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Τὰ 13 Συμβούλια τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ἔχουν ὡς κυρίαν των ἔδραν «Τὸ Κέντρον Πνευματικῆς Αἴγλης». Τὰ 13 Συμβούλια δὲν σχηματίζουν κανονικὸν κύκλον, ὡς εἰκονίζονται εἰς τὸ σχῆμα 4, ἀλλὰ εἶναι διεσπαρμένα εἰς διάφορα σημεία τοῦ αἰθέρος.

Τὰ 13 ταῦτα Συμβούλια, συμβολίζουν τὸν Κύριον μετὰ τῶν 12 Μαθητῶν Του. Εἶναι, δηλαδή, οἱ 12 θρόνοι, τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθη ὁ Κύριος εἰς αὐτούς, ἐν τῷ Οὐρανίῳ Βασιλείῳ Του, κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ὁ Κύριος δὲν διεχώρισε τοὺς Συνεργάτας Του ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν Του. Παρέμεινεν ὁ Αὐτός, ὡς ἐν τῇ Γῆ Ἀδελφός των, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν θέσιν Του, διότι εἶναι ὁ Θεός.

ΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

- 1ον) Συμβούλιον Ἐκτελεστικόν, κατόπιν θεθαίως ὁδηγιῶν ἐκ τῶν ἄλλων Συμβουλίων.
- 2ον) Συμβούλιον σφυγμομετρήσεως τῶν Δυνάμεών Μας, αἱ ὁποῖα ἐπιδρῶν εἰς τὸν Σταθμὸν Α (“Ἄλφα) ἢ Γῆν.
- 3ον) Συμβούλιον τῆς εἰσχωρήσεως εἰς τὰς διαθέσεις τῶν ὄντων, ἐπὶ ζῆτημάτων Χ.

- 4ον) Συμβούλιον τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ὄντων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεκίνησαν.
- 5ον) Συμβούλιον ἐπὶ λεπτεπιλέπτου ὀργανικῆς τῶν ὄντων δυνάμεως.
- 6ον) Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ὕφης τῶν ὄντων καὶ τῆς ἐπιδράσεώς των ἐπὶ τοῦ νήματος τῆς λήψεως.
- 7ον) Συμβούλιον ἐπὶ τοῦ χρόνου παραμονῆς τῶν ὄντων εἰς ὄρισμένον Σταθμὸν ἢ Ἀστέρα.
- 8ον) Συμβούλιον ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἀνωμαλίας, εἰς ὄρισμένους.
- 9ον) Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἀναζωπυρώσεως, ἐξ ἀνάγκης δράσεως τῶν ὄντων.
- 10ον) Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐξετάσεως τῆς οὐσίας τῶν ὄντων.
- 11ον) Συμβούλιον ἐπὶ τῆς διαστροφῆς, ἐκ τῆς φυσικῆς των ἀγωγῆς.
- 12ον) Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐρεῦνης, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ καταλληλοτέρου, διὰ τὴν Χ ἀνάληψιν.
- 13ον) Συμβούλιον τῆς εἰσφορᾶς δυνάμεων.

ΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ταῦτα ἰσχύουν καὶ δι' ὅλους τοὺς κόσμους τοῦ Σύμπαντος

«Ἡ ἐργασία τῶν ἀνωτέρω Συμβουλίων εἶναι λεπτὴ, ἀκριβής, ὅπως ὁ χρόνος τῆς ἀπειροελαχίστου στιγμῆς. Ὅλα ὁμοῦ, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀποτελοῦν τὸ μηχανικὸν μέρος τοῦ Βασιλείου Μας. Οἱ συνδυασμοὶ των ἀφοροῦν ἄγνωστον εἰς ὁμᾶς περιεκτικότητα δυνάμεως, ἀφοῦ εἶναι καὶ δι' ἄλλους κόσμους.

» Ὅπως γνωρίζετε, τὸ Συμβούλιον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης διαφέρει αὐτῶν εἰς τὸ ἔξῃς: οἱ Ἀρχοντές του προηγουμέναι εἰς τὴν ἀνοδὸν των, πρὸς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου». (ΦΑΡΑΧ, 27.2.62).

ΑΙ ΑΝΤΙΜΑΧΟΜΕΝΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

«Ἡ Γῆ σας, εἶπομεν, ὅτι εἶναι τὸ Κέντρον τοῦ Διαχωρισμοῦ τῶν ψυχικῶν σας ποιότητων, διὰ τοῦ Πειρασμοῦ, ὥστε αἱ ἀντιμαχόμεναι δυνάμεις νὰ διασταυροῦνται μὲ τὰς ἀκτινοβολίας των ἐπὶ τῶν γῆινων ὄντων. Ἄρα, εἰς κάθε γέννησιν, ἐπιδρᾷ ἡ

ἀκτινοβολία ἐνὸς ἀστέρος, ἐπιβάλλουσα εἰδικὴν ἰδιότητα ἐπὶ τοῦ νεογενήτου».

ΤΟ ΕΜΒΡΥΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΨΥΧΗΝ

«Τὸ ἔμβρυον στερεῖται αἰσθήσεων καὶ ψυχῆς. Κινεῖται ἐν- τὸς τῆς κοιλίας τῆς μητρός του μὲ τὰς δυνάμεις, ποῦ αὐτὴ τοῦ παρέχει. Ἀπελευθερούμενον ἐκ τῆς κοιλίας τῆς, αὐτομάτως, μὲ τὴν πρώτην πνοήν, εἰσέρχεται εἰς αὐτὸ ἡ ψυχὴ, ποῦ ὠρίσθη ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἡ εἰσχώρησις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα τοῦ νεογενήτου, ὀνομάζεται «Πνευματικὸν Μυστήριον», διότι προέρχεται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἐκ τῆς γῆινης πλευρᾶς, τὸ μυστήριον εἶναι διὰ ποίου τρόπου τὸ σπερματοζωάριον λαμβάνει θέσιν, τρέφεται καὶ ἀποκτᾷ σχῆμα. Ἀκριβῶς, ὅπως καὶ τὰ φυτά. Ἐρευνῶντες τὴν θλάστη- σιν τῶν φυτῶν, ἐρευνᾶτε καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἔμβρυου. Ἐν ὀλίγοις, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ γάμου μὲ τὴν εὐλο- γίαν τῶν Δυνάμεων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου». (ΦΑΡΑΧ, 19. 9.61).

«Τὰ πάντα, ἐν τῷ Κόσμῳ σας, σκοπὸν ἔχουν τὴν καλλιέρ- γειαν τῆς ψυχῆς σας, τῆς ἀφανοῦς αὐτῆς δυνάμεως, ἵνα ἀνυψω- θῇ καὶ ἰσοσταθμισθῇ μετὰ τοῦ πνεύματός σας. Ἄρα, τὰ πα- ρουσιαζόμενα προσκόμματα τῆς γῆινης ζωῆς λαμβάνουν χώ- ραν, διὰ τὴν κατεργασίαν καὶ ἐκλέπτυνσιν τῆς ὀντότητός σας. Ἐκλεπτυνόμενοι, ἀνέρχεσθε τὰς βαθμίδας τῶν Σταθμῶν ἐκ- παιδεύσεως ἐν τῇ Γῆ, διότι ἐν τῷ Οὐρανῷ τελειοποιεῖσθε εἰς τὰς λεπτομερείας, μέχρι τῆς τελευταίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δο- κιμάζεται ἡ ἀντίστασις, ἐξ ὄλων τῶν πλευρῶν τῆς ὀντότη- τός σας.

»Ὁ τελευταῖος Σταθμὸς τῶν δοκιμασιῶν (Ψ) εἶναι ὁ δυ- σκολώτερος πάντων, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον θραχύς. Εἶναι ὁ Στα- θμὸς τῆς στιγμῆς, ὅπου δοκιμάζεται ἡ ψυχὴ ἐξ ὄλων τῶν ἀπά- τηλῶν ἐπιθυμιῶν τῶν Σταθμῶν, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ ἰδι- κοῦ σας. Ἐάν τὸ διάστημα τῆς ἐν λόγῳ δοκιμασίας διήρκει κατὰ μίαν στιγμὴν περισσοτέραν τοῦ δέοντος, ἢ ἀφόρητος κα- τάστασις θὰ ἐξεμηδένιζε τὴν ψυχὴν.

»Ἡ ἀντοχή τῆς Γυναίκος, ἔγκειται εἰς τὴν γῆϊνην φύσιν τῆς καὶ ὄχι εἰς τὸ σθένος τῆς ψυχῆς καὶ τῆς πνευματικῆς τῆς οὐσίας. Διὰ τοῦτο, ποτὲ ἡ γυνὴ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὰ ὑψηλὰ ἐπίπεδα τῆς Ἐπουρανίου Διοικήσεως. Ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο φύλων ὑφίσταται λόγος μυστικός. Θὰ τὸν ἐξηγήσωμεν ἀργότερον, διὰ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὰ πρῶτα Μυστήρια τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.» (ΦΑΡΑΧ, 29.101.61).

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ὅταν ἡ ἀνθρωπίνη ὄντοτης ἐκπληρώσῃ κατὰ γράμμα τὰ ὅσα γνωρίζει περὶ Καλῶν καὶ Ἀγαθῶν πράξεων, εἰς δὲ τὴν ἀνάκλησίν τῆς φθάσῃ εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ νὰ λογοδοτήσῃ τότε κατατάσσεται εἰς τὸν Σταθμὸν Β', Γ', Δ', Ε' καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀναλόγως τῆς ποιότητός τῆς. Ὅταν ὁμως φθάσῃ εἰς τὸν προτελευταῖον καὶ δυσκολώτερον Σταθμὸν (Ψ) καὶ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ νικήτρια, τότε θαίνει μὲ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως (Ω) καὶ δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐπιτέλους ἀναπαύεται εἰς τὸν Κῆπον τῆς Ἑδέμ.

»Ὁ Σταθμὸς τῆς Ἀναπαύσεως διοικεῖται ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα ΙΩΒ. Οἱ θνητοὶ τὸν ὀνομάζουσι «Παράδεισον». Ἐκεῖ βασιλεύει ἡ ἀπόλυτος ἡσυχία, ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀπερίγραπτος χαρὰ. Ἐκεῖ εὐρίσκεται τὸ ὕψιστον ἀγαθὸν τῆς Θείας Πνοῆς, ποῦ ἀπολαμβάνει ἡ ἀνταμειφθεῖσα ψυχὴ. Διαισθάνεται τὴν θέρμην τῆς Θείας Ἀρχῆς καὶ ἀγάλλεται. Συσκέπτεται μετ' Αὐτῆς καὶ μανθάνει τὰ ἀπόρρητά Της. Οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸν Παράδεισον δύναται νὰ παρακολουθοῦν τοὺς Λόγους τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Βουλὴν Του, ἐξ ἐιδικῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν γῆϊνων εἰκόνων (διὰ νὰ μᾶς ἐννοήσετε) ὀνομάζομεν «θεωρεῖον». Ἡ καλωσύνη καὶ αἱ καλαὶ πράξεις των τοὺς ἐνέταξαν εἰς τὸν τόπον τῆς Ἀναπαύσεως. Εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα των ὑπετάχθη εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἐνεκολπώθη τὸ καλόν, δηλ. μετ' αὐτῶν πρωτοβουλίαν τῆς ψυχῆς των ἀνύψωσαν τὴν προσωπικότητα τῆς ὄντοτός των».

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

Ἐκ τοῦ Σταθμοῦ τούτου θὰ σᾶς ὀμιλήσουν ὀλίγοι μόνον, οἱ ὅποιοι κάποτε ὑπῆρξαν μεταξύ σας, ὡς ἀριστοὶ ὁπαδοὶ τοῦ

Καλοῦ καὶ Ἁγαθοῦ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Σταθμοῦ τούτου δὲν δύ-
νανται νὰ λάθουν μέρος εἰς ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖται
πνεῦμα ἰσχυρόν. Μὴ θεωρήσετε τὴν θέσιν μειονεκτικὴν, διότι
εἰς τὴν γῆϊνὴν ζωὴν των δὲν εἶχον πνευματικὴν καλλιέργειαν.
Τὸ πῶς συμβαίνει τοῦτο καὶ τὸ διατί, ὑπάγεται εἰς κεκαλυμ-
μένον τοῦ Κυρίου Μυστήριον». (ΦΑΡΑΧ, 23.11.61).

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Φωτοδότης Ἄρχων ΦΑΡΑΧ (Ἅγιον Πνεῦμα)
ἡ Γυναίκα δὲν ἔχει ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὸ Ἐπουράνιον Βασιλείον. Ἐ-
ξαίρεσιν ἀποτελεῖ ἡ Παναγία.

«Ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ὑψηλὴν Τῆς Ἰδιότητα, εἶ-
ναι μέλος Ἐπίτιμον τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου. Ἡ θέσις Τῆς
εἶναι Ὑψηλή. Ὡς ἐκ τούτου, ἔχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς εἰσα-
κοήν, διὰ τῶν παρακλήσεων Τῆς, εἰς τὸν Κύριον». (ΦΑΡΑΧ,
2.2.62).

«Υπάρχουν ἄλλοι Σταθμοὶ καὶ Κόσμοι, οἱ ὁποῖοι κατοι-
κοῦνται ἀπὸ ψυχάς, ὅπου διδάσκονται τοὺς Ἐπουρανίους Νό-
μους καὶ κάθε τι, πού ἀφορᾷ τὸ Σύμπαν μὲ τὰς Διατάξεις του.

»Αἱ ψυχαὶ αὗται, διὰ τῆς ἀγνοότητός των, ἐξεπλήρωσαν τὰ
χρῆμα τῶν καὶ προορίζονται διὰ θέσεις Φρουρῶν ἢ Ἀγγέλων.
Συγκεκριμένως, αἱ ψυχαὶ αὗται εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι, ναὶ
μὲν ὑψώθησαν ἐξ αἰτίας τῆς ἀγάπης των, ἀλλὰ δὲν ἦσαν πνευ-
ματικῶς εἰς ἀνάλογον ὕψος· καὶ ἐπειδὴ ἡ πνευματικὴ των πρόο-
δος συνετελέσθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διὰ τοῦτο ἀκολουθοῦν ἄλ-
λον ψυχικὸν κλάδον. Τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν συναντῶνται
μὲ τὰς ψυχάς, πού ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδουν.

»Ἄλλη κατηγορία, εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν Ἁγίων. Οὗτοι ἀνή-
κουν εἰς τὴν δοξασίαν τοῦ Κυρίου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὅλοι ὁ-
μοῦ ἐνισχύουν τὴν δύναμιν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Κύριον. Εἰς
τοὺς Ἁγίους ὑπάρχουν διαβαθμίσεις. Πολλοὶ ἐμαρτύρησαν δι'
Αὐτόν, ἀλλ' ὅλοι αἱ πράξεις των δὲν ἦσαν ὑψηλαί.

»Ὅσοι κατεδίωξαν τοὺς συνανθρώπους των μὲ μανίαν θη-
ρίου, διὰ νὰ μεταστραφοῦν ἀργότερον εἰς φιλανθρώπους καὶ
ν' ἀμφισβισοῦν ἀκόμη καὶ τὴν ζωὴν των, χάριν τῆς σωτηρίας τῶν
ἀδελφῶν των, οὗτοι ἀνήκουν εἰς ἰδιαίτεράν κατηγορίαν: Τοὺς
σκληροῦς, ἀλλὰ εὐπειθέστατους εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου.
Αἱ ἀναφερθεῖσαι ψυχαί, διαμένουν, οὐχὶ εἰς τοὺς ἦδη γνωστοὺς

Σταθμούς της Δημιουργίας, ἀλλὰ εἰς ἄλλους ἀστέρας». (ΦΑΡΑΧ, 31.3.62).

ΚΕΝΤΡΟΝ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΩΝ ΨΥΧΩΝ

- 1) "Όταν ἀποθνήσκη ὁ ἄνθρωπος, ἡ ψυχοπνευματικὴ του ὄντοτης ἀνέρχεται τὴν εἰκονιζομένην κλίμακα. Σημεῖον τῆς ἀφετηρίας τῆς εἶναι τὸ μηδὲν (0). Ἐξουδετερώνει τὴν ἐν τῇ Γῆ ζωὴν τῆς. (Σχ. 2).
- 2) Ἡ ἄσαρκος ὄντοτης, ὡς πνεῦμα, συνεχίζουσα τὴν ἀνοδὸν τῆς, διέρχεται τὴν «Ἀναμορφωτικὴν Ζώνην» (Ἵπερμνήμη).
- 3) "Όταν ὁμως ἡ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης κατέρχεται ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τὴν Γῆν, μὲ σκοπὸν νὰ ἐνσαρκωθῆ, τότε ἡ Ἵναμορφωτικὴ Ζώνη ὀνομάζεται «Φράγμα τῆς Λήθης» ἢ κατὰ τὴν μυθολογίαν «Κέρβερος». Ἡ ὄντοτης λησμονεῖ τὰ πάντα ἐν τῇ Οὐρανίᾳ ζωῇ τῆς. Ἵντιθέτως, δύναται, εἰς περιπτώσεις τινάς, νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν προῦπαρξιν ἢ προῦπάρξεις τῆς, εἰς τὸν κόσμον τῆς ὕλης.
- 4) Ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ψυχῆς ἢ μετενσάρκωσις λαμβάνει χώραν καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται τὸ ἔμβρυον ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του. Μὲ τὴν πρώτην εἰσπνοὴν τοῦ ἐμβρύου, ἐνσαρκοῦται ἡ ψυχὴ του.
- 5) Τὸ Κέντρον τῶν Διερχομένων ἔχει 10 κύκλους, ὁ κάθε δὲ κύκλος 10 ὑποδιαίρέσεις ἤτοι $10 \times 10 = 100$. (Σχῆδ. 2).
- 6) Αἱ τιμωρημένα ψυχὰ, ἀναλόγως τῶν πράξεων των, θάπτου ἢ θράδιον θὰ ἐπανέλθου εἰς τὴν Γῆν. Δυνατὸν ἢ ἐπαναφορὰ των νὰ γίνῃ μετὰ ἐν ἔτος ἢ καὶ μετὰ αἰῶνας. Ἵντολὴν ἀναχωρήσεως λαμβάνου μόνον ἀπὸ τὸν Κύριον.
- 7) "Όλαι αἱ ψυχὰ, τιμωρημένα καὶ μὴ, αἰωροῦνται. Οἱ κύκλοι δὲν ὕφιστανται εἰς τὸν Οὐρανό. Δίδονται πρὸς ἡμᾶς, ἵνα κατατοπισθῶμεν ἐπὶ τῆς διαρθρώσεως τοῦ Οὐρανοῦ.

ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑἶΓΛΗΣ

Τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα Ἵρχόντων λέγεται «Κέντρον Πνευματικῆς Αἶγλης» ἢ «Πνευματικοῦ Ἵλίου». Ἵποτελεῖται ἀπὸ δέκα κύκλους μὲ δέκα ὑποδιαίρέσεις ὁ κάθε κύκλος, ἤτοι $10 \times 10 = 100$ θα-

θμίδας, ἀγούσας πρὸς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου. Εἰς τὸν τομέα τοῦτον ἐργάζονται αἱ ἰσχυρότεραι ψυχοπνευματικαὶ ὀντότητες. (Σχ. 3). Ἐκ τοῦ Κέντρου τούτου ὁμιλοῦν πάντες οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ Ἀρχηγοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Τὸ Φῶς τοῦ Κέντρου τούτου εἶναι πανίσχυρον καὶ ἐκτυφλωτικὸν διὰ πᾶν Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καθυστερεῖ εἰς ψυχικὸν σθένος καὶ ἤθελεν ἀντικρῦσει τὸ φῶς τοῦτο. Ἐπομένως, ὁ συνδεόμενος ἐπικοινωνῶνς μετὰ τοῦ Κέντρου τούτου, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλῆται πνεύματα ἀποθανόντων, ἀνευ ἀδείας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἐὰν πράττη τοῦτε ἀνυψῶναι τὰς ἐπικαλεσθείσας ψυχὰς εἰς θάρος αὐτῶν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅλοι αἱ ψυχαὶ δὲν εἶναι κατάλληλοι νὰ συνομιλήσουν ἐκ τοῦ Κέντρου τούτου. Διὰ τῆς ἀδείας του, ὁ ἐπικοινωνῶνς πολλάκις συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Ἀγγέλου - Φύλακος τοῦ ἐπικαλεσθέντος.

Ἐπὶ τῶν Κέντρων ἐν τῷ Οὐρανῷ, διευκολύνοντα τὰς ἐπικοινωνίας τῶν δύο Κόσμων, ἀνεύθυνα ὁμοῦ. Ἐπ' αὐτῶν, ἐνίστοε ὁ Πονηρὸς ἐπικολλᾷ τὸ νῆμα του, διὰ νὰ φέρῃ σύγχυσιν. Τὰ Κέντρα ταῦτα πολλάκις ἐνισχύονται ἀπὸ τοὺς μεγάλους Διδασκάλους, ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

KENTRA TELEIAS ANYΨΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΝΤΟΤΗΤΩΝ

Ὅταν αἱ ψυχοπνευματικαὶ ὀντότητες εἶναι διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν τελειότητά των, ἀκολουθοῦν, παρὰ τὴν δύσβατον ὁδὸν των, μίαν ἀπὸ τὰς κατευθύνσεις τῆς εἰκόνος (ὄρα σχέδιον Νο 5). Οὐδὲν τὸ ἀκατόρθωτον διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Τὰ ἀνύπαρκτα μεταβάλλονται εἰς ὑπαρκτὰ καὶ τὰ ὑπαρκτὰ ἐξαφανίζονται. Διὰ τῆς συστηματικῆς ἀσκήσεως, ὅταν ἀποκτᾷ τις δυνάμεις Θείας, τὰ πάντα ἐξισοῦνται εἰς τὸ Ἄπειρον. Ἡ ὕλη εἶναι ἐνέργεια συμπυκνωμένη, τὴν ὁποῖαν δύναται ὁ ἄνθρωπος, ὡς θαυματοποιός, νὰ ἐξαφανίσῃ ἢ νὰ ἐμφανίσῃ, διὰ τῆς πνευματικῆς του δυνάμεως, ὅταν αὕτη εἶναι ἐξισωμένη μετὰ τὴν ψυχὴν του.

Ἐκεῖνος ὅστις, διὰ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Πίστεως του πρὸς τὸν Θεὸν ἐγκύψει εἰς τὴν μελέτην τῶν ἱερῶν τούτων Κειμένων, διὰ τοῦ διαλογισμοῦ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ λύῃ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς Ἐπιστήμης, διὰ μέσου τοῦ Θείου Ρεύματος (Πράνα).

Τὰ ὑπερκόσμια φαινόμενα εἶναι ἄπειρα εἰς ποικιλίαν καὶ ἀνέκ-

φραστα εἰς θαυμασμόν. Μόνον ὅταν διέλθῃ τις τὸ κατώφλιον τῆς ὑπερκοσμίας διαβάσεως (μὲ ἐλευθέραν τὴν διάθασιν), τότε μόνον ἀντιλαμβάνεται τὸ πνεῦμα του, τὸ μέγεθος τῆς Δημιουργίας καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ θαύματα ποῦ αὐτὴ ἐξετέλεσεν ἀπὸ χρόνου ἄνευ ἀρχῆς καὶ ἄνευ τέλους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

«Πνευματικὰ τοπία εἶναι οἱ Ἄνωτεροι Σταθμοὶ καὶ Ἄσπερες, ὅπου αἱ εὐρισκόμεναι ὀντότητες ἀπολαμβάνουν τὴν φυσικὴν καλλονὴν τοῦ Σταθμοῦ Α, δι' ἀνταντακλάσεως καὶ εἰς ἀπαλὰς φωτεινὰς ἀποχρώσεις. Ἡ πνευματικὴ ὀντότης δὲν ἔχει ὀφθαλμούς, ὡς σεῖς· καὶ ὅμως πόσον ἀτελεῖς εἶναι οἱ ὀφθαλμοί σας, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν ἐσωτερικὸν ἰδικὸν μας ὀφθαλμόν! Διὰ τοῦτο τονίζομεν, ὅτι τὸ Πνευματικὸν Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι τὸ τελειότερον Δημιούργημα τῆς Πλάσεως τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.

»Ἐμνήσατε, λοιπόν, τὸν Μέγαν Δημιουργόν, ποῦ τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν». (ΦΑΡΑΧ, 5.4.62).

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΥΟ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΩΝ ΟΝΤΩΝ

«Τὰ ὑπερκόσμια ταῦτα ὄντα δὲν δύναται νὰ τὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία σας. Ἐχετε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι τὰ μὲν ἐκ τῶν δὲ διαφέρουν τόσον, ὅσον σεῖς ἀπὸ αὐτά. Εἰς, λοιπόν, τύπος ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ἐξῆς: Εἶναι αἰθέρια οὐσίαι μὲ κοσμικὸν παλμόν. ὄντα ἀφανῆ θεβαίως εἰς τὴν ὄρασίν σας, ἀνώτερα ὅμως ἐξ ὑμῶν κατὰ διαστάσεις Πνευματικοῦ Κόσμου. Τὰ ὄντα ταῦτα δὲν τὰ διέπει ἡ λογικὴ, οὔτε ἡ διαίσθησις, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, ποῦ δύνασθε νὰ τὸ ὀνομάσετε «Ἐπερκόσμια Πνοή». Εἶναι ἀρτιώτατα εἰς τὸ εἶδος των καὶ ἀποτελοῦν συγκρότημα δυνάμεως ἀγνώστου εἰς ὑμᾶς, δηλαδὴ εἶναι δυνάμεις ποῦ ἀνήκουν εἰς Ἄσπερα. Αἱ ἀκτινοβολίαι των ἐπιδροῦν ἐπὶ τῶν θνητῶν, εἴτε ἐπὶ καλῶ, εἴτε ἐπὶ κακῶ, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκουν τὸ κακόν. Αἱ γνώσεις των εἶναι διάχυτοι. Διὰ νὰ ἐννοήσετε τί θέλω νὰ εἶπω διὰ τῆς λέξεως «Γνώσεις», ἔχετε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι τὰ ὄντα ταῦτα δὲν ἔχουν ἀνάγκην γνώσεων. Εἶναι Δυνάμεις, ποῦ τροφοδοτεῖ

ἡ Θεία Ἀρχή. Ἐάν τὸ ἔργον των ἐκτελεσθῆ, ὅπως βούλεται ὁ Ἀνώτατος Ἄρχων, ἐντὸς προθεσμίας Χ διαστημάτων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸ Ἀνάκτορόν Του. Ἄλλος εἶναι ὁ προορισμὸς τῶν ὄντων τούτων. Δὲν εἶναι πνεύματα, ἀλλὰ Ἀξίαι τοῦ Σύμπαντος, δημιουργήματα τοῦ ἰδίου Πατρός, διὰ νὰ ἐξισῶνουν τοὺς Νόμους τῆς Ἀπειρου Του Διανοίας. Ἐπλάσθησαν καθ' ὁμοίωσιν τῆς Σκιάς Του. Ἰδοῦ, ἐν ὀλίγοις, ἡ σκιαγράφησις ἑνὸς καὶ μόνου εἶδους.

ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΟΝΤΑ

»Τὰ ὄντα ταῦτα εἶναι ἀφανῆ εἰς τὴν ὄρασίν σας. Δι' ὑμᾶς ἔχουν ἀκαθόριστον σχῆμα καὶ εἶναι θραδεῖα ἢ ἀνάπτυξις τῆς ἀντιλήψεώς των. Ἀνώτερά σας εἰς τὴν δικαίαν κατανομήν τῶν ἀγαθῶν των. Ὑπακούουν εἰς ἓνα καὶ μόνον Ἀρχηγόν, πού κατευθύνει τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, ὥστε ὅλα ὁμοῦ νὰ ἀποτελοῦν ἀπαραμίλλον σῶμα ὑψηλῆς διαισθητικῆς καταρτίσεως. Ὑπάρχουν εἰς τοὺς Φρουροὺς τῶν Ὑψηλῶν Ἐννοιῶν. Διότι ὅλα δὲν πρέπει νὰ μεταδίδωνται, ὡς κλοπιμαῖα ὀπῶραι, εἰς τὴν ἀγοράν τῶν φθαρτῶν. Διὰ τοῦτο οὐδὲν ἐκ τῶν Πνευμάτων, ὅσον ὑψηλὰς ἐννοίας καὶ ἂν κατέχη δύναται νὰ τὰς μεταδώσῃ, παρά μόνον ἡ Ἀρχὴ Μας. Τὰ ὄντα ταῦτα διαδραματίζουσι κάποιον σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν γηϊνῶν. Ἐάν ἡ ἀντίληψις των ἦτο ὡς ἡ ἀνθρωπίνη, δὲν θὰ ἐτοποθετοῦντο ὡς Φρουροί, διότι θὰ ἐπρόδιδον τὰ πάντα. Ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Δημιουργήματά Του, προέβλεψε τὸ ἔργον των. Ἡ ὕλη των ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄγνωστα εἰς ὑμᾶς στοιχεῖα καὶ ὅμως, τὰ ὄντα ταῦτα συντηροῦνται μὲ τροφήν, κατάλληλον ἐν τῇ φύσει των. Γένη εἰς αὐτὰ ὑπάρχουν τέσσαρα. Ἀδύνατον νὰ ἐννοήσετε τί συμβαίνει μὲ τὸν πολλαπλασιασμὸν των. Εἶναι πράγματι πολὺ περίεργος ὁ συνδυασμὸς τῆς διαιωνίσεώς των. Καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχουν μὲ τὴν ἀνθρωπίνην διάπλασιν. Ἡ συνεννόησις μεταξύ των γίνεται μὲ εἰδικὴν κεραίαν, πού μετακινεῖται εἰς τὸν ἀφανῆ ὄγκον των καὶ ἐκπέμπει ψυχρὴν λάμψιν, εἶδους ἠλεκτρικῆς.

»Ὑτάρχει καὶ δι' αὐτὰ ἐξέλιξις, ἀμοιβαί καὶ ποιναί. Αἱ ἁμαρτίαι των εἶναι πολὺ διαφορετικαί, εἰς σύγκρισιν, μὲ τὰς

ιδικάς σας. Ἡ μάθησις των εἶναι φυσικοῦ περιεχομένου, δηλαδὴ διδάσκονται ἐκ τῆς φύσεως πού τὰ περιβάλλει. Εἶναι τέλεια ὄντα, διὰ τὸν σκοπὸν πού ἐπλάσθησαν. Οὕτω σας μετέδωσα καὶ ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶδη τῶν ὑλικῶν ὄντων» (ΦΑΡΑΧ, 23. 2.62).

ΕΞΙΣΩΣΙΣ ΤΟΥ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

$$\frac{\infty > A + \Omega}{A + \Omega < \infty} = 0 + 1 = 1$$

Εἰς τὴν ἄγνωστον Δύναμιν τοῦ Ἄοράτου Μηνύτωρος ἢ Θεοῦ, ὅλα ἐξισοῦνται, διότι εἰς ὅλα ἐνυπάρχει ἡ Πνοή Του. Ἄρα, τὸ Ἄόρατον, ὡς μὴ ὑπάρχον, σημειοῦμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 0. Ὡς, ὁμως, αἰωνίως ἐνεργοῦσα Δύναμις, σημειοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 1. Ἐπομένως ἔχομεν $0 + 1 = 1$.

Ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιουργήθησαν τὰ Πάντα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν μίαν καὶ μόνην Δύναμιν, τὸν Θεόν, μὲ τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν, ὅτι $0 = 1$.

ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙ ΕΛΕΓΚΤΑΙ

«Οἱ κομήται ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀστέρας. Μὲ τὴν ἔνωσιν τῶν ἀκτινοβολιῶν των περιφέρονται εἰς τὸ Σύμπαν, διὰ τὴν ἰσορρόπησιν τῆς τροχιάς των ἀστέρων. Αἱ δυνάμεις των κομητῶν διευθύνονται ἀπὸ ὄντα ὑπερφυσικά, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀόρατα εἰς τὴν ὄρασίν σας. Ἡ ἐργασία των ὄντων τούτων εἶναι νὰ ἐλέγχουν τὴν ἰσορρόπησιν των πάντων εἰς τὸν Οὐράνιον Κόσμον.

» Ὅταν οἱ ἀστρονόμοι σας ὑπολογίζουσι, ὅτι ὁ τάδε κομήτης, ἐὰν κλίνη ὀλίγον τι δεξιὰ ἢ ἀριστερά, θὰ καταστρέψῃ τὸν Σταθμὸν σας (Γῆν), ἔχουν δίκαιον. Ὁ κομήτης κάνει τὴν κλίσιν τῆς καταστροφῆς, ἀλλ' ὁ Σταθμὸς σας παραμένει ἄθικτος. Διατί;

» Διότι ὅλα ἔχουν τὸν λόγον των. Ὁ κομήτης εἴλκυσε καὶ

ἔφερε τὴν Γῆν σας εἰς τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς τροχίαν, διὰ νὰ συνείσῃ αὐτὴ τὸ αἰώνιον ἔλλειψοειδές τῆς δρομολόγιον.

»Θὰ ἠδύναντο, ἐπὶ τοῦ Σταθμοῦ σας, νὰ ἐπιπέσουν διάφοροι ἀστέρες.

»Δὲν σὰς φαίνεται περίεργον, ἀπὸ τόσους διάττοντας ἀστέρας εἰς τὸ Ἄπειρον, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ συγκρουσθῇ μετὰ τὴν Γῆν; Ἴδού, ποῦ ὀφείλεται ἡ ἀσφάλεια τῆς Γῆς: Εἰς τοὺς κομήτας.

»Εἶναι ἢ δὲν εἶναι νὰ θαυμάσῃ τις τὰ ἄπειρα τῆς Δημιουργίας θαύματα;

»Οἱ κομήται ἀποτελοῦνται ἀπὸ μίαν ἢ πολλὰς ομάδας ἀστέρων. Τὸ συνθετικὸν τῶν κρᾶμα, εἰς ἀτμόσφαιραν χημικολεκτρικῆς ἐνεργείας, εἶναι τόσον ἰσχυρὸν εἰς ἔλξιν, ὥστε νὰ μετακινή τὴν Γῆν ἀπὸ ἀπόστασιν τεραστίαν καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ, χωρὶς καμμίαν θλάθην, εἰς τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον τῆς τροχιάς τῆς.

»Ἐάν, μετὰ ἄλλην Ἐπουρανίαν Δύναμιν, ἐπεχειρεῖτο τοιοῦτον τι, ἡ Γῆ σας θὰ κατεστρέφετο. Ἀντιλαμβάνεσθε, λοιπόν, πῶς ὁ Κύριος ἐπρονόησε τὰ πάντα διὰ νὰ κυλοῦν ἄρμονικὰ καὶ μετὰ ἀπόλυτον ἀσφάλειαν. Δοξάσατέ Τον!» (ΦΑΡΑΧ, 7. 4.62).

ΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

«Υψηλὰς Ἀρχάς, ὀνομάζομεν τὰ Πνεύματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης καὶ Ἄνω. Οἱ ἄλλοι Ἠγήτορες ἀνήκουν εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου.

»Τὰ 13 Εἰδικὰ Συμβούλια, δὲν δύνανται νὰ ἐπικοινωνοῦν ἀπ' εὐθείας μετὰ τὸν Σταθμὸν Α (Γῆν), ἀλλὰ μέσῳ μόνον τοῦ Συμβουλίου τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης (ἢ Πενταγώνου). Ἐπικοινωνοῦν ἀπ' εὐθείας μετὰ τὸν Σταθμὸν σας, δίδονται ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου.

»Ἀπὸ τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως (Παράδεισος) δύνασθε νὰ λαμβάνετε μηνύματα, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ἀνωτέρους Σταθμοὺς, μέσῳ τοῦ Συμβουλίου τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης. Ἐάν ἐκ τῶν ἄνω Σταθμῶν ἐπεχειροῦν νὰ σὰς με-

ταδώσουν ἀπ' εὐθείας μηνύματα, ταῦτα θὰ ἡλλοιοῦντο ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς διαστροφῆς.

»Υπάρχουν καὶ μικρότερα Συμβούλια, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὰ Κέντρα των καὶ αὐτὰ μὲ τὸ Συμβούλιον τοῦ Πενταγώνου, τὸ ἐποιοῦν συνδέεται μὲ τὸ Ἄνάκτορον τοῦ Κυρίου, τὴν Βουλὴν καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους Σταθμούς.

»Τὸ Ἄνάκτορον τοῦ Κυρίου συνδέεται καὶ μὲ κόσμους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄγνωστοι εἰς ὄλους. Δηλαδή, τὸ Ἄνάκτορον ἐπιβλέπει τοὺς κόσμους τούτους καὶ ἐπιδρᾷ καταλλήλως ἐπ' αὐτῶν. Οἱ κόσμοι, ποῦ ἀναφέρω, εἶναι ἄγνωστοι καὶ εἰς τοὺς ἡγέτας ἀκόμη.

»Ὅταν αἱ ψυχαὶ λαμβάνουν ἄδειαν διὰ νὰ ἐπικοινωνήσουν, ἡ ἐπικοινωνία των εἶναι ἠσφαλισμένη. Παράδειγμα: Αἱ ἀδειούχοι ψυχαὶ εἶναι ὡς νὰ ταξιδεύουν μὲ Ὑπερωκεάνειον, ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ. Ἐάν δὲν λάβουν ἄδειαν, εἶναι ὡς νὰ διασχίζουν τὸν Ὠκεανὸν ἐπὶ σχεδίας. Τολμηροὶ ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ, ὥστε πολλὰς φορὰς νὰ γίνωνται πνευματικὰ θύματα τῆς δυνάμεως τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως.

»Εἶναι τεράστια αἱ δυνάμεις τοῦ Κακοῦ. Ἐχουν γνώσεις, θαυματοποιὸν δύναμιν ἐπὶ τῶν γῆινων καὶ γλῶσσαν ἐλκυστικὴν. Τὸ ἔργον μας εἶναι τραχὺ καὶ δύσκολον, ἀλλὰ μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰῶνων καθίσταται κάπως καλύτερον.

»Αἱ ψυχαὶ ἀκαταπαύστως κοσκινίζονται, ὡς οἱ ξηροὶ καρποί, διότι ἀναλόγως τῆς στιγμῆς, ἀλλάζουν ποιόν, δυσχεραίνουσαι τὸ ἔργον Μας. Ἀντιλαμβάνεσθε ποῖα πάλῃ λαμβάνει χώραν. Αἱ ψυχαὶ, ὡς ὕλικὸν προϊόν, εἶναι τεραστία ποσότης. Διυλίζοντας τὸ προϊόν τοῦτο, ἡ ἀπόδοσίς του εἶναι τόσον μικρά, ὥστε μόνον κατάπληξιν νὰ προξενῇ!» (ΦΑΡΑΧ, 1.3.62).

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Τὸ Κείμενον τοῦτο μετεδόθη ἀπὸ τοὺς Σωκράτην καὶ Κομφούκιον, ἐναλλάξ. Συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν σειρὰν τῶν Μικτῶν Ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν ἰδιαίτερος. Μεταφέρω τὸ Κείμενον τῶν Μυστηρίων εἰς τὴν παρούσαν ἐργασίαν μου, διὰ νὰ συμπληρώσω τὰ κύρια σημεῖα τῆς Οὐρανίας Φωτίσεως.

«Προσέξατε τὴν οὐσίαν τῶν Μυστηρίων. Τὰ Μυστήρια εἶναι Δυνάμεις Θεϊκαί. Διαιροῦνται καὶ ὑποδιαιροῦνται, κατὰ τὴν κατάταξιν αὐτῶν, εἰς τέσσαρας μεγάλας κατηγορίας.

»Εἶναι τὰ Μυστήρια, τροφαὶ τῶν Ἑγητόρων. Καὶ αἱ τροφαὶ αὗται ἐμπεριέχουν δυνάμεις ἀφθάρτους καὶ εἶναι ἀπεριόριστοι εἰς τὴν τελειότητά των. Εἶναι τὰ Μυστήρια ἐν ὄλῳ 1.250 Ἡ πρώτη κατηγορία αὐτῶν εἶναι ἡ ἑξῆς:

1η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ:

- 1) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ
- 2) ΗΓΕΤΙΚΑ
- 3) ΘΕΙΑ
- 4) ΑΝΩΤΑΤΑ

»Τὴν κάθε μίαν ειδικότητα θὰ ἀναπτύξωμεν, δίδοντες ἀλαυτικῶς τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων.

»Ὅλα ὁμοῦ τὰ Μυστήρια, ἔχουν τὸν τίτλον τοῦ Ψυχικοῦ Κόσμου, δηλαδή «Πνευματικὸς Κόσμος», ἐξ οὗ καὶ πηγάζει ἡ ἀφθαρτος Διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ.

»Εἶπομεν, ὅτι τὰ Μυστήρια, πλὴν τῆς ιδιότητός των, ἔχουν καὶ δυναμικότητα, τὴν ὁποίαν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δὲν δύναται νὰ σὰς περιγράψῃ. Θὰ εἴπητε: «Ἄφου εἶναι Μυστήρια, θεθαίως ἔχουν δυνάμεις ἰδιαζούσης φύσεως». Ναι, ἀδελφοί μου. Ἄλλὰ ἐδῶ συμβαίνει κάτι τὸ ἀντίθετον. Αἱ Δυνάμεις εἶναι τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ καὶ ὑποκινοῦν τὰ Μυστήρια εἰς τὸ ἔργον των. Ἄλλην ἐξήγησιν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δώσω ἐπ' αὐτῶν, διότι ταῦτα, τὰ Μυστήρια, εἶναι ὄπλα τοῦ Οὐρανοῦ.

1ον) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: Καλοῦνται ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν αἱ ψυχαί, ὅταν ἔρχωνται ἐκ τῆς Γῆς εἰς τὸν Οὐρανόν. Τὰ Μυστήρια ταῦτα δὲν ἐξηγοῦνται, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ὁ γήϊνος νὰ ἔχη ἀντίληψιν αὐτῶν καὶ νὰ γνωρίζῃ πλήρως τὰς κινήσεις καὶ ἀποφάσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Αἱ Μεγάλαι Ψυχαί, δηλαδή οἱ Ἄρχηγοί, ἔχουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των τὰ Μυστήρια ταῦτα καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταδίδωνται εἰς τὴν Γῆν, οὔτε ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ. Ἴδου ποῖα ἡ ἰσχὺς τοῦ ΑΝΑΡ-

ΧΟΥ. Ὁ Πονηρὸς ἐμπλέκει τὰς γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ προκαλεῖ κλίμα ἀπιστίας εἰς αὐτόν, ὅταν οὗτοι, δηλαδὴ οἱ πιστοί, νοουθετοῦνται ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ὅτι τίποτε δὲν ὑφίσταται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

2ον) ΤΑ ΗΓΕΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: Τὰ χρησιμοποιοῦν μόνον τὰ Ἡγετικά Στελέχη τοῦ Οὐρανοῦ. Τὰ συμβουλευόνται καὶ δὲν πράττουν οὐδέν, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν Μυστηρίων. Καὶ ἐδῶ θὰ ἐρωτήσετε: «Ἐποῦ τὰ Μυστήρια δὲν εἶναι Ὀντότητες, πῶς τὰ συμβουλευόνται;» Σεῖς, ἀγαπητοί μου, δὲν συμβουλευέσθε τὴν πυξίδα, τὰ σημεῖα τῶν φαινομένων καὶ πολλὰ ἄλλα. Οὕτω καὶ οἱ Ἠγήτορες συμβουλευόνται αὐτὰ καὶ μόνον κατόπι ἀδείας τοῦ Κυρίου.

3ον) ΤΑ ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: Ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν Θέωσιν. Καὶ οὗτοι δὲν λαμβάνουν τὴν ἀδειαν, πότε καὶ πῶς θὰ τὰ χρησιμοποιήσουν, διότι εὐρίσκονται εἰς τὴν τελειότητα καὶ γνωρίζουν ἐκ τῶν προτέρων, ἐὰν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο εἶναι μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Κυρίου. Ἡ τελειότης, συνταυτίζει τὴν γνώσιν τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς.

4ον) ΤΑ ΑΝΩΤΑΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: Εἶναι ἄγνωστα εἰς ὅλους. Μόνον ὁ Κύριος κατέχει αὐτὰ καὶ τὰ μεταχειρίζεται ἐκεῖ, ὅπου κρίνει καλὸν καὶ εὐλογον. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἐγνώρισεν αὐτὰ. Ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς Αὐτόν. Συνεπῶς, δὲν ἔχουν ἐξήγησιν.

Τὰ Μυστήρια, ὡς ἤρχισαμε νὰ ἀναπτύσσωμεν, θάσιν των ἔχουν τοὺς ἀριθμούς. Οἱ ἀριθμοὶ ἔχουν δυνάμεις ἀπεριορίστους. Εἶναι ἀτελεύτητοι, ὡς ἡ Αἰωνιότης. Καὶ οὕτω διαδραματίζονται τοὺς κυριωτέρους ρόλους εἰς τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

2α ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ:

- 1) ΘΕΟΤΗΣ
- 2) ΠΑΓΓΝΩΣΙΑ
- 3) ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ
- 4) ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

1ον) ΘΕΟΤΗΣ. Δέν σημαίνει τόν ΘΕΟΝ, διότι Ουτός ονομάζεται «ΑΝΑΡΧΟΣ». Ἐχει ὅμως ἡ λέξις «ΘΕΟΤΗΣ» συσχέτισιν μέ τόν ΘΕΟΝ. Ἄρα ΘΕΟΤΗΣ, σημαίνει Κυβέρνησιν τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου συγκατοικοῦν μετά τοῦ Κυρίου καί Σωτήρος τῆς Ἀνθρωπότητος τὰ Μεγάλα Πνεύματα, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τήν Θέωσιν (ΝΙΡΒΑΝΑ). Αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ΘΕΟΤΗΤΟΣ. Ἦτις, διά μέσου τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἔχει ἄμεσον Ἐπικοινωνίαν μέ τόν Πατέρα καί Δημιουργόν τῶν Πάντων.

2ον) ΠΑΓΓΝΩΣΙΑ: Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δύναται νά διατείνεται, ὅτι γνωρίζει τὰ πάντα; Μήπως οἱ σοφοί τῆς Γῆς σας, οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν καί μικρόν μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των νά γνωρίσουν; Μήπως εἶναι οἱ Ἠγέται τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, οἱ ὁποῖοι τόσα γνωρίζουν, ὅσα σεῖς ἀδύνατον νά φαντασθῆτε; Ἡ Ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι τὰ πάντα γνωρίζομεν, μέχρις ἐνός σημείου, ποῦ εἰς τήν μαθηματικὴν γλῶσσαν ονομάζεται «Χ»; Ἄρα, Εἰς εἶναι ΕΚΕΙΝΟΣ Ὅστις γνωρίζει τὰ πάντα καί ἐκ τοῦ ὅποιου τὰ πάντα ἐξαρτῶνται: ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ. Ἡ Παγγνωσία εἶναι Πνεῦμα καί τὸ Πνεῦμα τοῦτο διαχειρίζεται τὸ Ἅγιον Φῶς. Ἄρα, τὸ Φῶς τοῦτο εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου καί οὕτως αἱ Τρεῖς διαφορετικαὶ Δυνάμεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ἐν τῇ Τριαδικῇ Θεότητι, ἀποτελοῦν Ἐν καί τὸ Αὐτὸ ἐν Πνεύματι.

3ον) ΑΝΥΠΑΡΞΙΑ: Πολλοὶ ἐκ τῶν θνητῶν, μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ταύτην, χωρὶς νά ἐννοοῦν τί σημαίνει. Ὅταν λέγωμεν «Ἀνυπαρξία», δέν σημαίνει ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ ἡ ἔννοια αὕτη συμβολίζει μίαν ἀκαθόριστον, ὡς εἶπω, ἐποχὴν, πρὸ τῆς Σκέψεως τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, νά δημιουργήσῃ Κόσμος. Τὰ πάντα, εἴτε ἦσαν τότε σκοτεινὰ ἢ φωτεινὰ, οὐδεὶς τὸ γνωρίζει. Συμπεραίνομεν Ἡμεῖς ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς εἶναι Δύναμις Διάχυτος εἰς τὸ Σύμπαν, ἄρα τὸ Σύμπαν ἦτο μεστὸν ἀπὸ Φῶς. Οὐδεὶς Μας εἶναι μάρτυς τῶν ὅσων λέγω. Καί ὅμως, μάρτυρες ὑπάρχουν πολλοί. Αἱ Ψυχαὶ Μας, αἱ ὁποῖαι διά τῆς διαίσθησεως, ἀντελήφθησαν τὴν ἀκριθεῖ ἀλήθειαν.

4ον) ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ: Ἄλλο Μυστήριον! Εἶναι κάτι τὸ ἀκατανόητον πῶς τελειοποιοῦνται αἱ ψυχαί, διά μέσου τῆς Αἰωνιότητος! Τοιαῦτα εἶναι, οἱ Ἀρχηγοὶ καί οἱ Ἠγήτορες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Εὐρίσκονται εἰς τὴν θέσιν, ἡ ὁποία ονομάζε-

ται «Θέσις τῆς Τελειοποιήσεως πρὸς Φωτισμόν». Ἡ τελειοποιήσις, δὲν γίνεται ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄλλην, ἐὰν πρῶτον τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Ψυχὴ, δὲν τελειοποιηθοῦν εἰς τὴν Γῆν. Ἐὰν εἶναι τελειοποιημένοι, ἀλλ' ἔχουν μικρόν τι ἔμπόδιον, τοῦτο δύνανται νὰ τὸ παρέλθουν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διδασκόμενοι ἀπὸ ἀνωτέρους τῶν, διὰ νὰ εἰσαχθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν.

3η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ:

- 1) ΑΦΘΑΡΣΙΑ
- 2) ΠΝΕΥΜΑ
- 3) ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ
- 4) ΑΠΟΡΡΗΤΟΣ

Τὰ Μυστήρια ταῦτα εὐρίσκονται ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Γῆ, διότι ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, μαθάνετε μέρος αὐτῶν καὶ ἐν τῇ Γῆ. Ἐξηγῶ: Εἶναι Μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὀνότητα. Δοκιμάζονται ἐν τῇ Γῆ, διὰ νὰ δλοκληρωθοῦν ἐν τῷ Οὐρανῷ, χωρὶς θεβαίως ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του τί τοῦ συμβαίνει καὶ τί ἀκολουθεῖ. Τοῦτο, μόνον τὸ ὑποσυνείδητόν του γνωρίζει, ἀλλὰ δὲν τὸ μεταδίδει εἰς τὸ πνεῦμα, διότι τὸ πνεῦμα εἶναι φλύαρον καὶ τὸ ἀγνὸν τὸ καθιστᾷ μὴ ἀγνόν.

1ον) ΑΦΘΑΡΣΙΑ: Εἰς τὸν γήϊνον Κόσμον δὲν ὑφίσταται ἡ ἀφθαρσία, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὅσοσδήποτε αἰῶνας καὶ ἂν ὑφίσταται ἡ Γῆ, εἶναι φθαρτή. Κάποτε δὲν θὰ ὑπάρξει, θὰ ἐξατμισθῆ, ὡς λέγετε σεῖς οἱ ἄνθρωποι. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει κατὰ ποῖον τρόπον. Πάντως, τὸ φθαρτὸν δὲν ζῆ. Ἀποθνήσκει διὰ παντός. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι φθαρτόν. Διὰ τοῦτο λέγετε σεῖς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φθαρτός!... Κακῶς! Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον σῶμα. Εἶναι καὶ ἡ «ψυχοπνευματικὴ» αὐτοῦ ὑπόστασις. Τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ἀόρατον, εἶναι ἀφθαρτον εἰς ἅπαντας τοὺς αἰῶνας, διότι τὸ θέλει τοῦτο ὁ Κύριος. Διὰ νὰ εἴπη μία ψυχὴ, ὅτι εἶναι «ἀφθαρτος», πρέπει νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τελειοποιήσεως. Ἐφ' ὅσον ἐπιστρέφει εἰς τὴν Γῆν, διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὴν γηϊνὴν τῆς ζωῆν, δὲν δύναται νὰ λέγῃ, ὅτι εἶναι ἀφθαρτος... Αἱ ἐπαναλήψεις τῆς μετενσαρκώσεως, ἔχουν

σκοπόν νά εξαλείψουν τελείως ἀπό τήν ὄντοτητα κάθε σφάλμα, μέγα ἢ μικρόν.

- 2ον) ΠΝΕΥΜΑ: Τό πνεῦμα εἶναι μία λεπτοτάτη οὐσία ἀφανής, ἀόρατος, ἡ ὁποία ἔχει πρωτεύουσαν θέσιν, εἰς τήν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ πνεύματός σας, ἐξαρτᾶται ποῖαν ποιότητα καλλιεργεῖτε ἐντός τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου. Τό πνεῦμα λαμβάνει τήν θέσιν τοῦ πηδαλίου. Ὅταν ὅμως τό πηδάλιον δέν ἔχη κυβερνήτην, τό πνεῦμα παραπαίει. Εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην κυβερνήτης τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ συνείδησις. Ἐάν ἐπιβληθῆ, τότε τό πλοῖον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας πεπειραμένου ὁδηγοῦ. Ἐάν ὄχι, ἀλλοίμονον εἰς τό πλοῖον!
- 3ον) ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ: Ἴδου τό μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς! Παρά τὰς τόσας ἐρεῦνας τῆς Ἐπιστήμης, οὐδέποτε αὕτη ἠδυνήθη νά εἰσχωρήσῃ εἰς τό Μυστήριον τῆς Γονιμότητος. Ἐάν τοῦτο δέν εἶναι ὀρθόν, τότε διατί ἡ Ἐπιστήμη, ἐξ ἑαυτῆς, δέν γονιμοποιεῖ; Διότι, οὐδέν γνωρίζει, ἀπό τήν Θεϊκὴν Χημείαν! Οὐτε θά γνωρίσῃ ποτέ! Ἡ Γονιμοποίησις, τηρεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησίαν ὡς Μυστήριον καὶ Μυστήριον ἀπομένει!...
- 4ον) ΑΠΟΡΡΗΤΟΣ: Τοῦτο εἶναι τό πρῶτον προσόν τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Τὰ ἀπόρρητα τῆς Γῆς σας εἶναι μηδαμινά, ἀνάξια λόγου. Ὑποκρύπτουν τό Κακόν καὶ οὐδέποτε τό Καλόν. Ἐνῶ τοῦ Οὐρανοῦ τό Ἀπόρρητον εἶναι ἱερόν. Ὅταν ἀπό τήν Γῆν ἀσκηθῆτε εἰς τήν ἐχεμύθειαν, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θά γνωρίσητε τί εἶναι τό Ἀπόρρητον. Εἶναι «Ἀξία». Διατί τὴν τηροῦν ἐν μυστικότητι; Διότι, ἐάν ὁ ἀνθρώπος ἐγνώριζε τήν «Ἀξίαν» ταύτην, ὡς γήινον κόσμημα, θά ἐμείωνε τὴν Θεῖαν Χάριν τῆς ἀξίας του, πρὸς θλάσθην τῶν ἀδελφῶν του. Τό Ἀπόρρητον λέγεται «Ἀπόρρητος», διότι εἶναι, ὡς εἶπον Ἀξία. Ὁ Οὐρανὸς ἔχει τοιαύτας Ἀξίας, αἱ ὁποῖαι, ἂν καὶ εἶναι δι' ἐσᾶς ἀφηρημέναι ἔννοιαι, εἰς τὸν Οὐρανὸν θραθεύονται, ὡς ἐνέργειαι ἄγνωστοι εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀντιλήψεις.

4η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ:

- 1) ΕΥΦΥΪΑ
- 2) ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ
- 3) ΑΓΑΠΗ
- 4) ΠΙΣΤΙΣ

1ον) ΕΥΦΥΪΑ: Αύτη είναι ἀρεστή εἰς πάντας. Οὐρανίους καὶ ἐπιγείους. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν ὁ εὐφυΐς, δὲταν εἶναι ἰσοσταθμισμένοι, κατέχει θέσιν λαμπρὰν ἐν τῷ Βασιλείῳ τοῦ Κυρίου, εἰς δὲ τὴν Γῆν, ὁ εὐφυΐς δὲν εἶναι πάντοτε καὶ εὐτυχής, οὔτε ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ζωὴν, ποῦ διάγει, ἐὰν δὲν φωτισθῆ ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς, ὁπότε, ἐν τῇ πτωχείᾳ του, εἶναι λίαν ἰκανοποιημένος, διότι γνωρίζει τὰς γνώσεις τοῦ Οὐρανοῦ, τὰς ὁποίας μετέδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος. Ἡ εὐφυΐα εἶναι δεκτὴ εἰς πάντα, διότι ἔχει τὸν τρόπον τῆς νὰ σαγηνεύῃ τὸ πνεῦμα τῶν ἄλλων. Ποτὲ ἢ εὐφυΐα δὲν γίνεται ἐπίκτητος.

2ον) ΔΙΟΡΑΤΙΚΟΤΗΣ: Ὑπάρχουν δύο εἶδη διορατικότητος: Ἡ μικρά καὶ ἡ μεγάλη. Ἡ μεγάλη, μετατίθεται εἰς τὴν χορείαν τῶν προφητῶν, οἱ ὅποιοι προβλέπουν καὶ τὸ μελλοντικόν, ἀλλὰ δὲν σημειοῦν τὸν χρόνον. Ἡ μικρά, εἶναι δῶρον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ἐνεργοῦν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οὗτοι, δηλαδὴ προβλέποντες, προσπαθοῦν, διὰ τοῦ φωτισμοῦ νὰ θέσουν εἰς κίνησιν τὸν λαὸν ὑπὲρ μιᾶς προσπαθείας των, διὰ νὰ τοὺς ἰκανοποιήσουν εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην τῆς διορατικότητος, διότι οὗτος ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ψυχῆς Του καὶ δι' αὐτῶν δὲν προβλέπει, ἀλλὰ γνωρίζει τὰ μέλλοντα γενέσθαι, ἀδιάφορον ἐὰν εἰς τὸν ἀνθρώπον δὲν λέγει τὸ μέλλον του. Ὅχι διότι τὸ ἀγνοεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται, διὰ λόγους ποῦ ἀφοροῦν τὸ καλὸν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ τοῦ λέγῃ τὸ μέλλον. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἐξετάσωμεν.

3ον) ΑΓΑΠΗ: Εἶναι μία λέξις παραγνωρισμένη. Ἐὰν πράγματι ὁ ἀνθρώπος ἔχη ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ

ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει κεκρυμμένην τὴν φωτογραφίαν τοῦ Θεοῦ! Ὁ Θεὸς εἶναι ἀόρατος καὶ μόνον διὰ τῶν καλῶν πράξεων εἶναι ὄρατος. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, ἵνα ἀποδείξῃς ὁποῖαν ἀγάπην τρέφεις πρὸς τὸν Θεόν. Γνώρισον τὸν Θεόν, διὰ μέσου τῆς βοήθειάς σου πρὸς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην αὐτῆς. Δὸς στέφανον εἰς τὴν ἀρετὴν, διότι αὕτη ἐνδημεῖ ἐντὸς τῆς ψυχῆς σου. Πολέμησον τὸ μῖσος, ὡς πανοῦργον λόγον τοῦ Ἐωσφόρου. Ἀγγισε τὴν ἀπλότητα, διότι ἐξ αὐτῆς ἐδημιουργήθη τὸ Σύμπαν. Ὑμνησον τὸν Θεόν, διότι συντηρεῖ τὴν ψυχὴν σου καὶ ἐκπαιδεύει τὸ πνεῦμα σου.

4ον) ΠΙΣΤΙΣ: Πίστις σημαίνει, ὅτι πράγματι ἀναζητοῦμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς φωτίζει. «Πιστεύω», ἐξηγεῖται μὲ τὴν λέξιν «ἀναγνωρίζω». Ὑπάρχουν ὁμως δύο εἶδη «πιστεύω»: Ἡ πίστις τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἡ πίστις τοῦ ἐσφαλμένου. Ἡ μία πίστις εἶναι θετικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἀρνητικὴ. Ἡ ἀρνησις, θεβαίως, εἶναι εἶδος πίστεως, ἀλλὰ ποῦ μᾶς ὀδηγεῖ; Ἐκεῖ ὅπου ἐκμηδενίζεται τὸ πνεῦμα. Ἐνῶ ἡ ἄλλη μᾶς ὀδηγεῖ ἐκεῖ ὅπου ἀναζωπυρώνεται ἡ ψυχὴ, δηλαδὴ τὸ σθένος. Εἴσθε ἐλεύθεροι εἰς τὸ πνεῦμα νὰ ἐκλέξετε μίαν ἀπὸ τὰς δύο ἐνεργείας τῆς πίστεως. Τὴν θετικὴν ἢ τὴν ἀρνητικὴν.

«Τὰ Μυστήρια διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας τάξεις: Τὰ Μεγάλα Μυστήρια, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ Οὐράνιοι γνωρίζουν καὶ δι' αὐτῶν εἰσέρχονται εἰς τὰ βαθύτερα νοήματα τῶν Μυστηρίων ἐν γένει, καὶ τὰ Μικρά, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ μικρότεροι τῶν Ἀρχηγῶν καὶ δὲν γίνονται γνωστὰ εἰς τοὺς θνητοὺς, παρὰ μόνον εἰς ἐλαχίστους ἐξ αὐτῶν. Δηλαδὴ μὴ νομίζετε, ὅτι ὄσοι εὐρίσκονται ἐν μέσῳ τῶν «Πνευματιστῶν», εἶναι ἄξιοι νὰ λαμβάνουν τοιαῦτα μυστήρια. Σεῖς, ὡς π ρ ο ν ο μ ι ο ὕ χ ο ι, ἔχετε τὴν Εὐνοίαν αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅστις σὰς φροντίζει καὶ μεριμνᾷ δι' ἐσὰς καὶ τὸ ἀπώτερόν σας μέλλον» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, (1.4.69).

«Τὰ Μυστήρια τῶν Μεγάλων Ἠγητόρων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται γνωστὰ. Τὰ δὲ τοῦ Κυρίου εἶναι ἀγνωστα, ὅπως γνωρίζετε, καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ Στελέχη Του.

»Τὰ Μικρὰ Μυστήρια, διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς τὴν κατηγορίαν, ποῦ δὲν πρέπει ν' ἀνακοινωῦνται εἰς τοὺς

θητούς, παρὰ μόνον εἰς ὠρισμένους ἐκλεκτούς τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν, πού δύνανται νὰ ἔχουν αὐτῶν γνώσιν, ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον» (ΦΑΡΑΧ, 19.5. 1962).

«Πολλὰ εἶναι τὰ Μυστήρια τῆς Ἀρχῆς Μας. Τὰ Μυστήρια εἶναι Ἐνέργειαι μὲ ἀδήλους δυνάμεις. Τὰ Μυστήρια εἰς γῆϊνιν εἰκόνα, ἀποτελοῦν τὴν ράβδον τοῦ Μάγου, πού τὰ πάντα μεταμορφώνει καὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργεῖ ὅ,τι ἡ ἐπιθυμία του φαντασθῆ. Ὡστε ὁ μῦθος ἔχει κάποιαν θάσιν, πού σεῖς τὴν ἀγνοεῖτε. Ἡ θάσις αὕτη εἶναι ἡ ἀπήχησις τῆς πραγματικότητος, μέσῳ τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ τῆς φαντασίας, εἰς μύθους ἔλκυστικούς μὲν, ἀλλὰ ἀπραγματοποιήτους. Ἡ ἀνάλυσις αὕτη ἔχει θάθος μεταφυσικόν. Ἀγνοοῦντες κάτι, φυσικὸν εἶναι νὰ μὴ δύνασθε νὰ τὸ συλλάβετε. Πιστεύοντες ὅμως εἰς Ἡμᾶς, ἡ σύλληψις γίνεται αὐτομάτως» (ΖΗΝΩΝ Ο ΕΛΕΑΤΗΣ, 2.3.62).

Οἱ Οὐρανοὶ, δηλαδή οἱ Ἀρχοντες τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου, εἶναι εὐχαριστημένοι, διότι εὐρέθησαν ἄνθρωποι μὲ κατανόησιν εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα, πού ἀφοροῦν ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Βεβαίως, ἡ τροφή αὕτη τῆς Γνώσεως δὲν εἶναι διὰ τοὺς ἀδαεῖς, πού, ὡς θρέφη, ἡ στερεὰ τροφή (τῆς Γνώσεως) τοὺς εἶναι ἀκατάλληλος καὶ οὕτως ἔχουν ἀνάγκην χρόνου καὶ θελήσεως, διὰ νὰ συνηθίσουν εἰς αὐτήν.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀφομοιώσῃ τὴν πνευματικὴν τροφήν του, εἰς τὸν σκοπόν, πού τοῦ δίδεται αὕτη ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, τότε μόνον θὰ λειτουργήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ συγχρονισμένως ἡ ψυχικὴ του συχορδία.

«Ἦνοιχθησαν οἱ Οὐρανοὶ τῆς Σοφίας καὶ εὐρέθησαν ἄνθρωποι εὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ, ἵνα μὴ ἡ Σοφία τοῦ Κυρίου περιέλθῃ εἰς τοὺς ἀμαρτωλούς.

Φ — υλάξατε

A — δελφοὶ

P — ἄκας

A — ναζωογονήσεως

X — ὡματος

(ΦΑΡΑΧ)

»Όστις δύναται νά προσφέρῃ μὲ πίστιν, δυναμοῦται μὲ τροφήν Ἀγάπης. Ζητήσατε καὶ θὰ σᾶς δοθῆ, λέγει ὁ Κύριος. Χαράξατε εἰς τὰς καρδίας σας τὴν Ἀγάπην, χωρὶς κακίαν, διότι ἡ Ἀγάπη μὲ ἄλλα μίγματα δὲν δύναται νὰ σᾶς φυλάξῃ μακρὰν ἀπὸ κάθε ἀνομίαν.

»Εἶναι φανερόν, ὅτι οἱ πίνοντες τὸν ἄκρατον τῆς Ἀγάπης οἶνον, διὰ νὰ εὐφρανθοῦν τὴν Σοφίαν μέσῳ τῆς Γνώσεως, πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ ποῦ γεύονται τὴν Ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν Πηγὴν τῆς Ζωῆς, δὲν ἀπόλλυνται, ἀλλὰ ζοῦν εἰς τὴν Αἰωνιότητα. Παραμείνατε, λοιπόν, εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κάθε τι ποῦ φωτίζει καὶ μὴ τὰ διδάγματα τῆς Γνώσεως προσφέρετε ὡς τροφήν εἰς τοὺς ἀνηλίκους, διότι ὅταν ἡ τροφή εἶναι στερεά, κατὰ τὴν χώνευσιν θὰ ἐπιφέρῃ θλάθην εἰς τὸν στόμαχον.

»Χωρίσατε τοὺς πιστοὺς εἰς δύο κατηγορίας:

- α) εἰς τοὺς ἐκ περιεργείας
- β) εἰς τοὺς ἐκζητοῦντας

ΟΙ ΕΚ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ ὑπάγονται εἰς 4 τάξεις:

- α) Περιέργεια φανερώσεως.
- β) Περιέργεια γνώσεως.
- γ) Περιέργεια ζητήσεως.
- δ) Περιέργεια ἀντιποιήσεως.

ΟΙ ΕΚΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ὑπάγονται εἰς 4 τάξεις:

- α) Ζήτησις φωτισμοῦ.
- β) Ζήτησις ἐξιλεασμοῦ.
- γ) Ζήτησις προβιθασμοῦ.
- δ) Ζήτησις ἀφιερώσεως.

»Αὐταὶ εἶναι αἱ κατηγορίαι καὶ αἱ τάξεις, αὐτῶν ποῦ ἠσχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πνευματικὰ θέματα. Θὰ σᾶς δώσωμεν, ἐν συνεχείᾳ, τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα κάθε τάξεως.

»Λοιπόν, οἱ ἀσχοληθέντες καὶ ἀσχολούμενοι ἀπὸ καταβολῆς Κόσμου, διακρίνονται εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς τοὺς ἐκ περιεργείας καὶ εἰς τοὺς ἐκζητοῦντας.

»Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, τὴν ἐκ περιεργείας, κατατάσσονται οἱ Ἐπιστήμονες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν τὰ πάντα, μέσω τῆς ἐμπειρίας καὶ μόνον.

»Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, ἐντάσσονται οἱ στοχασταὶ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Σοφίας.

»Καὶ τώρα, ἀφοῦ διεχωρίσαμεν τὰς δύο αὐτὰς κατηγορίας, προχωροῦμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν τάξεων:

α) ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΦΑΝΕΡΩΣΕΩΣ: Ἡ κατηγορία αὕτη εἶναι ἢ κατηλευομένη τὴν πείραν τῶν ἄλλων. Προσπαθεῖ νὰ φανερώσῃ, διὰ τοὺς ἄλλους, τὴν Ἀλήθειαν.

β) ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΓΝΩΣΕΩΣ: Οἱ ἐρευνῶντες, μὲ κριτήριον ὑποκειμενικόν, τὴν Γνώσιν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὁμολογουμένως, μέσω τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν ἐρεύνης, ὑποβοηθοῦν τὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν καὶ τὰ ἔργα τοῦ πνεύματος.

γ) ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΖΗΤΗΣΕΩΣ: Ἡ κατηγορία αὕτη ἐρευνᾷ χωρὶς προσανατολισμούς καὶ ζητεῖ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί... ζητεῖ. Ζητεῖ πολλάκις μὲ ἀνιδιοτέλειαν, ἀλλὰ διατί; Καὶ διὰ ποῖον ὄφελος;

δ) ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΕΩΣ: Ἡ κατηγορία αὕτη προσπαθεῖ νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν Ἀλήθειαν, διότι εἶναι πλαισιωμένη ἀπὸ ἔμφυτον κακίαν. Ἀποδέχεται τὰ πάντα, διὰ νὰ ἀντιποιηθῇ τὸ περιεχόμενον.

»Οἱ ἐκζητοῦντες πάλιν τὴν Ἀλήθειαν χωρίζονται εἰς 4 τάξεις. Διακρίνονται ὡς ἀκολούθως:

α) ΖΗΤΗΣΙΣ ΦΩΤΙΣΜΟΥ: Οἱ ἐκζητοῦντες τὸν Φωτισμὸν ἔχουν πλεόν καθαρθῆ σωματικῶς μὲ τὰς δοκιμασίας. Ἐχουν σταθερὸν πνευματικὸν προσανατολισμὸν καὶ θαδίζουσι πρὸς τὸ Ἅγιον Φῶς, ποὺ ἔρχεται νὰ τοὺς προῦπαντήσῃ.

β) ΖΗΤΗΣΙΣ ΕΞΙΛΕΑΣΜΟΥ: Οἱ ζητοῦντες τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν, διὰ νὰ δυνηθοῦν, εὕρισκόμενοι εἰς τὴν σκιά τῆς μετανοίας, νὰ ὑποφέρουν τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης

τοῦ Κυρίου. Οὗτοι πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, ὅτι τὸ «δὶς ἑξαμαρτάνειν οὐκ ἀνδρὸς ἐστὶ σοφοῦ».

γ) ΖΗΤΗΣΙΣ ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΥ: Οἱ ζητοῦντες νὰ πληρωθοῦν, διότι ἐντὸς των ἐκαλλιέργησαν τὸ δέντρον τῆς Γνώσεως καὶ ἐφύλαξαν τὰς ἐντολάς εἰς τὴν ζωὴν των. Οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τὰ στάσιμα ὕδατα τῆς ἐπιφανείας καὶ θὰ ἴδουν μόνον Ἄληθείας.

δ) ΖΗΤΗΣΙΣ ΑΦΙΕΡΩΣΕΩΣ: Ἡ τάξις αὕτη χαρακτηρίζεται ἐκ τοῦ κόσμου ποῦ φοβεῖται τὴν ζωὴν καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς δοκιμασίας ποῦ τὴν ἀπασχολοῦν. Ἀφιερώνονται εἰς τὸν Θεόν, εἴτε ὡς ἀσκηταί, εἴτε διὰ σταυροκοπημάτων, ὡς λέγετε.

»Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ ὄφελος, ὅταν δὲν κινεῖσθε ἐντὸς τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἐγνωρίσατε τὴν ζωὴν μέσω τῶν στερήσεων καὶ τῶν θυσιών; Βοηθήσατε τοὺς συναθρώπους σας καὶ διορθώσατε τὸν χαρακτῆρα σας καὶ τὴν μόρφωσίν σας, διὰ νὰ γίνετε πραγματικοὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, διὰ νὰ ὠφελήσετε τὸν ἑαυτὸν σας καὶ τὸν πλησίον σας» (ΦΑΡΑΧ, 28.10.59 Ἐπικ. Θ.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσετε τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου Μας, διότι δὲν ὑποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις σας. Εἶναι τὰ Μυστήρια ταῦτα Ἀρχαὶ τοῦ Βασιλείου Μας, διὰ νὰ διευκολύνουν τὰς ἀποφάσεις Μας. Τὰς ἀποφάσεις Μας δὲν τὰς ἀντιλαμβάνεσθε, ἐνῶ τὰς Δυνάμεις Μας, μέσω τῶν Μυστηρίων, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποφύγετε καὶ τὰς ἐκλαμβάνετε ὡς τυχαίας μετεωρολογικὰς ἢ κατὰ συνθήκην κοινωνιολογικὰς μεταρρυθμίσεις. Τὰ πάντα κινοῦνται κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Ὄργανωμένου Βασιλείου Μας. Ἡ τύχη τῶν πάντων εἶναι εἰς τὰς Χεῖρας Μας. Ἐνεργοῦμεν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον, διὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ Ἔργου τῆς Παντοδυναμίου Ἀρχῆς Μας.

»Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μοναδικὸς εἰς ὀλόκληρον τὸ Σύμπαν. Τελειότατος ὡς Δημιουργημα καὶ ἀτελέστατος ἐξ αἰτίας τῆς ἐλευθερίας βουλήσεώς του. Ἐάν, με τὰς ψυχικὰς του δυνάμεις, δυνηθῇ νὰ χαλιναγωγήσῃ τὰς ἐλξεις τῆς ἐλευθερίας του, τότε γίνεται ὑπεράνθρωπος, χωρὶς θεβαίως νὰ διατυμπανίξῃ τὴν μειονεκτικότητα τῶν συναθρώπων του. Μή-

πως γνωρίζετε να υπάρχει υπεράνθρωπος τις; Ουδείς. Διότι αι έλξεις της ύλης δεσμεύουν τον άνθρωπον με την γλυκύτητα του πόθου και της πλεονεξίας. Ο άνευ έλέγχου άνθρωπος, εύκολώτερον περιπίπτει εις τον ίσθον της άράχνης, δια να γίνει τó θυμα αυτής.

»Είναι δυσκολώτατον, ό τέλειος, ως δημιούργημα, άνθρωπος, να απέλθη εκ του Σταθμού σας, ως τέλειος δημιουργός. Η τελειότης του θα κριθή από τας προσπάθειάς του, δια να απαλλαχθῆ από τά όσα δύναται περισσότερα νήματα του ίσθου. Διά τουτο, ό Κύριος είπεν: «Ουδείς άναμάρτητος».

»Αγαπητοί άδελφοί, όσα άναφέρω είναι έπαναλήψεις τών Ίερών Γραφών. Εκείνο, όμως, που δια πρώτην φοράν μανθάνετε, είναι αι έξηγήσεις επί τινων Μυστηρίων, ως και μέρος επί της Έπιστήμης διαφόρων θεμάτων» (ΦΑΡΑΧ, 18.11.61).

ΜΥΗΣΙΣ

«Μύησις» λέγεται ή γνώσις και ή ιδιοποίησις μιās Έπιστήμης, που λέγεται «Άπόκρυφος Τέχνη — Πνευματισμός». Διακρίνομεν εις τήν Μύησιν:

1ον) Τήν Μύησιν τών "Οντων και

2ον) Τήν Μύησιν τών Άντικειμένων

»Η μύησις τών όντων είναι αυτός οδτος ό χαρακτήρ των. Έξ αυτού λοιπόν του χαρακτήρος των, εξαρτώνται τά ένστικτα, που έχουν αυτά, και ούτως έχουμε τά σαρκοθόρα και τά φυτοφάγα.

»Πλήρεις πίστεως, δυνάμεως και προσηλώσεως προσερχόμεθα, δια να άκούσωμεν τας Διδασκαλίας και τούς λόγους εκείνους, που είναι έμπνευσμένοι εκ της πείρας, της αγάπης, του πόνου και της σοφίας.

»Τούς λόγους τούτους, σεις όφείλετε να τούς ενσωκώσετε και να τούς μεταβάλετε εις δεύτερον έαυτόν σας, διότι όλα αυτά έχουν ως κύριον δημιουργόν, στυλοβάτην και ένισχυτήν τήν Πίστιν και βοηθόν τήν Άγάπην. Η Άγάπη είναι τó πολυτιμώτερον αγαθόν που δύναται να έχη ό άνθρωπος, αλλά με τήν πλατειάν έννοιάν της και όχι με τήν ση-

μερινήν. Ἀκούσατε τοὺς λόγους, πού εἶναι ἐμπνευσμένοι ἐκ τῆς πείρας, τοῦ πόνου, τῆς σοφίας καί τῆς ἐναρμονίσεως. Ἀκούσατε τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης. Οὕτως, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ θέματός μας: τῆς Συνοπάρξεως.

»Ἡ Συνοπάρξις ὑφίσταται ἐφ' ὅσον ὑπάρχει συνταύτισις καί ἐναρμόνισις δύο ἀτόμων ἢ ἀνθρώπων. Συνοπάρξις ὑπάρχει παντοῦ καί ἐπὶ τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἔχομεν δύο διαφορητικὰς Ἰδέας:

1ον) Τὴν Ἰδέαν τῆς Ἀπομονώσεως καί

2ον) Τὴν Ἐννοιαν τῆς Συνοπάρξεως

»Αὐτὰ τὰ δύο ἀποτελοῦν ἐν καὶ τὸ αὐτό. Θὰ σᾶς ἀποδείξωμεν πῶς Μόνωσις καλεῖται τὸ αἷτιον, πού προκαλεῖ τὴν αἴσθησιν τῆς εὐχαριστήσεως εἰς ἓνα πνευματικὸν ὄν, πού μελετᾷ καί ζῆ μόνον. Συνοπάρξις, ὅπως εἴχομεν εἶπει, εἶναι ἡ συνταύτισις καί ἡ ἐναρμόνισις δύο ἀτόμων. Ἐάν, λοιπόν, ἐξετάσωμεν τοὺς δύο αὐτοὺς χαρακτηρισμοὺς, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι διαφέρουν. Καί ὅμως, εἶναι οἱ αὐτοί. Τὸ διατί, πού θὰ προβάλετε, εἶναι ἀπλὸν καί κρύπτει ἐντὸς του τὴν ἀπαίτησίν Μας εἰς τὸ ἐρώτημά σας. Εἶναι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, πού παύει ἡ αἴσθησις καί ἀρχίζει ἡ Ἀνυπαρξία ἢ Παγγνωσία.

»Τὰ ἀποτελέσματα τῆς Συνοπάρξεως καί τῆς Μονώσεως ἀποφέρουν τὴν Ἀνυπαρξίαν, διότι, καθὼς εἴχομεν εἶπει, Παγγνωσία ἴσον Ἀνυπαρξία.

»Συνοπάρξις καί Ὑπαρξις ἀποτελοῦν τὰ δύο κεφαλαιώδη γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὸ νόημα καί τὸν διαχωρισμόν, πού σᾶς ἐρμηνεύομεν. Μετὰ τὸ πέρασ, θὰ ἴδητε πόσον ἀπλᾶ εἶναι ὅλ' αὐτά, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ τις καί νὰ τοποθετῇ τὰ πράγματα λογικῶς.

»Συνοπάρχω σημαίνει εἶμαι μετ' ἄλλου τινός, ὅτι συζῶ.

»Ὑπάρχω σημαίνει, ὅτι ἔχω ἰδικήν μου ζωὴν, δηλ. εἶμαι αὐτεξούσιος. Πάλιν εἶμαι πνεῦμα.

»Πνεῦμα καί ὕλη ἀποτελοῦν ἓνα σύμπλεγμα, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ κρᾶμα ἀντιλήψεων καί γνωμῶν καί αὐτὸ τὸ κρᾶμα καλεῖται «Ἀνθρωπος». Εἶδομεν, λοιπόν, πῶς ἐκ τῆς Συνοπάρξεως ἀπορρέουν ὁ Προορισμός καί τὸ Αἷτιον, πού ὑπάρχουν διὰ τὴν δημιουργίαν καί διατήρησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ θέμα τοῦτο

είναι βαθύ και έχει ανάγκη μελέτης. Το ακριβές του νόημα δεν δίδεται με λίγες γραμμές. Πάντως ξέδωσα εκείνο, που ήθελον νὰ δώσω» (ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, 16.5.61, Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

ΠΩΣ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΥΣΤΗΣ

«Ο Μύστης οφείλει νὰ ἔχη ἀγνήν τὴν καρδίαν του, νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ γεγονότα, πού δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μετὸν Πνευματικὸν Κόσμον, νὰ ἐργάζεται ἐντατικά. διὰ τὸ Καλὸν καὶ Ἄγαθόν, διότι αὐτὰ καὶ μόνον ἀξιάζουν εἰς αὐτὸν τὴν δύναμιν νὰ διατηρῆται ὡς ἀκεραία μονὰς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Μακρὰν ἐκ τοῦ ἀ γ ῶ ν ο ς τῆς ζωῆς, ἐργάζεσθε ὡς ἀνάξια τέκνα τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας. Σκοπὸς εἶναι νὰ δ ι - ἐ ρ χ ε σ θ ε μέσῳ τῶν διαφορῶν πειρασμῶν ἀνεπηρέαστοι, σώζοντας ἢ βοηθῶντας τοὺς ἀδελφούς σας.

»Ο Μύστης ἐπωμίζεται τὰ θάρη τῶν ἀδελφῶν του καὶ κατὰ αὐτοὺς πρὸς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς Ἀληθείας. Ἐκεῖ εἶναι τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου καὶ ἡ Πηγὴ τῆς Ἀγάπης. Ἐκεῖθεν ἐκπέμπεται τὸ ἀπαλὸν φῶς τῆς παρηγορίας, διὰ τὸν κάθε πόνον. Ἐκεῖθεν ἐκπέμπεται ἡ θερμότης πρὸς τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία κατεκλύσθη ὑπὸ τοῦ χειμῶνος» (ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, 15.10.61).

Ἡ ΛΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ Εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου

«Ἡ Ἐπικοινωνία εἶναι Θεῖον δῶρον, πού ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δίδει εἰς τὸν ὕλικόν Κόσμον. Αἱ Ἐπικοινωνίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ψυχία ἀπὸ τὴν ἀπέραντον Γνώσιν, ἱκανὰ νὰ μεταμορφώσουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ νὰ τοὺς μεταφέρουν ταχύτατα εἰς τὴν ποθητὴν δι' αὐτοὺς Αἰωνιότητα.

»Κάθε ἄνθρωπος, ἐρχόμενος εἰς ἐπαφήν μετὸν Πνευματικὸν Κόσμον, εἶναι ἐ κ λ ε κ τ ὸ ς τοῦ Θεοῦ· καὶ διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν ἐπαφήν μετ' ὁποιοδήποτε τρόπον, οφείλει νὰ ἔχη ἀγνήν καὶ καθαρὰν καρδίαν, δηλαδὴ ἀγνὸν πνεῦμα, ἐπισημονικὴν ἐσωτερικότητα ἢ, μετὰ ἄλλα λόγια, ἠθικὸν βάθος.

»Εκείνος, πού πρώτα ἔρχεται εἰς ἐπαφήν μέ τόν Πνευματικόν Κόσμον, ὀφείλει νά ἔχη ἁ κ ρ ἄ δ α ν τ ο ν πίστιν καί πεποιθήσιν εἰς Αὐτόν, διότι χωρίς πίστιν δέν εἶναι δυνατόν ὁ Πνευματικός Κόσμος νά ἐκδηλωθῆ εἰς αὐτόν.

»Διά τοῦτο λέγω εἰς ὑμᾶς, τοὺς ἀξίους νά ἐπικοινωνοῦν μέ τόν Πνευματικόν Κόσμον, ὅτι εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δύναται νά κατηχηθοῦν, νά τοὺς ἐνσταλάξετε εἰς τήν καρδίαν των τήν πίστιν πρὸς τόν Πνευματικόν Κόσμον, διότι μόνον Οὗτος δύναται νά σᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ προσηλυτισμοῦ. Ὅπως γνωρίζετε, τὰ πάντα χωρίς πίστιν εἶναι νεκρά, ὅπως παραγγέλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

»Οἱ ἐπικοινωνοῦντες μεθ' ἡμῶν, εἶναι ἀνθρωποὶ ἀνιδιοτελεῖς, ψυχικῶς ἀνώτεροι, θὰ ἔλεγον ὀλοκληρωμένοι πνευματικαὶ ὀντότητες, πού μέλλει καί αὐταὶ νά πυκνώσουν τὰς τάξεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, πού διαρκῶς εὐρύνονται, διότι αὐτόν τόν σκοπὸν ἔχει ὁ Πνευματικός Κόσμος: Νά συμπεριλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους Του ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

»Οἱ ἐπικοινωνοῦντες μεθ' ἡμῶν, ὀφείλουν νά γνωρίζουν, ὅτι ὁ Πνευματικός Κόσμος ἔχει μεγαλυτέρας πνευματικὰς ἀπαιτήσεις ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπιδόσεις, διότι, ὅπως διαφέρουν ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς κατὰ τήν ἐσωτερικότητά των, πρέπει νά εἶναι ἀνάλογος καὶ ἡ συμπεριφορά των.

»Διά τοῦτο λέγω, ὅτι οἱ ἐπικοινωνοῦντες μεθ' ἡμῶν ἐπιθυμοῦμεν νά ζοῦν εἰς τήν Κοινωνίαν ὡς πρότυπα Πνευματιστῶν καὶ καλῶν Χριστιανῶν, διότι σεῖς πλέον γνωρίζετε, ὅτι Πνευματισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό, συμφῶνως μέ τήν ἐντολήν πού ἐδόθη εἰς ὄλους σας. (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, 16. 5.58 Ἐπικ. Θ.Σ.).

»Ὅσοι δέν γνωρίζουν τήν Ἄεωφόρον τοῦ Κυρίου, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τόν Πνευματισμόν, ἔχουν τήν ιδέα, ὅτι ἐμπαίζονται καὶ δυσκολεύονται νά πιστεύσουν εἰς αὐτόν. Ὁ Πνευματισμὸς εἶναι ἡ Ἐρησκεία ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

»Αἱ Ἐρησκείαι εἶναι δογματικὰ συμφέροντα. Δόγμα, ση-

μαίνει κλίκαν ανθρώπων που έκμεταλλεύονται τους συνανθρώπους των. "Όταν παρατηρήτε, ότι δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τῶν πολλῶν, τούτο σημαίνει, ότι παρεμβάλλεται τὸ συμφέρον, τὸ ὁποῖον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καταλήγει εἰς τὸ προσωπικόν» (ΦΑΡΑΧ, 1.10.61).

Η ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΞΑΣΘΕΝΕΙ ΤΟ ΣΩΜΑ

Τὰ μεσάζοντα, ὀφείλουν νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των, ὅτι αἱ συχναὶ Ἐπικοινωνίαι μὲ κοινὰ πνεύματα ἐξασθενοῦν τὸ νευρικὸν σύστημα. Διότι αἱ ἀκτινοβολίαι τῶν πνευμάτων, ὅποιας δὴ ποτε παρατάξεως καὶ ἄν εἶναι, ἐπηρεάζουν τὸν ὀργανισμόν των.

Αἱ ἀκτινοβολίαι τῶν Ἀρχηγῶν ἢ Διδασκάλων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, εἶναι πανίσχυροι. Διὰ τοῦτο ἡ ἐπαφή των εἶναι ἀναλόγου διαρκείας μὲ τὴν ἀνθεκτικότητα τοῦ Ἐπικοινωνοῦ. Μόλις ἀποχωρήσῃ τὸ Ἄγαθόν Πνεῦμα, ἀμέσως τὰ πνεύματα τῆς Ἀνταρσίας ἀντικαθιστοῦν αὐτὸ καὶ συνεχίζουν μὲ τὸ αὐτὸ πάντα λεκτικὸν τὴν ὁμιλίαν, διὰ νὰ ἀλλοιώσουν τὴν διδασχὴν. Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον συμβαίνει, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀντληθθοῦν τὰ μεσάζοντα, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ εἰδικοί ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν, ὥστε, ἀντὶ νὰ ὠφεληθοῦν, νὰ ζημιωθοῦν.

Συνήθως ἀπατῶνται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὰς Ἐπικοινωνίας, ὡς μέσον διασκεδάσεως τῆς ἀνίας των. Δικαίως, λοιπόν, θὰ ἐρωτήσῃ τις: Διατί, ὅταν ἀποχωρῇ τὸ Ἄγαθόν Πνεῦμα, δὲν εἰδοποιεῖ; Εἰς τοῦτο ὑπάρχει λόγος, τὸν ὁποῖον ἐξηγεῖ ἀλλαχοῦ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος.

«Αἱ συχναὶ ἐπικοινωνίαι ἐξασθενοῦν τὸ νευρικὸν σύστημα, διότι αἱ ἀκτινοβολίαι Μας ἔχουν τεραστίαν ἔντασιν. Ἀκόμη καὶ ὁ ἄβασ ἐμποτίζεται ἀπὸ τὰς ἀκτίνας Μας καὶ δὲν εἶναι ὀρθόν νὰ τὸν ἐγγίζουσιν οἱ ἄδαεῖς, διότι ἐπ' αὐτῶν συσσωρεύεται εἶδος ἠλεκτρικῆς ἐκκενώσεως.

»Οἱ Ἐπικοινωνοὶ συνήθως, μὲ τὴν συχνὴν ἐπαφήν τῶν Δυνάμεών Μας καὶ μὲ τὰς ἀντιθέτους τῶν ἰδικῶν Μας, προκαλοῦν ἐπὶ τῆς ὄντότητός των συγκρούσεις, πού δὲν τὰς ἀντιλαμβάνονται καὶ αὐταὶ προπαντὸς προκαλοῦν τὸν νευρικὸν κλονισμόν.

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Αί Ἐπικοινωνίαι δὲν εἶναι πρὸς διασκέδασιν.

»Υπάρχουν πολλοὶ Ἐπικοινωνοί, οἱ ὅποιοι ζητοῦν τὴν ἐπαφήν μεθ' Ἡμῶν. Μετ' αὐτῶν παραμένομεν ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, διὰ νὰ τονώσωμεν τὴν πίστιν των. Ὅταν, ὅμως, οἱ Ἐπικοινωνοὶ παρατηροῦν, ὅτι ἀποφεύγομεν νὰ τοὺς ἀπαντήσωμεν εἰς σχετικὰς ἀπορίας των, εἶναι φρόνιμον νὰ σταματήσωμεν τὴν Ἐπικοινωνίαν των, διότι τότε συνεχίζουν αὐτὴν ἄστατα πνεύματα, πρὸς θλάβην τῶν ἐπικοινωνούντων. Τὸ σημεῖον τοῦτο οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐνδιαφερομένων ἔθιξεν» (ΦΑΡΑΧ, 8.1.62).

«Οἱ Ἐπικοινωνοὶ πολλακίς μεταστρέφουν τὰς ἀληθείας, διότι ἔχουν ἔλλειψιν τοῦ Θεοῦ Φωτός. Τοὺς διδεται δὲ ἡ δύναμις αὕτη δι' ἄλλον σκοπὸν διὰ νὰ εὐρύνουν τὴν κρίσιν καὶ διάκρισιν των. Καμμίαν ἄλλην ἰδιαιτέραν εὐνοίαν δὲν ἔχουν, οἱ ἐν λόγῳ Ἐπικοινωνοί, ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, πλὴν ἐὰν προσπαθοῦν νὰ γίνουν εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ ὁπαδοὶ Μας, ὁπότε θὰ δυνηθοῦν νὰ φωτισθοῦν ἀπὸ τὸ Ἀληθινὸν Φῶς.

»Εἰς τὸν τύπον τῶν ἐν λόγῳ μεσαζόντων, ὑπάγονται οἱ περισσότεροι, οἱ ὅποιοι εἶναι ἄστατοι, ἀνήσυχοι τύποι, ἐνίοτε κακοῦθεις καὶ θλάσφημοι. Ὁ Ἐπικοινωνὸς εἶναι Ὁ ρ γ α ν ο ν ὄ λ ω ν τ ῶ ν Ἀ ν ἔ μ ω ν. Διὰ τοῦτο λαμβάνει τὸν λόγον τὸ πνεῦμα ποῦ προλαμβάνει, εἴτε εἶναι ἀγαθόν, εἴτε εἶναι πονηρόν. Προσέξατε, διότι ἡ πονηρὰ σκέψις εἶναι χαλκευμένη εἰς τὸν τύπον τῆς ἀ λ η θ ε ί α ς καὶ κατορθώνει τὰ πάντα πρὸς θλάβην σας.

»Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ κατορθώσῃ τις, νὰ λάθῃ τὸ Ἀληθινὸν Φῶς. Παρ' ὅλα ταῦτα, μέσῳ τῶν Ἐπικοινωνιῶν τούτων, μεταδίδονται τὰ διάφορα μηνύματα τῶν ψυχῶν.

»Ὅταν εὐρεθῆτε εἰς ἀπομεμακρυσμένον χωρίον, ὅπου δὲν ὑφίσταται ἄλλο μέσον ἐπικοινωνίας ἀπὸ τὸν κομιστὴν ἐπιστολῶν, πῶς θὰ ἐνεργούσατε, διὰ νὰ εἰδοποιήσετε τὴν οἰκογένειάν σας; Μὲ τὸ αὐτὸ μέσον τοῦ κομιστοῦ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐπιστολῶν ἔχομεν τὰ φωτεινὰ σήματα. Εἰς αὐτὰς τὰς ἀποστάσεις μὴ λησμονήτε, ὅτι ὑπάρχουν λαθραῖοι σηματοκλέπται. Διὰ τοῦτο σὰς φωτίζομεν καταλλήλως ἐπὶ τῶν μεσαζόντων, διὰ νὰ μὴ γίνετε θύματα τοῦ κακοβούλου πνεύματος.

»Εὐχαριστήσατε τὸν Κύριον, ὅστις ἐδημιούργησε τὸ μέσον τῆς Φωνῆς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνακτόρου Του. Δοξάσατε τὴν Θεῖαν Αὐτοῦ Χάριν, λαμβάνοντες μηνύματα ἀγνά ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐπέμβασιν. Ἄς εἶναι, ὁ Κύριος, μεθ' ὑμῶν» (ΦΑΡΑΧ, 11.12.61).

«Ὅσοι παρακολουθοῦν τὰς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Ἀοράτου Κόσμου, ὀφείλουν νὰ εἶναι προσεκτικοί, λογικοὶ καὶ διακριτικοί, διὰ νὰ μὴ περιπέσουν εἰς τὰς παγίδας καὶ γίνουν θύματα ξένης ἀπὸ Ἡμῶς δυνάμεως.

»Υπάρχουν δύο ἴσαι ἀντιμαχόμεναι δυνάμεις, τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Δηλαδή τοῦ Λευκοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ Μέλανος. Ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διαλύσωμεν τὸ Μέλαν φῶς, ὅπως καὶ σεῖς. Ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτὸς, ποὺ κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖρας σας, φωτίζετε τὸν πέριξ χῶρον. Ἄρα, διὰ τοῦ φωτὸς σας διελύσατε μέρος τοῦ σκότους. Διὰ τοῦ πνευματικοῦ σας φωτὸς δύνασθε νὰ διαλύσετε τὸ σκότος μεγάλων ἀποστάσεων. Τὸ πνευματικὸν φῶς ἐμποδίζει τὴν καλλιέργειαν τοῦ σκότους. Ἡμεῖς σᾶς φωτίζομεν. Διακρίνομεν δὲ τὴν πρόδοδόν σας, ὅταν εὑρεθῆτε καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ σκότους.

»Τὸ Μέλαν φῶς βοηθεῖ τὸ ἔδαφος τῆς σπορᾶς Μας. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν καλὴν ἀπὸ τὴν κακὴν θλάστησιν. Διὰ τοῦ Νόμου τῶν Ἀντιθέσεων εὐδοκίμει ὁ ὕγιης καρπός, ἐνῶ ὁ καχεκτικὸς θάπτεται καὶ ἐξαφανίζεται.

»Διὰ τῶν Ἐπικοινωνιῶν, πολλάκις ἔρχεσθε εἰς ἐπαφὴν καὶ μετὰ τὸ Μέλαν φῶς, κατὰ τὴν στιγμήν ποὺ ἀποχωρεῖ τὸ Λευκόν, ἀφήνον ὀπισθὲν τοῦ ὑπολείμματα. Τότε τὸ Μέλαν συνεχίζει τὴν μετάδοσιν ὁμαλά, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποθοῦμενον σκοπὸν του.

»Εἰς τὰ μεσάζοντα δὲν γίνεται οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν, παρ' ὅτι εἰς ὀλίγας περιπτώσεις καὶ δι' εἰδικούς λόγους, δὲν μεταδίδομεν σοβαρὰς Μας ἀνακοινώσεις, ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν εἰσχώρησιν τοῦ ἄλλου καὶ ἀντιθέτου ἀπὸ Ἡμῶς φωτὸς.

»Μεταδίδομεν πάντα ταῦτα, διὰ νὰ φωτισθῆτε μέσῳ τῆς ἀλανθάστου Φωνῆς τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὁργάνου Μας» (ΦΑΡΑΧ, 5.6.61).

«Υπάρχουν πολλοὶ τρόποι ἐκδηλώσεων τῶν μηνυμάτων

Μας. Ἡ δύναμις πού ἐπενεργεῖ ἐπ' αὐτῶν εἶναι μία. Οἱ μεσάζοντες εἶναι ἄτομα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, διὰ νὰ συνειρηθῆται ὁ Ἀόρατος Κόσμος μετὰ τοῦ ὄρατοῦ. Εἶναι, λοιπόν, οἱ μεσάζοντες ἔν εἶδος φάρου, ἄλλοτε ἀκτινοβολῶν ἔντονα καὶ ἄλλοτε πενιχρά. Τὸ φῶς πάντα εἶναι σημεῖον σωτηρίας. Τοῦτο, ὅμως, δὲν σημαίνει, ὅτι κατευθύνεσθε καλὰ. Τὸ φῶς τοῦ φάρου ἐνίοτε παραπλανᾷ, ὅταν ἡ θύελλα μαίνεται ἢ ἡ δμίχλη συσκοτίζει. Τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως εἶναι ἀνυπέρθλητα. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ Ἡμᾶς. Φωτίζομεν διὰ τὴν σωτηρίαν σας. Τὰ στοιχεῖα ὅμως τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως εἶναι ἰ σ χ υ ρ ἄ καὶ ἀλλοιώνουν τὸ Φῶς τῆς Γνώσεως πρὸς θλάβην σας.

»Οἱ Ἐπικοινωνοί, πιστεύουν ἢ δὲν πιστεύουν εἰς Ἡμᾶς, δὲν πταίουν εἰς τὰς λήψεις των. Σεῖς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζετε τὸ φαινόμενον τοῦτο καὶ δὲν σᾶς λείπει ἡ λογικὴ καὶ ἡ κρίσις, διατὶ πλανᾶσθε; Εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν σημαίνει, ὅτι κάτι δὲν λειτουργεῖ καλῶς εἰς τὸ γνωστικὸν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου σας. Κἀτι παρεμποδίζει τὴν ὀρθολόγησιν τῆς σκέψεώς σας. Μὲ ταπεινοφροσύνην, ἐὰν ψάξετε, θὰ τὸ ἀνακαλύψετε καὶ τότε προσπαθήσατε νὰ τὸ διορθώσετε.

»Ἐχετε ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ο ὕ δ ε ἰ ς ἐκ τῶν ἐπικοινωνούντων ἔλαβε καθαρὰ μηνύματα τῶν Δυνάμεων Μας καὶ παρ' ὅλην τὴν ὀρθότητα τοῦ λόγου καὶ τοῦ λεκτικοῦ, δυσκόλως θὰ διακρίνετε τὰς παρεμβολάς, διότι εἰς τὰς ὑψηλάς ἐννοίας, πολλάκις ἡ ἀνθρωπίνη λογικὴ σταματᾷ καὶ παραδέχεται ὅ,τι τῆς φαίνεται ὀρθόν, εἰς τὸ ἀκατάληπτον. Μὴ θαυκαλιζέσθε μὲ τὰς γνώσεις, πού οἱ Ἐπικοινωνοί σᾶς δίδουν ἀφθόνως. Οὗτοι εἶναι ἐ λ ε ὑ θ ε ρ α ὄ ρ γ α ν α τῶν πάντων.

»Διὰ π ρ ὶ τ η ν φορὰν ἔχετε Ἐλεγκτικὸν Ὀργανον, Εἰδικὸν τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχετε τὴν Ἀντιπροσωπευτικὴν Μας Δύναμιν, ἀσχέτως ἐὰν ἀκόμη δὲν ἀντελήφθητε τί γίνεται καὶ πῶς τὸ ἀντικρύζετε. Σεῖς, οἱ ὁποῖοι πιστεύετε, καὶ σεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύετε, πρῶτοι θὰ ἐκπλαγῆτε, μόλις ἀρχίσουν αἱ ἐκδηλώσεις τῶν Δυνάμεων Μας.

»Τὰ φαινόμενα δὲν θὰ ἐκπλήξουν τοὺς ὀλίγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς εἰς μακρυνὰς ἀποστάσεις εὕρισκομένους σοφοὺς σας. Θὰ ἐπισκιασθῇ ἡ σοφία των, εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρός,

τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ὁ Φωτοδότης σου ΑΡΧΩΝ ΦΑΡΑΧ, 16.2.62).

Τὸ κατωτέρω κεφάλαιον ἀποτελεῖ κρίκον τῶν ὄσων ἐλέχθησαν καὶ τῶν ὄσων πρόκειται νὰ λεχθοῦν. Διὰ τοῦτο τὸ μεταφέρω εἰς τὴν παροῦσαν ἐργασίαν μου, ὡς ἔχει. Εἶναι συμπληρωματικὸν κείμενον.

«Ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς Θείας δυνάμεως, ἔχει τὸ μέσον νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ νὰ γίνεται κύριος γνώστης τῶν Μυστικῶν Του. Οἱ κύριοι γνώσται εἰς τὴν γλώσσαν σας λέγονται Μῦσται. Μύστης ἦτο καὶ ὁ Ἄρχηγός ὄλων Μας¹ ὡς καὶ Ἐγώ. Οἱ Μῦσται ἔχουν μεγάλας ἰκανότητας ὡς πρὸς τὴν διαίσθησιν μεγάλων συμφορῶν, ποῦ πλήττουν τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ ποῦ λογίζονται δίκαιαι τιμωραὶ τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος, ποῦ κατέχει τὰ σκήπτρα τῆς Ὑπερτάτης Δυνάμεως.

»Καὶ Ἐγώ, εἶχον τὴν δυνατότητα νὰ προβλέπω τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἴδω εἰς ὄραμα τὴν καταδίκην τοῦ Διδασκάλου Μου, τοῦ κορυφαίου Ἀδελφοῦ Μου Σωκράτη.

»Ἡ δύναμις τοῦ γῆινου ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ δέσμας Φωτός, ὡς καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Πλὴν ὁμως αἱ τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων εἶναι περισσότερον φωτειναὶ τῶν ὕλικῶν, τῶν ὁποίων τὸ μέλαν καίτοι κατὰ κάτι ἀνοικτότερον, δὲν διακρίνεται. Τοῦτο σημαίνει κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

»Ὅταν κάποτε ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ ὑφίσταται, τοῦτο θὰ σημαίνῃ ὅτι ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸν μάταιον Κόσμον σας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ποταποὶ καὶ συμφεροντολόγοι. Ὁ καθεὶς ζητεῖ νὰ μάθῃ πότε θὰ καταστραφῇ ὁ ἄλλος, διὰ νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ ζῆσῃ ἡρεμα αὐτὸς» (ΠΛΑΤΩΝ, 6.5.57, Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Ὅπως εἶπομεν, οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, δύνανται νὰ συνομιλοῦν μετὰ τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Οὗτοι, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου εἶναι ἐλάχιστοι. Εἶναι σπανιώτατον ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ ν' ἀπευθύνῃ

1. Ἐννοεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

τὸν Λόγον Του εἰς θνητόν. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γνωρίζετε τὸν λόγον. Ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ ὁμιλεῖ πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε θλαθεράν σκέψιν, δηλ. πρὸς ἐκείνον ποῦ δεικνύει ἀνικανότητα νὰ διαπράξῃ ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον κακὸν πρὸς τὸν πλησίον του. Ὁ Πλάστης γνωρίζει τὴν οὐσίαν τῆς ὄντοτης μετὰ τῆς ὁποίας συνδιαλέγεται, διότι ἔχει μυστικὸν σκοπὸν, ποῦ θὰ ἐκδηλωθῇ ἐν καιρῷ. Μήπως γνωρίζετε πολλοὺς, ποῦ συνωμίλησαν μετ' Αὐτοῦ; Ὁχι θεβαίως.

»Ὁ Κύριος ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τοὺς τ α π ε ι ν ο ῦ ς. Ὁ ἐγωϊσμός, ἔστω καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἴσθε ἄνθρωπος καὶ οὐχὶ ζῶον, εἶναι θλαθερός. Φαντάζεσθε τὸν ἐγωϊσμόν τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ὑπερβαίνει τὸ ὄριον τῆς ἀξίας, ποῦ δίδει εἰς τὴν προσωπικότητά του!

»Τὸ Καλὸν τότε λέγεται καλόν, ὅταν συμβαδίζῃ μετὰ ὅλας τὰς ἀπόψεις του· εἶδ' ἄλλως χωλαίνει καὶ παραμένει στάσιμον, ποῦ σημαίνει ὀλισθημα!

»Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ἔχουν πολλὰ προσόντα, δὲν θέλουν ν' ἀναγνωρίσουν τὸ βασικόν των ἐλάττωμα, ποῦ καταστρέφει εἰς αὐτοὺς κάθε τι, ποῦ ἔχουν οἰκοδομήσει, διότι ἡ ἐγωκεντρικὴ των ὑπερηφάνεια σκοτίζει τὴν σκέψιν των καὶ κρίνουν ὑποκειμενικά. Ἄς προσπαθήσουν νὰ ἐφαρμόσουν τὸν αὐτοέλεγχον, διὰ νὰ διορθώσουν τὴν πορείαν τῆς ὁδοῦ των. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ζητεῖ τὴν σωτηρίαν των καὶ ὄχι τὴν ἀπώλειάν των» (ΦΑΡΑΧ, 15.10.61).

Ο ΚΡΙΚΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

«Ὁ Πνευματισμὸς εἶναι ὁ κρίκος ὀ λ ω ν τῶν Θρησκειῶν. Ὁ Πνευματισμὸς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν εὐσεβῶν, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, σκοπὸν ἔχει τὴν ἔνωσιν τῶν πιστῶν πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀπιστίας, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζουν ὅλα τὰ ἔκτροπα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

»Δυστυχῶς, οἱ αὐθαιρέτως ἐγκολπωθέντες τὰ διδάγματά του, θεωροῦν τὰ ἄτομά των ὡς Ἀντιπροσώπους Ἐκεῖνου, τὸν Ὅποῖον κατὰ βάθος δὲν πιστεύουν. Ἐὰν ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος δὲν εἶναι ὀρθός, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πρᾶσι καὶ καλοὶ εἰς τοὺς συνανθρώπους των καὶ ἐλεήμονες. Πράττουν ἀκριβῶς

τά αντίθετα, ὥστε ἡ ζωὴ των, εἰς πολλάς περιπτώσεις μόνον σκάνδαλα ἐμφανίζει. Ἔχοντες οἱ πιστοὶ αὐτοὺς ὡς παράδειγμα τί πρέπει νὰ πράττουν;

»Ἰδού, ποῖοι εἶναι οὗτοι, ποὺ δίνουν τὸ κακὸν παράδειγμα εἰς τὴν κρίσιν τῶν σκεπτομένων, ὅπως τελικῶς σχηματίσουν τὴν ἰδέαν περὶ ἀνυπαρξίας τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Πραγματικῶς, οὗτοι εἶναι τὸ ὅπιον τῶν συναθρώπων των. Ὅσοι ὁμως ἀντικρούουν τοὺς Φαρισαίους διὰ τὰ ἔργα των καὶ τὸ γλυκὺ δηλητήριόν των, μὴ πιστεύοντες καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Ἐνωτάτην Ἀρχήν, περιπίπτουν ὡσαύτως εἰς τὸ αὐτὸ ἀμάρτημα. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, παρ' ὅλας τὰς τεχνικάς των γνώσεις καὶ ἐπιτεύξεις, διαστρέφουν τὴν ἀλήθειαν εἰς θάρος ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

»Δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος, διὰ νὰ σημάνῃ ἡ πῶσις των.

»Ἡ ὑπονόμευσις εἶναι ἔργον κακίας καὶ θὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας. Εἰς ὅλα τὰ πλάτη καὶ μήκη τοῦ Σταθμοῦ σας ἐξανίστανται αἱ συνειδήσεις ἐναντίον τοῦ Κακοῦ. Ἡ ἐκκαθάρισις θὰ εἶναι γενικὴ, ἀλλὰ κατὰ Χώρας. Ἡ μάχη αὕτη δύναται νὰ ὀνομασθῇ «Μάχη τῆς Θείας Ἐπεμβάσεως». Εἰς πολλοὺς τομεῖς θὰ κυριαρχήσῃ ὁ φόβος, διότι δὲν ὑπάρχει προσανατολισμός. Μὴ πτοεῖσθε σεῖς οἱ πιστοὶ τοῦ Κυρίου, διότι τὸ Θεῖον Νέφος θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακόν.

»Οὐδεὶς δύναται νὰ προΐδῃ τὰ Σχέδια τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Παντοδυνάμου Πατρός Του. Διὰ τοῦτο θὸ ἐκπλαγοῦν ὅλοι, ἀπὸ τὰ ὅσα πρόκειται νὰ συμβοῦν. Ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ πάντα ἐν τῇ ζωῇ του, πλὴν τῆς δ ι κ α ί α ς ὀ ρ γ ῆ ς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ». (ΦΑΡΑΧ, 24.10.61).

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟΝ ΚΡΙΚΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τοῦ Πνευματισμοῦ εἶναι ἡ ἔνωσις ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων δοξασιῶν εἰς μίαν καὶ μόνην Ἀρχήν. Τοῦτο σημαίνει τὴν ἐκκλίκευσιν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὅλοι οἱ μεγάλοι Μῦσοι, οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἅγιοι ἐπεδίωξαν, ὡς Πνευματισταί. τὴν σωστὴν Ἀρχήν, διὰ νὰ ἀνυψώσουν τὸν ἄνθρωπον ψυχι-

κῶς καὶ νὰ τὸν φωτίσουν πνευματικῶς. Δυστυχῶς αἱ διάφοροι Θρησκείαι, τὰ δόγματα καὶ αἱ αἰρέσεις, διὰ τῶν διχονοιῶν των, ἐξ αἰτίας τῶν προσωπικῶν των συμφερόντων, ἠμαύρωσαν τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς Θρησκείας καὶ ὠδήγησαν τοὺς πιστοὺς των εἰς τὸ ἀδιέξοδον. Εἶναι, λοιπὸν, ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνῃ μία γενικὴ μεταρρυθμισ εἰς τοὺς κόλπους ὄλων τῶν Θρησκειῶν. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θὰ βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς μόνον ὁ Πνευματισμός, ὅστις οὐδεμίαν θέλει διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀρκεῖ οἱ ἰθύνοντες τὰ Πνευματιστικὰ Σωματεῖα νὰ μὴ εἶναι φιλόδοξοι, ἐγωῖσταὶ μὲ τάσεις ἐξασφαλίσσεως τῶν πρωτείων καὶ νὰ μὴ βασίζονται ἐπὶ τῆς δ ι α φ η μ ί σ ε ω ς τῶν μεσαζόντων των, τὰ ὁποῖα, ἐν πολλοῖς, εἶναι «συσκευαὶ ὄλων τῶν Ἀνέμων». Ἐὰν τὰ Πνευματιστικὰ Σωματεῖα δὲν ἀπαλλαγθοῦν ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας των, οὐδὲν τὸ θετικὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἔχουν αἱ ἐπιδιώξεις των καὶ θὰ ἐμπλέξουν τὰς Θρησκείας ἔτι περισσότερο εἰς τὸν κυκεῶνα τῆς κακῆς φωτίσεως.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι αὐτοτιτλοφοροῦνται «Πνευματισταί», ἀγνοοῦντες τ ε λ ε ί ω ς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Διὰ τοῦτο ἀντὶ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν Πνευματισμὸν, δυσφημοῦν αὐτὸν μὲ τὴν ἰδιότυπον ἀντίληψίν των περὶ τοῦ ἔργου των.

Η ΨΥΧΗ

Ἀπὸ τὰς Διδασκαλίας τοῦ Ἐπουρανοῦ Βασιλείου προκύπτει, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ὄντοτης διαιρεῖται εἰς τρία κύρια σημεῖα:

1ον) τὸ σῶμα (ὕλικὸν μέρος τῆς ὄντοτητος καὶ ἐπομένως φθαρτὸν),
2ον) τὴν ψυχὴν καὶ

3ον) τὸ πνεῦμα (ἄυλοι ἰδιότητες τῆς ὄντοτητος καὶ ἀφθαρτοι).

Ἡ ψυχὴ, ὡς γνωρίζομεν, εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῆς Θείας Ἀρχῆς. Ὅταν λέγωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ κάτι τὸ Θεῖον, ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο εἶναι ἡ ψυχὴ. Αὕτη ἐδρεύει εἰς ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ δὲν ἀναλύεται.

Τὸ πνεῦμα εἶναι ἄυλος οὐσία καὶ ἐδρεύει εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Τὸ πνεῦμα εἶναι α ὕ τ ε ξ ο ὐ σ ι ο ν. Δὲν ἐξαναγκάζεται ἐκ τῆς Θείας Ἀρχῆς, ὡς ἀκολουθήσῃ αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν ὁδόν. Τὸ πνεῦμα εὐθύνεται, διὰ τὰς πράξεις τῆς ἀνθρωπίνης ὄντοτητος.

Ὅταν τὸ σῶμα φθαρῇ καὶ ἀπονεκρωθῇ, τότε ἡ ψυχὴ καὶ τὸ

πνεῦμα, ὡς ἐνιαία δύναμις, ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ ὕλικου κόσμου, παρ' ὅτι αἱ ἰδιότητές των διαφέρουν. Ψυχὴ καὶ Πνεῦμα, ἀποτελοῦν τὴν ἰδιαίτεραν προσωπικότητα τῆς ὀντότητος.

Ἡ ὑπαρξίς τῆς γῆινης ζωῆς μας ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χρόνου τῆς παραμονῆς τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα μας. Ἐκ τῶν καλῶν ἢ κακῶν μας πράξεων, πού ἐκλέγει, κατὰ προτίμησιν, τὸ πνεῦμα, ἐξαρτᾶται ἡ ἀνύψωσις ἢ κατάρπτωσις τῆς ὀντότητός μας.

Τὸ πνεῦμα, ὡς κακὸς ὀδηγός, παρεμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψυχικῆς μας ἰκανότητος. Ἀντιθέτως, ὅταν ἡ ψυχὴ μας ἔχη σθένος, ἐπηρεάζει, τὸ πνεῦμα καὶ τοῦτο ἀποκτᾷ τὴν Θεῖαν Φώτισιν, πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ὀντότητός μας.

Ὁλη ἡ διδασκαλία τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου σκοπὸν ἔχει, νὰ φωτίσῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ τὸ ἀνυψώσῃ. Ἡ ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ τῶν καλῶν τῆς πράξεων, κατὰ βούλησιν τοῦ πνεύματός μας, ὀδηγεῖ τὴν ὀντότητά μας εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν πλησίον, ὁπότε αὐξάνομεν τὸν ψυχικὸν μας σθένος. Ὅταν ὁμως ἡ ψυχὴ μας δὲν ἀντιδρᾷ εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἐπιβολὴν τοῦ πνεύματός μας ἐπ' αὐτῆς, τότε ἀκολουθοῦμεν τὴν κακὴν ὁδόν, διότι τὸ ψυχικὸν μας σθένος εἶναι ἀδύνατον καὶ τὸ πνεῦμα, ὡς ἰσχυρότερον, γίνεται αἰτία νὰ δεσμεύσῃ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ τὴν παρασύρῃ εἰς ἀσυνειδήτους πράξεις. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ πνεῦμα φορτᾶνε εἰς τὴν ψυχὴν (συνειδήσιν) τὸ ἀ φ ὀ ρ η τ ο ν φορτίον τῆς ἁμαρτίας.

Τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γεννᾷ τὰς καλὰς ἢ κακὰς σκέψεις. Αἱ καλαὶ σκέψεις ἐφαρμόζονται εἰς τὸ ἐλάχιστον, αἱ κακαὶ ὁμως ἐφαρμόζονται σχεδὸν εἰς τὸ ἀκέραιον. Καλὴ σκέψις, εἶναι ἐκείνη, πού πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ πρὸς ὄφελος τῆς ὀλότητος· καὶ κακὴ σκέψις εἶναι ἐκείνη, πού πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ, διὰ νὰ καταστρέψῃ μερικῶς ἢ γενικῶς τὴν ὀλότητα.

Ὅσοι διατείνονται, ὅτι ὁ ὑπερπληθυσμὸς τοῦ πλανήτου μας, δυσχεραίνει τὴν θέσιν μας, ὡς πρὸς τὴν συντήρησίν μας, κάνουν μίαν κακὴν σκέψιν, διότι ὁ Θεὸς ἐπρονόησε τὰ πάντα.

Τὸ ὅτι ἡ Κιτρίνη φυλὴ, ἔχει σκοπὸν νὰ κατακτήσῃ ὅλον τὸν Κόσμον, εἶναι μίᾳ ἄλλῃ κακῇ σκέψις. Ποῖοι, ὁμως, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διαδίδουν τὰς κακὰς αὐτὰς σκέψεις, διὰ νὰ φανατίσουν τοὺς ἀφελεῖς καὶ τοὺς ἐξεγείρουν ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν των; Ὅσοι εἶναι οἱ πολεμοχαρεῖς, οἱ λύκοι πού χαίρονται εἰς τὰς ἀνωμάλους καταστάσεις, χωρὶς θέβαια νὰ γνωρίζουν, τί τοὺς ἀναμένει ἐκ τῆς Θεοῦ ὀλότητος.

Ὅσον ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὸν Θεόν, τόσοις τὸ πνεῦμα μας σκοτιζεται καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν τὰς συμφορὰς μας.

Κακὴ σκέψις, ἴσον κακὴ ὄντοτης. Κακὴ ὄντοτης, ἴσον κακὸν πνεῦμα. Ἡ κακὴ, λοιπόν, σκέψις, εἶναι σκέψις τοῦ κακοῦ πνεύματος, πού θὰ τύχη τῆς δικαίας τιμωρίας του ἀπὸ τὴν Θεότητα. Ὅταν ἡ σκέψις εἶναι κακὴ, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἤ μ ι σ υ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ Κακοῦ. Τὸ λέγει ὁ Κύριος: «Οὔτε νὰ διανοησθε...». Τὸ νὰ σκεφθῆ τις τὸ Καλόν, δὲν ἔπεται, ὅτι ἔπραξεν αὐτό. Τὸ νὰ σκεφθῆ ὁμοῦς τὸ Κακόν, διόλου ἀπίθανον νὰ τὸ πράξη, διότι ὁ ὕλικός κόσμος διευκολύνει τοὺς ρέποντας πρὸς αὐτό.

«Ἡ ψυχὴ εἶναι κάτι τὸ ἀκαθόριστον δι' ἐσᾶς, ὡς καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς πολὺ μικρὰν κλίμακα. Τὸ πνεῦμα εἶναι ἐλαφρὰ οὐσία, αἰθερία, δύναμαι νὰ εἶπω, ἡ ὁποία δὲν ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, παρὰ μόνον, ὅταν αὐτὸ (τὸ πνεῦμα) ἐμφανίζεται, ὡς εἰκὼν μυστηρίου.

»Ἡ σύνδεσις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος εἶναι ἀναπόσπαστος. Ἡ συνεργασία τῶν δύο, εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, συμπληρώνει τὰ κενά, διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς προσωπικότητος τοῦ ὄντος, μέχρι ἀφομοιώσεώς των, ὁπότε ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα ἀποτελοῦν τὸ ἓν, ἦτοι τέλειον σύμπλεγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως.

»Εἰς τὰς Γυναίκας, τὸ πνεῦμα διαφέρει ἀπὸ τὴν ψυχὴν, ὅσον διαφέρουν αἱ δύο ἀντίθετοι δυνάμεις τοῦ Καλοῦ ἀπὸ τοῦ Κακοῦ. Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται νὰ ἀφομοιωθοῦν. Τὸ πνεῦμα τῆς Γυναίκος ἔχει τὴν δυνατότητα ν' ἀνυψωθῆ ἀρκετά. Χωρὶς ὁμοῦς τὴν ψυχὴν δὲν ὀλοκληρώνεται. Ἡ ψυχὴ τῆς Γυναίκος εἶναι πλασμένη ἀπὸ τὸν Δημιουργὸν χαμηλή. Διὰ τοῦτο, ἡ Γυναίκα εἶναι παθητικὴ ὕπαρξις εἰς τὴν Κοινωνίαν.

»Ἐὰν τὰ κοινωνικά σας συστήματα προσπαθοῦν ν' ἀποδείξουν τὸ ἀντίθετον, τοῦτο γίνεται ἀπὸ σκοπιμότητα ἀνιαρᾶς τακτικῆς σκοτεινῶν πνευμάτων. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀνταρσίας, ἔχει περισσότερα δ ι κ α ι ὡ μ α τ α ἐπ' αὐτῆς. Ἐνῶ ἐνεργεῖ διὰ τὸ Καλόν, δημιουργεῖ ἐστίας τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦτο, διότι εἶναι εἰς τὴν «φύσιν της». Καὶ ἐὰν θέλῃ ἀκόμη, δὲν δύνανται ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῆς ἔλξεως τῆς ἐπιθυμίας» (ΦΑΡΑΧ, 30.11.61).

«Ἡ ψυχὴ εἶναι ἐν ἀπειροελάχιστον μόνιον τῆς Πνοῆς τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτῆς κινεῖσθε. Ἄρα ὁ ἄνθρωπος εἰσκλείει ἐντὸς τοῦ τῆν δύναμιν τῆς Θεότητος, χωρὶς αὕτη νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς πράξεις του. Αἱ πράξεις του ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς βουλήσεώς του, δηλ. τὸ πνεῦμα του εἶναι ὑπεύθυνον δι' αὐτάς.

»Εἶπομεν ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι ἕλαφρὰ οὐσία, ἀόρατος, ἐνισχυομένη καὶ λειτουργοῦσα μὲ τὸ ἐμφύσημα τῆς ψυχῆς. Τὸ πνεῦμα λειτουργεῖ μὲ αὐτεξουσιότητα. Ἄρα, τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον **δ ε σ μ ε ὑ ε ι** τὴν ὄντοτητα καὶ ὄχι ἡ ψυχὴ. Ψυχὴ τε καὶ πνεῦμα εἶναι ἀλληλένδετα.

»Ἐάν δὲν ὑφίστατο ἡ ψυχὴ ὡς ἐμφύσημα τοῦ πνεύματος, τοῦτο δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ. Θὰ ἦτο ἀχρηστος ἔννοια πεπερασμένης ἐνεργείας. Ἄρα, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐντὸς τοῦ δύο **ἀ ν τ ι θ ἔ τ ο υ ς** δυνάμεις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ μὴ Θεοῦ. Ἡ ἰσορροπίαις τῶν δύο τούτων δυνάμεων, ἀποτελεῖ τὸν συνῆτον ἄνθρωπον. Τὸν ἄνθρωπον ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἡ μὴ ἰσορροπίαις, εἰς θάρος τοῦ Θεοῦ, δυσχεραίνει τὴν ἄνοδον τῆς ψυχῆς, ἦτοι τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητας» (ΦΑΡΑΧ, 23.3.62).

«Τὸ μὴ Θεῖον κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιτρέπεται νὰ καθυποτάξῃ τὸ Θεῖον. Διότι τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει ἔλλειψιν σθένους. Ἀποκτῶντας ἡ ψυχὴ σθένος καὶ τὸ πνεῦμα φώτισιν, ἰσοσταθμίζει ἡ ὄντοτης τὰς **δ υ α δ ι κ ἄ ς** τῆς δυνάμεις καὶ ἀνέρχεται εἰς τὰ ὕψη.

»Ἡ ἐπανενσάρκωσις τῆς ψυχῆς εἰς τὸν Σταθμὸν σας δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀτέλεια τῆς ὄντοτητός σας. Ἡ ἐπαναφορὰ αὕτη εἶναι ἀναγκαία, ὡς ἀνέφερον ἀλλαχοῦ καὶ ἤδη γνωρίζετε.

»Ἡ ψυχὴ ἐδρεύει εἰς τὸ σῶμα. Μερικοὶ ἐκ τῶν σοφῶν σας τοποθετοῦν αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἄλλοι εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι πεπλανημένη. Ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ὄργανον τοῦ σώματος. Ἡ ψυχὴ εἶναι Θεία Πνοή. Δίδει κίνησιν καὶ ἐνέργειαν. Ἐάν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ τάδε ἀπεκεφαλίσθη, παύει νὰ λειτουργῇ τὸ πνεῦμα καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ εἶναι ἀλληλένδετος μὲ τὸ πνεῦμα, ἀποχωρεῖ αὕτη ἀμέσως. Ἐάν ἡ σφαῖρα διαπεράσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ αἷμα δὲν ἀνανεοῦται, διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ περιπίπτομεν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς πτώσεως τοῦ πνεύματος. Ἄρα ἐκεῖνο,

τὸ ὁποῖον συγγενεῦει περισσότερο μὲ τὸ σῶμα εἶναι τὸ πνεῦμα. Διὰ τοῦτο, ὅταν αὐτὸ παύσῃ νὰ λειτουργῇ παρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ψυχὴν, ἥτις τ ε λ ε υ τ α ί α ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα. Τὸ πνεῦμα κυβερνᾷ τὴν ὄντοτητα καὶ τὰς πράξεις της. Τὸ πνεῦμα δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως, εἰς τὴν ψυχὴν.

»Ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει ἀσθενείας ἀλλὰ τὸ πνεῦμα. Αἱ ψυχώσεις ὑπάγονται εἰς τὰς ἐγκεφαλικὰς διαταράξεις. Οἱ τοῦ εἴδους τούτου ἰατροὶ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζωνται: «πνευματικοὶ ἰατροί». Ἡ ψυχὴ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰς φυσικὰς ἔξεις, πού ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος. Δὲν ὑπάγονται αὗται εἰς τὴν ψυχολογίαν, ἀλλὰ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀγωγὴν» (ΦΑΡΑΧ, 27.3.62).

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

«Τὸ ὄνειρον εἶναι ἡ κλεῖς τοῦ ὑποσυνειδήτου. Ὅταν πρόκειται νὰ συμβῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον τί, τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, τὸ ὑποσυνειδήτον θέλει νὰ τοῦ τὸ μεταδώσῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται, διότι εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν νὰ γνωρίζῃ τὸ πνεῦμα τὰ ἀπόρρητα τῆς προγενεστεράς του ζωῆς καὶ τὰ μέλλοντα. Εἶδ' ἄλλως τὸ πνεῦμα θὰ ἐνήργει ὑπὲρ τῆς ὄντοότητός του, ἀποφεύγοντας τὴν τιμωρίαν, ἥτις δίδεται ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεώς του.

»Ἐπειδὴ τὸ ὑποσυνειδήτον εἶναι ἀποθήκη τῶν μυστικῶν τῆς ὅλης ζωῆς, πιεζομένη ἡ ψυχὴ (συνήθως διὰ τὰ δυσάρεστα) ἐκπέμπει σήματα, πού διασχίζουν μίαν ἄλλην πτυχὴν τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία τὰ μεταβάλλει ἀλλοιώνοντας τὰς καθαρὰς ἐννοίας, ὥστε αἱ ἔννοιαι αὗται παραμορφωμέναι, πολλακίς δὲ ἀσυνάρτητοι, νὰ μεταδίδωνται εἰς τὸν ἐγκέφαλον δι' ἀπιθάνων εἰκόνων, ἔχουσαι ὅμως ὡς θάσιν τὸν ὑποκειμενικόν των σκοπόν.

»Ἐκ τῶν παρατηρήσεών του, ὁ ἄνθρωπος σημειώνει τὰ ἀντιστοιχοῦς ἐννοίας μὲ τὰ γεγονότα, διὰ νὰ ἐξηγῇ τὰ ὄνειρα. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι λαθασμένη. Ἐκεῖνος, ὅστις δίδει ἐκ συνηθείας τὴν ἐξήγησιν καὶ κατὰ μέγα μέρος αὐτῆς δὲν λαθάνει, ἔχει εἰδικὴν διείσδυσιν εἰς τὰς ἐννοίας τοῦ ὄνειρου, πού δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἢ Ἐπιστήμη μὲ τὴν μελέτην της, διότι, ἀπλῶς, δὲν ἔχει τὸ προσὸν νὰ διεισδύῃ εἰς τὰ θάθη τοῦ ὑποσυνειδήτου.

»Ὁ ειδικευμένος εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, διὰ τῆς ψυχικῆς του δυναμικότητος ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ὑποσυνειδητὸν τοῦ ἄλλου, μανθάνει τὸ μυστικὸν καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀφορᾷ, τοῦ τὸ ἐξηγεῖ διὰ τῆς μεταδόσεως.

»Τοιοῦτοι εἰδικοί ἐρμηνευταὶ τῶν ὀνείρων ὑπάρχουν ἐλάχιστοι εἰς ὀλόκληρον τὸν. Σταθμὸν σας; Γενικὸς κανὼν: Τὸ ὄνειρον μεταδίδει τὴν π α ρ ω δ ί α ν τοῦ μυστικοῦ.

»**ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ** εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποσυνειδήτου εἰς συνδυασμὸν μὲ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπικοινωνεῖ μετ' ἄλλου τινός.

Τὸ ὑποσυνειδητὸν μένει πάντα σκοτεινὸν διὰ τὴν Ἐπιστήμην, διότι οὕτω τὸ θέλει ἡ Θεία Ἄρχη καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀντιταχθῆ εἰς Αὐτήν.

»Τὸ ὑποσυνειδητὸν, ὡς ἓν ἐκ τῶν τ μ η μ ά τ ω ν τῆς ψυχῆς, συνοδεύει τὴν ὄντοτητα εἰς τὸν Κόσμον σας, ὡς φύλλον πορείας τῆς εἰσόδου της, τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀνομήματα τοῦ παρελθόντος καὶ ἐὰν δείξῃ καλὴν διαγωγὴν, θὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Λεωφόρον τῆς ἀνόδου της, εἰδ' ἄλλως, εἰς τὴν ἀόρατον ζωὴν, θὰ τῆς παρουσιάσῃ ὅλας τὰς εἰκόνας τοῦ παρελθόντος της, ποὺ διατηροῦνται ἐντὸς τοῦ ὑποσυνειδήτου.

»Ἐποσυνειδητὸν εἶναι, ἡ ἐντὸς τῆς ψυχῆς σας μυστικὴ ἀποθήκη, ποὺ φυλάσσει τὸ μ η τ ρ ῶ ο ν τῆς ὄντοτητος» (ΦΑΡΑΧ, 4.6.62).

«Μήπως γνωρίζετε πόσοι ἔφθασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς ψυχικῆς των ἐξελιξεως; Ἐλάχιστοι. Διὰ τοῦτο ὁ πολὺς κόσμος παραμένει εἰς τὰ θάθη τῆς σκοτεινῆς του ὑπάρξεως. Ἀκόμη καὶ οἱ εὐσεβεῖς, οἱ προσπαθοῦντες ν' ἀκολουθήσουν τὴν Ὀδὸν τοῦ Κυρίου, εἶναι στενωῶς συνδεδεμένοι ἐντὸς τῶν ἐλαστικῶν νημάτων τῆς ὕλης. Ταῦτα παρεμποδίζουν τὸ ἄτομον, ὅσον καὶ καλὴν θέλησιν ἂν ἔχη, ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν τέρψιν τῆς ὕλικῆς ἔλξεως. Μόνον τὸ Φῶς τῆς Ὑπερτάτης Δυναμέως δύναται νὰ σᾶς ἀποσπάσῃ. Ποῖος ὅμως εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι κατέχει τὸ Φῶς τοῦτο; Οὐδεὶς, πλὴν ἐκείνου, ὅστις τὸ ἔχει, ἀλλὰ δὲν τὸ γνωρίζει. Πάντα ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ θὰ σᾶς ἐκπλήξουν, ἐν καταλλήλῳ καιρῷ, καὶ προπαντὸς τοὺς ἀλαζόνας, ποὺ ἔχουν ὑψηλὴν γνώμην, διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ὡς

καὶ τοὺς θαυμάζοντας τὴν μωρίαν των εἰς σχῆμα σοφίας! Ἐλάλησα διὰ τὸ εἰσακουσθῶ καὶ ὄχι, ὅπως γίνω φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 24.8.61).

«Ὁ κάθε Σταθμός, εἶναι καὶ Σταθμός δοκιμασίας. Ἡ Ἀνάστασις γίνεται εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως. Εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως ἡ Ζωὴ δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ, ὡς εἰς τοὺς ἄλλους Σταθμούς. Εἶναι πνευματικὴ καὶ αἰώνια» (ΩΡΙΓΕΝΗΣ, 6.4.60).

«Ἡ πρώτη Ἀνάστασις τῆς ψυχῆς λαμβάνει χώραν, ὅταν ἐγκαταλείψῃ αὕτη τὴν φυλάκισίν της (ἐννοοῦμεν τὴν σάρκα), καθ' ὅτι γίνονται καὶ ἄλλαι Ἀναστάσεις. Λέγω τοῦτο, διότι διέρχεται ἡ ψυχὴ ἀρκετοὺς Σταθμούς, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως. Ἐκεῖ εἶναι ἡ τελευταία Ἀνάστασις καὶ ἡ γαλήνη τῆς Ψυχῆς» (ΩΡΙΓΕΝΗΣ, 20.4.60).

«Πίστις εἶναι τὸ περίβλημα τῆς ψυχῆς, ποὺ φωτίζει ὡς φωτεινὸν μετέωρον τὴν συνείδησιν. Ὄταν ἡ συνείδησις φωτίζεται, αἱ πράξεις της εἶναι καλαί. Ὄταν ἡ συνείδησις δὲν φωτίζεται, αἱ πράξεις της εἶναι σκοτειναί. Ἡ πίστις εἶναι δημιουργημα τῆς συνειδήσεως. Ὄταν ἐκτελεῖτε μίαν καλὴν πράξιν, ὀρθοῦται ἔμπροσθέν σας ἡ χαρὰ καὶ τότε πιστεύετε, ὅτι ἐκ τῆς καλῆς σας πράξεως ἐδημιουργήσατε τὴν χαράν. Μὲ τὰς καλὰς πράξεις αὐξάνετε τὴν πίστιν αὐτὴν καὶ ἐπιφέρετε τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἡ γαλήνη μὲ τὴν πίστιν ὁμοῦ, ἔφερον Ἡμᾶς εἰς τὴν Αἰθουσαν ταύτην» (ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ἐκ τῆς ΒΟΥΛΗΣ 22.4.60. Ἐπικ. Ν.Β. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Τιμωρία δὲν ὑφίσταται ἐκ μέρους τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, εἰς ἑνσαρκωμένα πνεύματα. Ὁ κάθε Σταθμός εἶναι καὶ Σταθμός δοκιμασίας. Ἐάν ὑπῆρχε τιμωρία, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν τὰ δοκιμάζονται τὰ πνεύματα.

» Ὄταν γίνῃ ἀνάκλησις τοῦ πνεύματος, τὸ πνεῦμα ἀπέρχεται μὲ τὴν συγκομιδὴν τῶν πράξεών του. Ἐάν ἡ συγκομιδὴ εἶναι καλή, γίνεται καὶ ἡ προαγωγὴ τοῦ πνεύματος. Ἐάν ὄχι, τότε παραμένει εἰς τὸν αὐτὸν Σταθμὸν καὶ ἡ ἰδία ἡ Συνείδησις γίνεται ὁ κατήγορος καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ πνεύματος.

Αυτή είναι ἡ τιμωρία εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον» (ΩΡΙΓΕ-
ΝΗΣ, 8.6.60. Ἐπικ. Ν. Β. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ὑποκρίνονται μὲ τὴν πίστιν τῶν, πηγαί-
νουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προσεύχονται, ἐνῶ ἔξω ἀπὸ αὐ-
τὴν, δὲν πιστεύουν τίποτε. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἀνήκουν που-
θενά, διότι ὑποκρισία καὶ Ἰηροσολιμίτις δὲν συμφωνοῦν. Εἶναι δύο
ταξιδιωταί. Ὅταν εἰσέρχεται ὁ εἰς, ὁ ἄλλος ἀποχωρεῖ.

»Εἶναι ὀλιγώτεροι οἱ μωροὶ εἰς τοὺς ἀμορφώτους καὶ εἰς
περισσότερον ποσοστὸν, εἶναι εἰς ἐκείνους τοὺ λέγονται ἰθὺ-
νοντες ἐγκέφαλοι». (ΩΡΙΓΕΝΗΣ, 8.6.60. Ἐπικ. Ν. Β. Ἐλεγ-
χος Γ.Π.).

ΘΕΙΑ ΒΟΥΛΗΣΙΣ

«Θεία Βούλησις καλεῖται ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχικῆς διαθέ-
σεως καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῆς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὄντος μετὰ τοῦ
ἀποτελέσματός τῆς.

»Ἡ Βούλησις εἶναι προῖον τῆς πολλῆς μελέτης καὶ τῆς ἀ-
νωτέρας Διδασκαλίας.

»Πλατὸν τὸ θέμα καὶ πλατεία ἡ ἐνέργεια τῆς Βουλῆσεως.
Πάντως δεῖτε νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἡ Βούλησις καὶ ἡ Νόησις ἀ-
ποτελοῦν ἓνα σύμπλεγμα τοῦ λέγεται ΖΩΗ» (ΠΛΑΤΩΝ, 30.5.
61. Ἐπικ. Α. Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Σκοπὸς τῶν Ἐπικοινωνιῶν εἶναι ν' ἀνέρχεσθε ὑψηλότερα,
ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εὗρίσκεσθε. Ἐπικοινωνίαι μὲ Ἀνωτέρους Ἠγέ-
τας, σημαίνει ἐξύψωσιν» (ΠΛΑΤΩΝ, 27.5.61. Ἐπικ. Α. Σ. Ἐλεγ-
χος Γ.Π.).

«Σοφία καὶ Παγγνωσία, Εὐνοία καὶ Ἀγάπη, Πίστις καὶ Ἰ-
κεσία, εἶναι θέματα, τοῦ θὰ σὰς ἀπασχολήσουν προσεχῶς.

»Σοφία καλεῖται ἡ γνῶσις ἐνὸς πράγματος, τοῦ λέγεται
μυστήριον καὶ μυστήριον εἶναι ἡ Ἀλήθεια.

»Σοφία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἰκανότητος καὶ ἡ θάσις τῆς Δη-
μιουργίας. Μέσω τῆς Σοφίας δύνασθε νὰ κρίνετε τινὰ καὶ μέ-
σω αὐτῆς νὰ διδάσκεσθε.

»Εἰς τὴν Σοφίαν διακρίνομεν: τὴν Φυσικὴν καὶ τὴν Ἐπίκτητον. Τοὺς ὀρισμοὺς των ἀντιλαμβάνεσθε καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δώσωμεν αὐτοὺς. Θὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὰς ὑποδιαίρεσεις τῆς ἐπικτήτου Σοφίας. Αὗται εἶναι:

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ἴσον τὸ πρῶτον βῆμα, διὰ τὴν Σοφίαν.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ἴσον τὸ πρῶτον βῆμα, ὁ ἐσωτερικὸς ἑαυτός.

Ἡ ΛΑΤΡΕΙΑ ἴσον ἡ πίστις, ποὺ πρέπει νὰ σὰς διακρίνη.

Ἡ ΙΚΕΣΙΑ ἴσον ἡ ἐκλιπάρησις, διὰ τὴν κατανοήσιν τούτων.

Ἡ ΠΙΣΤΙΣ ἴσον ἡ προσήλωσις καὶ ἡ θεβαιότης τῆς Ἀληθείας.

Ἡ ΟΜΟΝΟΙΑ ἴσον ἡ ψυχικὴ ἡσυχία καὶ γαλήνη». (ΦΑΡΑΧ, 27.5.61. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

ΘΕΙΟΝ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

«Λέγοντας Θεῖον Ἀνάστημα, ἐννοοῦμεν τὸ ὕψος, καθὼς γνωρίζετε, κάθε ἀνθρώπου. Ἐπομένως Θεῖον Ἀνάστημα εἶναι ὁ βαθμὸς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς καλλιέργειας κάθε ἀνθρώπου.

»Τὸ Θεῖον Ἀνάστημα, ὅσον ὑψηλότερον εἶναι, τόσο ὁ ὀρίζων τοῦ κάθε ἀνθρώπου εὐρύνεται καὶ διανοίγεται ἐμπρὸς του, ὁ ἀντικατοπτρισμὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου, ποὺ εὐρίσκεται πέραν τοῦ τάφου.

»Διὰ νὰ ἀποκτηθῇ ὁμως τὸ Θεῖον Ἀνάστημα, ὅπως θεβαίως καὶ τὸ ὑλικὸν ἀνάστημα, πρέπει νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὸν ὄργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ὀρισμέναι τροφαὶ καὶ αἱ τροφαὶ αὗται δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὁ Θεῖος Λόγος. Κάθε νέος ὀφείλει νὰ διαποτισθῇ ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν Ἠθικὴν καὶ τὴν Πνευματικὴν Διδασκαλίαν, ὥστε νὰ ὑψωθῇ τὸ πνευματικόν του ἀνάστημα, ὅταν ἀνδρωθῇ, εἰς τὸ ἀνάλογον ὕψος τῆς ἐπιγείου προαγωγῆς του.

»Φροντίσατε καὶ σεῖς, οἱ ὅποιοι κατηχεῖτε νέους ἢ ἀνατρέφετε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον σας, νὰ διοχετεύσετε, ἐντὸς τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως κάθε ἀνθρώπου, τὸν Θεῖον Λόγον, διὰ νὰ ἐκθλαστήσῃ τὸ Θεῖον Ἀνάστημα, ποὺ θὰ μεταβάλλῃ τὴν ὄψιν τοῦ Κόσμου» (ΠΛΑΤΩΝ, 5.8.59. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

«Λέγοντας «Πνευματική Ἀνάστασις» ἐννοοῦμεν τὴν ὁδοιπορίαν μας πρὸς τὴν Πνευματικὴν Ἀλήθειαν, δηλ. κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς λέξεως, τὴν ΤΑΣΙΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΩ.

»Ἡ Πνευματικὴ Ἀλήθεια ἐνυπάρχει παντοῦ καὶ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ τὴν ἀναζητήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀνεύρῃ ὅπου δήποτε, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξαρθῇ εἰς ὠρισμένον ὕψος. Τὸ ὕψος τοῦτο θὰ τοῦ τὸ δώσῃ, συμφώνως μὲ τὴν προηγουμένην Διδασκαλίαν τοῦ ἀγαπητοῦ Μου ΠΛΑΤΩΝΟΣ τὸ Θεῖον Ἀνάστημα, δηλ. ἐμποτισμὸς τῆς Πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, μέσῳ τοῦ Θεοῦ Λόγου.

»Τεῖνατε καὶ σεῖς πρὸς τὰ ὕψη, ἀνατείνετε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ Φῶς, διὰ νὰ ἀποβάλετε ἐξ ἑαυτῶν τοὺς φόβους, τὰς ἀμφιβολίας καὶ τὴν ὀλιγοπιστίαν σας. Μία εἶναι ἡ Ἀλήθεια, πρὸς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα κατευθύνονται ἀπὸ τὸ Ἄπειρον εἰς τὸ + Ἄπειρον, διὰ μέσου τῆς Μονάδος, πού εἶναι Δημιουργὸς καὶ κινητήριος Δύναμις τοῦ Παντός» (ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, 5.8.59. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

ΑΓΑΠΗ

«᾽Ω ἄρμονία τῆς ψυχῆς, ὅταν ἤχουν αἱ χορδαὶ σου, τότε Θεῖα μουσικὴ πλημμυρίζει τὴν ὑπαρξίν μας καὶ μᾶς δίδει τὴν ἀνθρωπίνην εὐδαιμονίαν».

«Διὰ νὰ τεθῇ εἰς ὀργανικὸν συγχρονισμὸν ἡ ψυχικὴ συγχορδία τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαιτεῖται μία γενικὴ κάθαρσις διὰ τριῶν μέσων:

1ον) Μέσῳ τοῦ στοχαστικοῦ πόνου. Ὡς τοιοῦτος λογίζεται ὁ ἐσωτερικός, ὁ ἐσώψυχος. Ὁ πόνος οὗτος ὑπερβαίνει πολυλάκις εἰς τὸ παραλήρημά του τὴν Ἀγάπην, ἀδελφώνει τὰς ψυχὰς πέραν ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα καὶ γίνεται δύναμις, ἀνεξάντλητη πηγὴ ὑδρεύσεως τοῦ στοχασμοῦ καὶ τοῦ λόγου.

2ον) Ἡ κάθαρσις γίνεται μέσῳ τῆς Ἀγάπης, τῆς ἀμέτρητης Ἀγάπης, τῆς Θείας Ἀγάπης, τῆς Ἀγάπης τοῦ Κυρίου.

3ον) Ἡ κάθαρσις γίνεται μέσῳ τῆς ἀναζητήσεως τῆς Ἀληθείας, Ἀναζητῶντας τὴν Ἀλήθειαν, διὰ τὴν ἀλήθειαν, φωτίζεσαι ἐσώψυχα καὶ λυτρῶνεσαι εἰς τὸν φωτισμὸν σου. Καὶ

4ον) Ἡ κάθαρσις γίνεται ἐξ ἀποκαλύψεως πολὺ σπανίως.

» Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διέλθῃ διὰ μέσου αὐτῶν τῶν καταστάσεων καὶ λυτρωθῇ, τότε τίθενται εἰς ἐνὸργανον κίνησιν αἱ χορδαὶ τῆς ψυχικῆς εὐαισθησίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ κάθε μία ἐξ αὐτῶν ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν δύναμιν καὶ ὅλαι ὁμοῦ ἠνωμένοι εἰς τὴν μουσικὴν κλίμακα τῆς ἑπταχόρδου λύρας, θέτουν εἰς λειτουργίαν τὰς Ἀγγελικὰς Δυνάμεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, δι' ἔργα ἀνωτάτης λειτουργίας.

Ἡ α)	χορδὴ	εἶναι	ἡ Ἀγνότης
Ἡ β)	»	»	ἡ Μυστικότης
Ἡ γ)	»	»	ἡ Καρτερικότης
Ἡ δ)	»	»	ἡ Ἀνωτερότης
Ἡ ε)	»	»	ἡ Ἀπλότης
Ἡ στ)	»	»	ἡ Ἀπαλότης

Κρουόμεναι ταυτόχρονα ἀποδίδουν:

ζ) Ἀγάπην

Δὲν ἀναλύομεν τὴν σύστασιν καὶ τὴν λειτουργίαν κάθε μιᾶς (ΠΑΝΔΟΜΗΤΩΡ: ΠΙΝΔΑΡΟΣ — ΟΡΦΕΥΣ — ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 15.5.61. Ἐπικ. Θ. Σ. Ἐλεγχος Γ. Π.).

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Αἱ δυναμικαὶ λέξεις αὐτῆς)

- Α : ΑΝΑΡΧΟΣ (Διότι ἐντὸς Του ὑπάρχει τὸ ἀνθισμα τῆς Ἀγάπης)
- Γ : ΓΑΛΗΝΗ (Διότι ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἀγάπης ὀφείλει νὰ εἶναι γαλήνιος)
- Α : ΑΓΝΟΤΗΣ (Διότι αὕτη πηγάζει ἐκ τῶν ἐξαγνισμένων λάμπσεων τῶν Καθοδηγητῶν)
- Π : ΠΙΣΤΙΣ (Διότι εἶναι τὸ μέσον τῆς ψυχικῆς Ἐπικοινωνίας μετὰ τὰς Δυνάμεις τοῦ Φωτός)
- Η : ΗΛΙΟΣ (Διότι σημαίνει Ζωὴν, Πνευματικὴν Θέρμανσιν)

Τὸ κρᾶμα τοῦτο τῶν λέξεων γίνεται ἀκτίς τοῦ Θείου Φω-
 τὸς καὶ ὀνομάζεται ΑΓΑΠΗ. Αἱ ρίζαι τῆς κάθε λέξεως πηγά-
 ζουν ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου Πηγῆς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Ἡ κάθε λέ-
 ξις εἶναι Ἄλογος καὶ ὁ κάθε Ἄλογος δημιουργικὴ Ἐνέργεια. Ὁ-
 ταν, λοιπόν, αἱ πέντε αὗται λέξεις ἐνεργοῦν συγχρόνως, ἡ Ἄ-
 γάπη θαυματουργεῖ. Ὅταν μία ἐκ τῶν λέξεων αὐτῶν δὲν λει-
 τουργῇ, ἡ Ἄγάπη χωλαίνει εἰς τὴν ἐνέργειάν της. Πρέπει νὰ
 ὑπάρχη ἰσοδυναμία μεταξὺ τῶν λέξεων, διὰ νὰ θαυματουργῇ
 ὁ κάτοχος τῆς πραγματικῆς Ἄγάπης. Οἱ θαυματουργήσαντες,
 ἦντλον τὰς μυστικὰς δυνάμεις των ἐκ τῆς Ἄγάπης» (ΦΑΡΑΧ.
 16.8.62).

Η ΛΕΞΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἀρσενικοῦ γένους καὶ ἀναφέρεται μ ὀ ν ο ν
 εἰς τὸν ἄνδρα.

Κατὰ βιβλικὴν παράδοσιν, ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον Ἀδάμ.
 Ἡ Εὐὰ δὲν συμπεριελαμβάνετο εἰς τὴν ἔννοιαν «ἄνθρωπος», διότι
 ἐπλάσθη μετέπειτα. Ὁ πρῶτος, λοιπόν, ἄνθρωπος ἦτο ἄβλαθής. Ἀ-
 πὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Εὐᾶς ὁ ἄνδρας παρεξέκλινεν ἀπὸ τὴν ὀρθήν
 του σκέψιν καὶ ἐξ αἰτίας τῆς συντρόφου του παρεσύρθη καὶ ἐτιμω-
 ρήθη, διὰ τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, τὴν π α ρ α κ ο ῆ ν.

«Ἐτυμολογικῶς, ἡ λέξις «ἄνθρωπος» σημαίνει: Ἄνδρα μὲ
 ὀρθὴν τὴν σκέψιν, δηλαδὴ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὴν κακὴν βού-
 λησιν (εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς σκέψεως) ποὺ μετατρέπεται εἰς
 βλαβερὸν ἔργον. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἡ γυνὴ
 δὲν ἐλογίζετο ὡς ἄνθρωπος καὶ δικαίως, ἀφοῦ δὲν ἦτο ἄνδρας.

» Σήμερον, ποὺ ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου συμπεριλαμβάνει
 καὶ τὰ δύο γένη, ἡ γυνὴ ἐνεργεῖ διὰ νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸν ἄνδρα,
 δηλαδὴ ἀκολουθεῖ ἐ σ φ α λ μ ἔ ν η ν ὁδὸν καὶ δημιουργεῖ
 κατὰστασιν ἀντίθετον τῆς φυσικῆς, ὥστε ἡ ζύμη της ἐπαυξάνει
 τὴν ἀμαρτίαν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους της. Ὅπως ἀντιλαμβά-
 νεσθε ἡ ἔννοια «ἄνθρωπος» κατήντησε νὰ σημαίη, ἄρπαγα, ἀ-
 συνειδήτον, μὲ μίαν δὲ λέξιν ἀπάνθρωπον. Ἐξεμηδενίσθη ἡ
 πρωταρχικὴ του ἔννοια.

» Ἡ γυνὴ δίδει μὲν τὴν ζωὴν καὶ τὴν χάριν εἰς τὴν Κοινω-

νίαν, συνάμα δὲ καὶ τὴν ἐπαυξάνει εἰς τὴν ἀμαρτίαν. Ἰδοῦ, δια-
τί ἡ λέξις «ἄνθρωπος» ἀπόλεσε τὴν ἔννοιάν της καὶ σημαίνει τὴν
πτῶσιν καὶ ἀποκτίνωσιν. Εἶναι ἀνάγκη, ὅπως τὸ κτῆνος δαμα-
σθῆ καὶ ἐπανεύρη τὴν προτέραν του θέσιν, κατὰ τὴν ἔννοιαν
τῆς λέξεως.

»Τὸ ἀγνὸν καὶ καθαρὸν Φῶς πρέπει νὰ ἐκδιώξη τὸ σκο-
τεινὸν ἐξ αὐτοῦ. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου ὁ ἀγὼν μαίνεται» (ΦΑ-
ΡΑΧ, 28.12.61).

Ἐπειδὴ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἔχει παρωθῆ ἀπὸ τὴν λάμπιν τῆς
λανθασμένης του γνώσεως, λησμονεῖ ὅτι ὑπάρχει Δημιουργός. Τὰς
ὑπερφυσικὰς Δυνάμεις τὰς θεωρεῖ τυφλάς, ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ τὰς
ἀναλύσῃ, μὴ θέλοντας ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ματαιοπονεῖ. Ἡ πράξις του
αὕτη λέγεται «αὐθάδεια τῆς ἐγωϊστικῆς του ὑποστάσεως», ἡ ὁποία
θὰ παταχθῆ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν.

Ἐάν πολλοὶ Χῶραι ἀκολουθοῦν λανθασμένην ὁδόν, τοῦτο ὀφεί-
λεται εἰς τὴν Πολιτείαν των, ἡ ὁποία δὲν συντρέχει μὲ στοργὴν τὰ
τέκνα της, δίδοντας εἰς αὐτὰ χρηστάς κατευθύνσεις, ἀλλὰ ἀδιαφο-
ρεῖ μὲ τὸ πρόσχημα, ὅτι μερικμῶν διὰ τὸ σύνολον.

Εἰς τὰς σκοτεινάς καὶ ἀπολιτίστους ἐποχὰς τῆς ἱστορίας, ὅταν
οἱ Ἄγιοι ὑπερέβαινον τὴν ἀμαρτίαν, ἐπενέβαιναν ἡ Θεῖα Ἀρχὴ μὲ τὰς
φυσικὰς της Δυνάμεις. Σήμερον, πού ἡ πνευματικὴ στάθμη τοῦ Κό-
σμου εἶναι πολὺ διάφορος, παρ' ὅλας τὰς ἀμαρτίας καὶ σφάλματά
των, ἐπεμβαίνουν οἱ Πνευματικοὶ Ἀρχηγοὶ τοῦ Ἐπουρανίου Βασι-
λείου, διὰ νὰ σώσουν τοὺς ἀξιούς καὶ ἀπομακρύνουν τοὺς ἀναξιούς.
Καιρὸς εἶναι πλέον νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τὰς Ὑψη-
λὰς Ἀρχὰς καὶ τὰ Συμβούλια τοῦ Ἀοράτου Κόσμου καὶ πόθεν λαμ-
βάνονται τὰ μηνύματα.

«Ὁ Κύριος, τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησεν. Ποῖος ὁμως ἐκ
τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων ἢ σοφῶν, ἐνεθυμήθη, ὅτι ὑφίστα-
ται Ἀνωτέρα Δύναμις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτῶνται ὅλα ὅσα ὑ-
ποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις των; Πόσον ἀπατῶνται τὰ ἐν λό-
γῳ διαπρεπῆ πνεύματα, θὰ τὸ ἴδητε ἐντὸς ὀλίγου. Τοῦ Κυρίου
τὰ Μυστήρια οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίζῃ. Τὸ δημιούργημα (ὁ
ἄνθρωπος) παρεκτρέπεται, ὅταν ζητῆ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ Δη-
μιουργοῦ του. Τοῦτο ὀνομάζεται καθαρὰ παραφροσύνη. Ὅταν
τὸ «ἐγὼ» τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβῆ τὸ μέτρον τῆς ἀντοχῆς του,

δὲν ἔχει πλέον εἰρμὸν εἰς τὴν λογικὴν τοῦ ὑπόστασιν καὶ θαδίζει μὲ ταχύτητα ἐντὸς τοῦ σκότους, ὅπου παγιδεύεται καὶ ὑποδουλώνεται εἰς τὸν Πονηρόν.

Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι δὲν ἔχουν γνώσεις ἢ φωτισμὸν καὶ εὐρίσκονται ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πάντων. Οὗτοι δὲν δυσχεραίνουν τὴν θέσιν των, διότι ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξιλεωθοῦν, δι' ἄλλου μέσου.

»Οἱ νέοι παντογνώσται ἔχουν ὄλα τὰ ἐφόδια διὰ νὰ διακρίνουν τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τὸ ἐσφαλμένον καὶ ὁμῶς τὸ ὕλικὸν συμφέρον των, τοὺς κρατεῖ μακρὰν ἀπὸ τὴν φώτισιν, διὰ νὰ τοὺς ἐξουθενώσῃ κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν.

»Ὅταν ἡ Πολιτεία δὲν ἔχη τὸ ἀπαιτούμενον Φῶς, διὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς πολίτας της, πῶς ζητεῖτε οὗτοι ν' ἀντιληφθοῦν τὰ χρέη των ἔναντι τῶν ἀδελφῶν των καὶ αὐτῆς τῆς Πολιτείας; Ὁ μεγάλος κίνδυνος ἑνὸς Ἔθνους εἶναι ἡ ἰδίᾳ ἡ Πολιτεία. Αἱ Δυνάμεις Μας ἀπεφάσισαν νὰ ἐκκαθαρίσουν τὰ κακῶς κείμενα. Αἱ Πολιτεία πρέπει νὰ ἀναγεννηθοῦν, διὰ νὰ ζήσουν οἱ Λαοὶ ἐν ἀρμονίᾳ καὶ ἀγάπῃ» (ΦΑΡΑΧ, 3.11.61).

ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΓΩ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥΙ

Οἱ τέσσαρες ὀρισμοὶ τῶν τεσσάρων διαφορετικῶν θεμάτων καὶ αἱ διδαχαὶ των

Ἡθικὴ κατὰ πτωσις: Καλεῖται ἡ καταρράκωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ Ἐγῶ τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ἡ κατάπτωσις τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν πνευματικῶν ἰδεῶν αὐτοῦ.

Ἡθικὴ ἀνύψωσις: Καλεῖται ὁ ἐμπλουτισμὸς τῶν γνώσεων καὶ ἡ ἀκλόνητος τόνωσις τοῦ Ἐγῶ ἀπὸ μίαν ἀκατάβλητον δύναμιν, τοῦ Θεοῦ Φωτός. Ἡ ἠθικὴ ἀνύψωσις εἶναι ὁ προθιβάσμος εἰς διάφορα στάδια, ποὺ ὀνομάζομεν «κύκλους».

Ἡθικὴ ἀνύψωσις τοῦ πνεύματος: Καλεῖται ἡ ἀνύψωσις τῶν πνευμάτων εἰς ἠγερτικὰς θέσεις καὶ πέραν αὐτοῦ ἡ τελειοποίησις καὶ τελικὰ ἡ ἀπολύτρωσις τῆς ψυχῆς, ποὺ τοῦτο ὀνομάζεται Νιρβάννα» (ΗΡΟΔΟΤΟΣ: 24.11.57. Ἐπικ. Α. Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

1. ΟΜΗΡΟΣ: 24.11.57. Ἐπικ. Α. Σ. Ἐλεγχος Γ. Π.

«Ὁ ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὰς παρουσιαζο-
μένας πολλὰς ἀντιξοότητας τῆς ζωῆς του, τὰς προερχομένας
ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐκφεύγει ἐκ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ καὶ
διαπράττει τὴν ἀνοησίαν νὰ καταφέρεται ἐναντίον τῆς Ἐνωτά-
της Δυνάμεως, μὴ γνωρίζων, ὅτι αἱ δοκιμασίαι αὗται συντε-
λοῦν εἰς τὴν **τ ε λ ε ι ο π ο ῖ ῃ σ ι ν** τῆς ψυχῆς του. Τὰ τέσ-
σαρα θέματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

- ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ
- ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ
- ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ, καὶ
- ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

» Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὴν ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕ-
ΩΣ: Ὅπως εἶπομεν ἡ συνείδησις εἶναι τὸ δεύτερον ΕΓΩ τοῦ
ἀνθρώπου. Ὅταν ἔν ἐρώτημα ἐπαναλαμβάνεται καθημερινῶς,
δημιουργεῖ ἕξεις καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγκαθίσταται εἰς τὴν
συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐὰν μὲν εἶναι καλόν, θὰ πράττη
τὸ καλόν, ἐὰν δὲ εἶναι κακόν θὰ πράττη τὸ κακόν. Ἡ κατάπτω-
σις τῆς συνειδήσεως ἔχει τέσσαρας ὑποδιαίρεσεις:

» Εἰς τὴν πρώτην μορφήν τῆς καταπτώσεως τῆς Συνειδή-
σεως, ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει νὰ μειονεκτῇ ἔναντι τῶν ἄλλων.

» Εἰς τὴν δευτέραν μορφήν καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸ αἶσθη-
μα τῆς κατωτερότητος.

» Εἰς τὴν τρίτην μορφήν δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ λε-
γόμενά του καὶ τοῦ ἐλλείπει τὸ θάρρος.

» Εἰς τὴν τετάρτην μορφήν, γίνεται πραγματικὸν ράκος.
Ὅπως εἶπομεν ἀρχικῶς, καταρρακώνεται καὶ πολλὰς φορές
ἄγεται πρὸς τὸν θίαιον θάνατον.

» Κάθε κατηγορία, ἀπὸ τὰς ἀναφερομένας, ὑποδιαιρεῖται
εἰς ἄλλας τέσσαρας ὑποδιαίρεσεις. Εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ ἐμ-
βαθύνωμεν εἰς τὰς ὑποδιαίρεσεις, διότι αὗται θὰ διδαχθοῦν εἰς
τὸν Ἐκτον κύκλον.

» ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ: Ἡ ψυχὴ εἶναι ὁ κυβερνή-
της τοῦ ὕλικου σώματος καὶ ἔχει ἄμεσὴν σχέσιν μὲ τὴν Συ-
νειδήσιν.

» Θὰ μάθετε κάτι τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει οὔτε ἡ Ἐπιστήμη

σας. Αί πράξεις σας είναι τυποποιημένα εις τὸν ἐγκέφαλόν σας. Ὁ ἄνθρωπος ἐνεργεῖ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ. Κατὰ τοῦτο δὲ διαφέρει ἀπὸ τὰ ζῶα, καθ' ὅτι ἔχει νοῦν, βούλησιν καὶ ἐλευθερίαν κινήσεων, διὰ τὰ πράττει τὸ Καλὸν ἢ τὸ Κακόν. Ἡ ψυχὴ ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ἐμμόνου ιδέας τοῦ Καλοῦ ἢ τοῦ Κακοῦ καὶ ἐὰν δὲν ἔχη σθένος ὑποδουλώνεται εἰς τὸ Κακόν. Ἀκολουθοῦσα τὸ Κακὸν παρουσιάζει τὰς τέσσαρας μορφὰς καταπτώσεως:

»Ἡ πρώτη μορφή εἶναι ἡ Ἀνυπακοῆ εἰς τοὺς διαφόρους ἐγγράφους Νόμους τῆς Πολιτείας σας, πού ὑπάγεται ὁ ἄστατος χαρακτήρ.

»Ἡ δευτέρα μορφή εἶναι ἡ Ἀποπομπή (ἐκτροπή) ἀπὸ τὴν καλὴν ὁδόν, ὁ Ἀμαρτωλός.

»Ἡ τρίτη μορφή εἶναι ἡ ἐξαφάνισις κάθε εἶδους ἀγαθοῦ, τῆς γαλήνης, τῆς πραότητος καὶ τῆς ἡρεμίας.

»Ἡ τετάρτη μορφή εἶναι ἡ κατάστασις πού θὰ περιέλθῃ ν' ἀποθάνῃ μὲ ἀτιμωτικὸν θάνατον, καθόσον ἔχει ἀτιμάσει τοὺς ἀδελφούς του»¹ (ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, 24.11.57. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῆς ΚΑΤΑΠΤΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, διότι εἶναι θέμα πνευματικὸν καὶ ὕστερον θὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὴν ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ :

»Ἡ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ συνίσταται εἰς τὴν μωρίαν τοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ ἐγκέφαλος θέλει πάντα νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ἀσχολῆται μὲ κάτι τὸ νέον, διὰ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν. Εἰς τὸν ἐγκέφαλον εὑρίσκηται εἰς δευτεροῦς ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος δύο φάσεις. Αἱ ὑποδιαίρέσεις τῆς καταπτώσεως τοῦ πνεύματος εἶναι:

»Ἡ πρώτη, ὅτι παύει νὰ ἔχη ἐνεργητικότητα, δηλ. Βούλησιν. Ἡ δευτέρα, ὅτι λησμονεῖ κάθε τι πού γνωρίζει, Ἀμνημόνευσιν. Ἡ τρίτη, χάνει ἐντελῶς τὴν ἀξίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ του ΕΓΩ, καὶ ἡ τετάρτη, ὅτι καταρρακοῦνται ἡ Συνείδησις καὶ τὸ Πνεῦμα» (ΔΑΝΤΕ, 23.11.57. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Τίποτε εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον δὲν μένει ἀνεξερεύνητον. Διὰ τοῦτο νὰ ἔχετε πίστιν εἰς Αὐτόν. Ὅταν ὁ ὕλικὸς ἄν-

θρωπος ἀνοίξη τοὺς ὀφθαλμούς του, βλέπει διάφορα ἀντικείμενα καὶ τὰ ἀγαπᾷ ἰδιαιτέρως. Οὕτω καὶ ὅταν ἐνηλικιωθῆ ἀγαπᾷ διάφορα πράγματα καὶ ἀποκτᾷ ἕξεις.

»Ἡ ΚΑΤΑΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. Αἱ ὑποδιαίρεσεις τῆς εἶναι:

»Ἡ πρώτη, αἱ καταχρήσεις διαφόρων ἀνωφελῶν πραγμάτων. Μερικὴ κατάπτωσης.

»Ἡ δευτέρα, ἡ συνεχῆς ἐνασχόλησις με ἀνωφελῆ πράγματα, τὰ ὅποια ἐπιφέρουν τὴν ἡμικαταστροφήν.

»Ἡ τρίτη, ἡ τελεία ἀνικανότης, προερχομένη ἀπὸ τὰς κακὰς ἕξεις καὶ

»Ἡ τετάρτη, ὅτι καθίσταται ἀνθρώπινον ράκος καὶ χάνει τὰς δυνάμεις του καὶ ἀποθνήσκει» (ΠΙΝΔΑΡΟΣ, 24.11.57. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Σὺς ὠμίλησαν μερικοὶ ἐκ τῶν Ἱεγετῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐπὶ διαφόρων καταπτώσεων. Ἐγὼ θὰ σᾶς εἶπω τὴν τελευταίαν ὑπὸ τὴν γενικὴν τῆς μορφήν:

»Κατάπτωσις γενικῶς θεωρεῖται πᾶν ἀντικείμενον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποσον ἐκπίπτει ἐκ τῆς ἀρχικῆς του λάμπειος καὶ θέσεως καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταπίπτει καὶ λησμονεῖται μετὸν χρόνον, ποὺ σεῖς ὀνομάζετε Λήθην.

»Ἡ κατάπτωσις ὀδηγεῖ τὸν ὄχλον εἰς τὴν τελείαν καταστροφήν, διότι ἡ ὀμαδικὴ κατάπτωσης εἶναι ἐπιδημία νόσου, ποὺ δὲν θεραπεύεται εὐκόλως.

»Ὅλα τὰ θέματα εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον ἀποτελοῦν ἕνα ἀδιάσπαστον κρίκον, ὥστε ὅταν ἀφαιρεθῆ τὸ ἕνα θέμα νὰ δημιουργηθῆ κενὸν καὶ νὰ μὴ δύνασθε νὰ εὕρητε νόημα» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 24.11.57. Ἐπικ. Α.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

ΣΥΝΥΠΑΡΞΙΣ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ

«Συνύπαρξις καὶ συνέζησις ἔχουν τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. Ἀποτελοῦν δύο διαφορετικὰ κεφαλαιώδη χωρίσματα μετὸν Πνευματικὸν Κόσμον, διότι αὐτὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Συνύπαρξις εἶναι συνταύτισις καὶ ἐναρμόνισις τῶν σχέσεων μεταξύ δύο ἀτόμων, ἀδελφῶν πνευ-

ματικῶν, οἱ ὅποιοι ζοῦν, κινοῦνται καὶ διαβιοῦν πνευματικῶς καὶ ἀμοιβαίως ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀρχηγίαν καὶ πίστιν. Ἡ συνύπαρξις διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας:

Α' 1ον) Ὑπαρξις εἰς τὸν αὐτὸν κόσμον μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς

2ον) Συνύπαρξις καὶ συνέζησις μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς

Β' 1ον) Συνύπαρξις μὲ τὸν Κύριον

2ον) Συνύπαρξις μὲ τοὺς Ἁγέτας

»Αἱ συνυπάρξεις αὗται διαιροῦνται καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας, πού θὰ δώσωμεν ἀργότερον. Ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Κόσμος Του, ἀποτελοῦν τὸ Μυστήριον τῆς συνυπάρξεως. Καὶ τὸ Μυστήριον δι' ἐσᾶς, ἄνθρωποι ὕλικοι καὶ ἀμαρτωλοί, πέραν τῶν στενῶν ὁρίων εἰς τὰ ὅποια ζῆτε, εἶναι ὅτι ὑπάρχουν εὐφοροὶ κοιλάδες, ποταμοὶ μὲ πνευματικὸν ὕδωρ καὶ τροφήν, πλὴν ὅμως, διὰ νὰ φθάσετε καὶ οεῖς ἐκεῖ θὰ ἠύχόμην νὰ εἴσθε ἔτοιμοι, ὄχι μόνον εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, πού θαραίνει περισσότερο εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς κρίσεως.

»Προσπαθῆτε πάντοτε νὰ συνυπάρχετε καὶ νὰ βοηθῆτε τοὺς ἄλλους, διότι ἡ συνύπαρξις εἶναι κάτι τὸ ὠραῖον καὶ τὸ εὐλογημένον ἀπὸ τὸν Ἄνωτατον Ἀρχοντα, εἰς τὸν Ὅποιον ζῶμεν καὶ ὑπακούομεν» (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, 19.4.61. Ἐπικ. Α. Σ. Ἐλεγχος Γ. Π.).

Πιστεύομεν καὶ ἀνυμνοῦμεν Σὲ καὶ μόνον Σέ,
Φωτοδότα καὶ Ζωοδότα Κύριε.

Σέ, ὁ Ὅποῖος γνωρίζεις καὶ διέπεις ἡμᾶς,

Σέ, τὸν Ὅποιον ἡμεῖς ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν
πάντοτε, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Η ΝΟΗΣΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΑΥΤΗΣ
Νόησις εἶναι ἡ ἱκανότης νὰ μανθάνῃς καὶ ν' ἀποστηθίζῃς κάτι μὲ θάσιν τὴν συνειδησιν τῆς νοήσεως. Διακρίνομεν:

1ον) τὴν ΝΟΗΣΙΝ

2ον) τὴν ΥΠΕΡΝΟΗΣΙΝ

3ον) τὴν ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΝ

»Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ὑπάρχει ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Οὕτω καὶ εἰς τὴν νόησιν ὑπάρχει ἡ νόησις, ὅ-

πάρχει καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς νοήσεως, πού σημαίνει τὴν Ἄ-
νυπαρξίαν. Ἡ νόησις αὕτη μεταδίδεται ἀπὸ τοὺς Ἠγέτας καὶ
σκοπὸν ἔχει νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν δύναμιν νὰ
ἀφομοιώνῃ, δηλ. νὰ καταλαμβάνῃ ὅ,τι ὑποπέση εἰς τὴν ἀντί-
ληψίν του.

»Ἡ ὑπερνόησις συνίσταται εἰς κάτι ἄλλο, πού λέγεται ἔ-
κτη αἴσθησις, πού δὲν ἀπαντᾶται εὐκόλως εἰς τοὺς ἀνθρώπους.
Πολλοὺς ὁμως ἐξ αὐτῶν, πού ἔχουν ἐγκύψει εἰς τὴν μελέτην αὐ-
τῆς, τοὺς ὀνομάζετε Μύστας.

»Οἱ Μύσται εἶναι κάτοχοι τῆς νοήσεως, διότι γνωρίζουν
ὅτι δὲν εἶναι τίποτε καὶ δείχνουν τὴν περιφρόνησίν των εἰς τὰ
ὕλικά. Πάντως τὸ θέμα περὶ νοήσεως εἶναι εἰσαγωγικὸ ση-
μείωμα» (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, 16.5.61. Ἐπικ. Α. Σ. Ἐλεγχος Γ. Π.).

Ἡ ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ Ἡ ΑΓΩΝ ΑΓΑΘΟΥ ΚΑΙ ΠΟΝΗΡΟΥ

Ἐὰν ἐπιχειροῦσα νὰ ἐξηγήσω εἰς τὸν παράφρονα τὴν λογικὴν
ἔννοιαν μιᾶς φράσεως, θὰ ἦτο φυσικὸν νὰ ματαιοπονῶ, διότι θὰ μὲ
ἠτένιζε μὲ θλέμμα ἀπορίας, διὰ τὸ ἀκατανόητον τῆς προσπαθεί-
ας μου.

Κάτι τὸ σχετικὸν συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς πνευματικὰ ὑγιεῖς συν-
ανθρώπους μας, ἀλλὰ ἀμυήτους εἰς τὰ πνευματιστικὰ Μυστήρια,
διότι ἐσυνήθησαν, ὅλα, νὰ τὰ βλέπουν, μέσω τοῦ πρίσματος, τῆς ὕλι-
κῆς των ὑποστάσεως. Ἐπιχειρώντας νὰ τοὺς ἐξηγήσω, τί εἶναι ἐ-
πικοινωνία μετὰ τοῦ ἀοράτου Πνευματικοῦ Κόσμου, θὰ δυσκολευ-
θοῦν πολὺ, ὡς ἀμύητοι πού εἶναι, νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν, διότι δὲν ἔ-
χουν Θεῖαν Φώτισιν. Ὁ συνετὸς ἄνθρωπος ἐρευνᾷ διὰ νὰ πεισθῇ.
Αὐτόν, λοιπόν, τὸν ἄνθρωπον προσπαθῶ νὰ φωτίσω.

Οἱ θρησκόληπτοι, πού εἶναι καὶ κακόβουλοι, θεωροῦν τὰς ἐπι-
κοινωνίας ταύτας ὡς συνδιαλέξεις μετὰ τῶν σκοτεινῶν πνευμάτων.
Οἱ δὲ φωτισμένοι ἐκ τῆς ὕλικῆς προόδου τῆς Ἐπιστήμης, τὰς ἐκ-
λαμβάνουν ὡς ὑπαγορεύσεις τοῦ ὑποσυνειδήτου, χωρὶς θεβαίως νὰ
μᾶς ἐξηγοῦν, τί ἐννοοῦν μὲ τὴν λέξιν «ὑποσυνειδήτων».

Διὰ τὸν κόσμον τῆς ἐπιφανειακῆς ἐρεύνης, οἱ Ἐπικοινωνοὶ καὶ οἱ ἀκραιφνεῖς Πνευματισταί, πρέπει νὰ εἶναι ἀνισόρροποι, ἢ ἐπιτήδευοι λαοπλάνοι! Αἱ κατηγορίαι αὗται, τοῦ ἀμύητου κόσμου, εἶναι ἄστοχοι καὶ ὑποκειμενικαί. Οἱ ἀμύητοι δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀντικειμενικοὶ εἰς τὰς σκέψεις των. Διὰ τοῦτο ὑποβιβάζουν τὴν πνευματικότητά των, εἴτε τὸ θέλουν, εἴτε ὄχι, εἰς κατάστασιν πνευματικῆς συσκοτίσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν λογικὴν ἔνοιαν τοῦ ὀρθοῦ Λόγου.

Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον εἶναι ἓνα πανάρχαιον φαινόμενον. Δηλαδή γίνεται μία ἐπαφή τοῦ Ἄοράτου μετὰ τοῦ ὄρατου Κόσμου. Ὅταν, λοιπόν, οἱ ἀρχαῖοι συνωμῖλουν μὲ τὸν Ἄδην, τοῦτο ἐσήμαινεν, ὅτι ἐπεκινῶνουν μὲ τὰ Πνεύματα.

Ἐπειδὴ εἶναι ἴδιον τοῦ ἀνθρώπου νὰ νοθεύῃ τὰ πάντα οὕτω καὶ εἰς τὰς ἐπικοινωνίας ταύτας εὐρέθησαν ἀγύρται νὰ τὰς νοθεύσουν διὰ προσωπικά των ὀφέλη, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει καὶ σήμερον μὲ τὸν Κληρὸν τῶν διαφόρων δοξασιῶν.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπικοινωνία σκοπὸν ἔχει νὰ συνδέσῃ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν Ἀνωτέραν Ἐπουρανίαν Ἀρχήν. Εἰς τὴν ἐπαφὴν αὐτὴν, πολλὰς φορές, παρεμβαίνουν καὶ πονηρὰ πνεύματα, διὰ νὰ παραπλανήσουν τὴν φώτισιν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ λήπτης ἢ Ἐπικοινωνὸς (ἐὰν εἶναι πρόσωπον κύρους καὶ ὀρθολογικόν) ὀφείλει νὰ διαχωρίζῃ τὰ ὀρθὰ ἀπὸ τὰ ἐσφαλμένα Κείμενα. Βεβαίως, ἡ διάκρισις αὕτη εἶναι δύσκολος καὶ δὲν εἶναι ἐργασία ἑνὸς καὶ μόνον ἀτόμου. Καὶ ὁ πλέον εἰδικὸς εἰς τὴν διαλογὴν τῶν Κειμένων, εἰς τὰ σημεῖα τῆς συσκοτίσεως ἀπατάται, ὅταν δὲν ἔχη ὡς βοηθὸν τὴν ἀγνήν γνῶσιν. Αἱ παρεμβολαὶ ἔχουν τὸν σκοπὸν των, τὸν ὁποῖον ἀλλαγῶς ἐξηγεῖ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος.

Πνευματιστικὰ Κέντρα ὑπάρχουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Εἰς μερικὰς Χώρας, ἔχουν μεγάλας ἐπιτυχίας! Δηλαδή, οἱ Πνευματισταί, διὰ νὰ ἐλκύσουν τοὺς ἀδελφούς των, καλοῦν πνεύματα οἰκεία των, πρὸς παρηγορίαν ἢ διασκέδασιν, ἀνταλλάσσοντες σκέψεις καὶ ἀπόψεις μετὰ των. Κάτι πού, βεβαίως, πολὺ συχνά, καταλήγει εἰς ἀνιαρὸν πείραμα τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς.

Ἐπὶ τῶν Κέντρων Πνευματιστικῶν, ὅπου ἐμφανίζονται πνεύματα γνωστὰ ἢ ἀγνωστὰ, τὰ ὁποῖα μεταδίδουν ὀμιλίαν των μὲ φιλοσοφικὴν προδιάθεσιν. Ὅλοι αὗται αἱ ἐκδηλώσεις τῶν πνευμάτων καὶ αἱ καθοδηγήσεις των ἐπὶ τῆς γῆϊνης ζωῆς τῶν ἀδελφῶν, ἀποδει-

κνύουν τὴν ὑπαρξιν τῆς ζωῆς πέραν τοῦ τάφου. Ὅσον διὰ τὰ κοινὰ αὐτὰ πνεύματα μεταξὺ τῶν ὁποίων πάρευρίσκονται καὶ ἄστατα, ἀδέσμευτα καὶ ἀνεύθυνα, δὲν εἶναι κατάλληλα διὰ νὰ φωτίσουν ἢ καθοδηγήσουν τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν καθ' ἑαυτὸν προορισμὸν του.

Φώτισιν ἀγνήν μόνον ἀπὸ τὰ Στελέχη τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου δύναται ν' ἀναμένῃ τις. Αὐτὰ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὴν Ἀρχὴν τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου. Γνωρίζουν τὸν πόνον τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ τὰς ψυχοπνευματικὰς του ἐλλείψεις. Διὰ τοῦτο ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ βοηθοῦν καὶ νὰ σώζουσιν.

Οἱ Ἄρχοντες ἢ Ἀστέρες τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου δίδουν τὰς κατευθύνσεις, εἰς τὰ Στελέχη τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου (Ἀρχηγούς ἢ Διδασκάλους) καὶ Οὗτοι ἐνεργοῦν μὲ πρωτοβουλίαν. Οἱ λόγοι τῆς Διοικήσεως Ἐπουρανίου Ἀρχῆς, δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀποδείξεως, διότι τὰ Κείμενά Των εἶναι καθρέπται τῆς Προσωπικότητός Των.

Ὅταν τὸ δυναμικὸν Πνεῦμα προσδιορίσῃ εἰς τὸν λόγον του, τὸ ἀντικείμενον ποῦ πρόκειται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ τοῦτο λαμβάνει χώραν μὲ τὴν ὀνομασίαν «προσκόμισις», τοῦτο δὲν εἶναι διὰ τοὺς ἀπίστους κάτι τὸ συγκεκριμένον;

Ἡ προσκόμισις, ὅπως ἐξηγήσα, εἶναι φαινόμενον ἀνεξήγητον ἀπὸ τοὺς Ἐπιστήμονας. Ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ βασίζεται, κατὰ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ἐπὶ τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ κάθε ἀντικειμένου. Περισσότεραι ἐξηγήσεις περιττεύουν, διότι δὲν μᾶς ενδιαφέρει ἄμεσα τὸ φαινόμενον τοῦτο.

Προσκόμισις σημαίνει ἀποσύνθεσις ἑνὸς ἀντικειμένου, ὑπὸ οἷαν-δήποτε μορφήν εὐρίσκεται τοῦτο (φυτόν, ζῶον ἢ ἄνθρωπος) καὶ ἐπανασύνθεσις του εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν καὶ εἰς χῶρον μακρυνὸν ἢ πλησιέστερον ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου ἔχει ἀποσυντεθῆ.

Πράγματι, τὸ φαινόμενον τῆς προσκομίσεως εἶναι καταπληκτικόν. Προσκομίσεις γίνονται μὲ ἀντικείμενα, ποῦ μεταφέρονται ἐξ ἀποστάσεως καὶ διασχίζουν, εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀποσυνθέσεώς των, πάντα τὰ συμπαγῆ σώματα, διὰ νὰ συντεθοῦν εἰς τὸν καθωρισμένον χῶρον τοῦ προορισμοῦ των. Μὲ τὴν προσκόμισιν, ὁ λόγος γίνεται πράξις, ἦτοι ἡ ὕλη γίνεται ἐνέργεια καὶ τανάπαλιν. Ἡ ἀόρατος αὕτη ἐνέργεια δὲν δρᾷ συγκεκριμένως; Δὲν εἶναι δρᾶσις ἀφηρημένης δυνάμεως, ποῦ προσκομίζει κάτι τὸ συγκεκριμένον; Δὲν εἶναι ἐξώκοσμικὴ ἐνέργεια, ποῦ δρᾷ ἀοράτως καὶ μὲ ὄρισμένον σκο-

πόν, ἐντὸς τῶν στοιχείων τοῦ φυσικοῦ μας Νόμου; Ἴδού, λοιπόν, ἐν μικρὸν παράδειγμα τῶν ἀποδείξεων. Ὅσοι ὅμως στεροῦνται κατανοήσεως εἰς τὰ προκύψαντα καὶ ζητοῦν ἀποδείξεις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἀπιστίας των, θὰ τὰς ἔχουν εἰς καταλληλοτέραν στιγμήν.

Τὰ Κείμενα, ποῦ μεταδίδονται ἀπὸ τοὺς Ἱετέας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διὰ π ρ ὠ τ η ν φ ο ρ ἄ ν γίνονται γνωστὰ εἰς τοὺς Πνευματιστάς. Δὲν ἀναφέρομαι εἰς τὸ παρὸν Ἔργον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα Ἔργα, ποῦ ἔχομεν ἀνά χεῖρας. Οἱ Πνευματισταί, πολλὰς φορές, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν, ἐμπαίζονται ἀπὸ τὰ ἀνεύθυνα πνεύματα καὶ μὲ τὴν σειρὰν των ἐμπαίζουν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀφελεῖς, εἰς θάρος τῆς Ἀληθείας.

Παρ' ὅσα συμβαίνουν, ὀφείλομεν νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἡ Θεία Ἐπικοινωνία εἶναι δι π λ ῆ θ ρ η σ κ ε ἰ α, ἡ ὁποία παραμένει ὑπεράνω ὄλων τῶν θρησκειῶν¹. Τὰ μηνύματα τῶν Ἱετικῶν Στελεχῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι ἀλάνθαστα, διότι μεταδίδονται ἀπὸ τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου καὶ μὲ τὴν Ἔγκρισίν Του.

Διὰ νὰ μὴν ἀλλοιώνωνται, κατὰ τὰς Ἐπικοινωνίας, αἱ Θεῖαι αὐταὶ Διδασκαλίαι, ὁ Κύριος ἐδημιούργησε μίαν εἰδικήν, νέαν ὁδόν, ἠλεγμένην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρεμβαίνουν πονηρὰ πνεύματα, ὥστε αἱ μεταδόσεις τοῦ Θείου Λόγου, νὰ μὴ ἔχουν φόβον ἀλλοιώσεως. Μεταδίδονται δὲ ἀ π' ε ὑ θ ε ἰ α ς ἐκ τοῦ Ἀνακτόρου Του ἢ τοῦ Κέντρου Πνευματικῆς Αἴγλης. Πάντα τὰ μηνύματα ταῦτα ἔχουν λογικὴν θάσιν καὶ εἶναι ἀντιληπτὰ εἰς ὅλους σαφῆ, ἀπλᾶ καὶ διδακτικά.

Τὸ Οὐράνιον Βασιλεῖον, δὲν θὰ ἀρκεσθῆ μόνον εἰς τοὺς ὑπερκοσμίους Του λόγους, ἀλλὰ θὰ ἐνεργήσῃ καὶ συγκεκριμένως. Τὰ σημεῖα τῆς Παντοδυναμίας Του, θὰ εἶναι καταπληκτικά καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐπαληθεύσουν οἱ λόγοι διὰ τῆς πράξεως.

Ἐπειδὴ ὅσοι ἀδυνατοῦν νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον,

1. «Λέγοντες «διπλῆ θρησκεία» ἐννοοῦμεν τὴν καινοφανῆ Θρησκείαν τῆς Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ ἐνώσῃ ὅλας τὰς ἄλλοθρήσκους Θρησκείας, εἰς μίαν καὶ ἀδιαίρετον Χριστιανικὴν Οἰκογένειαν. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δὲν δημιουργεῖ νέαν Θρησκείαν ἀγνοοῦντὴ τὰς πράξεις σας καὶ φέρει τοὺς πιστοὺς εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Βασιλείου Μας» (ΦΑΡΑΧ, 2.1.73).

εις κρισίμους στιγμάς τῆς ζωῆς των, θά μετανοήσουν, ἀλλά θά εἶναι ἀργά. Ἐάν ἐννοήσουν πάντες, ὅτι ἡ πίστις σώζει καί ὁ Λόγος δημιουργεῖ. Οἱ μὴ δυνάμενοι νά τὸ ἀντιληφθοῦν, μὴν ἀναμένουν τὴν βοήθειαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Οἱ ἐμπαίζοντες τὰ Θεῖα δὲν διακαιοῦνται χάριτος, ὅχι διότι ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τοὺς ἀρνεῖται τὴν βοήθειάν Της, ἀλλὰ διὰ τῶν δοκιμασιῶν θά τοὺς ἐκπαιδεύσῃ εἰς τὸν Σταθμὸν τῆς διαθιώσεώς των ἵνα ἀντιληφθοῦν μόνοι των, τὴν ἐσφαλμένην ὁδὸν ποῦ ἠκολούθησαν.

Ἔσοι εἶναι προσδεδεμένοι τυφλῶς εἰς τὸν Κληρὸν καὶ δὲν παραδέχονται τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ἐξ ἀγνοίας των, γίνονται αἰτιοὶ νά καθυστερῇ τὸ Ἔργον τοῦ Κυρίου, καὶ νά παραμένουν πνευματικῶς ἀνάπηροι. Ἐάν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Κύριος θά ἐπανήρχετο εἰς τὸν Κόσμον μας, πρῶτοι αὐτοὶ οὗτοι μὲ τοὺς θρησκολήπτους, θά τὸν ἀπρηνοῦντο, ὡς μικρόνοες μὲ χαμηλὴν ψυχὴν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΠΙΣΤΩΝ

Αἱ ἀπαντήσεις αὗται δίδονται θάσει τῶν πνευματιστικῶν Κειμένων καὶ δὲν εἶναι αὐθαίρετοι ἀντιλήψεις ἐμοῦ ἢ τῶν συνεργατῶν μου. Ἐάν ὁ ἀναγνώστης δὲν εἶναι δέσμιος τοῦ ἐγωϊστικοῦ τοῦ χαρακτήρος καὶ διέπεται ἀπὸ τὴν στοιχειώδη λογικὴν, δὲν ἔχει ἀνάγκην περαιτέρω ἐξηγήσεων, ἐφ' ὅσον τὸ Θεῖον Φῶς δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπινὴ σοφία καὶ ἡ θεωρουμένη Ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια, ὑπάρχονται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς Ἀνωτάτης Θείας Ἀρχῆς, ἥτις διέπει τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπανενσαρκώνονται μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας φορὰς εἰς τὸν γήινον κόσμον, κυρίως διὰ δύο λόγους. Πρῶτον, διὰ νά συμπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις των, ἥτοι νά γίνουν καλλίτεροι τῆς προγενεστερας των ὑπάρξεως διδασκόμενοι τὸ Θεῖον Φῶς, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφομοίωσαν, διὰ τῶν καλῶν δὲ πράξεων των συντομεύσουν τὰ ποικίλα στάδια τῆς ἀθάνατης ζωῆς των. Καὶ δεῦτερον ἐπανέρχονται εἰς τὴν γήινον ζωὴν, ὡς καλλιεργημένοι ὄντοτες μὲ ἀποστολὴν τῆς Θείας Χάριτος, νά φωτίσουν τοὺς συνανθρώπους των ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπανενσαρκοῦνται, διὰ νά διδάξουν τὸν προορισμὸν τῶν ἀδελφῶν των.

Ὁ ἀκριθής, λοιπόν, προορισμός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ δεύνη τὴν ἀντίληψίν του καὶ νὰ παραδεχθῆ, ὅτι ἡ ὕλη εἰς ὅλας τὰς μορφάς της εἶναι ἀ π α τ ῆ λ ῆ. Δεσμεύει τοὺς πάντας ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ τοὺς παρασύρει εἰς τὴν ἁμαρτίαν (ἐγωϊσμόν, πλεονεξίαν, ἀπληστίαν κ.λπ., δηλαδή εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἕλξιν τῶν πέντε αἰσθήσεών μας). Χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὴν πρόθεσιν τοῦ Κακοῦ, ὑπερβάλλομεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μας ἄνευ αὐτοελέγχου καὶ εἰσερχόμεθα, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πονηροῦ, ἦτοι τῶν κακῶν πράξεων.

Εἰς τοὺς ἀκραιφνεῖς Πνευματιστὰς εἶναι γνωστὸν τὸ τί γινόμεθα μετὰ τὸν θάνατον. Μεταβαίνομεν εἰς τὸν Ἄόρατον Κόσμον, χωρὶς θεοβίως νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ἔάν θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Λευκὴν Πολιτείαν τοῦ Κυρίου μετὰ πνευματικὴν ἐξέλιξιν ἢ θὰ ἐπανακάμψωμεν εἰς τὴν Γῆν, διὰ λόγους τοῦ ἔκρινεν ἡ Θεία Ἀρχή. Εἶναι ὁμως πλεον ἢ βέβαιοι, ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν ἀποθνήσκει, διότι εἶναι αἰώνια. Ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ εἶναι ἀκτίς τῆς Θεϊκῆς Ἐνεργείας καὶ ὁ Θεὸς εἶναι Ἐνέργεια, ποῦ δὲν ἀναλύεται, ἔπεται ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ὁ Μικρὸς Θεὸς τῆς ὄντοτήτός μας, ποῦ ἐπίσης δὲν ἀναλύεται. Ἐπομένως ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι ὕλη, ἀλλὰ ἄδηλος καὶ ἀνεξερεύνητος Ἐνέργεια τῆς Θείας Ἀκτινοβολίσεως.

Διὰ τοῦτο, ἐνδοσκοποῦντες τὸν ἐσώτερόν μας κόσμον, δὲν γινόμεθα Θεοί, ἀλλὰ μαυθάνομεν τόσα, ὅσα καμμία Ἐπιστήμη ἢ ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ. Πόσοι, ὁμως ἠδυνήθησαν νὰ ἐνδοσκοπίσουν τὸν ἄγνωστον ἑαυτὸν των;

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔχουν τὸ συναίσθημα τῆς ἀθανασίας, παρ' ὅτι γνωρίζουν καλῶς, ὅτι εἶναι θνητοὶ (τὴν ἔννοιαν τῆς ἀθανασίας μεταδίδει εἰς τὴν ὄντοτητα ἡ ψυχὴ διὰ τοῦ ὑποσυνειδήτου). Καὶ ὁμως ἐνεργοῦν χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των, ὅτι ὁ θάνατος εὐρίσκεται πλησίον των, δηλαδή ὅτι πρόκειται νὰ λήξῃ μία σταδιακὴ ζωὴ των ἐν τῇ Γῆ. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι δὲν ἐνοχλοῦνται διὰ τὸν θάνατον, δηλαδή δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς ἀδελφούς των, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν ἐκλαμβάνουν ὡς μῦθον, ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ κακὴν φώτισιν. Ἰκανοποιοῦν μόνον τὸν ἑαυτὸν των, ἀδιαφοροῦντες ἔάν ὑφίσταται ἢ ὄχι Αἰωνιότης. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀσυνειδητοὶ, οἱ ὅποιοι θὰ καταταχθοῦν εἰς τὰ ἄστατα πνεύματα, παρὰ τὴν ἐξέχουσαν γῆϊν μὀρφωσιν καὶ κοινωνικὴν των θέσιν.

Ἐάν δὲν παραδεχθῆ ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὰ ἄπειρα δημοσιεύματα

εις τὸν Τύπον, τὴν ἐπέκτασιν τῆς ζωῆς ἐκ τῆς ὕλικῆς εἰς τὴν πνευματικὴν τοιαύτην, ἣτις οὐδέποτε τέρματιζεται (δηλαδή ὅτι γίνεται μετὰστασις αὐτῆς εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον), τότε δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιληφθῆ καὶ τὴν Αἰωνιότητα καὶ κατὰ μείζονα λόγον τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ. "Ἀνθρωπος χωρὶς Θεοῦ εἶναι ὑπαρξίς κενή, ψυχικῶς ἀμόρφωτος, καθοδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, ὅσον καὶ ἐὰν δὲν τὸ παραδέχεται, διότι μόνον ὁ Πονηρὸς ἐξουσιάζει τὴν διεστρεβλωμένην τοῦ ἀνθρώπου φύσιν.

Σήμερον εἶναι τόσον διαδεδομένη ἡ πίστις πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὥστε κάθε ἄλλη ἐξήγησις περιττεύει. Ὁ Κόσμος τῶν Πνευμάτων εἶναι πραγματικότης. Ὁ δὲ Κόσμος τῆς ὕλης εἶναι ὁ αἰσθησιακός, ὁ ψευδής. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ὕλην ἣτις διαλυομένη ἐξαφανίζεται ἢ καλλίτερον μεταβάλλεται εἰς ἐνέργειαν. "Ἄρα, ἐὰν εἶμαι τόσον καλῶς ψυχικῶς καλλιεργημένος, θά δυνηθῶ νὰ συνδεθῶ μετὰ τὴν ἄπειρον ἐνέργειαν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου καὶ ἐξ αὐτῆς, διὰ τῶν δυνάμεών μου, νὰ δημιουργήσω ὕλην, κατ' ἀρέσκειαν τῆς προθέσεώς μου¹.

"Ὅσον διὰ τὸ Ὁργαζομένον Ἐπουράνιον Βασιλείον, ἤδη ἔχω δώσει ἐν συντομίᾳ τὴν διάρθρωσίν του καὶ τίνι τρόπῳ ἐξελιίσεται ἡ ψυχὴ πρὸς τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ προορισμοῦ τῆς.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶχε γνῶσιν τῆς ἐπανόδου του εἰς τὴν Γῆν, τότε δὲν θά εἶχε καὶ ἄφεσιν τῶν προγενεστέρων του ἁμαρτιῶν. Θά ἐνεθυμῆτο τὰ πάντα καὶ θά ἐξηκολούθη νὰ παραμένῃ στάσιμος, χωρὶς πρόοδον καὶ προσανατολισμόν. Ὁ Θεὸς μετὰ τοσαύτην ἀκρίθειαν ἔχει μελετήσει τὴν κάθε λεπτομέρειαν τῆς ἀνθρωπίνης ὄντοτης, ὥστε μόνον ἄπειρον θαυμασμόν νὰ ἐκδηλοῦμεν πρὸς τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ Πλάστου.

Θετικὸν ἐννοοῦμεν ὅτι ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας. Γνωρίζοντες ὁμῶς, ὅτι αἱ αἰσθήσεις μας εἶναι ἀπατηλαί, ἅς ἀναζητήσωμεν, διὰ τῆς καλλιεργείας τῆς διαίσθησεως τὴν Θεῖαν Φώτισιν καὶ θά τὴν ἔχωμεν ὡς θετικὴν τῆς Ἀληθείας ἀκρίθειαν.

Διὰ τῶν ἀπαντήσεών μου δὲν ἐξαναγκάζω οὐδένα νὰ πεισθῆ ἐπὶ τῶν ὅσων ἀναφέρω· ἀλλὰ συνιστῶ εἰς τοὺς συνετοὺς νὰ ἐρευνήσουν οἱ ἴδιοι μετὰ ὁδηγὸν τὴν Θεῖαν Φώτισιν, διὰ νὰ πεισθοῦν ἐπὶ τῆς Ἀληθείας καὶ δοξάσουν τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ.

1. Ἴδε τὰ ἔργα τῶν Ἰνδῶν Διδασκάλων (Γκουρού).

Ὁ Κόσμος τῆς διανοήσεως, ποῦ φωτίζεται ἀπὸ τὴν μέλαιναν φω-
τισιν, ἀπορεῖ πῶς ὁ Θεός, ὅστις εἶναι ὄλως Ἀγάπη, ἐπιτρέπει νὰ
γίνωνται τοσαῦτα ἀδικήματα εἰς θάρος τῶν ἀθῶων; Διατί ἡ Θεία
τιμωρία δὲν ἀσκεῖ ἄμεσα τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῶν σκληρῶν; διὰ
νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀθῶους ἐκ τῶν δεινῶν τῆς δυστυχίας των; Ποῦ
εὐρίσκεται τότε ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ; Εἰς τὰς ἀπορίας ταύτας,
εὐχαρίστως θὰ ἀπαντοῦσα. Δυστυχῶς δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ὁ Πνευ-
ματικὸς Κόσμος· καὶ οὕτω ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω διὰ τὸν Θεόν, ὅτι εἶναι
ὄλως Ἀγνὴ Ἀγάπη, Ἀλάνθαστος Δικαιοσύνη καὶ Καθαρά Ἀλήθεια.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ

Αἱ Πνευματικαὶ Ἀδελφότητες εἶναι ἀπαραίτητοι σύνδεσμοι εἰς
μίαν ἠθικὴν καὶ χρηστὴν Κοινωνίαν, διὰ τὴν συστηματικὴν καλλιέρ-
γειαν τῆς ἐσωτερικῆς ἢ ἐσωψυχικῆς μορφώσεως τῶν ἀδελφῶν.

Ἡ σύμπτωσις καὶ ἡ σύσφιξις τοῦ ἐνδιαφέροντος, μεταξὺ τῶν πνευ-
ματικῶν ἀδελφῶν, δημιουργεῖ ἀτμόσφαιραν θετικῆς ἀγάπης μὲ τὴν
προοπτικὴν νὰ συμπεριλάβουν εἰς τοὺς κόλπους των, ὄλο καὶ περισ-
σοτέρους ἀδελφοὺς μὲ τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῆς ἀγάπης πρὸς
τὸν πλησίον.

«Ὅταν εἰς μικρὸς πυρὴν ἀνθρώπων συσπειρωθῇ γύρω ἅ-
πὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ ὡς σύνδεσμον ἔχουν τὴν Ἀγά-
πην, τοῦτο ὀνομάζεται Ἀδελφότης.

»Εἶναι λυπηρὸν μεταξὺ ἀδελφῶν νὰ ὑπάρχῃ διάστασις ἀν-
τιλήψεων καὶ νὰ συμπεριφέρονται ὡς μονάδες.

»Ἡ Ἀδελφότης ἔχει σχετικὴν δύναμιν, ὅταν ἡ ἀγάπη εἶναι
αὐθόρμητος· καὶ ἡ δύναμις αὕτη εἶναι εἰς θέσιν πολλὰ νὰ κα-
τορθώσῃ, ὅποτε ὁ πυρὴν αὐξάνεται πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σκο-
ποῦ, ὅστις εἶναι ἱερός. Ὅταν ὅμως, ὁ εἰς δυστροπῆ καὶ ὁ ἔτε-
ρος ψυχρανθῇ, διαλύεται ἡ ἔνωσις αὕτη πρὸς θλάσθην τῶν ἀ-
δελφῶν καὶ τῆς γενικῆς τοῦ ἀνθρώπου προσδοκίας. Δὲν ἐπι-
τρέπεται εἰς τοὺς ἔχοντας ἔστω καὶ ὀλίγον ἰλαρὸν Φῶς νὰ πα-
ρεκτρέπωνται, ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀδελφότητος. Τοῦτο ση-
μαίνει, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ δὲν ἔχουν συναίσθησιν τῆς λέξεως Ἀ-
δελφότης.

»Ἡ παρατήρησις αὕτη γίνεται, διὰ νὰ προλάβῃ τὸν ἀνόη-

τον τοῦ ἀνθρώπου ἐγωϊσμόν. Ὅσον καὶ ἐάν εἶναι ὁ ἀδελφὸς πεπεισμένος, ὅτι ἀπέβαλε τὸν κακὸν τοῦτον Δαίμονα, πάντα κρατεῖται ἀπὸ τὰς ἐλαφράς του ἔλξεις, ὥστε εἰς δεδομένην στιγμήν αὐταὶ ν' αὐξάνουν.

»Τὸ πνεῦμα, ποῖον ρόλον διαδραματίζει εἰς ὄλην τὴν ὑπόθεσιν, ἀφοῦ καὶ ἀπὸ Ἡμᾶς φωτίζεται; Αὐτό, ὀφείλει νὰ ἐπεμβαίη εἰς τὰς κακὰς σας συνηθείας καὶ νὰ σᾶς ἀποτρέπῃ ἀπὸ αὐτάς» (ΦΑΡΑΧ, 31.1.62).

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Τὰ Ἔργα τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου εἶναι πολλὰ καὶ ἀνεξάντλητα, ἀναφέρονται δὲ εἰς ὄλους τοὺς κλάδους τῆς Γνώσεως. Θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ περιόδους, πρὸς φώτισιν τῆς Ἀνθρωπότητος.

Τὸ παρὸν ἔργον, ἐν συντομίᾳ, ἐξηγεῖ εἰς γενικὰς γραμμάς τὴν διάρθρωσιν τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ σχεδιαγραμμάτων, ἵνα ὁ ἀναγνώστης κατατοπισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, πῶς δηλαδὴ λειτουργεῖ καὶ πῶς οἱ Μεγάλοι Ἀρχηγοὶ - Διδάσκαλοι διὰ τοῦ ἀκτινοβολισμοῦ, μεταδίδουν τὰς ἐννοίας τοῦ λόγου Των. Βεβαίως τὰ μικρὰ καὶ κατὰ διάφορον ἐκάστοτε τρόπον ἐπαναληπτικὰ Κείμενα, σκοπὸν ἔχουν, ὅπως οἱ πιστοὶ εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ἀφομοιώσουν αὐτά, πρὸς ὄφελος αὐτῆς ταύτης τῆς ὀντότητός των, σχηματίζοντες οὕτω ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ Οὐρανίας Γνώσεως.

Ἄλλα σημαντικώτερα καὶ αὐτοτελεῖ Κείμενα ἐξηγοῦν πολλὰς ἀγνώστους πτυχὰς τῆς Θείας Φωτίσεως, διὰ ν' ἀντιληφθῇ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀκρ.βῆ προορισμὸν καὶ ἀποστολήν του εἰς τὸν γήϊνον Κόσμον, τὰ ἱερὰ του χρέη καὶ ποία εἶναι ἡ ὁδός, ποῦ ὀφείλει ν' ἀκολουθῇ, διὰ νὸ καταλάβῃ φωτεινὴν θέσιν εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου.

Μὴ ἔχει ἐὺδεῖς τὴν ἰδέαν, ὅτι αἱ ἀποδημήσασαι ψυχαὶ ἐπαναπαύονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διὰ τῆς ἀνθρωπίνης εὐχῆς καὶ μόνον. Αἱ ψυχαὶ ἀγάλλονται καὶ ἡρεμοῦν, μόνον ὅταν ἔχουν ἐκτελέσει τὰ χρέη των εἰς τὸ ἀκέραιον· εἶδ' ἄλλως θὰ ἐπανακάμψουν καὶ πάλιν εἰς τὴν Γῆν, ὡς νέαι ὀντότητες, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὰς ἐλλείψεις των κατὰ δύναμιν, ὥστε ἐν τῇ ἀνακλήσει των εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, νὰ διέλθουν καὶ ἄλλα στάδια μορφωτικά.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη ἀποκρύπτεται ἀπὸ τοὺς διαστρεβλωτάς τῆς Γνώ-

σεως, ἐξ αἰτίας τῶν προσωπικῶν των συμφερόντων, ὥστε νὰ καλλιεργοῦν τὸν ἀθεϊσμόν μὲ τὴν σύγχυσιν τοῦ πνεύματος.

Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, διὰ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀγνοῦ Φωτός Του, ἔρχεται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν, νὰ διαλύσῃ τὰ σκοτεινὰ νέφη τῆς Γνώσεως καὶ νὰ διανοίξῃ τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα τῆς πραγματικῆς σοφίας.

Ὁ ἥλιος τῆς Γνώσεως ἀνατέλλει ἐξ Οὐρανοῦ. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην θείας θερμάνσεως καὶ τὸ πνεῦμα του ἀγνῆς καθοδηγήσεως. Οὕτω, τὸ ἀνθρώπινον σκάφος θὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἐλπίδος, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐν πλήρει γαλήνῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Μακάρων.

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
ΘΕΙΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ**

Πρὸς πληρεστέραν κατατόπισιν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ παρόντος παραθέτομεν ἐπ' εὐκαιρία τοῦ δημοσιευμένου κυρίου ἔργου «Θεία Ἄρχὴ καὶ ὀργανομένων ἐπουράνιον Βασίλειον» ἀποσπάσματα ἐκ διαφόρων διδασκαλιῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, λίαν συντελεστικῶν εἰς τὴν ψυχοπνευματικὴν ἐξέλιξίν των.

«Θά εἴσθε ἀδιακασιολόγητοι, ὅταν μέσω τῶν πράξεών σας δὲν δημιουργήτε τὴν ὁδόν, ποὺ ὀδηγεῖ εἰς τὸν Κύριον. Διότι πρὸ χιλιάδων ἐτῶν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ὁ Κύριος δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ καὶ ὅμως χιλιάδες ἀνθρώπων ἀπέθνησκον, πιστεύοντες καὶ ἀτενίζοντες Αὐτόν. Διατί, λοιπόν, σεῖς οἱ ὅποιοι ἐδιδάχθητε τὰς ἐντολάς Του καὶ τὸν ἐγνωρίσατε, νὰ δημιουργήτε εἰς τὴν ψυχὴν σας μεμψιμοιρίας; Δὲν ἔχετε δίκαιον, διότι σεῖς ἔχετε τὴν θάσιν καὶ ὅταν σεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχετε τὴν θάσιν αὐτὴν, δὲν πιστεύετε, ἐκεῖνοι ποὺ ἀπέθνησκον πιστεύοντες εἰς μίαν Ἐνωτέραν Δύναμιν, τί θὰ ἔπρεπε νὰ ἔλεγον, ποὺ δὲν εἶχον καμίαν θάσιν, ἀλλὰ ἐξώρμουν διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ Ἄπειρον, εὐρίσκοντες ἕνα φαντασιώδη, ἀλλὰ πιστευτὸν φωτοστέφανον, νομίζοντες, ὅτι ὅταν φθάσουν μέχρι τοῦ κύκλου του, θὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας των; Σεῖς ὅμως ἔχετε θάσεις. Αἱ θάσεις αὗται εἶναι: Τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ Ἐκκλησιασμός» (ΦΑΡΑΧ, 5.10.60. Ἐπικ. Ν.Β. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Ὅταν ἡ Φύσις ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἐξήρσεν αὐτοὺς ποὺ εἶχεν ὀρίσει δι' Ἄποστόλους, ἀπὸ αὐτόν. Ὅλους τοὺς ἐπροίκισε μὲ τὰ αὐτὰ σαρκικὰ προσόντα. Ἐπομένως ὅλοι ἀρέσκονται εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ποὺ παρέχει ἡ Φύσις.

»Θέλετε νὰ ἴδητε τὸν Θεόν; Δύνασθε ἢ ὄχι; Σὰς ἀπαντῶμεν: Ποῖος σὰς κινεῖ, ὅταν περιπατεῖτε; Ποία δύναμις σὰς ὠθεῖ;» (ΠΛΑΤΩΝ, 12.10.60. Ἐπικ. Ν.Β. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Πανάγαθε Κύριε, ριζοθόλησον εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸ Ἄνεσπερον Φῶς Σου.

»Διάνοιξον τοὺς πνευματικούς ὀφθαλμούς μας, διὰ νὰ ἀπλωθῇ ἡ ψυχὴ μας εἰς τὴν ἀπεραντοσύνην Σου.

»Φύλαξόν μας ἐκ τοῦ σκότους τῆς ἀνομίας μας.

»Κατάσθεσον τὰ πυρὰ τῶν πειρασμῶν μας καὶ πότισον ὕδωρ τὴν φλεγόμενην ὑπαρξίν μας.

»Γαλήνευσον τοὺς στοχασμούς μας καὶ στρέψον τὰ ὄψα τῆς ψυχῆς μας, πρὸς τὸν Ἀνατέλλοντα Ἄστερισμόν τῆς Δόξης Σου.

»Δίδαξον τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι, ἵνα ἐνοήσωσι τὴν ἐνότητα τῆς Σῆς Ἀληθείας.

»Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ζωοποιοῦ Σου Σταυροῦ καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Ἄμην.» (ΠΙΝΔΑΡΟΣ, 19.10.60. Ἐπικ. Θ.Σ. Ἐλεγχος Γ.Π.).

«Ἡ σὰρξ οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι νεκρά. Ἡ ψυχὴ, εἴτε πρὸς τὸ καλόν, εἴτε πρὸς τὸ κακὸν κλίνει, εἶναι ζῶσα.» (ΩΡΙΓΕΝΗΣ, 8.11.60. Ἐπικ. Ν.Β. Ἐλεγχος Γ.Π.).

Σᾶς εὐλογῶ διὰ νὰ μὲ εὐλογῆτε
Σᾶς συγχωρῶ διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾶτε
Σᾶς ἠγάπησα διὰ νὰ ἀγαπηθῶ.

«Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὀνειροπολοῦν, ἀναζητῶντας νὰ ἴδουν τὸν Πατέρα, τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς· καὶ ἐρωτῶ: Ἄφοῦ δὲν δύνασθε νὰ ἴδητε τὸν ἥλιον, πῶς δύνασθε νὰ ἴδητε Αὐτόν; Ἐφ' ὅσον ἀδυνατεῖτε νὰ ἴδητε ἐν τῶν δημιουργημάτων Του, πῶς θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀτενίσετε Αὐτόν;

»Εἰς τὸν ἄνεμον τοῦ πλανήτου σας ἀντισταθῆτε. Εἰς τὸν ἄνεμον τοῦ Πατρός Μου φύγετε... φύγετε...» (ΙΗΣΟΥΣ, 3.11.50. Ἐπικ. Ν.Β. Ἐλεγχος Γ.Π.).

- Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς.
- Θέλεις ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς; Ἀκολούθησον τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου.
- Θέλεις ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος; Ἀγάπα τοὺς ἐχθρούς σου.
- Μὴ προτρέχεις εἰς τὰς σκέψεις σου, ὅταν πρόκειται νὰ ζυγίσῃς τὰς πράξεις σου.
- Φυλάξου ἀπὸ τοὺς κόλακας. Εἶναι ὁδηγοὶ πρὸς τὴν ἀπώλειάν σου.
- Ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τοὺς πιστοὺς καὶ εὐλογεῖ αὐτούς.
- Ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ εἶναι ὁ Δημιουργήσας Ἀρχὴν καὶ Νόμους. Ἐπ' αὐτῶν βασιζέται ἡ Δημιουργία τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 20.7.61).

«Φυλαχθήτε ἀπὸ τοὺς νάνους τῆς Πίστεως. Οὗτοι μεγα-
λουργοῦν ἀντιθέτως, πρὸς τὴν Ὁδὸν τοῦ Κυρίου.» (ΩΡΙΓΕ-
ΝΗΣ, 22.7.61).

«Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ ὑποφέρῃ, διὰ νὰ ἐ-
πιτύχῃ ἐξιλέωσιν.» (ΦΑΡΑΧ, 24.7.61).

Ἄθάνατος ἢ Ζωὴ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.
Εὐλογημένη τοῦ Ὑψίστου ἢ Θέλησις.
Αὕτη καὶ Μόνη ἀμετάθλητος,
Εἰς τοὺς Αἰῶνας τῶν αἰώνων ΑΜΗΝ».

(ΦΑΡΑΧ, 27.7.61)

«ὦ! Ἄνωτάτῃ Δύναμις!
Σὺ, ποῦ τὰ πάντα κυβερνᾷς,
ἐπίβλεψον ἅπαντα τὰ τέκνα Σου
καὶ μὴ ἀφήσεις αὐτὰ νὰ περιπέσουν,
εἰς τὸν ὄλεθρον τῆς ἁμαρτίας!»

(ΦΑΡΑΧ, 7.8.61)

«Τὰ ἀνθρώπινα δὲν ἔχουν ἰσχὺν παντοδυναμίας. Τοῦτο ση-
μαίνει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τελείως ἀνίσχυροι, ὡς πρὸς τὰς
Δυνάμεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Βῆμα πρὸς θῆμα προχω-
ροῦν τὴν ἀτέρμονα ὁδὸν τῆς τεχνικῆς προόδου, χωρὶς νὰ ὑ-
πολογίσουν τὴν ἐσωτερικὴν των κενότητα. Ὅταν ζητήσουν ἀ-
πὸ τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ δικαιοσύνην, θὰ εἶναι ἀργὰ δι' αὐτούς.»
(ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 7.8.61).

«Ἡ ἐγωκεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἀτόμου πρέπει νὰ παταχθῇ χω-
ρὶς οἶκτον, διότι αὕτη παρεμποδίζει τὸ ἄτομον εἰς τὴν ἀνύψω-
σίν του.» (ΠΛΑΤΩΝ, 10.8.61).

«Ὅστις ἀμφισβητεῖ τὰ λεχθέντα, θὰ εἶναι ἄξιος τῶν συμ-
φορῶν του. Κλαδεύετε ἐξ ἑνὸς δένδρου τοὺς ἀχρήστους κλώ-
νους του, διὰ νὰ ἐνδυναμώσητε τὸν κορμὸν, ποῦ θὰ ἀποδώσῃ
καρπούς. Οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐκριζώνοντας τὰς κακὰς του
συνηθείας, θὰ ἀποδώσῃ κάτι τὸ ὠφέλιμον.

»Τὸ θαῦμα δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν ποῦ τοῦ δίδετε. Εἶναι κά-

τι τὸ ἀσύλληπτον δι' ὑμᾶς, κάτι ποῦ δὲν ἐξηγεῖται. Εἶναι κάτι τὸ δύσκολον, ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῆ, καὶ ὅμως πραγματοποιεῖται. Πολὺ πτωχὴ εἶναι ἡ ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ἐννοήσουν τὸ ὀρθόν.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 11.8.61).

«Ρωτήσατε νὰ μάθετε, ποῖος ἐμαρτύρησε πρὸ τοῦ Κυρίου, τηρώντας τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας, διὰ νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ χρηστοῦ πολίτου. Καὶ ὅμως ποία Πολιτεία σήμερον παραμένει εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνης τῆς θυσίας; Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἀπεφάσισε νὰ ἀπονέμῃ Δικαιοσύνην εἰς ὄσους τυραννοῦνται ἐκ τῆς ἀδίκου Πολιτείας. Ἡ ἄρχουσα τάξις, ὀφείλει νὰ εἶναι ἀξία τῶν καθηκόντων, ποῦ ἀναλαμβάνει.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 12.8.61).

«Τὸ Καλὸν εἶναι ἡ θάσις κάθε ἠθικῆς πράξεως. Μέσω αὐτοῦ, ὁ ἄνθρωπος θὰ δυνηθῆ ν' ἀνέλθῃ τὰς θαυμάσιαις τῆς ἐξελίξεώς του. Μὴ τὸ συζητεῖτε τοῦτο. Εἶναι ἀξίωμα. Αἱ γνώσεις θαμβώνουν τοὺς ἀνοήτους, τὰ καλὰ ὅμως ἔργα ὑπερέχουν αὐτῶν. Ἐπειδὴ τινὲς μὲ τὰς γνώσεις πείθονται, καταλλήλως φωτίζομεν αὐτούς, διὰ νὰ τοὺς προσελκύσωμεν. Τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι κερδίζουν ἔδαφος ἢ γίνονται ἀνώτεροι τῶν ἄλλων. Ἀπεναντίας. Πολλάκις ἡ γνώσις (ὅταν δὲν εἶναι Θεία) γίνεται ἐμπόδιον τῆς ψυχικῆς σας ἐξελίξεως.» (ΠΙΤΤΑΚΟΣ Ο ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ, 18.8.61).

«Ἐπιστήμη ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, δὲν ὑφίσταται. Μαθηματικὰ καὶ σοφία ἀποκτῶνται εὐκόλως, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ τις. Νὰ ἀγαπήσῃς ὅμως τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου, εἶναι κάτι τὸ πολὺ δυσκολώτερον, ἔαν ὄχι ἀδύνατον. Ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ σφαῖρα τῆς παγγνώσεως. Αὕτη ἐμπνέει, ἐπανορθώνει καὶ τέλος σώζει. Ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ ζητήματα ὑψηλῆς πνευματικῆς γνώσεως, δύνανται νὸ μοῦ εἶπουν εἰς τί εἶναι ἀνώτεροι τῶν ἄλλων; Θὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐγώ! Εἰς τὴν μωρίαν καὶ μόνον! Ἀκόμη δὲν ἀντελήφθησαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ὅλη ἡ μάθησις τοῦ Κόσμου περικλείεται εἰς μίαν ἀπλήν λέξιν: «ΑΓΑΠΗ», εἰς τὴν ἠθικὴν τῆς ἔννοιαν καὶ ὄχι εἰς τὴν κτηνώδη. Διότι τότε δὲν θὰ εἶναι Ἀγάπη, ἀλλὰ πάθος.» (ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, 19.8.61).

«Όλα εἶναι ὑπονομευμένα, διὰ τὴν ἐκκραγῆν ἢ πτώσιν τῶν Ἐξουσιῶν, τῶν ἀνικάνων τὰ διοικήσουσιν χρηστὰ καὶ μὲ δικαιοσύνην. Εἰς μερικὰς χώρας τοῦ Κόσμου σας, παρατηρεῖται εὐμάθεια φαινομενική. Ὁμοιάζει μὲ τὸ ὑγιὲς καὶ εὐρρωστον μῆλον, ποῦ ἐπιθυμεῖτε τὸ δοκιμάσετε καὶ μόλις τὸ δαγκώσετε, ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ἦτο σάπιο. Ποτὲ μὴ κρίνετε ἐπιφανειακῶς, διότι θὰ ἀπατηθῆτε, ὅπως δῆποτε.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 19.8.61).

«Εἰς τὸν Σταθμὸν Α εἶμαι ὀλίγον γνωστὸς ἀπὸ τὰ ἔργα μου, ποῦ δὲν διεσώθησαν καὶ τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζω ὡς μηδαμινὰ ἔμπροσθεν τοῦ ἀληθινοῦ Φωτός. Ὁ κόσμος σας εἶναι παγίς. Διὰ τὴν ἐλευθέραν βούλησιν, ἔχετε ἀνάγκην Φωτός. Διὰ τὴν ἴδῃτε ἐντὸς τοῦ σκότους πρέπει ν' ἀνάψῃτε φῶς. Τὰ εὐαγγέλια εἶναι τὸ Φῶς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περιεχομένων των, τὸ ἀνάμμα.» (ΒΙΑΣ Ο ΠΡΙΗΝΕΥΣ, 20.8.61).

«Δυστυχῶς ἡ σημερινὴ σας Κοινωνία ὑπερβαίνει τὰ αἴσχη ὄλων τῶν αἰώνων, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, διότι μὲ τὴν σημερινὴν πρόοδον καὶ τὰς γνώσεις σας ἔπρεπε τὰ εἶσθε εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα πολιτισμοῦ. Τὰ πάθη κατέστρεψαν τὰ ἰδανικά σας. Ἐξωτερικῶς εἶσθε πολιτισμένοι, ἐσωτερικῶς ὅμως εἶσθε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς πρωτόγονους. Ἀνεπτυγμένοι εἶσθε εἰς τὴν διπλοπροσωπίαν τῶν παθῶν σας. Λυπᾶμαι πολὺ, διότι θὰ τιμωρηθῆτε. Ἐάν δὲν γίνῃ τοῦτο, θὰ γίνετε ἀπεχθέστεροι καὶ τῶν θηρίων.» (ΔΑΝΤΕ, 20.8.61).

«Σήμερον τὸ θράδῳ ἔχομεν Βουλὴν. Θὰ λάμπουν τὰ Οὐράνια καὶ ἀπλετον φῶς θὰ ἐκχυθῆ ἐπὶ τῶν πάντων. Ἄρωμα λεπτὸν, ἀγγελικὴ μουσικὴ καὶ ἀπερίγραπτον τὸ κάλλος τῆς θέας θὰ εἶναι, εἰς τὴν ἐντύπωσιν, ποῦ θὰ προξενήσῃ ἡ Θεία Συγκέντρωσις. Σὰς εἶπον καὶ ἄλλοτε, ὅτι δὲν συζητεῖται ἡ ψυχικὴ ἀνακούφισις. Εἶναι ἀφθαστος, ἀπερίγραπτος, ὑπέροχος, ἀλλὰ ἀκατανόητος δι' ὑμᾶς τοὺς γήινους.» (ΠΛΑΤΩΝ, 20.8.61).

«Πολὺ λυπᾶμαι διὰ τὴν κακὴν θέσπισιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων σας ἐν γένει. Αἱ Ἐξουσίαι περιήλθον εἰς χεῖρας ἀνι-

κάνων ἀρχηγῶν, καὶ οἱ πολῖται, δυστυχῶς, παραμένουν εἰσέτι εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ τυράννου. Πλησιάζει ὁ χρόνος τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ἐκ τῆς καταπίεσεως. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θὰ πληρώσουν τὰ ὄσα συνειδητῶς ἔπραξαν. Ὁ Σταθμὸς σας πρέπει κάπως νὰ ἐκκαθαρισθῆ, ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν λέπραν. Ὅλοι εἴμεθα σύμφωνοι, διὰ τὸν καθαρμὸν τῆς Γῆς. Ἀναμένομεν τὸν Κύριον ὅπως δώσῃ τὸ σύνθημα.» (ΣΟΛΩΝ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ, 22.3.61).

«Ὅπως ὁ Ζέφυρος μὲ τὸ ἀπαλὸν αὐτοῦ φύσημα, οὕτω κι' ἐγὼ προσθέτω δύναμιν εἰς τὰς Δυνάμεις, ποὺ συγκεντρώνονται, διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀπόλυτος εἶναι ἡ ἐδῶ τάξις τοῦ Κόσμου. Αὕτη, ὡς ἀκατάσχετος δύναμις θὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὴν ἀταξίαν τοῦ Σταθμοῦ σας. Ὅλα εἶναι κανονισμένα ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν. Ἀποχωρῶ, ὡς ἄνεμος δροσερός, ψάλλοντας χαιρετισμὸν εἰς ὅλην τὴν Δημιουργίαν, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο τι, ἀπὸ ἓν ὑπέροχον Ποίημα τοῦ Πλάστου.» (ΟΡΦΕΥΣ, 22.8.61).

«Φροντίζω διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Πολὺ ἔγειρεν ἡ πλάστιγξ τοῦ Κακοῦ. Μὲ κάθε τρόπον πρέπει νὰ ἰσοσταθμισθῆ. Εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη.» (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, 22.8.61).

Ὁ σωματικὸς πόνος ὡς καὶ ὁ ψυχικὸς, δηλαδὴ ὁ ἠθικὸς πόνος, εἶναι ἀφόρητοι. Καὶ ὅμως ἡ τιμωρημένη ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν ψυχὴ, δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸ θάρος τῆς συνειδήσεώς της, ὥστε ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν θλίψιν της νὰ συναισθάνεται ἓνα εἶδος ἠθικοῦ πόνου, μέχρι καταρρακώσεώς της. Φαντασθῆτε, πόσον θαρῶς εἶναι ὁ πόνος τῆς ψυχῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

«Ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ συναισθανθῆ τὸν θαρῶν πόνον τῆς ψυχῆς. Εἶναι θαρῶς, διότι ἡ ψυχὴ ὑποφέρει ἀφάνταστα.» (ΦΑΡΑΧ, 20.7.61).

Ὁ Πλάτων ἐπίστευεν, ὅτι ἡ ψυχὴ μετεμψυχώνεται ἀπὸ ἓνα εἶδος τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου εἰς ἄλλο, διὰ νὰ ἐξευγενισθῆ κ.λ.π. Ἡ δοξασία αὕτη εἶναι τελείως ἐσφαλμένη. Τὴν ἀναιρεῖ ὁ ἴδιος ὁ Πλάτων, ὡς Ἡγετικὸν Στέλεχος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Τὸ κάθε εἶδος τῆς Δημιουργίας ἐξελισσεται εἰς τὸ εἶδος του.

Είναι ἀπόρρητον τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ πότε ἐδημιουργήθησαν αἱ ψυχαί. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἶναι ἀγνωστος. Δὲν προτίθενται ἄλλαι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀφαιροῦνται. Παραμένουν τόσαι ψυχαί, ὅσαι ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ τὸν Πλάστην.

Ἡ σχέσις τῶν ψυχῶν μὲ τὸ Θεῖον εἶναι ἄμεσος, διότι τὸ Θεῖον εἶναι ἐκεῖνο, ποῦ μεταδίδει εἰς αὐτάς τὸν παλμὸν τῆς αἰωνίας ζωῆς καὶ εἰς τὴν ἐνσάρκωσίν των, τὴν κίνησιν.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐτεξούσιον. Δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸ Θεϊκὸς ἐξαναγκασμὸς. "Ἄλλο ἢ ψυχὴ καὶ ἄλλο τὸ πνεῦμα" κί ὅμως τὰ δύο αὐτὰ εἶναι ἀλληλένδετα ἀποτελοῦν τὴν ψυχοπνευματικὴν ὄντοτητα. Ἡ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης ἐνσαρκουμένη ἐν τῇ Γῆ, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὕλην (σῶμα) ὀλοκληρῶνει τὸν ἀνθρώπον, τὸ ἀγνωστον αὐτὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἔχει ζωντανὴν ἐντὸς τοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Σύμπαντος. "Ὅταν ἡ ψυχοπνευματικὴ ὄντοτης ἐνσαρκώνεται εἰς τὴν Γῆν (Σταθμὸν Α) εἰσέρχεται μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κατεργασθῇ ψυχικῶς.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ πόνου καὶ τοῦ μόχθου εἶναι ἡ Γῆ μας, ἦτοι ἡ πραγματικὴ, εἰς ὕλικὴν εἰκόνα, Κόλασις.

«Ὅλοι ἐνθυμεῖσθε μέσῳ τῶν εἰκόνων, τὴν διέλευσίν σας ἀπὸ τὴν Κόλασιν τῶν ἀνομιῶν...» (Ἐκ τῆς ΒΟΥΛΗΣ, Λόγος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, 15.4.62).

Εἰς τὴν Γῆν μας, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὁ Προμηθεὺς ἐδεσμεύθη εἰς τὸ ὑψηλότερον ὄρος τοῦ Καυκάσου, διὰ νὰ πληρώσῃ εἰς τοὺς Δυνάστας - Θεοὺς τῆς Γῆς, τὴν εὐεργεσίαν του πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, μέχρις ὅτου ἐνεφανίσθη ὁ Ἡρακλῆς, δηλαδὴ ἡ λαϊκὴ δύναμις, διὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὰ ἀδίκαια δεσμά τῆς καταδίκης του.

Ἐδῶ, εἰς τὴν Γῆν, ὁ μεγαλύτερος σοφὸς τῶν αἰώνων, ὁ ταπεινὸς καὶ εὐπειθέστατος πολίτης τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ἄστεως, ποῦ τίποτε δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐγνώρισεν, ὁ γέρον Σωκράτης, ἐδυσφημίσθη ἀνάνδρα καὶ κατηγορήθη ἀπὸ τοὺς συκοφάντας, οἱ ὅποιοι μὲ τὸν πλέον ὑπουλον τρόπον ἐκάλυψαν τὰ προσωπικὰ των αἴσχη καὶ τὴν ἔκλυτον ζωὴν των, ἐπιρρίπτοντες τὰ θάρη ἐπὶ τοῦ ἀθώου, διὰ νὰ τὸν ποτίσῃ ἡ ἀσυνείδητος Πολιτεία μὲ τὸ κώνειον.

Ἐδῶ, εἰς τὴν Γῆν, ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐδίδαξε καὶ ἐφήρμωσε τὴν ἀπέραντον Αὐτοῦ Ἀγάπην εἰς τὸν ἀνθρώπον, διὰ νὰ

σώση προκαταβολικῶς τὰς ψυχὰς μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἐδῶ εἰς τὴν Γῆν εἶπε, τὸ κορυφῶμα τῆς Σοφίας Του: «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Τὸν ἐχλεύασαν καὶ τέλος Τὸν ἐκάρφωσαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ νὰ στιγματίσουν εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν ἀχαριστίαν καὶ κακίαν τῶν ἀνθρώπων, πρὸ ἀπὸ ποταπότητα ἠθέλησαν νὰ ταπεινώσουν τὸ Φῶς διὰ νὰ γευθοῦν τὴν χαρὰν τῆς ὕλης.

Ἡ συκοφαντία, ὅπως γνωρίζομεν, εἶναι ἓν ἐκ τῶν βασικωτέρων ἁμαρτημάτων, πρὸς ὃν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ καταπολεμήσῃ. Πολλὰ θὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῆς ἐρμηνείας πρὸς ἃς δίδει ὁ Φωτοδότης ΦΑΡΑΧ, ἐπὶ τῆς συκοφαντίας.

«Ἡ συκοφαντία εἶναι μία ἐκ τῶν χειρίστων πράξεων, πρὸς ὃν ὁ ἄνθρωπος ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν του. Ὁ συκοφάντης ὑπονομεύει τὸν ἀθῶνον, χωρὶς, πολλακίς, νὰ ἐπιδιώκῃ προσωπικὸν ὄφελος. Ἄλλὰ ἡ κακεντρέχειά του εἶναι τόσο ἀνεπτυγμένη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ συγκρατηθῇ, ἀναζητώντας τὸ θῦμα του καὶ ἀδιαφορώντας ἐάν τοῦτο εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἄξιον τιμωρίας. Βεβαίως τὸ θῦμα πληρώνει προγενεστέρως τοῦ ἁμαρτίας, ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Τοῦτο, ὅμως, οὐδεὶς τὸ γνωρίζει. Οὕτω ὁ θύτης προετοιμάζει τὴν ἰδικὴν του ποινήν, πρὸς ἃς τὸ ἐπιβλήθῃ ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Αἱ τιμωρίαι ἔχουν σκοπὸν νὰ ἐνδυναμώσουν τὸ σθένος τῆς ψυχῆς. Τοῦτο δὲ γίνεται, διὰ νὰ καθυποτάξῃ ἡ ψυχὴ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ τὸ μεταφέρῃ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Κακοῦ, εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Καλοῦ. Ἄρα, τὰ πάντα ἔχουν κάποιαν αἰτίαν, πρὸς ὃν ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ν' ἀντιληφθῇ, διότι ὑστερεῖ εἰς Φῶς Ἀληθινόν.

«Ὅλα δι' ἀλύσεως φθάνουν μέχρι τοῦ Ἀνωτάτου ὄντος, τοῦ Ὅποιοῦ ὁ Νόμος εἶναι τόσο δίκαιος, ὥστε νὰ παραμένῃ ἀμετάκλητος. Ἐδῶ λοιπόν, ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀντίληψις σταματᾷ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸ βάθος τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ Δημιουργήματά Του. Λέγετε: «Οὐς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ παιδεύει». Τὸ διατὶ τὸ ἀγνοεῖτε, διότι δὲν δύνασθε — καὶ εἶναι τοῦτο φυσικόν — νὰ γνωρίσετε τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύτου Ἀγάπης. Ἀγάπη εἶναι τὸ ἀπάνθισμα τοῦ Καλοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐγενικοῦ, πρὸς ὃν ἔχει σκοπὸν τὴν ἀνύψωσιν τῆς ὀντότητος

καὶ λύτρωσιν αὐτῆς ἀπὸ τὴν πυρᾶν¹ ποὺ τὴν κατατρῶγει.»
(ΦΑΡΑΧ, 10.4.62).

ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

«Τί ἄρα γε νὰ εἶναι ἡ Αἰωνιότης, ποὺ μόνον ἡ ἔννοιά της σᾶς προκαλεῖ τὸν Ἰλιγγον; Εἶναι τὸ ταξείδιον πρὸς τὸ "Ἄπειρον τῆς Δημιουργίας.

»Ἐάν, ἀγαπητοὶ Μου, ἐταξιδεύατε ἀπὸ μίαν Χώραν εἰς τὴν ἄλλην, τὸ διάστημα μεταξύ τῶν δύο Χωρῶν, ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἐδημιούργει τὸν Ἰλιγγον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸ ταξείδιον εἰς τὴν Αἰωνιότητα. Ἐπειδὴ εἰς τὸν Σταθμὸν σας ὑπάρχει ὄριον χρόνου καὶ χώρου, ἐπόμενον εἶναι, ἀπομακρυνόμενοι ἐξ αὐτῶν τῶν πλαισίων καὶ ἀναλογιζόμενοι τὴν Αἰωνιότητα, τὸ ἀκατάληπτον νὰ σᾶς φέρῃ Ἰλιγγον.

»Ἐξω τῶν γῆινων ἔλξεων, διὰ τὴν ψυχὴν, δὲν ὄφισταται χρόνος καὶ χώρος. Αὐτομάτως, ὁ Ἰλιγγος τῆς Αἰωνιότητος ἐξαφανίζεται. Τὸ πνεῦμα δὲν ἀπόλλυται εἰς τὸ "Ἄπειρον τῆς Ἀνυπαρξίας. Ἀντιθέτως δημιουργεῖ, εἰς τὸ "Ἄπειρον τῆς Δημιουργίας. Διὰ νὰ ἐνοήσετε τὴν ἔννοιαν ταύτην, πρέπει νὰ ἔχετε ὀξεῖαν διαίσθησιν ἢ νὰ εἰσθε ψυχαὶ ἀπηλλαγμέναι τοῦ σωματικοῦ θάρους. Ἐάν τὸ σωματικὸν θάρος δὲν παρημποδίζε τὴν διαίσθησιν, τότε εὐκολώτερον θὰ ἠδύνασθε ν' ἀντιληφθῆτε πολλὰ ἐκ τῶν Μυστηρίων Μας».

ΠΡΟΣΚΟΜΙΣΙΣ

«Ἡ προσκόμισις εἶναι ἓνα ἀπλούστατον μέσον μεταφορᾶς ἀντικειμένων, ποὺ διασπέρνουσιν καὶ τὰ συμπαγῆ σώματα. Ἡ Ἐπιστήμη σας, μὲ ὄλην τὴν πρόδοόν της, τίποτε ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι εἰς θέσιν νὰ εἴπη, διότι στερεῖται τῆς ἐξωκοσμικῆς ὀξυνοίας. Εἶναι ἀνεξάντλητος ἡ καθημερινὴ πρόδοος τῆς Ἐπιστήμης καὶ ὅμως δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὸ τέλειον. Τότε, διατὶ ὀμιλοῦν οἱ Ἐπιστήμονες περὶ τῆς τελειότητός της; Διότι

1. Ἐνωσεῖ τὸν Πειρασμόν.

ὁ ἐγωϊσμός, πού καταστρέφει τὴν ψυχικὴν ὄντοτητα, αὐξάνει τὴν προσωπικὴν φαυλότητα. Ὅταν δὲν παραδέχεται τὴν Ἀρχὴν τῆς Δυνάμεως, πού τὰ πάντα διέπει μὲ Ἀγάπην καὶ Δικαιοσύνην, οὐδεὶς λόγος συντρέχει νὰ αὐτοφημίζεται.

»Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ χωρὶς νὰ καταστρέφῃ. Διορθώνει. Ὁ ἄνθρωπος καταστρέφει, ὅ,τι δημιουργεῖ. Ἀπὸ ποῖον ἀναμένει τὴν διόρθωσιν;» (ΦΑΡΑΧ, 29.9.61).

Ο ΛΟΓΟΣ

«Ὁ στόμφος ἐπιβάλλει, ἀλλὰ δὲν ἔλκει. Ἡ ἔλξις ἀφομοιώνει, ὅποτε ὁ Λόγος εὐδοκιμεῖ ὡς σπορά. Προσέξατε τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας σας, διότι εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ὑφίσταται μυστικὴ δύναμις, πού τὰ πάντα δύναται νὰ μετατρέψῃ.

»Ὁ Λόγος ἔχει δύο ἀντιθέτους πόλους· τῆς δημιουργίας καὶ τῆς καταστροφῆς, τῆς ἀναστάσεως καὶ τοῦ θανάτου, τοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ Σκότους. Ὅλα αὐτὰ συμπλέκονται εἰς τὸν ἄγωνά τῆς ζωῆς. Διὰ τοῦτο ἔχετε τὴν ἀνάγκην τῆς διακρίσεως. διὰ νὰ συγκεντρώσετε τὴν δύναμιν τοῦ Καλοῦ.

»Ὁ χρυσός, ὡς ἀγνὸν καὶ εὐγενὲς μέταλλον, δὲν ἐξάγεται αὐτούσιος, ἀλλὰ ἀναμεμειγμένος μὲ ἄλλα ὑλικά κράματα. Ἡ δύναμις τοῦ εἶναι τεραστία εἰς τὸ πεδίου τοῦ συμφέροντος. Ἡ συγκεντρωμένη δύναμις τοῦ Καλοῦ ἔχει ἐπίσης ἀφάνταστον δύναμιν, κατὰ πολὺ ἰσχυροτέραν τοῦ χρυσοῦ, διότι καταργεῖ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ἐπαναφέρει πρὸς ὄφελος τῆς ὀλότητος. Ἰδού, διατὶ ἐπιμένομεν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Καλοῦ. Αὐτὸ δύναται νὰ σώσῃ ὄλους καὶ αὐτομάτως νὰ καταργήσῃ κάθε κακοδαιμονίαν τοῦ Σταθμοῦ σας. Ὅστις ἔχει ὄτα ἀκούει. Ἀρκεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀκούοντος νὰ εἶναι φωτεινόν, διὰ νὰ μετατραπῇ ὁ σπόρος τοῦ Λόγου εἰς καρπὸν ἔργου.» (ΦΑΡΑΧ, 21.10.61).

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Σταθμὸς Α (Γῆ) ὡς ἔχετε ἀντιληφθῆ, εἶναι κόσμος τῶν ἀντιθέσεων. Αἱ ἀντιθέσεις αὗται ἐπὶ τῶν ἰδεολογιῶν, ἔβλαψαν ἀφαντά-

στὼς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Μία ἰδεολογικὴ διαφορὰ δύναται νὰ χωρίσῃ δύο ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις καὶ ὕστερον νὰ συνδεθοῦν καὶ πάλιν.

Τὰ δύο ὅμως ἀντιμαχόμενα Κοινωνικὰ συστήματα, ποῦ διαιροῦν τὸν κόσμον μας εἰς δύο ἐχθρικά στρατόπεδα, δημιουργοῦν ὄλο καὶ μεγαλύτερα μίση μεταξύ των. Οὕτω, οἱ ὀλίγοι καὶ συνετοὶ τῶν ἀνθρώπων, ζητοῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν συνύπαρξιν ὄλων τῶν Λαῶν, ποῦ λογιζοῦνται μέλη τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, τῆς Ἀνθρωπότητος. Τὰ πάθη εἶναι ἐκεῖνα, ποῦ μεταβάλλουν τὴν μὀρφωσιν εἰς δηλητήριον, διὰ νὰ καταστραφοῦν τὰ ἀνθρώπινα ἰδανικά.

«Ἡ ἐποχὴ σας εἶναι πονηρά. Ἡ ἄρχουσα τάξις δὲν ἐννοεῖ νὰ συνεισθῆ εἰς ὀλόκληρον τὸν Κόσμον. Θὰ πληρώσῃ πρώτη τὰ σφάλματά της καὶ μετ' αὐτῆς θὰ πληρώσουν καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὴν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις.

»Ἡ ἐλευθερία θούλησις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ὀδὸν τῆς ἐλευθερίας της. Ἄνευ πίστεως τοιαύτη ὀδὸς δὲν ὑφίσταται. Αἱ καλαὶ πράξεις ἰσοδυναμοῦν μετὰ τὴν θρησκευτικὴν πίστιν. Ἀγάπη ἄνευ πίστεως δὲν ἐννοεῖται, διότι πάντα τὸ ἐν συνοδεύει τὸ ἄλλο.

»Πρόσδος ἄνευ Θεότητος, μηδέν. Πίστις ἄνευ καλῶν πράξεων, μηδέν. Αἱ δύο αὗται ἔννοιαι παντοῦ καὶ πάντοτε συναντῶνται. Τὸ δίκαιον αἰωρεῖται, τὸ ἄδικον διοικεῖ. Τὸ Καλὸν πλανᾶται, διότι τὸ Κακὸν κατέχει. Ἰδοῦ, ὁ ἀπολογισμὸς τῆς ὄλης καταστάσεως τοῦ πλανήτου σας.

»Ὅλ' αὐτὰ σημαίνουν ὄλεθρον καὶ καταστροφήν. Ὅταν ἡ παραφροσύνη καταλάβῃ τὸν νοῦν, αἱ αἰσθήσεις παρώνονται καὶ οἱ λόγοι δηλητηριάζουν ὄλους, μετὰ τὸ σύνθημα τῆς νίκης τοῦ ὄλέθρου.

»Ἐπειδὴ οἱ θνητοὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ λύσουν τὰς διαφοράς των ὡς ἀδελφοί, διότι τὰ ὕλικά των συμφέροντα περιπλέχθησαν εἰς τὸ ἀδιέξοδον καὶ οὐδεὶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ποῦ εὐρίσκεται τὸ δίκαιον· διὰ τοῦτο θὰ ἐπέμβουν αἱ Δυνάμεις τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ θριαμβεύσῃ ἡ Ἀρετὴ, ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ Ἀγάπη.

»Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων θὰ διερωτηθοῦν: «Μήπως εἶναι δάκτυλος τοῦ Ὑψίστου;»

»Καὶ ἡ πλειοψηφία θὰ ἀποκριθῆ: «Δὲν βλέπετε; Οἱ Οὐρα-

νοι ήνοιξαν. Δοξάσατε καί προσκυνήσατε Αὐτόν». Ἡ ἡμέρα αὕτη θά ἑορτασθῆ ὡς ἡμέρα λυτρωμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ψαλμοί καί ὕμνοι θά ἀναπέμπωνται πρὸς τὸν Μέγαν καί Αἰώνιον Ζωοδότην τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.» (ΦΑΡΑΧ, 11.9.61).

«Ὅπως παρατηρεῖτε, ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἶναι ἀκτινοβολισμοὶ τῆς Ἀγάπης καὶ μόνον. Ἡ Ἀγάπη εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Ἀληθείας. Διὰ τοῦτο, ἐκ τῆς Ἀγάπης πηγάζει τὸ Δίκαιον. Τί εἶναι ὁ μὼς Ἀλήθεια;

«ΑΛΗΘΕΙΑ εἶναι ἡ ἐξαγνισμένη Γνώσις τοῦ ὀρθοῦ, ποῦ φωτοδοτεῖται ἀπὸ τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ. Ὅταν ἡ Γνώσις δὲν εἶναι ἐξαγνισμένη, παρὰ τὴν ὀρθότητά της, ἡ Ἀλήθεια παραπαλεῖ.»

»Μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται, διὰ νὰ δυνηθῆ τις νὰ διακρίνη καὶ νὰ κρίνη. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον συνήθως ἡ δικαιοσύνη σας πλανᾶται. Οὐδεὶς σήμερον εἶναι ἄξιός τῆς ἀποστολῆς του.

»Τὰ κοινωνικὰ ὀχήματα διασταυροῦνται ἄνευ πηδαλίου καὶ φρένων. Μεταφέρατε τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς τὰ καθ' ἑαυτὰ ὀχήματα, διὰ νὰ λάβετε μίαν εἰκόνα τῆς συμφορᾶς τοῦ πλανήτου σας. Πάντα ταῦτα πρέπει νὰ λεχθοῦν, διὰ νὰ σχηματίσετε ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς ἐν γένει καταστάσεως. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ποῦ καὶ πότε θά ἐπέμβωμεν σεῖς ὁμῶς ἀγνοεῖτε τὴν δύναμιν τῆς ἐπεμβάσεώς Μας, διότι δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, τί εἶναι δυνατόν νὰ πράξῃ τὸ ἀφηρημένον ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου.» (ΦΑΡΑΧ, 15.9.61).

«Τὰ τοῦ Ὑψίστου οὐδεὶς γνωρίζει, διότι Οὗτος καὶ μόνον εἶναι τὸ Ἀκέραιον Φῶς τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ὑπερτάτης Δυναμέως. Ἡμεῖς γνωρίζομεν τὰ πάντα μέχρι τοῦ Θρόνου Αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ σημείου τούτου καὶ πέραν, μόνον ὁ Κύριος εἶναι γνώστης τῆς οὐσίας τοῦ Παντός, εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ, διότι τὸ ἀφηρημένον ἐντὸς τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, καθίσταται ἀσύλληπτον καὶ εἰς τὰς ἀφθάρτους ἀκόμη Δυνάμεις Μας.

»Μὴ ζητεῖτε νὰ δώσετε τὴν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὴν ζητοῦν. Λέγεται ΑΝΑΡΧΟΣ, ὄχι διότι δὲν ἐξουσιάζεται ὑπὸ οὐδενός, ἀλλὰ διότι εἶναι Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀ-

πάντων. Κάθε δὲ ἄγνωστος δύναμις εἶναι ἀφηρημένη καὶ ὡς ἀφθαρτος ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ. Ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ εἰς οὐδένα εἶναι ὁρατός· καὶ ὁμως διαισθάνεσαι τὴν παρουσίαν Του παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅταν ἔχῃς τὴν καρδίαν καθαρὰν. Συνομιλεῖς μετ' Αὐτοῦ, ὅταν ὑφίσταται λόγος δι' Αὐτόν, πού σὺ δὲν δύνασαι νὰ γνωρίζῃς. Οἱ Λόγοι Του, πλὴν τῆς ἐννοίας των ἐμπεριέχουν Δυνάμεις, πού μόνον ὁ ἴδιος γνωρίζει πού καὶ διατί τὰς δίδει.

»Αἱ Δυνάμεις αὗται ὠριμάζουσι εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ δέκτου, διὰ ν' ἀποδώσουσι τοὺς καρπούς των εἰς στιγμὴν καθωρισμένην ὑπ' Αὐτοῦ.

»Ἡ ἔκπληξις ἐπὶ μιᾷς ἢ πολλῶν ιδιοτήτων, πού δὲν ἀναμένονται, εἶναι Θεῖαι Ἐνέργειαι τῆς Βουλῆσεώς Του. Ἄς ὑμνήσωμεν, λοιπόν, τὸν Μέγαν Ζωοδότην τοῦ Παντός. Αὐτὸς εἶναι ὁ Πατήρ καὶ Διδάσκαλος, Αὐτὸς εἶναι ἡ Πηγὴ τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Ἀγάπης.» (ΦΑΡΑΧ, 29.9.61).

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

»Τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα, εἶναι ὁ φάρος, πού ἐφώτιζε τὴν Λεωφόρον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου. Ἦταν πνεῦμα μυσταγωγικόν, πού αἱ ἔννοιαί του ἐπήγαζαν ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν. Διὰ τοῦτο παραμένει ἀθάνατον καὶ καθοδηγεῖ, ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ διεισδύσουσι εἰς τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως. Ἐπιφανειακῶς, δίδεται ἄλλη ἐξήγησις, διὰ λόγους τοῦ ρεύματος τῆς ἐποχῆς. Ἀντιθέτως εἰς βάθος εἶναι ἀφθαστον, διότι ἡ ἀνθρωπίνη ἀντίληψις ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὴν πραγματικὴν δύναμιν τῆς Γνώσεως.

»Τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἐξουδετέρωσε τὸν θάνατον, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀληθῆ καὶ αἰώνιον ζωὴν, εἰς χρόνους δυσκόλους νὰ ἐννοηθῇ ἡ Μία καὶ Μόνη Ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας.

»Τὸ πνεῦμα τοῦτο διωχέτευσε εἰς τοὺς ἐγκεφάλους πολλῶν τὴν ἔρευναν καὶ ἀπεκάλυψε τὴν Ἄγνωστον Δύναμιν, πού τὰ πάντα κυβερνᾷ. Ἡ πνευματικὴ αὕτη εὐσέβεια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὄχι τυχαίως ἐτίμησε τὴν Ἄγνωστον Ἀρχὴν Ἀπάντων μὲ τὴν ὀνομασίαν «Τῷ Ἀγνώστῳ Θεῷ» δηλ. τὴν πραγματικὴν Αὐτοῦ Ὀνομασίαν.

»Τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα ἦτο ἰσάξιον τοῦ Δημιουργοῦ του.

»Ἐδόξασεν Αὐτόν, μὴ γνωρίζοντάς Τον, ἀλλὰ μόνον μέσῳ τῆς πνευματικῆς του ὀξυνοίας καὶ εὐσεβείας. Διὰ τοῦτο (οἱ ἀρχαῖοι "Ἕλληνες) ἐτιμήθησαν ἀπὸ τὸν Πλάστην, ὡς Ἀνώτεροι Ἀρχηγοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἔδωσαν Φῶς πνευματικὸν καὶ σήμερον μεταδίδουν Φῶς Ἀληθινόν.

»Δὲν ὑποτιμῶμεν οὐδένα Λαόν. Ὅλοι εἶναι πλάσματα τοῦ Αὐτοῦ Πατρός. Οὐδεὶς ὅμως ἐξ ὄλων αὐτῶν ἀνύψωσε τὸ πνεῦμα, διὰ τῆς Ἀρετῆς, ὅσον οἱ ἀρχαῖοι "Ἕλληνες, πού ἐγνώριζον, ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀρετὴ ἀποτελοῦν τὸ ἅπαν τῆς ἠθικῆς των ὑποστάσεως. Τὴν μηχανικὴν πρόοδον ἀπεχθάνοντο, ὡς πρόοδον κακοδαιμονίας.

»Διότι, δι' αὐτήν, κάτι ἐγνώριζον ἐκ φήμης, ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία καταστροφῆς πολιτισμένης Ἡπείρου. Ἐὰν ἡσχολοῦντο μὲ τὴν μηχανικὴν Ἐπιστήμην, ὁ φωτεινὸς ἀστὴρ τοῦ πνεύματος των, θὰ ἐξέλιπεν. Ὁ ἄθλος εἰς τὴν μηχανικὴν πρόοδον δὲν τιμᾶται μὲ δάφνην καὶ κισσόν, ἀλλὰ μὲ ἀργύρια, πού ἐπαυξάνουν τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς ἀδελφούς.» (ΦΑΡΑΧ, 5.10.61).

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ ἮΣΑΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

«Οἱ Μῦσται τῆς Ἀτλαντίδος ἐκληροδότησαν εἰς τοὺς ἀπογόνους των, μέχρι τῆς ἐμφανισθείσης γενεᾶς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ μυσταγωγικὸν τῆς γνώσεως πνεῦμα. Ἡ καταγωγὴ των ἔλκει ἀπὸ ἐκεῖ.

»Ἀλλωστε εἶναι ἐμφανὲς τοῦτο ἐκ τῆς μυσταγωγικῆς των εὐσεβείας καὶ τῆς ἀπέχθειάν των πρὸς τὴν μηχανικὴν πρόοδον. Μία ὁμὰς Μυστῶν, ἀποχωρήσασα ἐκ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ αὐξηθεῖσα ὕστερον ἀπὸ πολλὰς χιλιετηρίδας, κατέκλυσε τὴν Ἑλλάδα ἐκ τριῶν κυρίων σημείων. Οἱ τρεῖς οὗτοι κλάδοι, ἂν καὶ ἄσχετοι μεταξύ των, ἐν τούτοις εἶχον κοινὴν προέλευσιν. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι τὸ δαιμόνιον τῆς γνώσεώς των, τὸ ὁποῖον μετέφερον ἀπὸ κληρονομικότητα καὶ διετήρησαν κατὰ

Θείαν Ἐπιταγήν, μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς λάμψεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Παραλλήλως πρὸς αὐτοὺς ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι, πού ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὸν ἄλλον παράγοντα τῆς γνώσεως, δηλ. τὴν μηχανικὴν πρόοδον. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, μὲ τὴν θεωρίαν ἤθελον ν' ἀποδείξουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσουν. Τὰ συγγράμματά των δὲν διεσώθησαν· εἶδ' ἄλλως θὰ ἐπέφερον ζημίας εἰς ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς γνώσεως τῶν ἀρχαίων.

»Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παραμένουν εἰσέτι τιμωρημένοι ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν.

»Οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν μαθηταὶ τῶν προπατόρων τῶν ἀρχαίων Ἑλλημένων.

»Τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐδόξεσε τὸν Κύριον μὲ τὴν ἀθανασίαν του. Εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὡς ἄσβεστος Φάρος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.» (ΦΑΡΑΧ, 17.10.61).

ΤΟ ΑΠΟΚΡΥΦΟΝ ΤΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

«Τὸ μυστικὸν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, οὐδεὶς μέχρι στιγμῆς παρεβίασεν. Ἡ ἐποχὴ ὅμως ἐκεῖνη ἦτο διάφορος ἀπὸ τὴν σημερινήν σας. Τότε ἐπεκράτει ἡ πολυθεΐα καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ παραβιάσῃ τὰ ἱερά καὶ ὄσια τῆς πίστεως.

»Οἱ πρῶτοι Μῦστα, φωτισμένοι ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, ἐπενόησαν παραπλανητικὰς τελετάς καὶ μεθόδους, διὰ νὰ φθάσῃ ὁ νέος μύστης, μετὰ πάροδον χρόνου, εἰς τὸ ἄντρον τῆς μυσταγωγίας, ὅπου ὠρκίζετο νὰ τηρήσῃ ὑπὸ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν, τὸ μυστικὸν τῆς κεντρικῆς ἰδέας. Τοῦτο δὲ ἔγκειτο εἰς τὸ ὅτι οὐδεμίᾳ ἄλλῃ θεότης ὑπῆρχεν ἀπὸ τὴν Ἄγνωστον Ἀρχήν Ἀπάντων, ἡ ὁποία μόνον ἐλαχίστους ἐνέπνεεν ἐκ τῶν Μυστῶν, μέσφ τοῦ Θείου Πνεύματος.

»Διὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ χρισθῇ Μύστης, ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἀπὸ πολλὰς δοκιμασίας καὶ νὰ χαλκευθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἐχεμύθεια.

»Οἱ Μῦστα προητοίμασαν τὴν ὁδόν, διὰ νὰ ἀνεγερθῇ κατόπιν ὁ θωμὸς τοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ.

»Ὅλαι αἱ ἄλλαι συμβολικαὶ παραστάσεις ἐγένοντο, διὰ

νά παραπλανήσουν τὰ πλήθη, πού ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν Μυστηρίων.

» Ἐὰν αἱ θύραι τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων παρέμενον ἀνοικταὶ δι' ὅλους, τότε θὰ κατέρρευε τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ Λαοῦ καὶ ἡ ἀσέβεια θὰ ἦτο ἡ πρώτη φθοροποιὸς δύναμις τῆς πνευματικῆς τῶν ὑποστάσεως. Ἄρα, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ Ἄγνωστος Ἀρχὴ Ἀπάντων, ἐτιμᾶτο ἀπὸ τὸν Ἐλληνικὸν λαόν.

» Ὅπως γνωρίζετε, οἱ Μῦσοι τῆς ἐν λόγῳ δοξασίας, ἦσαν ἀπόγονοι τῶν μεγάλων Μυστῶν τῆς ἀπωλεσθείσης Ἀτλαντίδος. Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ κατάγεται ἐκ τῶν Μυστῶν, πού ἐγνώριζον τὴν γραφὴν, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐδίδαξαν αὐτὰς εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ Χαλδαίους, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον μετέπειτα φῶς οἱ Ἕλληνες, διὰ νὰ λαμπρύνουν αὐτὸ, ὡς οὐδὲ εἰς ἄλλοις.

» Σημειώσατε, ὅτι ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη ὡς ἄνθρωπος εἰς τὴν Χώραν τῶν Ἰουδαίων καὶ ὡς Θεὸς θὰ ἐμφανισθῆ εἰς τὴν Χώραν ταύτην, διὰ νὰ τιμήσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀφρημένης ιδέας, ἀνεκάλυψε τὸν Θεὸν καὶ Δημιουργὸν τῶν Πάντων.» (ΦΑΡΑΧ, 27.1.62).

Ο ΜΙΝΩΪΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

«Ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς εἶναι πολὺ ἀρχαῖος. Δὲν ἔχει καμμίαν συγγένειαν μὲ τοὺς πέριξ, γειτονικοὺς τοῦ Λαοῦς, Ἡ προέλευσις τοῦ παραμένει ἀγνωστὸς, διότι ἡ φυλὴ αὕτη ἐξηφανίσθη ὀλοκληρωτικῶς. Οἱ ἑναπομείναντες, ἀγνωστοί, διὰ μέσου ἀγνώστων φυλῶν ἦλθον καὶ κατώκησαν, ὡς ἀγνωστοί, τὴν ἔρημον νῆσον τῆς Κρήτης.

» Ἐφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ἴχνη τοῦ πολιτισμοῦ των.

» Σημειώσατε, ὅτι ἡ προέλευσις των εἶναι Μικρασιατικὴ. Ἐξεκίνησαν ἐκ τῶν ὄρεινῶν περιοχῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἔφθασαν εἰς τὰς παραθαλασσίας ἀκτὰς τῆς, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν, διὰ μίαν χρονικὴν περίοδον καὶ μετὰ ὁμαδικῶς διέσχισαν τὸν Πόντον καὶ ἔφθασαν κατόπιν πολλῶν περιπετειῶν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην.

»Απεχώρησαν ἀπὸ τὴν πατριὸν γῆν ἐξ αἰτίας μεγάλων καταποντισμῶν. Τοσοῦτος ἦτο ὁ φόβος των, ὥστε ἡ ἐπιθυμία των ἦτο ν' ἀπομακρυνθοῦν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐκ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς. Ὀλίγοι τινὲς ἐξ αὐτῶν προωθήθησαν πέραν τῆς Κρήτης καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν σημερινὴν οἶκον Ἰσπανίαν.

»Οἱ νέοι κάτοικοι τῆς Κρήτης εἶχον ἐπαφὴν μὲ τὰς παραλιακὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ Ποντιακὸς Λαὸς εἶναι ἀπόγονος αὐτῶν. Ἐξελληνίσθησαν πολὺ ἀργότερον, ὅταν οἱ Ἕλληνες κατέκτησαν τὰ μέρη ἐκεῖνα.

»Διὰ τὰ ἐννοήσετε καλλίτερον τί συνέβη εἰς αὐτοὺς, σὰς γνωρίζομεν, ὅτι ἦσαν οἱ Ἄτλαντες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἃν καὶ δὲν εἶχον φθάσει εἰς τὴν τεχνικὴν πρόοδον ἐκείνων.

»Διεσώθησαν οἱ μετανοήσαντες.

»Ὁ πολιτισμὸς των ἤνθησε πάλιν ἐπὶ τῆς Μινωικῆς ἐποχῆς. Τὸ πνεῦμα των δὲν ἦτο ὀξύ καὶ ἡ διαίτησις ἐλλιπής. Ὁ φόβος μόνον ἐνήργει ὡς δύναμις, καὶ διετήρει κάποιαν τάξιν, μέχρι Βασιλέως τινὸς ὀνόματι «ΖΕΥΣ», σύνθετον ἐκ τοῦ Ζεῖν καὶ Εὐ, ὁ ὁποῖος ἐθέσπισε νόμους καὶ ἐτιμήθη ἀργότερον ἐκ τοῦ Λαοῦ, ὡς θεός.

»Οὕτω ἀπέκτησαν τὸν πρῶτον θεὸν των, κατ' ἀνάγκην. Ἐκτοτε χρονολογεῖται ἡ πίστις των πρὸς τὸν Ἄνωτερον Ἄρχοντα, πού ἦτο καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Διός.» (ΦΑΡΑΧ, 20. 10.61).

Η ΚΛΕΙΣ ΤΗΣ ΜΙΝΩΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

«Θὰ εὑρητε τὴν κλεῖδα ταύτην εἰς τὰς παλαιὰς Βίβλους τῶν Ἀσσυρίων. Ἐὰν ὁ ἐρευνητὴς ἐξιχνιάσῃ αὐτάς, θὰ δυνηθῆ εὐκόλως νὰ ἀποκρυπτογραφῆσῃ τὴν γραφὴν. Θὰ σὰς φανῆ περιεργον, πῶς οἱ Ἀσσύριοι εἶχον τὴν κλεῖδα ταύτην καὶ ὁμοίως, εὑρέθησαν εἰς αὐτοὺς γνωστοὶ τῆς γραφῆς ταύτης.

»Ἐὰν ὁ πολιτισμένος κόσμος ἔδιδε σημασίαν εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, πολλὰ θὰ ἦσαν τὰ ὠφέλη του. Ἡ Γνώσις εἶναι ἀπειρος, τὰ ὠφέλη μικρά. Ἡ μέσῳ τῆς μεγάλης πίστεως Γνώσις, ἐπισκιάζει τὰς ἀπείρους ἀνωφελεῖς γνώσεις. Καλλιερ-

γήσατε τὴν πίστιν καὶ τὴν γνῶσιν ἐν μέτρῳ, νὰ ἰσοζυγίζουν, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ λύετε τὰς ἀπορίας σας μὲ τὴν ἀκράδαντον πεπρωθῆσθαι, ὅτι ὁ,τι ζητήσητε θὰ τὸ ἔχετε» (ΦΑΡΑΧ, 9.2.62).

ΥΠΗΡΞΕ ΠΟΤΕ Η ΑΤΛΑΝΤΙΣ ;¹

Ἐλέχθησαν πολλὰ περὶ Ἀτλαντίδος, τὴν ἀλήθειαν ὅμως δὲν τὴν γνωρίζει οὐδεὶς. Ἡ φαντασία ὅμως τοῦ ἀνθρώπου ἐκέντρισε τοὺς ἐξερευνητὰς νὰ ἐρευνήσουν, διὰ νὰ εὑρουν τὰ ἴχνη της. Μιᾶς ὅμως ἐξαφανισθείσης Ἡπείρου τὰ ἴχνη, δὲν εἶναι εὐκολον νὰ εὑρεθοῦν, ὅταν δὲν γνωρίζῃ τις, ποῦ θαδίζει. Τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεώς της δὲν λύεται μὲ τὴν φαντασίαν. Ὅσοι περιέγραψαν τὴν Ἀτλαντίδα, μόνον τὸν μῦθον γνωρίζουν καὶ τοποθετοῦν αὐτὴν εἰς σημεῖα τῆς Ὑδρογείου φαντασιώδη. Τὸ ἐρώτημά μας εἶναι, ἐὰν ὑπῆρξε ποτὲ ἡ Ἀτλαντίς.

«Υπῆρξεν. Ἦτο ἐκτεταμένη Χώρα, ὄχι μακρὰν τῆς Μεσογειακῆς θαλάσσης. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦσαν οἱ πλέον προοδευμένοι τῆς Ὑψηλίου. Μὲ συνθετικὰ στοιχεῖα κατάρθωσαν νὰ δυναμοποιήσουν τὴν ἀπλὴν ἐνέργειαν εἰς θαθμόν, ὥστε νὰ θεωροῦνται περισσότερον προοδευμένοι τῶν σημερινῶν σας Ἐπιστημόνων, τῶν ὁποίων τὰ ἐπιτεύγματα εἶναι γελοῖα ἐν συγκρίσει μετὰ τῶν Ἀτλάντων. Παραλλήλως μὲ τὴν πρόδόν των, ηὔξανετο καὶ ἡ ἀσέβεια των πρὸς τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ τὰ ἀποδώσουν ὅλα εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα. Καὶ ὅμως, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐγνώριζον ἐξ ἐνστίκτου, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ποῦ τὰ πάντα κινεῖ.

»Ὀλίγοι μόνον ἐξ αὐτῶν ἐπεκοινώνουν μετὰ τῆς Θεῖας Ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούοντο ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των. Ἐὰν ἡ σημερινὴ Ἀνθρωπότης ἐγνώριζεν, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον. ἐκ τῆς μηχανικῆς των προόδου, θὰ παρέμενεν ἄναυδος. Πρέπει νὰ παρέλθουν αἰῶνες, διὰ νὰ τοὺς πλησιάσετε. Τόσον ἦσαν προοδευμένοι.

1. Ἐκτεταμένην περιγραφὴν τῆς Ἀτλαντίδος δίδει ὁ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἀπωλεσθεὶς πολιτισμὸς τῶν Ἀτλάντων» καὶ ὁ ΣΟΛΩΝ ὁ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ εὐδαίμων Χώρα τῶν Ἀτλάντων». Ἦδη ἐξεδόθη εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ ἀπωλεσθεὶς πολιτισμὸς τῶν Ἀτλάντων».

»Εἰς τί ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτοὺς ἢ τόσον μεγάλη τεχνικὴ πρόοδος, ὅταν τὸ κυριώτερον ὄλων ἐλησμόνησαν; Εἶχον γίνεῖ ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς συνανθρώπους των, ὥστε νὰ τιμωρηθοῦν. Εἶδ' ἄλλως θὰ διέλυον τὸν Σταθμὸν σας, χάριν περιεργείας. Τόσον εἶχον πωρωθῆ.

»Ὀλίγοι μεμυημένοι διεσώθησαν ὡς ἐκ θαύματος καὶ κατέφυγον εἰς τοὺς τέσσαρας ὀρίζοντας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κατεποντίσθησαν. Αἱ ἡμέραι τῆς καταστροφῆς των εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ περιγράφει κατ' ἀντίκτυπον ἡ Βίβλος, τὴν ὁποίαν συνέγραψαν κατὰ φαντασίαν ὀλίγοι Ἱερεῖς τῆς ἐποχῆς. Γεγονότα ἀληθῆ μὲν, διασκευασμένα δέ.

»Οὐδὲν ἔχει διασωθῆ ἐκ τῆς Ἀτλαντίδος. Ἐτάφη διὰ παντός. Ἀπὸ φήμην μόνον γνωρίζετε, ὅτι ὑπῆρξε πολιτισμός, τοῦ ὁποίου τὴν σύνθεσιν δὲν θὰ μάθετε ποτέ. Ἄ δ ἰ κ ω ς ἀναζητοῦν σήμερον οἱ ἐξερευνηταὶ σας τὰ ἔχνη τῆς κολασμένης Πολιτείας ὄλων τῶν αἰώνων.

»Ἀδύνατον νὰ συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς τὰ αἴσχη των.

»Εἶχον ἐπινοήσει εἰδικὰ κατασκευάσματα ποικίλων αἰσθησιακῶν ἀπολαύσεων. Ὑπῆρχε τόσος πλοῦτος, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν πτωχοὶ καὶ δμῶς, οἱ περισσότεροι ἦσαν ἐπαῖται ἐντὸς τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀσεβείας. Εἶναι καλλίτερον, δι' ἐσᾶς, ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσετε τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των.

»Οἱ ἀναζητοῦντες τὰ ἔχνη τῆς Ἀτλαντίδος, εἰς τὰς περιπετείας των, μόνον συμφορὰς δύνανται νὰ εὔρουν. Ἄς παραμείνῃ, λοιπόν, ἡ Ἀτλαντὶς μῦθος καὶ ἡ φαντασία σας ἄς ὑφάνῃ περὶ αὐτῆς ἱστορίας με ἀνθρώπινον βάθος.» (ΦΑΡΑΧ, 2.10.61).

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

Τὰ δύο αὐτὰ θρησκευτικὰ ρεύματα προσεγγίζουν πολύ, διότι ἢ ἐπιδιώξεις των εἶναι ἢ αὐτῆ, ἀδιάφορον ἐάν αἱ ἀτραποὶ των διαφέρουν. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, οἱ μεγάλοι Ἴνδοι Διδασκαλοὶ ἐκράτουν ἐν ἀπολύτῳ ἐχεμυθείᾳ τὰ Μυστήρια τῶν Ἱερῶν Βεδδῶν. Οὕτω, μόνον ἐλάχιστοι ἐκ τῶν μαθητῶν των ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Διδασκάλου (Γκουροῦ), διὰ τῶν συνεχῶν ἀσκήσεών των καὶ τοῦ διαλογισμοῦ.

Οἱ Γιόγκι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐσκέφθησαν, ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν Δύσιν, ὅπου ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις τῶν πλη-

θυσμῶν ὑπερβαίνει ἀσυγκρίτως τὴν τοῦ ὑπαναπτύκτου πληθυσμοῦ των καὶ τοῦτο διὰ τὴν συντελέσει ἢ διδασκαλίαν των εἰς τὴν παγίωσιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, διὰ μέσου τῆς ἐσωτερικῆς των μορφώσεως.

Οἱ Διδάσκαλοι οὗτοι ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον τῆς Φωτίσεως, πού ἡ Ἐπιστήμη, διὰ τῶν τεχνικῶν της μέσων, ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ, ἵνα ἐπωφεληθῇ ἐπὶ καλῶ, τῶν ἀγνώστων τοῦ Σύμπαντος Δυνάμεων. Αἱ ἀσκήσεις, πού ὑποβάλλουν εἰς τοὺς μαθητάς των, οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι εἶναι δυσκολώταται καὶ μόνον διὰ τῆς καλῆς θελήσεως, ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς ἐφαρμόζονται. Οὕτω, ἐλάχιστοι ἐκ τῶν μαθητῶν φθάνουν τὸν βαθμὸν τοῦ Γιόγκι, ὄχι ὁμοίως καὶ τοῦ Γκουρού (Διδασκάλου).

Προορισμὸς τῶν μεγάλων Διδασκάλων (Γκουρού) εἶναι, ὡς λέγουν, νὰ φθάσουν εἰς τὴν τελειότεραν φάσιν τῆς προσωπικότητός των, διὰ τὴν ἐνοποιηθῶν μετὰ τοῦ Θείου. Τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, διότι ἡ προσωπικότης παραμένει καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ ἐνοποιηθῇ μετὰ τοῦ Θείου, τὸ Ἄμεμπτον καὶ Ἀγέννητον κίνητρον τῆς παγκοσμίου Ζωῆς.

Ἄλλο σημεῖον, πού ἠμέλησαν οἱ Ἴνδοὶ Διδάσκαλοι, εἶναι τὸ ὅτι ἐγκατέλειψαν τελείως τὸν πληθυσμὸν των εἰς τὴν ἀγνοίαν τοῦ ὀρθοῦ. Δὲν τοὺς διεφώτισαν ὅτι, ὁ φανατισμὸς εἶναι ἀρνητικὴ δύναμις τῶν ὑπαναπτύκτων Ἰαῶν. Ἐδιαφόρησαν διὰ τοὺς κατὰ χιλιάδας ἀποθνήσκοντας ἀδελφούς των, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ὑφίσταται τισαύτη μέριμνα, ὅσον διὰ τὰς ἀγελάδας, τὰς ὁποίας σέβονται καὶ τιμοῦν, διὰ τὴν μητρότητά των. Ἡ ἀγέλας δι' αὐτοὺς εἶναι ἡ γαλακτοῦχος μήτηρ τῆς ζωῆς των. Καλὸν εἶναι ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ προστατεύουν τὰ ζῶα, ὄχι ὁμοίως καὶ νὰ τοποθετοῦν αὐτὰ ὑπεράνω τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν των.

Τὰ Βεδικά φιλοσοφικοθρησκευτικὰ κείμενα περιέχουν πολλὰς ἀνακριθείας, μύθους καὶ ὑποδείξεις ἀπρηχαιωμένας. Ἐάν τις διὰ τοῦ Θείου Φωτὸς ἐγκύψῃ εἰς τὴν μελέτην τῆς Σανσκριτικῆς Ἱερᾶς Γραφῆς¹, θὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

1. Ὁ Ἕλληνας Ἰνδολόγος Δημ. Γαλανός, ἐξαιρετικῆς μορφώσεως καὶ βαθύς γνώστης τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ὡς τῆς ἀρχαίας Περσικῆς καὶ τῆς Σανσκριτικῆς, τὸ 1792 ἐγενετο Βραχμάνος, ἀποσυρθεὶς ἐπὶ 40 ἔτη εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τῶν Ἰνδιῶν, Μπιναρές, ὅπου καὶ ἐτάφη. Ἐξετιμήθη ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς Βέδδας τῆς ἐποχῆς του, διὰ τὴν πολυμάθειάν του καὶ ἦτο ὁ μόνος, ὅστις μετέφρασεν ἐκ τῆς Σανσκριτικῆς τὰ ἱερά των κείμενα εἰς Εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν. Αἱ μεταφράσεις του εἶναι περιζήτητοι ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους.

Ὁ Βραχμανισμὸς περιέχει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὸν Χριστιανισμόν. Οἱ Ἴνδοι θεωροῦν τὸν Κρίσνα, ὡς πρῶτον θεμελιωτὴν τῶν Γιόγκι. Ἄγνοοῦν, ὅτι τὸ ΩΜ, ἦτοι ὁ κοσμικὸς ἦχος τῆς Θεότητος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουν καὶ συνταυτίζουν μὲ τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι πράγματι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ καὶ μάλιστα ἦτο ὁ πρῶτος Ἴνδός, ὅστις ἐδίδαξεν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πολλοὺς Ἴνδους τοῦ Κόσμου τὴν Μονοθεῖαν. Τοῦτο, θεβαίως, ἐγένετο πρὸ πολλῶν χιλιετηρίδων, πολὺ πρὸ τοῦ βίβλικου κατακλυσμοῦ. Ὁ ἐν λόγῳ Ἴνδός ἐγεννήθη εἰς τὸ Δελχί τῶν Ἰνδιῶν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ΦΑΡΑΧ. Εἰς τὴν ἐποχὴν του οἱ Ἴνδοι ἦσαν τόσοσ ὀπισθοδρομικοί, ὥστε ἐχλεῦάζον διὰ τὰ ὅσα διεκῆρυττεν ὁ συμπατριώτης των ΦΑΡΑΧ (ἢ "Ἅγιον Πνεῦμα). Καὶ ὁμῶς διὰ τοῦ θάρρους, τῆς ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς Του, ἠγγόνησε τὴν ἀμάθειάν των, καὶ κατῶρθωσε νὰ σχηματίσῃ "Ὀμιλον ἀπὸ πιστοὺς μαθητάς μὲ στερεὰς θάσεις. Εἰς αὐτοὺς ἐνεπιστεύθη τὰς Οὐρανίας Διδασκαλίας Του (ἐκ τοῦ δένδρου τούτου ἐβλάστησαν ἀργότερον οἱ Γιόγκι) καὶ ὁ ἴδιος ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ πατρίου ἐδάφους μὲ ἱερὰν ἀποστολὴν καὶ μοναδικὸν σύντροφον, τὸν πιστὸν του σκύλον Ἀθῶρ. Διέσχισαν τὰς ἐρήμους καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὅπου ἐδίδαξε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς Του, τὸν "Ἐνα καὶ Ἀληθῆ Θεόν. Πολὺ ἀργότερον ἐπανενσαρκώνεται ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ΕΝΩΧ, ὅστις εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὴν Π. Διαθήκην. Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀποτελεῖ τὸ "Ἐν Σκέλος τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν "Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ Προσωπικότης Του δὲν ἔπαυσε νὰ ὑφίσταται. Ἡ Προσωπικὴ Του ὀνομασία εἶναι "Ἀρχων ΦΑΡΑΧ ἢ Φῶς τῆς Ἀληθείας. Γνωστὸς δὲ ὡς Ὁδηγὸς τοῦ ἀνά χεῖρας ἔργου μου.

Οἱ μεγάλοι τῶν Ἰνδῶν Διδασκαλοὶ (Γκουροῦ) κάτι ἀντελήφθησαν μὲ τὴν σχέσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ Βραχμανισμοῦ, ὡς ὁ Βαθαζί, ὁ Λαχίρι Μαχασάγια, ὁ Σρί Γιουκτεςθάρ κ.λ.π. διδάξαντες σχετικῶς, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί. Ἡ πλέον διαδεδομένη ἄσκησις των εἶναι τὸ Κρίγια Γιόγκα.

Διὰ τοὺς μεγάλους τούτους Διδασκάλους (Γκουροῦ) ὑφίσταται ἐνέργεια Δυαδισμοῦ, ἦτοι δύο ἀντιθέτων ρευμάτων, ποὺ ἔλκονται καὶ ἀπωθοῦνται, δημιουργῶντας οὕτω τὸν παγκόσμιον παλμὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως.

Εἰς τὰ Χριστιανικὰ πλαίσια, ὁ δυαδισμὸς οὗτος ἐξηγεῖται διὰ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ Πνεύματος, ὥστε νὰ θεωροῦμεν ὀρθότεραν τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀπὸ ἐκείνην ποὺ πρεσβεῦουν οἱ Ἴνδοι Γκουροῦ, οἱ ὁποῖοι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ παραδεχθοῦν τὴν ὀρθότητα τῆς διακρίσεως ταύτης.

ΜΗΝ ΕΡΕΥΝΑΤΕ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ θυσία τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν μας. Οὐδεὶς ἄλλος Προφήτης ἢ Μύστης ἐπεδίωξε νὰ θυσιασθῆ ὑπὲρ ὀλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐγκατέλειπε τοὺς μαθητάς Του, οὗτοι τρομοκρατηθέντες ἔλεγον πρὸς Αὐτόν: — Κύριε, ποῖος θὰ μᾶς ὀδηγῆ, ὅταν Ἐσὺ ἐκλείψῃς;

Ὁ Κύριος τοὺς διεβεβαίωσεν, ὅτι εἰς τὴν θυσίαν Του θὰ ἔχουν τὸν Παράκλητον καὶ ἀπὸ Αὐτὸν θὰ ζητοῦν ὀδηγίας. Καὶ πράγματι ὁ Παράκλητος ἢ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ κατὰ τὴν παράδοσιν Ἁγία Περιστέρα, ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν των. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὑπῆρξε κάποτε ἄνθρωπος, διὰ νὰ γίνῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς Θεότης. Ὅταν ζητοῦμεν τὴν Φώτισίν Του, διὰ μιᾶς ἐπικλήσεως, τὸν ἀποκαλοῦμεν Ἄρχοντα ΦΑΡΑΧ.

Διὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν Κύριον, ἀναφέρω, ὅτι δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν, ἐὰν ἐγενήθη Ἑβραῖος. Τοῦτο ἐγένετο, διὰ νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὰς πολιτικοθησκευτικὰς ἐπιδιώξεις τῶν Ἱερατείων, τῶν ὀποίων ἐγνώριζε τὴν κακὴν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας των ἔναντι ὀλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἐπομένως, οὐδεὶς ἐκ τῶν μεγάλων Ἰνδῶν Διδασκάλων ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐξισωθῆ μετὰ τοῦ Κυρίου. Δὲν ἀναφέρω τοῦτο ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμὸν, ὅστις μειώνει τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀνάτασιν, ἀλλὰ ἐπισταμένην μελέτην τῶν μεγάλων μεταρρυθμιστῶν καὶ ἀναμορφωτῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, οἱ ὅποιοι παρὰ τὴν ψυχικὴν των καλλιέργειαν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσεγγίσουν τὸ ἀπόλυτον τοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου, ὡς ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

«Τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα εἶναι μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια λόγου. Μὴ σὰς θαυκαλίζουν. Εἶναι θεαματικά· δὲν ἔχουν ἄξιον περιεχόμενον. Μόνον ἡ ἐσωτερικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει δι' Ἡμᾶς ἀξίαν. Ὅρθοι οἱ λόγοι τῆς Ἀγάπης, ὀρθότερα τὰ ἔργα τῆς. Λέγω τοῦτο, διότι πολλοὶ ὀμιλοῦν διὰ τὴν Ἀγάπην, ὡς ἀφηρημένην ἔννοιαν, ὅποτε οὐδὲν τὸ θετικὸν ἐξ αὐτῆς προκύπτει.

»Οἱ κηρύττοντες τὸν Λόγον τῆς Ἀγάπης καὶ ἀγνοοῦντες τὰ ἔργα αὐτῆς, εἶναι αὐτοὶ οὗτοι, οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεύονται

περισσότερον παντός άλλους τούς συνανθρώπους των. Πλησιάζει όμως τὸ τέλος των. Θὰ τονίσωμεν ἀργότερον τὰ σημεῖα τῶν ἀδυναμιῶν των, διότι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος παρωθῆ, δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ τί πράττει. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὸν λόγον τῆς τιμωρίας του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ θριαμβεύσῃ ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Ὑψίστου.

»Μὴ ἀκολουθῆτε ποτὲ τὸν κόλακα, διότι οὗτος διέπεται ἀπὸ σκοτεινάς δυνάμεις» (ΦΑΡΑΧ, 31.8.61).

»Ὁρθῶς ἐλάλησεν, ὁ Ἀδελφὸς ΦΑΡΑΧ. Ποῖος ὅμως ἤκουσε μὲ ὀρθότητα τὰ λεχθέντα ὑπ' Αὐτοῦ; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος τῆς θελήσεως ὑπακούῃ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας του, τότε διαστρέφει τὰ βαθύτερα νοήματα τοῦ λόγου καὶ παρουσιάζει τὴν κακίαν μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς ἀρετῆς! Πάντα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα θὰ διευκρινήσωμεν, διὰ νὰ φωτισθῆτε καταλλήλως καὶ δυηθηθῆτε νὰ διαχωρίζετε τοὺς φαύλους ἀπὸ τοὺς ἀξίους ὑποστηρίξεως.

»Ἡ αὐτοσυγκέντρωσις εἶναι μεγάλο προσὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτοσυγκεντρώνομαι σημαίνει: Ἀποδιώχνω κάθε τι, πού συσκοτίζει τὴν κρίσιν μου, ἀγνωστοῦ τὴν σκέψιν μου καὶ δέχομαι ἄνετα τὸ Φῶς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Δηλαδή, ἀντὶ τῶν πνευματικῶν δυνάμεϊν ἐξαγνισμένης.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 31.8.61).

«Οἱ μωροὶ χαίρονται τὸ παρὸν, μὴ γνωρίζοντες τί τοὺς προετοιμάζει τὸ μέλλον. Ἡ ἀπληστία παρώνει τὴν σκέψιν.

»Ὁρθότατα ὁ Ὑψιστος ἐποίησε τὰ πάντα, διὰ νὰ ὑμνήται παρ' ὅλων μας. Μεγάλῃ ἡ Χάρις Του καὶ ἀτέρμον τὸ μέγεθος τῆς Ἀγάπης Του. Δοξάζομεν τὴν αἰώνιαν Πηγὴν τῆς Σοφίας Του.» (ΠΛΑΤΩΝ, 1.9.61).

«Οἱ ἀστέρες ἀκτινοβολοῦν. Ποῖος ὅμως δίδει σημασίαν εἰς τὴν λάμπιν των; Ὡσαύτως καὶ τὸ «Καλὸν» ἀκτινοβολεῖ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ διδῇ σημασίαν εἰς αὐτό. Τὸ σκότος εὐνοεῖ τὴν ἀσυνειδησίαν, ἢ ὁποῖα διὰ τῆς ἰδικῆς τῆς λογικῆς εὐνοεῖ τὴν ἀπιστίαν. Χωρὶς πίστιν γίνεσαι ἔρμαιον τῆς λανθασμένης σου λογικῆς καὶ πληρώνεις εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον, ὅ,τι ἔπραξες

εις θάρος τῶν ἄλλων. Ἡ Πίστις σώζει, ὅταν εἶναι εἰλικρινής καὶ ὄχι, ὅταν εἶναι παθολογική, διότι τότε αὕτη σὲ ἐπαναφέρει εἰς τὴν πίστιν τοῦ συμφέροντος.

»Μὴ κρίνεις τὰ πράγματα ἐκ τῆς ὕψεώς των, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ποιότητά των. Ὅτι ἀκτινοβολεῖ δὲν ἔπεται ὅτι εἶναι ἀστήρ. Πολλοὶ τοιοῦτοι ἀστέρες ἀκτινοβολοῦν, δὲν ὑφίστανται ὁμως. Ἡ λάμψις των εἶναι ἀπατηλή.

»Μὴ δίδεις σημασίαν εἰς τοὺς πομπῶδεις λόγους. Εἰς περιεχόμενον οὔτοι εἶναι κενοὶ καὶ δημιουργοῦν ἀνωφελεῖς καταστάσεις πρὸς προσωπικὴν ἐπικράτησιν.

»Ὁ Κύριος θὰ ζητήσῃ εὐθύνας ἐκ τῶν δημαγωγῶν, οἱ ὅποιοι θὰ πληρώσουν τὰ θάρη τῶν ἄλλων. Ὅταν ἡ κεφαλὴ μολυνθῇ τὸ σῶμα παραλύει. Πολλοὶ διερωτῶνται, τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην; Καὶ οὐδεὶς των κινεῖται ὡς θεραπευτῆς, μὴ τυχὸν καὶ μολυνθῇ, ἐνῶ ἀγνοεῖ, ὅτι τὸ μικρόβιον εἰσεχώρησε καὶ εἰς αὐτόν. Ἴδού, ἡ ἀδράνεια τοῦ ὀδηγεῖ. Τὸ Φῶς τοῦ Κυρίου, εὐτυχῶς καὶ πάλιν θὰ λάμψῃ εἰς τὴν Γῆν σας, διὰ νὰ ἀφυπνίσῃ τοὺς κοιμωμένους ἀπαρητητάς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀγάπης.» (ΦΑΡΑΧ, 3.9.62).

«Ποῖος κηρύττει τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου;

»Οἱ Οὐρανοί. Αὐτοὶ καὶ μόνον εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκπλήξουν τὴν ἄνομον καὶ παραστρατημένην Κοινωνίαν τοῦ Κόσμου σας. Αὐτοὶ θὰ δώσουν τὸ σύνθημα. Αὐτοὶ θὰ προσηγηθοῦν διανοίγοντες ὁδὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτοὶ θὰ δράσουν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος εἶναι εἰς θέσιν νὰ δράσῃ. Τέλος, αὐτοὶ θὰ διοχετεύσουν εἰς τὸν Κόσμον σας τὸ ἀληθινὸν Φῶς τοῦ Κυρίου.

»Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν Κύριον, Ὅστις ἀπεφάσισε, διὰ καταλλήλου μέσου, νὰ φωτίσῃ τὰ ἀνήλια θάθη, ὅπου περιέπεσαν ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτόν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σωθῇ. Δοξάσατε τὴν ἀπέραντον καλωσύνην τοῦ Ὑψίστου.» (ΠΛΑΤΩΝ, 3.9.61).

«Πολλὰ εἶναι τὰ αἴτια εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Διὰ τοῦτο λέγομεν, ὅτι μόνον ὁ Κύριος εἶναι Δίκαιος Κριτής. Ποῖος δύναται ν' ἀπονέμῃ δικαιοσύνην εὐσυνειδήτως; Ποῖος δὲν ἦ-

μάρτησε; Διατί τότε κατακρίνετε και καταδικάζετε; Διότι τὰ συμφέροντα ἐσκλήρυναν τὴν καρδίαν και ἠμαύρωσαν τὸ πνεῦμα. Ὁ Κύριος θὰ εἶπη τὴν τελευταίαν λέξιν...» (ΦΑΡΑΧ).

«Ὅσοι τὰ Ἐμὰ ἔργα ποιεῖτε, Ἐμὲ ἀκολουθεῖτε» (Ὁ ΩΝ, 4.9.61).

«Καλὴ εἶναι ἡ σοφία, διότι ἐξ αὐτῆς μαθάνεις περισσότερα ἐκ τῶν ὄσων δὲν γνωρίζεις. Ποτὲ ὅμως δὲν φθάνει τὸ τέλειον, ἐνῶ ἡ Ἀγάπη ὄλο και τελειοποιεῖ, ἀνυψώνοντας τὴν ψυχὴν και καλλιεργώντας τὸ πνεῦμα, ὥστε διὰ μέσου τῆς Ἀγάπης εὐκολώτερον εἰσερχεσαι εἰς τὴν Σοφίαν τοῦ Ὑψίστου, παρὰ μὲ τὴν Γνώσιν. Ἰδοῦ, τί ὀφείλετε νὰ συγκρατῆτε εἰς τὴν μνήμην σας.» (ΦΑΡΑΧ, 8.9.61).

«Πίστις και ἀπιστία εἶναι θέσις και ἀντίθεσις. Ἐκκινώντας ἐκ τούτου τοῦ ὀρισμοῦ, ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ἡ ἀντίθεσις εἶναι ἄρνησις και ἡ ἄρνησις εἶναι πῶρῳσις. Αἰτία, λοιπόν, τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας εἶναι ὁ πεπωρωμένος νοῦς. Διὰ νὰ ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ του, διαφθείρει συνειδήσεις, ἀποκτᾷ δύναμιν και ἐπιβάλλει τὴν θέλησίν του. Εἰς τὴν μέθην τῆς ἰσχύος του, λησμονεῖ ποῖος εἶναι και φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν του, ὡς κυρίαρχον τοῦ Κόσμου, πού ὁ ἴδιος ἐδημιούργησε.

»Τὸ «ΕΓΩ» του ἔχει φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον μιᾶς ψευδο-δοξασίας, πού διαστρέφει κάθε τι τὸ ἀγνὸν εἰς τὸ πνεῦμα του, πωρώνει ἑαυτὸν και καταστρέφει τὴν ψυχικὴν του διάθεσιν.

»Ὁ διεφθαρμένος εἶναι στενωῶς συνδεδεμένος μὲ τὴν ὕλην και ἀρνεῖται τὰ πάντα, πλην αὐτῆς. Ὅταν ἀπελευθερωθῇ ἐξ αὐτῆς, εἶναι πλέον ἀργά.

»Υπάρχουν και ἄλλοι τύποι ἀρνηταὶ τῶν πάντων. Οὗτοι ρέπουν πρὸς κάθε τι, τὸ ὕλικόν, πού τοὺς τέρπει. Ἐὰν ὅμως ἀποτύχουν εἰς τὰς ἐπιδιώξεις των, τὸ πνεῦμα των ἀνατρέπει τὴν λογικὴν σειρὰν τῶν πραγμάτων και εὐρίσκει ἱκανοποίησιν, εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς Θείας Ἀρχῆς ἀπὸ ἐκδίκησιν, ἀσπαζόμενον τὴν ἀπιστίαν.

»Μερικοὶ ἐκ τῶν σοφῶν σας ἐδίδαξαν τὴν ἀπιστίαν, ὠθούμενοι ἀπὸ τὰς διεστραμμένας ἀντιλήψεις των, ὥστε νὰ διαφθεύρουν πολλὰς ψυχὰς, τῶν ὁποίων ὁ π ὀ γ ο ς μ α ρ ρ α ἰ

νει αὐτοὺς εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Ἡ ἀπιστία γενᾶ τὴν ἁμαρτίαν καὶ αὕτη τὴν ἀθλιότητα.

»Εἰς τὸ σημεῖον, ποῦ εὗρίσκεσθε σήμερον, οὐδεὶς σας δύναται νὰ κατορθώσῃ τὰ ἀδύνατα, παρὰ μόνον ὁ Κύριος. Δοξάσατε, λοιπόν, Αὐτὸν ὡς Λυτρωτὴν τοῦ Κόσμου, ἐκ τῶν μισμάτων ποῦ σὰς κατακλύζουν.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 8.9.61).

«Ποῖος ὁμιλεῖ ὡς ἀντιδραστήρ εἰς τοὺς Λόγους τοῦ Κυρίου; Δὲν γνωρίζετε, ὅτι οἱ Λόγοι Του εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ ἐδημιούργησαν τὴν ὑπαρξίν σας; Πῶς λοιπὸν ἐκφέρετε γνώμας, ποῦ δὲν ἔχουν καμμίαν θετικὴν θάσιν;

»Ὅμιλοῦν ἀσκόπως μερικοί, διὰ νὰ προκαλέσουν θόρυβον πέριξ των πρὸς θλάσῃν τῶν συνανθρώπων των. Οὗτοι κλονίζουν τοὺς ἠθικοὺς νόμους καὶ δημιουργοῦν τὴν δυστυχίαν τοῦ κόσμου σας. Δὲν δύναται νὰ φαντασθοῦν, τί ἔχουν νὰ πληρώσουν, διότι κατέχονται ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι δίκαιοι καὶ ὅτι ἡ τύχη τοὺς εὖνοεῖ, ἐνῶ αὕτη εἶναι δέλεαρ, ἔναντι τῆς ψυχικῆς των ἀντοχῆς. Ὁ πειρασμὸς τοῦ πλοῦτου, τοὺς πωρῶνει καὶ οὐδεὶς θαρραλέος εὗρίσκεται νὰ τοὺς διανοίξῃ τοὺς ἐσωτεροὺς των ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ τοὺς ὑποδείξῃ τὰ τεράστια σφάλματα, ποῦ διέπραξαν καὶ διαπράττουν εἰς θάρος τῶν πολλῶν. Ἡ δειλία αὕτη ὑποβοηθεῖ τὴν νίκην τοῦ σκότους.

»Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσουν οὗτοι τὸν λόγον τῆς τιμωρίας των, προτοῦ ἐγκαταλείψουν τὸ ὑλικὸν των θάρος. Λέγω τοῦτο, διότι μέχρι τῆς ὑστάτης στιγμῆς ὑπάρχει δι' αὐτοὺς περιθώριον μετανοίας. Μετὰ τὴν ἀνάκλησίν των, εἶναι πλέον ἀργά. Λαλῶ τοὺς λόγους τῆς Ἀγάπης καὶ ὄχι τῆς ἐκδικήσεως. Πλησιάζει τὸ τέλος πολλῶν. Ὅσοι θέλουν τὴν σωτηρίαν των, καιρὸς εἶναι νὰ συνεισθῶν, εἰδ' ἄλλως θὰ εἶναι ἄξιοι τῆς τιμωρίας των.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 10.9.61).

«Χρόνος καὶ χῶρος εἶναι σταθμὰ μετρήσεως τῶν ὑλικῶν. Εἰς τὴν αἰωνιότητα δὲν ὑφίστανται, διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν σμικρότητα τοῦ Σταθμοῦ σας ἔναντι τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας.

»Ἄπειρον τὸ μέγεθος τῆς ἀφθαρσίας, ἀπειρο - ἐλαχίστη ἢ σμικρότης τοῦ φθαρτοῦ. Καὶ θέλει τὸ φθαρτὸν νὰ κρίνῃ τὸ

ἄφθαρτον; Τὸ ἀνίσχυρον τὸ ἰσχυρόν; Ἐάν εἶναι δυνατὸν, τὸ σκότος νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ φωτός!

»Θαυμάζει ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτόν του, ἀκριβῶς διότι τὸν ἀγνοεῖ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν βαθύτατον φρέαρ, πού ἐάν ἀτενίσῃ τὰ βάθος του, θὰ αἰσθανθῇ ἱλιγγον. Οὕτω, μὴ γνωρίζοντας κατὰ διάνοιαν τὸ τί κρύπτει τὸ βάθος τοῦ φρέατός του, πρέπει νὰ εἶναι ἄφρων ὅταν ἐξάγῃ συμπεράσματα ἀνυπόστατα, ὡς θετικὰ καὶ πράγματι ἀφηρημένα, κρίνοντας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ.» (ΦΑΡΑΧ, 17.9.61).

«Ποῖος προσπαθεῖ ν' ἀνατρέψῃ, ὅτι ὁ Κύριος διὰ τῆς Θυσίας Του ἐθεμελίωσεν; Ἄγνοεῖ ὅτι ὑπάρχει Δικαία Κρίσις, ἣ ὁποία ἀπονέμει ποινὰς ἀναλόγως μὲ τὴν ἐνοχὴν του; Ἡ φράσις: «Ὅλα ἐδῶ πληρώνονται» (ἐνωῶ τὴν Γῆν), εἶναι ὀρθὴ μέχρις ἐνὸς σημείου. Ὅ,τι ὅμως δὲν πληρωθῇ, ἡ ὄντοτης εἰς τὴν ἀνάκλησίν της θὰ τὸ πληρώσῃ *δ ι π λ α σ ί ω ς*. Ὁ ἔχων ὤτα, ἀκούει.» (ΠΛΑΤΩΝ, 17.9.61).

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν ποῖος εἶναι ὁ Πατὴρ πάντων, ἄς ἐρωτήσουν νὰ τὸ μάθουν. Εἶναι Αὐτὸς πού σᾶς κινεῖ. Αὐτὸς πού σᾶς ἐμπνέει. Αὐτὸς πού σᾶς διδάσκει χωρὶς νὰ εἶναι ὀρατός, ὥστε ν' ἀφίνη τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον νὰ κρίνῃ μὲ τὴν λογικὴν του, ποῖον εἶναι τὸ ὀρθόν. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος εἶναι τόσον προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην καὶ μόνον αὐτὴν σκέπτεται, ἐπόμενον εἶναι ἡ κρίσις του νὰ εἶναι ἐσφαλμένη. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ποῖος πταίει;

»Διατί τὰ σφάλματά των οἱ ἄνθρωποι τὰ ἀποδίδουν εἰς τὸν Κύριον; Ἴδού, ἡ ἄδικος κατηγορία τῆς ἀνθρωπίνης νοοτροπίας. Πῶς ζητῆτε ἀπὸ τὸν Κύριον βοήθειαν, ὅταν δὲν ἀντιλαμβάνεσθε τὰ ἱερά σας καθήκοντα; Μήπως καὶ ἐδῶ πταίει ὁ Κύριος;

»Πολλὰ εἶναι τὰ αἷτια τῶν δυσχεριῶν σας εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἄγνοεῖτε τὸν λόγον τῶν δοκιμασιῶν σας, διότι ἡ συνειδησις σας δὲν λειτουργεῖ καλῶς. Ὡστε ἀδίκως παραπονεῖσθε. Ἐάν δὲν εἴσθε ἄξιοι νὰ γνωρίσετε τὸν λόγον τῶν δοκιμασιῶν σας καὶ νὰ μετανοήσετε, τότε θὰ τὸν γνωρίσετε εἰς τὴν ἀνάκλησίν σας, ὁπότε καὶ θὰ σᾶς θαραίνῃ *π ε ρ ι σ σ ὄ τ ε ρ ο ν*.» (ΦΑΡΑΧ, 19.9.61).

«Πολλοὶ διαχειρίζονται κακῶς τὰ θέματά των. Γενικῶς δὲν εὐρίσκουν εἰς αὐτά, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀναζητοῦν. Παρ' ὧν αὐτὰ ἔχουν τὸν τρόπον των νὰ ἔλκουν, διὰ νὰ κατακτήσουν τὴν Ἀρχήν. Ἰδοῦ, ἡ πρώτη ἀπάτη τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἄξιος τῆς θέσεως, ἣν ἐπιδιώκει ἢ κατέχει.

»Πολιτεία, κατὰ τὴν σημερινὴν σημασίαν τῆς λέξεως, σημαίνει κωμικοτραγικὴν παράστασιν. Οἱ ἠθοποιοὶ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἐσχάτους τῶν πολιτῶν.

»Οἱ θεαταὶ τοὺς ἀποστρέφονται, διὰ τὴν ἀκατάλληλον τέχνην των. Καὶ ὅμως οἱ ἠθοποιοὶ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς θεατάς, ὅτι τὸ προσεχές των ἔργον θὰ εἶναι κάτι τὸ ὄνειρῶδες.

»Ἀφοῦ οἱ θεαταὶ γνωρίζουν τὰς δυνάμεις τῶν ἠθοποιῶν, διατί ἀμφιταλαντεύονται; Διότι δὲν ἔχουν πίστιν εἰς αὐτούς, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ ἀπωλέσουν τὸ μοναδικὸν θέαμα. Οὕτω ἡ ἀβουλία τῶν θεατῶν δημιουργεῖ κατάστασιν ὑπουλον, πού θάβηκει σταθερῶς εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῶν πάντων.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 20.9.61).

«Τὰ πορίσματα τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐσφαλμένα καὶ ἐπὶ θάσεων ἐτοιμορρόπων, διότι δὲν σκέπτονται τὸ γενικόν, ἀλλὰ τὸ στενὸν προσωπικόν των περιβάλλον. Διὰ τοῦτο ὅ,τι κάνουν δὲν εἶναι στερεόν.

»Δὲν εἶναι ὀρθόν οἱ πολλοὶ νὰ στενάξουν, διὰ νὰ εὐδοκίμοῦν οἱ ὀλίγοι. Τὰ πάντα θὰ ἀνατραποῦν, ἐάν ἡ ἀρχουσα τάξις δὲν συνεισθῆ καὶ τότε ἀλλοίμονον τί πρόκειται νὰ γίνῃ. Ἡμεῖς προσπαθοῦμεν ν' ἀποφευχθῆ τὸ κακόν. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς Φωτισεῶς Μας. Τὰ μεγάλα γεγονότα θέλουν μικρὰν αἰτίαν, ἢ δὲ αἰτία δίδεται, ὅταν δὲν ὑπάρχη διέξοδος.» (ΠΛΑΤΩΝ, 21.9.61).

«Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κύριον βοήθειαν, ὅταν ὁ ἴδιος ἀδυνατῆ νὰ πράξῃ τὰς Βουλὰς Του; Διατί τότε, ὁ ἄνθρωπος ἀδημονεῖ καὶ ὀργίζεται ἐναντίον Ἐκείνου, ὅταν ὁ ἴδιος δὲν εἶναι ἄξιος νὰ πράξῃ τὸ ἐλάχιστον καλὸν εἰς τὸν συνάνθρωπόν του;

»Οὐαὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι! Σεῖς πρῶτοι θὰ πλη-

ρώσετε εἰς τὴν Ἐπουρανίαν Ζωὴν τὰ σφάλματα, ὅσα ἐξ αἰτίας σας διεπράχθησαν.

»Οὐαί, λέγω, διότι σεῖς εἴσθε οἱ πρωταῖτιοι τοῦ κακοῦ, οἱ διδάσκαλοι τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἐκδικήσεως. Σεῖς θὰ ἐπαμισθῆτε τὰ θάρη ἐκείνων, ποὺ ἐπείσθησαν εἰς τοὺς λόγους σας, μὴ γνωρίζοντες ὅτι οὗτοι ὑπέκρυπτον πονηρὸν σκοπὸν, πρὸς ὄφελός σας!

»Ἐπαναλαμβάνω, οὐαί, διότι δικαίως θὰ τιμωρηθῆτε ἀπὸ τὸν Κύριον, ὁ Ὅποιος δὲν συγχωρεῖ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἄρνησιν τῶν ὑποχρεώσεών σας εἰς Αὐτόν. Συγχωρεῖ ὁ Κύριος, ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι ἄξιοι τοῦ οἴκτου Του, διότι ἐγκαίρως μετενόησαν καὶ ἐζήτησαν τὸ ἔλεος Αὐτοῦ.

»Ὅσοι ὁμως ἐμπαίζουσι Αὐτόν, διότι δὲν πιστεύουσι εἰς Ἄνωτέραν Δύναμιν, οὗτοι θὰ τύχουν σ κ λ η ρ ἄ ς τιμωρίας, ἄνευ οἴκτου. Αἱ ἀτίθασοι ψυχαὶ θὰ βασανισθοῦν, διὰ νὰ μεταβάλουσι γνώμην. Ἡ ψυχὴ τῶν ἐμπαίζοντων τὸν Θεὸν θὰ καταρρακωθῆ καὶ ἠττημέναι ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν των θὰ ζητήσουσι, ἱκετεύοντες τὸν Κύριον, νὰ τὰς λυπηθῆ. Ἄγνωστον δὲ ἂν ὁ Κύριος θὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς ἀμνηστειάν ἢ ὄχι.

»Ὅταν ὁ σίδηρος δὲν κάμπτεται ἀπὸ τὴν πυρὰν, παραμένει ὁ αὐτὸς μέχρις ὅτου λυγίσῃ ἀπὸ τὴν ἀκαμπτὸν δύναμιν Ἐκείνου, ποὺ δὲν ἐξαναγκάζει οὐδένα. Ἡ Αἰωνιότης εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ κάμψῃ τὸ ἀκαμπτὸν. Ὁ φρονιμώτερος, ὁ συνειδητὸς θνητὸς, ν' ἀναλογισθῆ ποῖα ἀπόστασις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, ὥστε νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς Αἰωνιότητος, ὅπου τὸ σκότος ἐξουδετερώνει τὴν ὄντοτητα καὶ τὴν μεταβάλλει εἰς σ κ ὀ τ ο ς τοῦ σκότους.

»Αἱ Δυνάμεις Μας δὲν ἔχουσι τὴν ἔλξιν ν' ἀποσύρουσι ἐκ τοῦ ἐρέθους τὴν πρώτην ὄντοτητα. Ἡ μικρὰ αὕτη ἀναλογία ἀρκεῖ εἰς τὸ μέγεθός της, ὅπως ἀντιληφθῆτε ἐν μέρος τοῦ Ἀπειροῦ καὶ νὰ δοξάσετε τὸν Μέγαν Δημιουργόν, τοῦ Ὁποίου ἡ Καλωσύνη εἶναι ἀπέραντος.» (ΦΑΡΑΧ, 25.9.61).

«Τὸ Καλὸν καὶ Ἄγαθόν δὲν φοβοῦνται. Ἀγωνίζονται μὲ ἐξασφαλισμένην τὴν θέσιν των εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Οὐρανοῦ.

»Τὸ Κακὸν καὶ ἄδικον συνεχῶς εὐρίσκονται ἐν κινδύνῳ, διότι εἶναι ἀπεχθῆ εἰς ὄλους καὶ τέλος, καμμίαν ἐξασφάλισιν

δὲν ἔχουν, ὡς σκότος, ἀπὸ τὸ Φῶς. Θὰ πλανῶνται ἐντὸς τοῦ ἀτέρμοнос ἐρέβους τῆς Ἐνουπαρξίας. Σανίς σωτηρίας, δὲν ὑπάρχει δι' αὐτά. Ἰδοῦ, ὅτι διαλαλοῦμεν κρούοντες τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δὲν θέλει νὰ καταστρέψῃ. Αἱ Δυνάμεις Του εἶναι εὐεργετικά.

»Λυπεῖται, διότι οἱ θητοὶ δὲν δίδουν σημασίαν εἰς Αὐτόν. Χλευάζουν ἀκόμη καὶ τὰ παραγγέλματα Ἡμῶν, πρὸς βλάβην των. Παρ' ὅλα ταῦτα, Ἡμεῖς φροντίζομεν διὰ τὴν σωτηρίαν των, διότι γνωρίζομεν τί εἶναι ὁ θητός καὶ ποίαν ἐπίδρασιν ἔχει ἡ ὕλη ἐπ' αὐτοῦ. Μὲ τὸν Κύριον ἐπὶ κεφαλῆς Μας, φροντίζομεν διὰ τὴν Φώτισιν τῶν παραστρατησάντων, παρ' ὅτι οὗτοι ἀδιαφοροῦν δι' Ἡμᾶς. Εἶναι ἀκατανόητον, πῶς ὑπάρχουν ἄβουλοι, οἱ ὅποιοι προτιμοῦν, τὸ μικρότερον ὕλικόν κέρδος, ἀπὸ τὸ τεράστιον πνευματικόν. Συμβαίνει δὲ τοῦτο, διότι δὲν ἔχουν ἀνεπτυγμένην διαίσθησιν καὶ οὕτω ἀδυνατοῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὴν κατάστασιν τοῦ ἀδελφοῦ των. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, διὰ καταλλήλου φωτισμοῦ θὰ συνέλθουν, πλην ὀλίγων τελείως πεπωρωμένων συνειδητῶς. Μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ πολλοὶ καὶ ὄχι οἱ ὀλίγοι. Διὰ τοῦτο ἡ μάχη θὰ δοθῇ, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πολλῶν. Εἶναι εὐκολώτερον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην νὰ ἔλξῃ τοὺς περισσοτέρους, ὅποτε ἐξουδετερώνεις τοὺς ὀλίγους. Ἡ δύναμις θὰ ἐπιβληθῇ. Οἱ ὀλίγοι, ὅταν ἐκπέσουν ἐκτὸς τῆς τροχιάς των, θὰ συντριβοῦν.» (ΦΑΡΑΧ, 26.9.61).

«Ὁ Κύριος συγχωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Διατί σεῖς δὲν συγχωρεῖτε τοὺς ἀδελφοὺς σας;

»Μὴ κρίνετε, διὰ νὰ μὴ κριθῆτε. Φροντίσατε νὰ εἰσθε καλοὶ πρὸς ὄλους. Αὐτὸ ζητεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ ὑμᾶς.

»Αἱ διδασκαί Μας πρέπει νὰ σᾶς φωτίζουν καὶ ὄχι νὰ σᾶς σκοτιζοῦν τὸν νοῦν.

»Μὴ σᾶς ἐνδιαφέρει τί πράττουν οἱ ἄλλοι. Σεῖς μὴν ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ τὴν Ὁδὸν τοῦ Κυρίου.

»Τὰς ἀδικίας καὶ τὰ ψεύδη Ἡμεῖς ἐλέγχομεν. Δὲν εἶναι τοῦτο ἔργον ἰδικόν σας.» (ΦΑΡΑΧ, 27.9.61).

«Τὰ ρεύματα τῶν καλῶν στοιχείων εἰσχωροῦν ἐντὸς τῶν κακῶν, διανοίγουν ὁδὸν εὐνοϊκὴν δι' Ἡμᾶς, ὥστε ἡ ἀφηρημένη Ἡμῶν Φωνὴ νὰ δώσῃ συγκεκριμένον καρπόν.

»Τὰ ψυχικά σας πάθη εἶναι ἀσθένειαι νευρωτικά, ὁπῶραι τοῦ διεφθαρμένου πολιτισμοῦ σας. Δὲν ὑπάρχουν ψυχικά ἀσθένειαι. Ἡ συνειδησίς σας, μὴ ἀνεχομένη μίαν πράξιν ποῦ διεπράξατε, ἀπῶθει αὐτὴν καὶ αὐτομάτως μεταβιβάζεται αὐτὴ εἰς τὸ κέντρον τῆς νοητικῆς σας λειτουργίας. Ὁ μηχανισμὸς οὗτος, μὴ δυνάμενος νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ ἠθικοῦ θάρους, δημιουργεῖ σύγχυσιν, θλίψιν καὶ κακοδιαθεσίαν.

»Δηλαδή, τὸ ἀντανακλαστικὸν τοῦ ἠθικοῦ θάρους τῆς συνειδήσεως εἰς τὸν νωτιαῖον μυελόν, προξενεῖ συμπτώματα, ποῦ σεῖς ὀνομάζετε «ψυχικὰς ἀσθενείας». Τὰ ἐπακόλουθα τῆς συγχύσεως ἐπιδροῦν εἰς τὰ νεῦρα. Ἐπειδὴ ἡ ἐποχὴ σας εἶναι πλήρης ἀσυμβιβάστων πράξεων πρὸς τὴν συνειδησίς σας, οἱ νευρωτικοὶ τύποι αὐξάνουν καὶ θὰ αὐξηθοῦν ἀκόμη, ἐὰν δὲν ληφθῇ πρόνοια κατὰ τοῦ Κακοῦ.

»Οἱ νευρωτικοὶ ἀνήκουν εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς τοὺς νευρωτικοὺς τύπους τῆς ἐποχῆς σας καὶ εἰς τοὺς νευρωτικοὺς ἐξαιτίας τῆς νευρωτικῆς καταστάσεώς των.» (ΦΑΡΑΧ, 28.9.61).

ΠΕΠΛΑΝΗΜΕΝΟΙ

»Οἱ οὗτοι εἶναι θύματα τῶν ἠθικῶν αὐτουργῶν, διότι ἐνεργοῦν καθ' ὁδήγησιν τῶν ἀσυνειδήτων καὶ δὲν ἔχουν ἰδικὴν των ἀντίληψιν ἐπὶ τῶν πράξεων των. Τοὺς πεπλανημένους ὀφείλετε νὰ ἀλιεύσετε, ὡς ἰχθεῖς.

»Οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθρώπων ἀνήκουν εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν.

»Ἐνίοτε ὁ ἰχθὺς εἶναι δύστροπος καὶ διαφεύγει τὸ δόλωμα. Ἐὰν ἐπιμείνετε θὰ τὸν συλλάβετε καὶ διὰ καταλλήλου τρόπου τὸν ἀνακουφίζετε.

»Οἱ καλοὶ σας λόγοι, ἡ τρυφερότης, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ στοργὴ θὰ τὸν συνειδήσουν, διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὁδηγίας σας καὶ οὕτω θὰ τὸν κρατῆτε ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς εἰς τὴν διάθεσίς σας, διὰ τῆς ὁμοειδοῦς δυνάμεως τῆς ἔλξεως. Δηλαδή, αἱ δυνάμεις σας, ὡς ἰσχυρότεραι, θὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του, χωρὶς οὐδὲν πρόσκομμα.

»Ὅταν κατηχήτε αὐτούς, ἡ Θεία Δύναμις θὰ εἶναι μεθ'

ὕμῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποκτήσετε τεῖχος ἐπὶ τοῦ ὀποίου θὰ συντριβοῦν οἱ θέβηλοι, ὅπως ἡ ὕαλος ἐπὶ τοῦ θράχου. Στραφῆτε πρὸς τοὺς πεπλανημένους. Οἱ τοὶ θὰ γίνουν τὸ δπλον σας, οὐχὶ μόνον ἡσφαλισμένον, ἀλλὰ καὶ ἡγγυημένον διὰ τὴν νίκην.

»Οἱ δεξύμωροι, εἴτε εἶναι ὕλισται, εἴτε εἶναι θρησκόληπτοι, ἀνήκουν εἰς τὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐπιδιώκει σκοτεινὰ συμφέροντα, κεκαλυμμένα μὲ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου καὶ μακρὰν κάθε καλῆς πράξεως.

»Προσέχετε εἰς τὰς διακρίσεις σας, διὰ νὰ μὴ περιπέσετε εἰς σφάλματα. Ὅταν εἴσθε θέβαιοι, ὅτι ἡ διάκρισις σας εἶναι ὀρθή, τότε δύνασθε νὰ κρίνετε κατὰ ποῖον τρόπον νὰ πείθετε τὸν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου.» (ΦΑΡΑΧ, 6.10.61).

«Εἰς τὸν ἀγῶνα δὲν πρέπει νὰ ὑφίσταται φόβος, διὰν ἐνεργῆτε μὲ τὴν Δύναμιν Ἐκείνου, ὅστις σᾶς ἐμπνέει καὶ ἐμψυχώνει τὴν ὀντότητά σας μὲ Ἀγάπην καὶ Δικαιοσύνην.

»Ἡ θέσις σας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον θὰ εἶναι ἐπίζηλος, δύσκολος ὅμως διὰ τοὺς πολλοὺς, ποὺ δὲν ἔχουν τὸ σθένος ν' ἀντιταχθοῦν εἰς τοὺς διαφόρους πειρασμοὺς καὶ νὰ θαδίσουν τὴν ὀρθὴν ὁδόν, ποὺ ὁ Κύριος συνεχῶς τοὺς ὑποδεικνύει. Μὲ σταθερότητα θαδίσατε πρὸς τὴν νίκην.» (ΠΙΝΔΑΡΟΣ, 6.10.61).

«Τί τὸ ὠραιότερον ἀπὸ τοῦ ν' ἀκολουθῆ τις τὴν Φωτεινὴν Ὅδον τοῦ Κυρίου! Τὸ ὠραῖον ἔχει θαυτέραν ἔννοιαν, ἐκ τοῦ ὠραίου τῶν αἰσθήσεών σας. Τὸ ὠραῖον εἰς τὴν οὐσίαν του εἶναι δύναμις, ποὺ ἀνυψώνει τὸ «εἶναι» σας καὶ σᾶς προδιαθέτει νὰ θλέπετε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀσχήμιαν, τὸ ἐ σ ω τ ε ρ ι κ ὸ ν κάλλος.

»Ἀντλοῦντες ἐμπνεύσεις ἐκ τοῦ ὠραίου, εἶναι ἀδύνατον νὰ δημιουργήσετε τὸ Κακόν. Τὸ ὠραῖον εἶναι τὸ ἄντρον τῆς Καλωσύνης. Ἀντιθέτως τὸ Κακὸν πλανᾶται εἰς τὸ ἔρεθος. Τὸ ὠραῖον ἔλκει, εἶναι μουσικὴ, εἶναι ποιήσις δι' ὄσους τὸ ἀνεκάλυψαν ἐκεῖ, ὅπου δὲν τὸ ἀνέμενον.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 7.10.61).

«Ὅλα ὁ Κύριος τὰ ἐποίησε μὲ ἁρμονίαν, διὰ νὰ εὔρητε εἰς αὐτὴν τὴν γαλήνην. Αἱ ἀντιθέσεις εἰς τὸ σύνολόν των, παρ'

ἔτι διακυμαίνονται, ἀποτελοῦν ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἁρμονίας.

»Ἡ στασιμότης μιᾶς καταστάσεως ἀποχαινώνει τὸ ἄτομον καὶ τὸ καθιστᾷ ἀνίκανον εἰς τὸν ἀγῶνα, πρὸς κατάρκτησιν μιᾶς καλλιτέρας αὔριον.

»Τὸ Καλὸν καὶ τὸ Κακὸν μάχονται εἰς τὸν παγκόσμιον στίβον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ἄλλοτε ὑπερισχέει τὸ ἓν καὶ ἄλλοτε τὸ ἄλλο καὶ τοῦτο, διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἄτομον, ἰδικὴν του γνώμην, ἀνεπηρέαστον, ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ποιότητων καὶ ἐκλέξῃ τὴν ὁδὸν τῆς προτιμῆσεώς του.

»Ὅταν τὰ ἄτομα ἀπωλέσουν τὴν συναίσθησιν τοῦ Καλοῦ, ἐπόμενον εἶναι ἢ πλάστιγξ νὰ θαραίνῃ στὸ Κακόν, ὅποτε ἀναταράσσεται τὸ πᾶν, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἰσορροπῆσις τῶν δύο δυνάμεων, διὰ τὴν ὑπαρξιν τῆς ἰσοπαλίας τοῦ ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὸν Σταθμὸν σας, διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἐκπαίδευσιν.

»Οὐδὲν λαμβάνει χώραν ἄνευ λόγου. Ἄγνοοῦντες ὅμως τὸν λόγον, μὴ ἐκφέρετε γνώμην ἄστοχον, ὡς οἱ περισσότεροὶ πράττουν.» (ΦΑΡΑΧ, 8.10.61).

«Σωτηρία ἢ ὁδός, πὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου.

»Αὐτὴ καὶ μόνη καθησυχάζει τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὰς σκέψεις τῆς ἀνωμάλου ζωῆς. Αὐτὴ ἀναπτέρωνει τὰς ἐλπίδας καὶ τέλος ἐξ αὐτῆς δίδει Ἐκεῖνος τὸ θάλασμον τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ σωματικοῦ πόνου.

»Ἐὰν παρ' ἐλπίδα παρεκκλίνετε ἐξ αὐτῆς, ἐπόμενον εἶναι τὰ θάρη νὰ τὰ αἰσθάνεσθε διπλᾶ.

»Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν σας τὸ μέτρον τοῦτο, φροντίσατε ὅπως μὴ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὰ ὄριά της, μὲ τὴν σκέψιν πάντοτε πρὸς τὸ σωτήριον Θῶς τοῦ Κυρίου.

»Ὅταν αὐτὸ ἔχετε ὁδηγόν, μὴ φοβῆσθε τίποτε. Παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας σας θὰ νικήσετε. Τὴν Εἰκόνα Του δύνασθε νὰ χαράξετε θαθέως εἰς τὴν μνήμην σας, ὥστε Αὐτὸς νὰ προπορεύεται εἰς κάθε σας βῆμα, ἐξουδετερώνοντας τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς σας.

»Δὲν δύνασθε, ὡς ἀσθενικὰ πλάσματα τῆς φθορᾶς ν' ἀν-

τιληφθῆτε τὴν δύναμιν τῆς Σκιᾶς Αὐτοῦ. Τονίζομεν τοῦτο ἰδιαιτέρως πρὸς ὄλους τοὺς πνευματικούς ἀδελφούς, διότι αὐτοὶ μόνον εἶναι εἰς θέσιν — ἂν ὄχι ὄλοι — νὰ ἐννοήσουν τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ἡ δύναμις τῆς Σκιᾶς Αὐτοῦ συνταυτίζεται μετὰ τὸ βάθος τῆς Γνώσεως, πού τὴν οὐσίαν μόνον ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ γνωρίζει.

»Μέσῳ τῆς φαντασίας, σὰς παρουσιάζονται δύο ὁδοί. Ἡ μία τῆς σωτηρίας καὶ ἡ ἑτέρα τῆς ἀπωλείας. Ἐκλέξατε κατὰ προτιμήσιν. Προτοῦ ὁμως τὰς ἀκολουθήσετε, ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ ὑποδεικνύωμεν εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν διαφορὰν των.

»Ἡ φαντασία, εἰς τὴν γνώσιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἤνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Λεωφόρον τοῦ Κυρίου. Ἡ φαντασία εἰς τὴν γνώσιν τῶν ἄλλων σοφῶν, ἤνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν αὐτοκαταστροφὴν. Ἡ πρώτη ἐμπεριέχει διδάγματα ὑψίστης σημασίας. Ἡ δευτέρα, ἔλκοντας σκοτίζει τὸν νοῦν, διὰ νὰ ἀπωλέσῃ ὁδοῦς κάθε καθαρὰν καὶ ἀγνήν σκέψιν πρὸς ζημίαν του.

»Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔχουν κρίσιν θὰ διακρίνουν τὴν διαφορὰν.

»Ἡ δυσκολία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ πεισθοῦν, εἰς τὸν Λόγον τῆς Θείας Ἀρχῆς, διότι μόνον αὐτὸς ἐνεργεῖ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των, μαχόμενος ἐναντίον τῆς ἔλξεως τοῦ Κακοῦ. Ὅσοι εἶναι τυφλοὶ τῷ πνεύματι, ἀκολουθοῦν ἀδιστακτικῶς τὴν στιγμὴν τῆς ἱκανοποιήσεως, μὴ ἀναλογιζόμενοι τὴν Αἰωνιότητα. Ὅταν δὲ εὐρεθοῦν ἔμπροσθεν τῶν Δυνάμεων Μας, εἶναι πλέον ἀργὰ δι' αὐτούς. Δίδω ὀλίγας ἐξηγήσεις, προκαταρκτικὰς, συμπληρώνοντας τὰ κενὰ τῶν γνώσεών σας.» (ΦΑΡΑΧ, 13,10.61).

«Ὅσοι ἔχουν ὀφθαλμοὺς δὲν ἔπεται ὅτι βλέπουν. Ὁ κάθε ἀνθρώπος βλέπει, ὅπως ἀντιλαμβάνεται τὰς εἰκόνας τῆς ζωῆς. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰς αἰσθήσεις. Ὅ,τι εὐχαριστεῖ τὸν ἕνα, δυσαρρεστεῖ τὸν ἄλλον. Εἰς τὰς προτιμήσεις ἀντικρούονται αἱ γνώμαι. Παρ' ὅλα ταῦτα εἰς ὄλους ἀνεξαίρετως, δεόν νὰ καλλιεργῆται ἡ λογικὴ κατὰ βάθος καὶ πλάτος, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ζήσετε ὡς ἄνθρωποι μετὰ πλατεῖαν ἀντίληψιν διότι τότε μόνον ἐμποτιζέσθε μετὰ τὸ Καλόν, ὅποτε θὰ ὑπερισχύσῃ ἡ δύναμις τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Μεγάλου καὶ Μοναδικοῦ Πατέρα τῶν Πάντων.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 13.10.61).

«Τὰ πάντα πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀστήρευτον Πηγὴν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ. Ἐάν ἡ ἀπλή αὕτη σκέψις ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ζωὴ τῆς ἐπιγείου Κοινωνίας θὰ ἐλάμβανε διαφορετικὴν ὄψιν, ἀπὸ τὴν ἤδη παρυσιαζομένην κακοδαιμονίαν.

»Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπὸ κάτι τὸ ἀπλοῦν καὶ ὅμως τὰ σύνθετα τὴν καταπολεμοῦν, διότι εἶναι ἰσχυρότερα. Εἰς τὰ σύνθετα ὑπάρχει ἄρρηκτος σύνδεσις συμφέροντος μὲ ἐξανόγκαστικὴν ἔλξιν. Διὰ νὰ ἀντικρούσετε τὴν δύναμιν ταύτην εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχετε **Θ Ἐ λ η σ ι ν**.

»Ἡ θέλησις ἐπὶ τοῦ Καλοῦ εἶναι ἰσχυρότερα ἀπὸ τὴν θέλησιν ἐπὶ τοῦ Κακοῦ. Τοῦτο, ὀφείλετε νὰ τὸ γνωρίζετε καὶ ἀναλόγως νὰ διδάσκατε. Εἰς ὅλους δὲν εἶναι γνωστόν. Ἡ θέλησις εἶναι διηρημένη εἰς δύο μέρη :

1ον) εἰς ὄπλον τοῦ Καλοῦ, καὶ

2ον) εἰς ὄπλον τοῦ Κακοῦ.

»Μὴ πλανᾶσθε. Θὰ νικήσῃ τὸ πρῶτον. Ἡ θέλησις μὲ καλὰς προδιαθέσεις ἐνισχύεται ἐκ τῆς Δυνάμεώς Μας, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἐξ οὐδενὸς ἐνισχύεται. Σὰς ὑποδεικνύω τὸ τρωτὸν σημεῖον τῆς θελήσεως, διὰ νὰ ἐπωφεληθῆτε εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ Καλοῦ.

»Πληρώσατε δύο κύπελλα μὲ ὕδωρ. Τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι τὸ κύπελλον τῆς καλῆς θελήσεως. Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ τὸ ἀνατρέψετε, ἐνῶ τὸ ἕτερον εὐκόλως ἀνατρέπεται. Εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἰδιότητας ὑπάρχουν σημεῖα τρωτά, τὰ ὅποια θὰ σὰς γνωρίσωμεν.» (ΦΑΡΑΧ, 14.10.61).

«Ὅρθα ὄλα ὅσα φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντα. Εἰς αὐτὰς τὰς ἀσημάντους διαφορὰς ἐδρεύει ἡ κλεῖς τοῦ ψυχολογικοῦ κόσμου. Ὅταν γνωρίσετε καλῶς τὸν χειρισμὸν των, νὰ εἰσθε περισσότερον ἀπὸ θέβαι, ὅτι κατέχετε ἐν ἐκ τῶν Μυστηρίων τῆς ψυχῆς.» (ΠΛΑΤΩΝ, 14.10.61).

«Ὁ Κύριος ἐλάλησεν: «Οἱ προσερχόμενοι εἰς Ἐμὲ ἐγκαταλείπουν πατέρα καὶ μητέρα καὶ ὄλα τὰ ἀγαθὰ των».

»Ἡ φράσις αὕτη δὲν δημαίνει τὰ τέκνα νὰ εἶναι ἀχάριστα πρὸς τοὺς γονεῖς των, ἀλλ' ὅτι πρωτίστως ὀφείλουν νὰ κα-

τανοήσουν τὸν πνευματικὸν τῶν δεσμὸν πρὸς τὸν Πατέρα ὀλων μας. Ἦτοι «νά μὴ συνδέωνται τόσον μὲ τὰ προσφιλή των προσώπα μὲ ὕλικὸν δεσμόν, ὅσον μὲ τὸν Πνευματικὸν Κυβερνήτην τοῦ Σύμπαντος Κόσμου» (Ἰησοῦς Χριστός). Τοῦτο ὀφείλουν οἱ γονεῖς νὰ διδάσκουν εἰς τὰ τέκνα των, ἵνα ριζοβολήσῃ ἐντὸς των ἡ ἰδέα αὕτη καὶ αὐτομάτως τὰ τέκνα θὰ περισφίξουν τοὺς γονεῖς των μὲ ἀληθῆ στοργὴν καὶ τοὺς ὀμοίους τῶν μὲ ἀγνὴν ἀγάπην.

»Ὅταν ἡ ἀρχὴ τῆς ὀποδείξεως ταύτης, ἀπὸ τοὺς γονεῖς γίνῃ ἔργον, τὰ πάντα θαίνουσι καλῶς πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ. Σκοπὸς εἶναι οἱ νέοι ἄνθρωποι ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι ὀπάρχει Θεὸς καὶ Ὁργανωμένον Βασίλειον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, πὸ ἄοράτως κυβερνᾷ τὰ μύχια τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Οὐδεὶς δὲ δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν Βούλησιν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὅσον καὶ νὰ ἀγνοῆτε, ὅτι ὀθεῖσθε πρὸς τὴν συμφέρουσαν κατὰστασίν σας.

»Ἡ ἀγνὴ πίστις πρὸς τὸν Δημιουργόν, σᾶς ἔξασφαλίζει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ἡ καλωσύνη μὲ τὰς ἐφαρμοζομένας καλὰς πράξεις, εἶναι τὸ μέσον, πὸ ἄνυψῶναι τὴν ψυχὴν σας, ὀστε διὰ τῆς βουλήσεώς σας, αἱ καλαὶ κατευθύνσεις νὰ συντελοῦν εἰς ἄνοδον τῆς πνευματικῆς σας στάθμης. Αὐταὶ, ἐν ὀλίγοις, εἶναι αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τοῦ χρηστοῦ πολίτου. Μὲ τὰς ἀρχὰς αὐτάς, ἔλευθέρως εἰσέρχεσθε εἰς τὴν Ἐπουρανίαν Βασιλείαν, ὀς καὶ εἰς τὸν γῆϊνον Κόσμον ἀποκτᾶτε ὀντότητα τοῦ Κόσμου μας, μετὰ τῶν Εὐλογιῶν τοῦ Κυρίου.» (ΦΑΡΑΧ, 28.10.61).

«Τὰ πάντα εἰς τὸν Κόσμον σας σκοπὸν ἔχουν τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς. Δηλαδὴ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀφανοῦς σας δυνάμεως, διὰ νὰ ἀνυψωθῇ τὸ πνεῦμα. Ὅσα, λοιπόν, προσκόμματα σᾶς παρουσιάζονται εἰς τὴν Γῆν, εἶναι διὰ νὰ κατεργασθοῦν καὶ ἐκλεπτύνουν τὴν ὀντότητά σας. Ἐκλεπτυνόμενοι ἀνέρχεσθε τὰς βαθμίδας τῶν Σταθμῶν ἐκπαιδεύσεως, διότι εἰς αὐτοὺς τοὺς Σταθμοὺς τελειοποιεῖτε τὰς λεπτομερείας, μέχρι τῆς πλέον ἀσημάντου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δοκιμάζεται ἡ ἀντίστασις, ἐξ ὀλων τῶν πλευρῶν τῆς ὀντότητός σας. Ὁ προτελευταῖος (23ος) Σταθμὸς, ὀς γνωρίζετε εἶναι ὀ δυσκολώτερος, ἀλλὰ καὶ ὀ πλέον θραχύς. Εἶναι ὀ Σταθμὸς τῆς σι-

γμης, ὅπου, ὡς Οὐράνια ὀντότητες δοκιμάζεσθε ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς ἐπιθυμίας ὄλων τῶν Σταθμῶν, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ γηίνου.

»Ἐὰν τὸ διάστημα τῆς μικρᾶς αὐτῆς δοκιμασίας, διαρκούσε κατὰ κάτι περισσότερον τοῦ δέοντος, ἢ ἀφόρητος κατάστασις θὰ σᾶς ἐξεμηδένιζεν.

»Ἡ ἀντοχὴ τῆς Γυναικὸς ἔγκειται εἰς τὴν γηϊνὴν φύσιν τῆς καὶ ὄχι εἰς τὸ σθένος τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς τῆς οὐσίας. Διὰ τοῦτο ποτὲ ἡ Γυναίκα δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὰ ὑψηλὰ ἐπίπεδα τῆς Ἐπουρανίας Διοικήσεως.» (ΦΑΡΑΧ, 29.10.61).

«Οὐδείς ἀγαπᾷ ἢ ἐκτιμᾷ τοὺς ἐνόχους. Ὁ ἔνοχος παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ὁ αὐτός. Τὸ δὲς, ὅμως, ἐξαμαρτάνειν, εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον τιμωρεῖται σκληρότατα. Νὰ οἰκτείρετε τοὺς ἐν λόγῳ ἐνόχους διότι ἀγνοοῦν ἐντελῶς, τί πρόκειται νὰ τοὺς συμβῇ.

»Τὸ ψυχικὸν τῶν θάρους θὰ εἶναι ἀνευ προηγουμένου ἢ τυραννία τῶν ἀπερίγραπτος, διότι αἱ εἰκόνες τῶν ὄσων διέπραξαν θὰ εἶναι ἄσθεστοι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν. Αἱ εἰκόνες θὰ εἶναι ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα τῶν κατηγοριῶν τῆς συνειδήσεώς τῶν. Μεγάλαι τὰ ἀδικήματα, μεγάλα καὶ τὰ θάρη.» (ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ, 30.10.61).

«Ἐκ τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν δημιουργεῖται. Ἐκ τοῦ ὄντος, δημιουργήματος τῆς Θείας Ἀρχῆς, ἢ Ὅποια διὰ τῶν Ἀκτίνων Τῆς τροφοδοτεῖ τὸ ἐκλεγέν ὑπ' αὐτῆς ὄν, τὰ πάντα εἶναι δυνατά.

»Μυστήριον εἶναι ὁ Κύριος καὶ κατ' ἀντανάκλασιν, μυστήρια μεμολυσμένης συνθέσεως, εἶναι οἱ θνητοί. Ὁ ἄξων μεταξύ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν θνητῶν, εἶναι ὁ Λόγος, ποὺ τὰ πάντα δύναται νὰ μεταβάλλῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

»Δοξάσατε τὴν Δύναμιν Αὐτοῦ, διὰ νὰ εὔρητε τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ὡς πρόβατα τῆς Στάνης Του.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 4.11.61).

«Ἦλθον διὰ νὰ ἡρεμήσω τὴν ψυχὴν τοῦ Ὀργάνου Μας¹. Ἡ μουσικὴ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ καθησυχάζῃ. Αἱ ἀκτίνες τῆς

1. Ἐννοεῖ τὸν Ἐπικοινωνῶν.

μουσικής ελοχωρούν εις τὰ ἀπροσπέλαστα βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ὄντοτης καὶ συνταυτίζουσι τὴν ἁρμονίαν μετὰ τὴν νευρικήν ἀνωμαλίαν, διὰ τὴν ἐπέλθη ἡ γαλήνη καὶ ἡ ψυχικὴ ἡρεμία.

»Ἡ μουσικὴ εἶναι Θεῖα Δύναμις τῆς Δημιουργίας. Εἰς τὸν Σταθμὸν σας ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς. Εἰς τὸ Βασιλεῖόν Μας ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἀκτίνων τῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς. Αἱ ἀκτῖνες αὗται εἶναι κατὰ πολὺ ἰσχυρότεραι ἐννοῶ, ὅτι ἐνεργοῦν ἐντονώτερα.

»Εἶναι σπανιώτατον ν' ἀποστέλλωνται εἰς θνητὸν μουσικαὶ ἀκτῖνες.

»Αὕτη, ὅμως, εἶναι ἡ Ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου.» (ΜΠΕΤΟ-ΒΕΝ, 5.11.61).

«Νὰ εἰσθε πιστοὶ εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, διότι Αὐτὸς μόνον θὰ σᾶς δώσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἐπιουρανίας Ζωῆς, ἀναζωγονῶντας τὰς δυνάμεις σας, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς θραχείας γῆινης ζωῆς σας. Αὐτὸς καὶ μόνον δύναται νὰ σᾶς καθοδηγῇ διὰ μέσου τῶν σκοπέλων καὶ τῆς θυέλλης εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀγαλλιάσεως καὶ τῆς χαρᾶς. Αὐτὸς μόνον δύναται νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ ἔργα Ἀγάπης καὶ νὰ μεγαλοουργήσετε. Μία εἶναι ἡ Ὁδὸς πρὸς τὸν Κύριον: Ἡ Λεωφόρος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Αὕτη διέρχεται ὅλους τοὺς Σταθμοὺς καὶ τὸ τέρμα τῆς εἶναι ἐμπροσθεν τῶν Πυλῶν τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου. Πολλοὶ ἔφθασαν μέχρις ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσέλθουν. Ἐφθασαν διότι τὰ ἔργα τῶν ἦσαν μεγάλα. Δὲν εἰσῆλθον, διότι ὁ «ἐ γ ω ἰ σ μ ὀ ς» κατέκλυσε τὰς καρδίας των. Μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει, πότε καὶ ἐάν θὰ δυνηθοῦν νὰ εἰσέλθουν. Οὗτοι, παραμένουν ἔξω τοῦ Ἀνακτόρου, διότι δὲν ἔχουν ποῦ νὰ ὑπάγουν. Τοὺς παρομοιάζω μετὰ φυλακισμένους ἐντὸς Ἀνακτόρου, μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μωϋσῆν, ποῦ κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας του τὰς Ἐντολάς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ.

»Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅπόσον θλαβερός εἶναι ὁ «ἐγωϊσμός».

»Λάβετε μίαν εἰκόνα τοῦ Σταθμοῦ σας: Ἡ ἄρχουσα τάξις, τόσον ἔχει διαφθορὰν ἐκ τοῦ «ἐγωϊσμοῦ», ὥστε νὰ ἀδιαφορῆ, διὰ τὰ πλήθη τῶν συνανθρώπων τῆς, ποῦ δυστυχοῦν. Ἡ καρδιά των ἔχει σκληρυνθῆ καὶ ἀγάλλονται ὡς πανευτυχεῖς, διότι παντελῶς τοὺς λείπει ἡ δέξυνοια, εἰς τὴν λογικὴν σειρὰν

τῆς νοήσεως. Ὁ «ἐγωϊσμός» εἶναι ὁ π ρ ὠ τ ο ς ἐχθρὸς τοῦ ἀτόμου. Φροντίσατε νὰ ἐξαλείψετε τὸν ἐγωϊσμόν σας, διὰ νὰ μὴ καταρρακώσετε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα σας. «Ὅταν καταπολεμήτε αὐτόν, ἐξολοθρεύετε ὅ λ α ς τὰς κακὰς συνηθείας του.» (ΦΑΡΑΧ, 8.11.61).

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

«Εἰς τὴν ἀνάστασιν ἡ ψυχὴ εὐρίσκει τὴν ἐλευθερίαν της, δηλ. ἀπολυτρώνεται ἐκ τῶν γηϊνῶν δεσμῶν καὶ ὕστερον ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν τῆς πνευματικῆς ἐξελιξεως, ἐὰν θεθαίως ἔχη τὰ κατάλληλα προσόντα, εἰδ' ἄλλως θὰ παραμείνη στάσιμος. Ἡ ἀνάστασις τῶν ἀνθρώπων ἐκ τοῦ Κακοῦ, πλησιάζει εἰς ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τοῦ Σταθμοῦ σας.

»Θὰ παταχθῆ ὁ δόλος, ἡ κακία καὶ ἡ ἀδικία, διὰ νὰ ἀνυψωθῆ ἡ ἀνθρωπίνη ἀρετὴ. Πολλοὶ θὰ κλαύσουν, διὰ τὰς κακίας των.

»Σεῖς, οἱ πιστοὶ εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, νὰ λυπηθῆτε αὐτοὺς καὶ νὰ μὴ χαίρεσθε, διότι ἀπηλλάγητε ἀπὸ τὰς ἀπειλάς των. Μὴν ἀπωλέσετε ἐκ τῆς σκέψεώς σας τὴν Φωτοβόλον Δύναμιν τοῦ Κόσμου Μας.

»Αὐτὸς θὰ σᾶς ἐντάξῃ εἰς τὴν ὀλότητα τοῦ Κόσμου τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως. Εἶπον ὀλότητα, διότι ἐν μέρος αὐτῆς θὰ ἐκλείψῃ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Ὅ,τι πράττει τις, θάτον ἢ θράδιον θὰ πληρωθῆ. Ὁ χρόνος δὲν ἔχει σημασίαν. Ἡ ποιὴ εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τοὺς ἐνόχους τῆς δυστυχίας.» (ΦΑΡΑΧ, 10.11.61).

«Μὴν ἐπιδιώκετε τὰ γήϊνα, διὰ ν' ἀποκτήσετε αὐτά. Ὁ Κύριος ἠύλόγησε τὴν Γῆν ἐξ ἀνάγκης καὶ ὄχι ἐξ ἀγάπης. Ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἀνάγκην τῆς Γῆς διὰ συντήρησιν καὶ ὄχι ἀπὸ ἀπόψεως τρόπου ζωῆς.

»Τηρήσατε τὰ τοῦ Κυρίου Διδάγματα καὶ θὰ εἴσθε ὄχι μόνον ἀγαπητοὶ εἰς Αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αὐτάρκεις εἰς τὴν ζωὴν σας. Τὸ Φῶς ποῦ σᾶς φωτίζει εἶναι ἱερόν, διὰ νὰ γίνουν καὶ τὰ ἔργα σας ἱερά.

»Πολλοὶ ὀμιλοῦν διὰ τὴν κατάστασιν, οὐδεὶς τῶν ὅμως εὐ-
ρίσκεται εἰς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, διότι τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης πα-
ραπλανᾷ τὰς ἀντιλήψεις σας. Ὅστις ἔχει ὄρα ἀκούει.

»Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ κακοῦ μόνον, γνωρίζουν τί πράττουν.
Διατυμπανίζουν τὰ ἀντίθετα τῶν πράξεων τῶν, διὰ νὰ ἐπι-
σκιάσῃ ἢ σύγχυσις τὴν Ἀλήθειαν, ἢ ὁποῖα δὲν τοὺς συμφέρει.
Μὴν ὀμιλῆτε, ἀλλὰ καὶ μὴ παραπλανᾶσθε. Ἐφ' ὅσον ἔχετε τὸ
Φῶς, διατί προτιμᾶτε τὸ σκότος; Συνετισθῆτε ὀλίγον, διὰ νὰ
ἴδῃτε εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα τί πρόκειται νὰ συμβῇ.»
(ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 13.11.61).

«ΥΨΙΣΤΟΣ» ὀνομάζεται ἡ Δύναμις τοῦ Σύμπαντος Κό-
σμου, ποῦ δὲν ἔχει ὄρια εἰς τὸ ὕψος Του. Πάντα τὰ νήματα τῶν
κινήσεων ἐξ Αὐτοῦ καὶ μόνον ἐξαρτῶνται. Ἐὰν κόψῃ ἓν ἐξ
αὐτῶν, ἡ ὄντοτης ἐξατιμίζεται, ὡς τὸ ὕδωρ καὶ ἡ ψυχὴ ἀνέρχε-
ται, διὰ νὰ λογοδοτήσῃ, διὰ τὰς πράξεις τῆς. Ἡμεῖς διευκο-
λύνομεν τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Παναγάρχου Πατρὸς ὅλων ὁμῶν.»
(ΦΑΡΑΧ, 11.11.61).

«Ἡ Ἐπουρανία Δύναμις ἀκολουθεῖ τὰς Βουλὰς τοῦ Ὑψί-
στου, ποῦ θὰ ἐκπληρωθοῦν εἰς τὸ ἀκέραιον. Μὴν ἀδημονῆτε.
Ἡ ὑπομονὴ εἶναι θεῖον δῶρον, δι' ὅσους ἀντιλαμβάνονται τὸν
σκοπὸν τῆς ἐπιδιώξεώς τῆς. Ὡς γνωστὰ τῆς ἐν λόγῳ ἐπιδιώ-
ξεως, δύνασθε νὰ κερδίσετε ὅ,τι δὲν φαντάζεσθε, ἀρκεῖ νὰ μὴ
χαλαρώσετε τὴν πίστιν σας πρὸς τὴν Παντοδυναμίαν Του.

»Ἡ πίστις σώζει, ὄχι διὰ τῆς αὐθυποβολῆς, ὅπως λέγουν
τινές, ἀλλὰ διὰ τῆς δυνάμεώς τῆς, ἀντλῶντας τὴν βοήθειαν Ἐ-
κεῖνου, ποῦ ἀφειδῶς, δίδει αὐτὴν εἰς τοὺς πιστεύοντας.

»Πίστις, διὰ ν' ἀποκτήσῃς κάτι τὸ ἀγαθόν, λέγεται θέλη-
σις. Μὴ συγχέετε τὴν πίστιν (ποῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμέ-
νῃ τοῦ π ρ ο σ ω π ι κ ο ὺ σας συμφέροντος) μὲ τὸν πόθον
καὶ τὴν θέλησιν. Ἐσφαλμένως πολλοὶ νομίζουν, ὅτι ἔχουν πί-
στιν. Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ πιστεύουν μὲ καθαρὰν τὴν
καρδίαν.

»Αἱ καθημερινὰ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς, σὰς ἐξαναγκάζουν νὰ
ζητήτε συνεχῶς ἀπὸ τὸν Κύριον ὑλικὰς ἐλλείψεις σας, μὴ φρον-
τίζοντες ὅμως, εἰς ἀντάλλαγμα, νὰ δεῖξετε εἰς τὸν πλησίον σας,
ὀλίγην στοργὴν καὶ ἀγάπην.

»Αἱ προσευχαί σας πρὸς τὸν Κύριον εἶναι θ ε λ ή σ ε ι ς καὶ ὄχι πραγματικὴ πίστις. Διὰ τί πάντα ταῦτα; Διότι οὐδεὶς σας ἐνδιαφέρεται νὰ ἀφιερῶσθαι ὀλίγην ὥραν μελέτης ἐπὶ τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Μὴ παραπονηθῆσθε λοιπόν. Ἐὰν δὲν ἐκτελήτε τὰ καθήκοντά σας, πῶς θέλετε νὰ εἰσακουέσθε; Δείξατε κάποια ἀλλαγὴν καὶ θὰ ἴδητε ἀμέσως τὸ θαῦμα. Δὲν ζητοῦμεν θυσίας ἐξ ὑμῶν, ἀλλὰ μικρὰν προσπάθειαν, πρὸς ὄφελός σας. Οἱ ἀπλοῖ οὔτοι λόγοι ἔχουν δυναμικότητα, ἐὰν γίνουν ἔργα. Καὶ τότε συμπεριλαμβάνεσθε εἰς τοὺς ἀ μέ σ ω ς εἰσακουόμενους ἀπὸ τὸν Κύριον.» (ΦΑΡΑΧ, 12.11.62).

«Εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς ἓκ τῶν Ἀρχόντων τῆς Ἐπουρανίας Βασιλείας.

»Παρά τὰς δοξασίας τῆς Χώρας μου ἐπίστευον εἰς τὸν Ἐνα καὶ Παντοδύναμον Θεὸν τῆς Δημιουργίας. Αἱ πράξεις μου εἶναι γνωσταὶ εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα τῆς θρησκείας, πού ἐπεκράτει τότε. Ἦλθον, διὰ νὰ δώσω τὰς εὐλογίας μου εἰς τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν Ὄργανον τοῦ Βασιλείου μας. Ἡμεῖς λέγομεν: εὐδοκιμεῖς, ὅταν τὸ πιστεύης· καὶ ἐπειδὴ ἔχεις πίστιν, οἱ Ἀρχοντες, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Κυρίου, διανοίγουν τὴν ὁδὸν σου, διὰ νὰ εὐδοκίμησῃς, πρὸς Δόξαν τοῦ Κυρίου.

»Οὐδεὶς δύναται νὰ πιστεύσῃ μὲ ἀκράδαντον πίστιν, εἰς τὰ ὅσα μεταδίδει ὁ Πνευματικὸς Κόσμος, διότι διαχωρίζεται τὸ ἀπτόν ἀπὸ τὸ ἄορατον. Ἡ διαφορὰ αὕτη μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέσεων εἶναι, ὅτι τὸ μὲν ἀπτόν περιορίζεται ἐντὸς τῶν συνόρων του, τὸ δὲ ἄορατον δὲν ἔχει σύνορα. Ἀπέραντος ἢ διαφορὰ, ὅσον τοῦ πυρὸς ἀπὸ τοῦ ὕδατος. Διὰ τοῦτο, μόνον ὅσοι εἶναι ἐκλεκτοί, ἢτοι ἀνώτεροι ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς, πιστεύουν ἀκραδάντως εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ Βασιλείου μας, ὁπότε ἀποτελοῦν Ἐπίτιμα μέλη Αὐτοῦ. Πόσοι ὅμως εἶναι οὔτοι;

»Ἡ ὕλη παρεμποδίζει τὴν ὄρασιν τοῦ ψυχικοῦ σας κόσμου νὰ φθάσῃ μέχρις ὑμῶν, ἀκριβῶς διὰ νὰ εὐρίσκεσθε εἰς συνεχῆ ἀμφιβολίαν. Εἶδ' ἄλλως, θὰ ὑπερνικούσατε τὰ ἐμπόδια καὶ θὰ ἠδύνασθε εὐκολώτερον ν' ἀντιληφθῆτε τὸ μεγαλεῖον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Μυστήρια τὰ πάντα! Σεῖς δὲν ἔχετε καμμίαν ἰδέαν περὶ τῶν Μυστηρίων καὶ εἶναι λογικὸν τοῦτο, διότι σὰς συγκρατεῖ

ὁ φόβος ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τομέως καὶ δὲν παρεκτρέπεσθε μέχρις ὠρισμένου σημείου.» (ΚΙΝ - ΚΙ - ΝΑ, 16.11.61) 1.

«Ἐλαφρὸς ὁ ὕπνος τῶν κηφῆνων. Ἐφαγον τὸ γλυκὸ μέλι καὶ ὄνειρεύονται πῶς θὰ φάγουν τὸ διπλάσιον. Δὲν ἀναλογίζονται, ὅτι ἡ ἔκκαθάρισίς των θὰ γίνῃ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀδρανείας των.

»Μωραίνονται ὅσοι θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς των πνευματικὰς ἀξίας.

»Ὁ πλοῦτος ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ δὲν κ α τ α κ τ ᾱ. Ἄλλοιμονον εἰς τοὺς μωρούς. Θὰ πληρώσουν ἀκριβὰ τὴν μωρίαν των. Ὁ μωρὸς εἶναι μεμολυσμένος σπόρος. Ἡ μωρία μεταδίδεται εὐκόλως εἰς τοὺς μικρόνοας, πρὸς θλάθην τῆς ὀλότητος. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔκκαθαρισθῇ ἡ μωρία, ἵνα μὴ μεταδώσῃ τὸ Κακόν, πέραν μιᾶς μικρᾶς ἀκτίως.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 16.11.61).

«Τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα μετᾶται διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἀπηλλαγμένης ἀπὸ κάθε κακῆν πράξιν. Μάθετε νὰ γνωρίζετε τὸ ἀνάστημα τοῦ κάθε ἀδελφοῦ σας, διὰ νὰ εὐκολυνθῆτε εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀναστημάτων τῶν μὲν, ἀπὸ τοὺς δέ.

»Τὰ Οὐράνια φαινόμενα ἐξηγούνται διὰ τῆς φυσικῆς, ὦστε νὰ γνωρίζετε αὐτὰ ἐπιφανειακῶς. Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ τὰ ἐξηγήσετε πνευματικῶς, θὰ εἶχατε λύσει τὰ περισσότερα τῶν προβλημάτων, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν.

»Ἡ πνευματικὴ ἐρμηνεία τῶν φαινομένων εἶναι ἡ κλεῖς τῶν Μυστηρίων. Μάθετε νὰ σκέπτεσθε ὀρθά, ἐλέγχοντες τὸν ἑαυτὸν σας, διὰ νὰ συνηθίσετε εἰς τὸν τρόπον τῆς διεισδύσεως ἐντὸς τῆς οὐσίας, ὅποτε θὰ δύνασθε νὰ λύετε καὶ τὰ πλέον περίπλοκα προβλήματα.

»Ἡ ἐπιπολαιότης τῆς σκέψεως σᾶς δημιουργεῖ μεγάλα κενά, ἑκατονταπλασιαζόντας τὰς ἀπορίας σας. Τέκτων ἄνευ μέτρου, δὲν γνωρίζει ποῦ θαδίζει. Τὰ πάντα καλὰ «ἐν μέτρῳ». Μὲ τὴν πίστιν φωτίζεσθε καὶ μὲ τὸν Φωτισμὸν τοῦτον μανθάνε-

1. Ὁ ΚΙΝ - ΚΙ - ΝΑ εἶναι εἰς, ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς Κίνας, Ἱερέων Πνεύμα ἀνώτερον, μὲ βαθεῖαν ἐπίγνωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ εἰς τὴν Γῆν. Ἁπεδίωξε πάμπτωχος. (ΦΑΡΑΧ).

τε νὰ κρατῆτε τὸ μέτρον τῆς σοφίας. Χωρὶς νὰ εἰσθε τέκτονες, ἐνετάχθητε εἰς τοὺς Ἀρχιτέκτονας, διότι ἡ πίστις, τὸ ἔργον καὶ ὁ εἰρμός, σὰς συνέδεσαν μὲ τὴν Ἀρχὴν τοῦ Παντός.» (ΦΑΡΑΧ, 17.11.61).

«Ἦμουν ὑποστηρικτῆς τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου ὄντος, τοῦ ἀμεταβλήτου.

»Διὰ τοῦτο ἔφθασα εἰς τὸ νὰ πιστεύσω, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἀντανაკλάσεις τῆς Μεγάλης καὶ Ἀδαιρέτου Δυνάμεως τῆς Δημιουργίας. Ὅ,τι συνέλαβον ἐπηλήθευσε. Τὸ πᾶν κινεῖται μὲ τὸν Λόγον Του.

»Ἄρα, ὅλα τὰ πλάσματα, ἐξ Αὐτοῦ καὶ μόνον ἀντλοῦν δυνάμεις.» (ΖΗΝΩΝ Ο ΕΛΕΑΤΗΣ, 17.11.61).

«Τὰ πάντα εἶναι γεγραμμένα. Καὶ τὸ φύλλον ἀκόμη τοῦ δένδρου δὲν δύναται νὰ κινηθῆ ἄνευ τῆς θελήσεως Ἐκείνου. Πολλοὶ ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι δύναται διὰ τῶν προσευχῶν, τῶν ἀφιερωμάτων των κ.λ.π., ν' ἀλλάξουν τὴν πορείαν τῆς ζωῆς των. Πολλάκις συμπίπτει, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, νὰ ἐπέλθῃ κάποια ἀλλαγὴ, ὅχι διότι εἰσηκούσθητε, ἀλλὰ διότι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅ,τι ἔγινε. Εἰς πολὺ ὀλίγας περιπτώσεις ὁ Κύριος ἀποφασίζει τὴν ἀλλαγὴν τῆς πορείας τῆς ζωῆς σας. Πότε, καὶ διατὶ οὐδεὶς τὸ γνωρίζει.

»Τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν ζωὴν σας, δὲν γίνονται ἄνευ λόγου. Ἡ δοκιμασία εἶναι μέσον ἐξυπηρετήσεως τῆς ψυχῆς καὶ τὸ μέσον τοῦτο δίδεται εἰς τοὺς εὐνοουμένους τοῦ Κυρίου. Τοῦτου ἕνεκεν λέγουν: «Παιδεύει ὁ Κύριος οὓς ἀγαπᾷ». Τὴν ἐξήγησιν τοῦ παιδεύω, νὰ τὴν ἐνοῆτε μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ ὅχι μὲ τὴν παρήγορον τοῦ ἀνθρώπου, κακεντρεχῆ ἔννοιαν. Οἱ φιλόθρωποι δεσπότηαι, πού ὑπενθυμίζουν εἰς τοὺς πιστοὺς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, εἶναι οἱ τελευταῖοι ἐκ τῶν τελευταίων. Ἀλλοίμονον, ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα των τί ἔχει νὰ γίνῃ. Ἐάν ἠδύνασθε νὰ γνωρίσετε τὸν ψυχικὸν πόνον τοῦ ἐχθροῦ σας, σὰς διαβεβαιῶ ὅτι θὰ τοὺς ἐλυπάσθε ἀφαντάσως. Ἄς προσπαθήσωμεν νὰ φωτίσωμεν τὰ σκοτεινὰ των πνεύματα καὶ ὅσους ἔλξωμεν μεθ' ἡμῶν, τόσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτοῦς.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 18.11.61).

«Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ εἶδη τῶν πολιτευμάτων ποῦ ἀσκοῦν οἱ ὀλίγοι ἐπὶ τῶν πολλῶν. Μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ἀσκοῦν τὸ πολιτεῦμα; διὰ νὰ θλάσῃ τὴν ὀλότητα. Διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος εἶπε: «Μετανοεῖτε». Δὲν ἀπήγγειλε τὴν Γραφήν, ἀλλ' ἔδειξε τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 22.11.61).

Ἔρχομαι ὡς Σύνδεσμος τῆς Βουλῆς, διὰ νὰ σᾶς μετώσω γνώμας καὶ ἀποφάσεις ὧν, ἀκόμη καὶ εἰκόνας ἐκ τῆς Βουλῆς. Ὅταν ὁ Κύριος ἀποφασίσῃ κάτι, τοῦτο ἐκτελεῖται ἄμεσα, ὥστε νὰ θεωρῆται ὡς θαῦμα καὶ εἶναι τοιοῦτον. Τὰ πάντα ἐδῶ εἶναι ἀφθάρτα, ἄρα συγκεκριμένα, ἐνῶ εἰς τὸν Σταθμόν σας, ὅλα εἶναι φθαρτά, δηλ. ἀφηρημένα καὶ ἄς φαίνονται, ὅπως τὰ ἐκλαμβάνετε. Ἡ λογικὴ σας θάσιν ἔχει τὴν ὑλικὴν ὑπόστασιν, ἐνῶ Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν Ἀγάπην, ὡς λογικὴν θάσιν.» (ΩΡΙΓΕΝΗΣ, 26.8.61).

«Ποῖος εἶπεν, ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν Κύριον; Ἄν γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ὕστερον ἔχει καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ἐὰν καλῶς ἐλάλησῃ! Τὸ Πνεῦμα εἶναι ὁ ζωοδότης τοῦ φθαρτοῦ σας σώματος καὶ ἡ Ψυχὴ τὸ ἔλαιον τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ (τοῦ πνεύματος). Ψυχὴ καὶ πνεῦμα ἀθάνατα εἰσίν. Ποῖος τὰ πάντα διέπει; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Κύριον; Ἴδου, ποῖα εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Τὸ ψεῦδος κρύπτει τὴν ἀπάτην, ἀπὸ συμφέρον καὶ ἡ γνώσις τῆς ἀπιστίας εἶναι πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῆς Γνώσεως. Λαλῶ πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, προτοῦ κλείσῃ ἡ θύρα, διὰ τὴν εἰσακοῆν τῆς μετανοίας αὐτῶν.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 28.8.61).

«Εἶμαι πολὺ ἀρχαῖον πνεῦμα. Ἀνῆκω εἰς μίαν ἀγνωστον φυλὴν τῆς σημερινῆς σας Ἰαπωνίας. Ὑπῆρξα ἰδρυτῆς μιᾶς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἐδόξαζε τὸν Ἐνα καὶ Μοναδικὸν Θεόν. Σήμερα εἶμαι εἰς ἐκ τῶν Ἀρχόντων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Ἦλθον διὰ νὰ δώσω καὶ ἐγὼ τὰς εὐλογίας μου εἰς τὸ Ὅργανόν Μας.

»Ἐργάζομαι εἰς ἄλλον Τομέα τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου. Εἶμαι φορεὺς τῆς Μνήμης, τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς ἀπώλεσαν οἱ συνάνθρωποι σας. Διότι ἐὰν τὴν εἶχον, δὲν θὰ περιέπιπτον εἰς τόσον χονδροειδῆ σφάλματα, τὰ ὁποῖα μετεβλήθησαν εἰς ἐργαλεῖα τοῦ τάφου των. Μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι ἡ μνήμη,

ὅταν ἔχετε καλὴν ψυχὴν. Ἀναλογίσεσθε τὸ παρελθὸν καὶ διορθώσετε τὸ μέλλον. Πόσα ὠραῖα καὶ χρήσιμα ἐκ τῶν γραπτῶν, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἰδεῖ τὸ φῶς! Παρημελημένα ὡς ἀχρηστα, ἔχουν τόσῃν δύναμιν Φωτὸς, ὥστε θὰ ἐλάμπρυνον τὴν ἀνθρωπότητα.» (ΛΑΟ - ΤΣΙΝ - ΓΙΑΝ).

ΠΟΙΟΣ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

«Πιστὸς ὀνομάζεται ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει καλὴν καρδίαν καὶ δὲν λησμονεῖ τὴν Λεωφόρον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου· καὶ ἐνῶ δὲν εἶναι θ ρ η σ κ ὀ λ η π τ ο ς, σέβεται καὶ τιμᾷ τὸ Βασίλειον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἀκολουθῶν κατὰ δύναμιν τὰ παραγγέλματά Του.

» Ἄπιστος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ παρὰ τὴν καλὴν ἢ κακὴν του διάθεσιν, ἐπιδεικνύεται ὡς πιστὸς, ἐνῶ κατὰ βάθος ἐμπαίζει τὰ πάντα. Δύνασθε νὰ διακρίνετε τοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δέ; Ἡ διαφορά των εἶναι ὅσον τοῦ Καλοῦ ἀπὸ τοῦ Κακοῦ.» (ΠΛΑΤΩΝ, 27.11.61).

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΕΝΙΣΧΥΕΙ ΤΑΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ

«Ὅταν προσεύχεσθε, ὀφείλετε νὰ εἰσθε ἀπολύτως ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν Θεῖαν Ἀρχήν. Οἱ λόγοι σας νὰ λέγονται μὲ κατάνυξιν, ὥστε ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς νὰ συνδέεται μὲ τὸν Ἀνώτατον Ἀρχοντα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπικοινωνεῖτε μὲ τὰς Δυνάμεις Μας καὶ ἐνισχύετε τὰς ἰδικὰς σας.

» Τὸ πείραμα εἶναι ἐν εἶδος Ἐπικοινωνίας. Ὅλοι ὁμως δὲν δύνασθε νὰ ἐπικοινωνήτε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐνῶ μὲ τὴν προσευχὴν εἶναι ε ὀ κ ο λ ω τ ἔ ρ α ἢ ἐπικοινωνία.

» Πολλοὶ προσεύχονται κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον. Δηλαδή, ταυτίζουν τὰς ἐπιθυμίας των μὲ τὴν δέησίν των, διότι εἶναι δεσμευμένοι μὲ τὴν ὕλην.

» Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ προσευχή, ὅταν ὁ ἄνθρωπος παραγκωνίζῃ τὰ καθήκοντά του. Προτιμῶμεν ἔργα καλὰ καὶ ἀγα-

θά, ἀπὸ κάθε τί ἄλλο. Προσευχὴ καὶ ἔργα καλὰ εἶναι ἡ ἰδανικωτέρα Ἐπικοινωνία.

»Οἱ μεγάλοι Ψαλμῶδοι καὶ τὰ ἱερὰ Πνεύματα, ἀνήκουν εἰς ἄλλην κατηγορίαν τοῦ Βασιλείου Μας. Τὰ καθήκοντά των εἶναι πολὺ διάφορα. Τὰ Συμβούλια αὐτῶν εἶναι μικρά, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Μεγάλων Ἀρχηγῶν ἢ Διδασκάλων, διότι δὲν ἔχουν εὐθύναι, δὲν ἔχουν ν' ἀσχοληθοῦν μὲ πνευματικὰ ἔργα. Οὗτοι δοξολογοῦν τὸν Κύριον προσθέτοντες τὰς δυνάμεις των διὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐπὶ τῆς Δυνάμεώς Του. Ἀναφέρω τοῦτο, διὰ νὰ φωτίσω ὄσους ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὴν τοποθέτησιν των.» (ΦΑΡΑΧ, 29.11.61).

«Ἀφάνταστος εἶναι ἡ τάξις καὶ ἡ ὀργάνωσις τοῦ Βασιλείου Μας. Καὶ Ἡμεῖς ἀκόμη δὲν δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τὴν εἰκόνα ταύτην. Αἱ ἑορταὶ εἶναι ἡ μίᾳ καλλιτέρα τῆς ἄλλης. Εἰς αὐτάς ἔχει τις τὴν ἐντύπωσιν ὅτι συνταυτίζεται μὲ τὴν Θεότητα! Ἀδύνατον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ συλλάβῃ τὸ μεγαλεῖον τοῦτο καὶ ἔτι περισσότερο, ὅταν ὁ Κύριος ἐμφανίζεται εἰς τὴν Βουλὴν.

»Αἱ ἀκτινοβολαὶ τῆς μουσικῆς, τῶν ψαλμῶν καὶ τῶν ὕμνων, μεταδίδουν μίαν ἀνέκφραστον αὐραν εἰς τὰς συγκεντρώσεις Μας.

»Ἡ μετάδοσις τοῦ Λόγου, τοῦ χρώματος καὶ τῆς μουσικῆς, γίνεται δι' ἀκτίνων, οὕτως ὥστε οὐδεὶς νὰ μείνῃ παραπενοῦμενος. Οὕτω ἀπονέμεται εἰς ὄλους ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.» (ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, 29.11.61).

«ΕΝ ΤΟ ΠΑΝ», ἦτοι ὅλα ἀποτελοῦν ἐξαρτήματα τοῦ ὄλου. Ὁ εἰς ἐδῶ καὶ ὁ ἕτερος ἐκεῖ, ἐνεργοῦν διὰ τὴν ἰσορροπίαν τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ὅταν αὕτη κάπου παρεκκλίνη, Ἡμεῖς εἴμεθα Ἐκεῖνοι, πού σπεύδομεν, πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

»Τὸ Σύμπαν κινεῖται ἀρμονικά. Ἐὰν εἰς καὶ μόνον θνητὸς ἀκολουθῇ ἐσφαλμένην κίνησιν, προκαλεῖ κάτι τὸ δυσάρεστον εἰς τὰ ἀχανῆ διαστήματα τοῦ Σύμπαντος. Φαντασθῆτε, ὅταν εἶναι πολλοὶ ἢ ἄπειροι οἱ ταραξίαι, τί συμβαίνει! Εἴσθε τὰ κ ὕ τ τ α ρ α τοῦ Σύμπαντος, τὰ ἀθάνατα κύτταρα, πού μὲ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν, δύνασθε, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνε-

σθε, νά δονίσετε τὸ Σύμπαν. Διὰ τοῦτο, οἱ Πνευματικοὶ Ἄρχηγοὶ ἐνδιαφέρονται ἰδιαίτερος, διὰ τὴν κάθε ὀντότητά σας.» (ΘΑΛΗΣ Ο ΜΙΛΗΣΙΟΣ, 23.11.61).

Ὁ Ὀρφεὺς δὲν εἶναι μυθολογικὸν πρόσωπον, ὅπως τὸν ἐκλαμβάνουν πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Ἦτο Μύστης εἰς τὴν ἐποχὴν του. Ὅταν κατῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην, διὰ ν' ἀναζητήσῃ τὴν Εὐρυδικὴν του, ἐννοοῦμεν ὅτι ἐπεκοινώνει μετὰ τῶν πνευμάτων. Κατεγράσθη τὴν Θεῖαν του χάριν ἀπὸ ἐγωῖσμόν προσπαθήσας νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν γῆιν ζωὴν, παραβιάζοντας τὸν Νόμον τῆς Δημιουργίας. Διὰ τὴν ἐγωϊστικὴν του αὐτὴν πράξιν, ὡς Μύστης ποὺ ἦτο, ἐτιμωρήθη. Διῆλθεν ἀπὸ πολλὰς δοκιμασίας, διὰ νὰ φθάσῃ τέλος εἰς τὴν σημερινήν, ποὺ κατέχει θέσιν Ἀρχηγοῦ, εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ. Ὡς Πνεῦμα ἐμφανίζεται εἰς τὰς Συνεδριάσεις τῶν ἐπικοινωνούντων, διὰ νὰ ἀπαλύνη τὰς δυσκόλους στιγμάς τῆς ζωῆς μας. Θεωρεῖται δέ, ὡς ὁ πλέον γλυκομίλητος ἐξ ὅλων τῶν Πνευματικῶν Διδασκάλων.

«Ἐρχομαι ὡς ὁ ἀνατέλλων ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἐναποθέτει τὰς πρώτας ἀκτίνας του ἐπὶ τῶν ὁρέων. Πρῶτον αὐτὰ φωτίζονται. Ὡς ἄλλος ἥλιος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἦλθον μετὰ τὰ συναισθήματα, ποὺ ἡ μουσικὴ δημιουργεῖ, διὰ νὰ δώσω ὀλίγην χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὸ Πνευματικὸν Ὅργανον τοῦ Κόσμου Μας, ἐπὶ τῆς Γῆς (δηλ. τὸν Ἐπικοινωνόν).»

»Χαιρετῶ τὴν Φύσιν, ποὺ ἐντὸς τῶν ἀντιθέσεών της, εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ὄλο μουσικότητι!

»Χαιρετῶ κάθε τι τὸ ὠραῖον καὶ ἀγαθόν, διότι αὐτὰ μόνον διακοσμοῦν μετὰ ἀντικατοπτρισμοὺς τοὺς Οὐρανοὺς!

»Ἀποχωρῶ, ὡς νεφέλη, διὰ νὰ ἐπανέλθω, ὅταν ὁ χρόνος μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ!

»Ἀποχωρῶ, ἐντὸς τῶν ἤχων τῆς ἀπλῆς μουσικῆς.

»Ἀποχωρῶ, ὑμνώντας τὸν Πλάστην.» (ΟΡΦΕΥΣ, 14.9.61).

«Ἐρχομαι θιαστικός, διὰ νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι τὰ Οὐράνια Πτηνὰ παρέλεψαν νὰ σοῦ εἶπουν.

»Ὡς τὸ ἀπαλὸ καὶ δροσερὸ ἀγέρι θερινῆς νυκτός, τέρπει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν φαντασίαν, οὕτω καὶ ἐγώ, ὡς αὐτό, ἦλθον!

νά σοῦ δώσω τὴν χαρὰν τῆς πνευματικῆς ἐλπίδος καὶ νά ἀπομακρυνθῶ ὡς τὸ γλυκὸ ὄνειρον.» (ΟΡΦΕΥΣ, 17.11.61).

«Μὴ παραπλανᾶσθε. Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη θά παταχθοῦν. Ἄμειλικτος εἶναι ὁ Κύριος εἰς τὰς τιμωρίας Του, διὰ νά σώσῃ τὴν Ἀρετὴν. Αὐτὴν τὴν φορὰν θά ἐμφανισθῇ ὡς Τιμωρός. Θά ζητήσῃ τὸν λόγον, ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτοῦς, οἱ ὅποιοι λέγουν, ὅτι τὸν Ἀντιπροσωπεύουν. Διότι οὗτοι μόνον κακὸν δύνανται νά προξενήσουν εἰς τοὺς συνανθρώπους των. Κατὰ ἓν μέγα ποσοστὸν, οὗτοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού διωχέτευσαν εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν θνητῶν, τὴν ἀπιστίαν.

»Τὸ ψεῦδος καὶ ὁ χρυσὸς εἶναι τὰ ἐμβλήματα των. Παρατηρήσατε τί συμβαίνει εἰς τὸν παγκόσμιον στίβον, διὰ νά ἐννοήσετε ἀμέσως ποῖα συμφέροντα διέπουν τὰς τύχας τοῦ Κόσμου. Δικαίως, πολλοὶ θά κλαύσουν.

»Δὲν εἶναι δυνατόν νά ἐξακολουθῇ ἡ ἴδια κατάστασις. Ἡ ὁδὸς θά διανοιχθῇ, διὰ νά διέλθῃ τὸ ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας, φέροντας ἐπ' αὐτοῦ τὴν σεμνὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν πολυπόθητον Δικαιοσύνην.

»Ἡ ἑορτὴ τῆς ἡμέρας ταύτης, θά ὀνομασθῇ: Ἡμέρα Λυτρωμοῦ.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 6.12.61).

«Φανήτε μεγαλόψυχοι εἰς τοὺς μικρόνοας, διὰ νά τοὺς ἀποδείξετε, ὅτι σεῖς εἰσθε πράγματι, εἰς ψυχικὴν ποιότητα, ἀνώτεροι αὐτῶν. Θά σὰς ζητήσουν οὗτοι εἰς δύσκολους στιγμάς των, τὴν συμπαράστασίν σας.

»Σεῖς, ἐκτελοῦντες τὸ καθήκον σας, ὡς πιστοὶ ὄπαδοί Μας, θά ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν, νά διδάξετε εἰς αὐτοὺς τὰ χρεῖα των ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

»Τὸ χρέος σας δὲν εἶναι μόνον ἡ διάδοσις τοῦ Λόγου Μας, ἀλλὰ καὶ αἱ π ρ ἄ ξ ε ι ς σας. Δὲν ὑπάρχει ἀνωτέρα εὐχαρίστησις ἀπὸ τοῦ νά δημιουργῆς τὴν χαρὰν τοῦ ἄλλου. Συγχωρώντας τὴν κ α κ ι α ν του, πλουτίζετε τὰς γνώσεις του καὶ οὕτω ἀνυψώνετε τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ μὀρφωσιν ἵνα ἀποδείξετε εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἀποτελεῖτε καὶ σεῖς μέρος τῆς ἀπείρου Ἀγάπης τοῦ Κυρίου.

»Τὰ ὀρθὰ πράττοντες θά συλλέξετε εὐμενεῖς κρίσεις καὶ αἰ-

ώνιαν ζωήν. Ὁ Κύριος γνωρίζει, κρίνει καὶ ἀποφασίζει. Μεγίστη εἶναι ἡ τοῦ Κυρίου Ἀγάπη εἰς τοὺς κερδίσαντας αὐτήν· καὶ φοβερὰ ἡ ὀργή Του εἰς ὄσους ἐκ συνειδήσεως εἶναι ἔνοχοι.

»Ἡ τιμωρία θὰ εἶναι ἀμετάκλητος, διότι αἱ ψυχαὶ αὐταί, ὑπεσχέθησαν ἀλλαγὴν τῆς συμπεριφορᾶς των καὶ δὲν ἐτήρησαν τὸν λόγον των.

»Ὁ Κύριος ἐγνώριζε τί ἐποίει, ὅταν ἔδιδεν εἰς αὐτάς τὸ ἐλεύθερον τῆς ἐπαναφορᾶς των εἰς τὸν Σταθμὸν σας. Διὰ τοῦτο δὲν ὑφίσταται δικαιολογία, τυγχάνουσα συγχωρήσεως. Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Κυρίου εἶναι διὰ τοὺς μετανοοῦντας, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τοὺς ἐκ προθέσεως ἀδικοῦντας, διότι οὗτοι εὐρισκόμενοι εἰς τὸ θάθος τῆς ἀμαρτίας ποτὲ δὲν μετανοοῦν. Ἀπειλοῦνται ἀπὸ μεγάλην συμφορὰν, οἱ ἔχοντες κεφαλὴν, ἀλλ' ὄχι καρδίαν. Σκληρὴ θὰ εἶναι ἡ ἀπώλειά των καὶ σκληροτέρα ἡ καταδική των ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Οἱ χωλοὶ τῷ πνεύματι εἶναι ἀνάξιοι νὰ σκέπτονται ὀρθῶς. Καὶ ὅμως διοικοῦν, διὰ νὰ τύχουν τοῦ πλήγματος τῆς Θείας Ἀρχῆς.» (ΦΑΡΑΧ, 9.12.61).

«Τὰ ὑπερτυπικὰ ὑπερβαίνουν τὸ μέτρον τῆς σοφίας καὶ κινδυνεύουν νὰ φθάσουν τὰ ὅρια τῆς μαρίας. Τοῦτο λέγω, διὰ νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, διότι ἐὰν ὅλα τὰ τῆς Γῆς ἀπαρηθῆτε, δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ παραμένετε εἰς αὐτήν! Ἐπειδὴ ζητε εἰς τὴν Γῆν, φροντίσατε νὰ πλησιάσετε περισσότερον τὴν ἔννοιαν «ἄνθρωπος». Οἱ ὑπεράνθρωποι, κατὰ τὴν ἔννοιαν ποὺ τοὺς δίδετε, εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ σκότους.

»Ὁ Σταθμὸς σας δὲν εἶναι τυχαῖος. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, ποὺ κατοικοῦν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ὄντότητες εἶναι ρόδα μὲ ἀκάνθας. Σκοπὸς τῆς κάθε ὑπάρξεως εἶναι ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς περισσότερας ἀκάνθας τῆς ζωῆς. Ἡ Γῆ εἶναι ὁ ἀσπὴρ τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματικοῦ θησαυροῦ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου.» (ΦΑΡΑΧ, 19.12.61).

«Ἀδελφοί, προσέξτε, μὴ εἰς τὰ πρῶτα ἐμπόδια τῆς ζωῆς σας ἐγκαταλείψετε τὸ ὄπλον τῆς «πίστεως», διότι θὰ τὸ ἀπώλεσετε πρὸς ζημίαν σας. Διατηρήσατε τὴν πίστιν, διότι αὕτη εἶναι τὸ περίφραγμα τοῦ Κυρίου καὶ αὕτη σώζει. Ὅμιλεῖ ὁ Κύριος.»

«Φροντίσατε οί πιστοί νά μὴν ἀπωλέσουν τὴν πίστιν των ἐκ τῶν ἀνοήτων συμβουλῶν καὶ ὁδηγιῶν τοῦ Ἀνέμου. Ἡ πίστις πρέπει νά εἶναι ἀ π ὁ ρ θ η τ ο ν φρουρίον καὶ νά μὴ κλονίζεται μὲ τὰς ἐπιπολαιότητας τῶν τυχόντων, διότι ἀλλοίμονον τί ἔχει νά συμβῆ εἰς τὰς δυσκόλους σας στιγμάς! Ἡ παράδοσις τοῦ φρουρίου εἰς τὸν ἐχθρὸν εἶναι εὐκολωτάτη. Ἰδοῦ, σὰς παρουσιάζεται ἡ στιγμή νά διακρίνετε τὸν πραγματικὸν πιστὸν ἀπὸ τὸν μὴ.

»Οἱ Ἄνεμοι ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσαν ὄλων. Τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι σεῖς πρέπει νά συμμορφοῦσθε μὲ τὴν γλῶσσαν των. Ὅταν ὁ ἄνεμος εἶναι ψυχρὸς καὶ ἔχετε οἶκον, ἐντὸς αὐτοῦ κλείετε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, διὰ νά μὴ κρουολογήσετε. Ὅστις ἔχει στοιχειώδη νοῦν, αὐτὸ πράττει.

»Ἡ πρόχειρος κρίσις δὲν εὐσταθεῖ ποτὲ καὶ πολλάκις γίνεται αἰτία νά ἐπικριθῆτε. Ἡ ἀγνή Φῶτισις δὲν φοβεῖται τὰς θροντὰς τῆς πλάνης, διότι τὰς ἐρευνᾷ καὶ τὰς ἐξουδετερώνει. Εὐχομαι, ὅπως ἡ Ἄκτις τῆς Φωτίσεως ταύτης, σὰς διαλύσῃ τὰ νέφη» (Ο ΩΝ: 30.12.61).

«Μακάριοι οἱ ἐγκαταλελειμμένοι. Οἱ τοὶ ἔσονται ἄξιοι τοῦ Κυρίου. Γνωρίζομεν τὴν δυναμικότητα τῆς ὕλης. Ἐχει περισσότερὰν ἀπήχησιν εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἐνῶ ἡ πνευματικὴ δυναμικότης, ἔχει περισσότερὰν ἔλξιν εἰς τὸ πνεῦμα. Αἱ δύο ἀντιμαχόμεναι δυνάμεις εἰς τὸν Σταθμὸν σας εἶναι ἡ Ὑλὴ καὶ τὸ Πνεῦμα.

»Ἡ ψυχὴ τροφοδοτεῖ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ὕλη τὴν σάρκα. Συμπλέκονται αἱ δύο ἀντιθέσεις. Εἰς τὴν πάλην των ἡ μία προσπαθεῖ νά καταβάλῃ τὴν ἄλλην.

»Ἐὰν τὸ πνεῦμα ἔχη πίστιν καὶ ἀγάπην, θὰ νικήσῃ, εἰδ' ἄλλως θὰ μείνῃ στάσιμον. Ὅσον διὰ τὴν ὕλην, αὕτη καταστρέφει τὴν σάρκα.

»Καὶ λέγομεν: «ἡ μὲν σὰρξ θνητὴ, τὸ δὲ πνεῦμα ἀθάνατον». Εἶναι τὸ πνεῦμα ἀθάνατον. Ποῦ ὅμως αἰωρεῖται; Εἰς τὰς ἀπείρους διαστάσεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου καὶ εἰς ὠρισμένα αὐτοῦ σημεῖα. Ἐὰν ὅμως τὸ πνεῦμα ἀκολουθῆται ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, τότε λαμβάνει εἰδικὴν θέσιν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ αὐτομάτως γίνεται γνώστης τῶν ὄσων, οἱ ἄλλοι, δὲν δύνανται νά γνωρίσουν.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 3.1.62).

«Μακάριος είναι εκείνος, που ακολουθεί τὰς Βουλὰς τοῦ Κυρίου, διότι θὰ ἔχη τὴν εὐνοίαν Αὐτοῦ. Ὁ Κύριος συνεχῶς διδάσκει, διὰ τὰ εὖρη ἀπήχησιν, ἔστω καὶ μέρος τοῦ Λόγου Του, εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ, διὰ τὰ ἐννοήσῃ τις τὴν μεγάλην τοῦ Κυρίου Ἀγάπην πρὸς ὅλους. Διατί τότε οἱ ἄνθρωποι δυσκολεύονται νὰ ἐφαρμώσουν, ἔστω καὶ μέρος τῆς Βουλῆσεὸς Του; Διότι ἡ ἀπατηλὴ ὕλη μέσῳ τοῦ Πονηροῦ πνεύματος ἔλκει, ὅσους ζητοῦν ἰσχὺν ἐξ αὐτῆς. Ἐξαγοράζει τὴν ἀπρονοησίαν των καὶ δυσχεραίνει τὴν ψυχικὴν των ἀνοδὸν. Διὰ τοῦτο λέγω: Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, που ἀκολουθεῖ τὰς Βουλὰς τοῦ Κυρίου.

»Ἡ Ἀνακτορικὴ τοῦ Κυρίου Φώτισις δὲν ἐπιδέχεται κρίσιν, διότι αὕτη εἶναι ἡ Πηγὴ τῆς Ἀληθείας, μοναδικὴ εἰς τὸ δικαίωμα τῆς δικαίας κρίσεως. Οὐδεὶς εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκφέρῃ γνώμην ἀντίθετον τῆς μεταδιδομένης ἐκ τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου. Ὅσοι θέλουν νὰ ἐπιχειρήσουν τοιοῦτον τί, ζητοῦν τὴν καταδίκην των, ἢ ὁποῖα θὰ εἶναι σκληρά. Ὡστα ἔχουν, διατί νὰ μὴν ἔχουν καὶ κατανόησιν;

»Τὸ ἀγνὸν Φῶς ἔχει διάκρισιν ἀπὸ τὸ μὴ ἀγνόν. Διατί τότε νὰ μὴ ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ νὰ προτιμοῦν τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας; Πράττουν τοῦτο ἀπὸ πνευματικὴν πώρωσιν. Τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου ἐδόθη· σώσατε τὴν ψυχὴν σας.» (ΦΑΡΑΧ, 9.1.62).

«Ὅσον περισσότερον ἐνδιαφέρεσθε μὲ τὰ Κείμενά Μας, τόσον θὰ ἀνέρξεσθε τὰ δυσθεώρητα ὕψη τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τοῦ εἴρμου τοῦ Σταθμοῦ του. Δὲν ἐστάλῃ ὡς Ἅγιος. Ἐχει τὰς ἐπιθυμίας του. Πρωτίστως, ὁμως, ὀφείλει νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὰς Διδασκαλίας Μας, πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς θέσεώς του.

»Ἐὰν ὁ Α ἢ ὁ Β ἐνεργοῦν ἀντιθέτως τῆς πρεπούσης ἀγωγῆς των, Ἡμεῖς φροντίζομεν ὅπως ἰσοζυγίσῃ τὰς πράξεις του καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του. Τὰς πράξεις του ὡς ἄνθρωπος καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του, εἰς τὸ Βασίλειόν Μας.» (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, 17.1.62).

«Ὄνομάζομεν «Ἄνεμον τοῦ Κυρίου» τὰς δυνάμεις τοῦ Πονηροῦ, ὁ ὁποῖος θιάζεται ν' ἀναλάβῃ τὸ σύνθηές του ἔργον τῆς ἐξονώσεως, δι' ὅσους περιπέσουν εἰς τοὺς ὄνυχάς του. Ὁ Ἄνεμος οὗτος ἐμφωλεύει, ἐντὸς τοῦ πνεύματός των καὶ τοὺς ἔλκει πρὸς τὸ θάραθρον. Τοὺς ἀπομακρύνει τελείως ἀπὸ τὴν ὁμαλὴν ὁδὸν τῆς διευθετήσεως τῶν πάντων.

»Ὁ Ἄνεμος οὗτος δὲν ἔχει οἶκτον. Ἀδιαφορεῖ διὰ κάθε τι τὸ δελεαστικόν, ἐκ μέρους τοῦ καταδικασθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ἄλλο εἶναι τὸ ἔργον τῶν Ἀνέμων καὶ ἄλλο τὸ ἰδικόν Μας. Εἴμεθα δύο ἀντίθετοι δυνάμεις· ἡ Σφύρα καὶ ὁ Ἄκμων, μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκλεπτόνονται αἱ ὀντότητες.

»Τὸ Κακὸν δελεάζει, τὸ Καλὸν ἀποτρέπει. Τὸ εὐπαθὲς ἀκολουθεῖ, τὸ ὑγιὲς ἀνθίσταται.

»Ἡ διαφορὰ τῶν ποιότητων εἰς τὰς ὀντότητας διακρίνεται εὐκόλως ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον, ὥστε ἀλάνθαστα νὰ κρίνῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀπὸ τὴν ποινήν. Κατ' ἀνάγκην ὅλαι αἱ ἀντιθέσεις πηγάζουν ἐξ Οὐρανοῦ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἐλευθέρα ὀντότης, νὰ χαλκεύεται κατὰ τὴν προτίμησιν τῆς ἑλεώς του. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφύγῃ ἐξ ὅλων τῶν ἑλεῶν τοῦ Ἀνέμου. Εἶναι ἀνθρώπινον τοῦτο, δύναται ὅμως ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἑλεῖς ποὺ θλάπτουν τὸν συνάνθρωπόν του.» (ΦΑΡΑΧ, 22.1.62).

«Εἶπον: ὅσοι τὴν Ὁδὸν Μας ἀκολουθεῖτε μὴ φοβῆσθε. Ὁ Κύριος προστατεύει καὶ ἀγαπᾷ τοὺς ἔχοντας γνῶσιν, ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ ἀκολουθοῦντας τὰς Ὁδηγίας Του. Δυστυχῶς, πολλοὶ ἐξ ὑμῶν ἀμυδρῶς πιστεύουν εἰς τὴν Βασιλείαν Μας καὶ ἀγνοοῦν τὴν Δύναμιν τῆς Ἀφηρημένης Μας Ἐξουσίας, διότι ἡ ὕλη ἐπεκράτησε περισσότερο εἰς τὴν ψυχὴν των. Αὐτοὶ οὗτοι, εἰς κατάλληλον χρόνον θὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, χωρὶς ὅμως νὰ κερδίσουν ὅτι ἀπώλεσαν.

»Ἡ ἀμφιβολία μειώνει τὴν πίστιν. Ἄνευ αὐτῆς ὅμως οὐδεὶς δύναται νὰ ὀρθοποδίσῃ. Ἡ πίστις εἶναι πεποιθήσις εἰς τι, δηλ. ἐμψυχώνει. Ἡ πίστις ὅμως εἰς τὰ Θεῖα ἔχει, ὄχι

μόνον ψυχικήν, ἀλλὰ καὶ πνευματικὴν δύναμιν. Ἴδου ἡ διαφορὰ τῆς μιᾶς πίστεως ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ὅταν ἐξακολουθητικῶς πιστεύετε, ὑπάρχει λόγος, τοῦ ὁποίου δὲν δύνασθε ν' ἀντιληφθῆτε τὴν ἐνεργὸν δράσιν. Ἐὰν ἔχετε κατανόησιν, εὐκόλως δύνασθε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ νόημα.» (ΦΑΡΑΧ, 24.1.62).

«Εἰς ὅλους εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι κάτι τὸ ἀναπόφευκτον.

»Πόσοι ὁμως τὸ ἀναλογίζεσθε; Ἐλάχιστοι. Τοῦτο καὶ μόνον ἀποδεικνύει τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν ἀνθρώπων. Διότι ἔαν ἀνελογίζοντο τὸν θάνατον, θὰ κατενόουν πόσον π ρ ὁ σ κ α ι ρ ο ς εἶναι ἡ ζωὴ των καὶ θὰ ἐφέροντο ὡς ἄνθρωποι, εἰς τοὺς συνανθρώπους των.

»Ἄρα τὸ Κακὸν πηγάζει ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ ὄχι ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὡς σκέπτονται μερικοί. Ὁ Θεὸς καμμίαν σχέσιν δὲν ἔχει μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας των, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἐκ τῶν ἰδίων των δυνάμεων.

»Ὁ Θεὸς ὑπηγόρευσε Ἐντολάς. Ἐὰν δύναται νὰ τὰς ἐφαρμώσουν ἢ ὄχι, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς των. Ὅσοι τὰς ἐφαρμόζουν κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῶν, ἐξαγνίζουν τὴν ψυχὴν των. Ὅσοι δὲν τὰς ἐκτελοῦν, δ υ σ χ ε ρ α ἰ ν ο υ ν τὴν θέσιν τῆς ψυχῆς των εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

»Ἐρωτῶ: Τί εἶναι προτιμώτερον; Νὰ ἀπολαμβάνης τὰ πάντα ἐν τῷ γῆινῳ Κόσμῳ (στιγμὴ ἐν τῇ Αἰωνιότητι), ἢ νὰ στερηθῆς τὰ ὅσα ἐπιθυμεῖς καὶ νὰ κερδίσης τὰ π ά ν τ α εἰς τὴν Αἰωνιότητα; Προτιμᾶς αἰώνια νὰ ὑ π ο φ έ ρ η ς ἢ αἰώνια νὰ χ α ἰ ρ ε σ α ι καὶ νὰ ἀ γ ά λ λ ε σ α ι;

»Βεβαίως, ὡς ἄνθρωπος, μὲ θαθεῖαν γνῶσιν τῶν πραγμάτων, θὰ προτιμήσης τὴν αἰώνιαν χαρὰν. Ἐπειδὴ ὁμως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου καμμίαν δὲν ἔχεις ἀπόδειξιν, ζητεῖς, ἔστω καὶ ὀλίγην, ἐπιγείαν χαρὰν. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, μὴ ὁμολογεῖς, ὅτι ἔχεις ἀ κ ρ ά δ α ν τ ο ν πίστιν εἰς Ἡμᾶς.

»Πιστεύεις καὶ εἰς δεδομένην στιγμὴν ἀμφισβάλλεις. Πίστις μείον ἄρνησις, ἐξουδετερώνει τὴν δύναμιν ποὺ λέγεται πίστις. Πῶς ἀσχολεῖσθε μεθ' Ἡμῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ὑποβιάζετε τὴν δυναμικότητά Μας;

»Ἡ ἄρνησις σου, ἀδελφέ, νὰ πιστεύσης τὸν ἐνδότερόν σου ἄνθρωπον, ἀποτελεῖ κατάφασιν τῆς ἀληθείας τοῦ Λόγου Μας. Ἐὰν ἔχῃς, ἔστω καὶ ὀλίγον ἰλαρὸν Φῶς, ἐνδομέτηρσον τὴν ψυχὴν σου καὶ θὰ εὔρῃς τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀρνήσεώς σου.» (ΦΑΡΑΧ, 29.1.62).

«Ἡ μεγάλη ἐπιθυμία μερικῶν νὰ διεισδύσουν εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς Δημιουργίας (διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπόρρητον τῆς Δημιουργίας) ἀποτελεῖ καθαρὰν παραφροσύνην.» (ΦΑΡΑΧ, 1.2.62).

«Μάθετέ το καλῶς, ὅτι μόνον ἡ Πίστις σώζει. Εἶναι τὸ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον, ποῦ οὐδεὶς ἐκ τῶν σοφῶν σας θὰ δυνηθῇ ποτὲ ν' ἀνάκαλύψῃ. Εἶναι φάρμακον Οὐράνιον. Ἐχει ἰδιότητος, ποῦ δὲν εὐρίσκονται εἰς οὐδὲν θότανον ἢ ἄλλην θεραπευτικὴν οὐσίαν. Πίστις καὶ πάλιν πίστις. Αὐτὴ νικᾷ, αὐτὴ θεραπεύει, αὐτὴ ἐπουλώνει τὰς ψυχικὰς καὶ ἠθικὰς διαταραχάς. Αὐτὴ εἶναι τὸ πᾶν.» (ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, 31.1.62).

«Αἱ ὀντότητες τῶν ἄλλων ὕλικῶν Κόσμων δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὰς ὀντότητας τοῦ ἰδικοῦ σας Κόσμου. Αἱ ἐπανερχόμεναι ψυχαὶ εἰς τὸν Κόσμον σας, δὲν ἀλλάζουσι ὀντότητα. Αἱ ψυχαὶ εἶναι ἀμέτρητοι. Μὴ μὲ τὴν φαντασίαν σας δημιουργεῖτε ἀληθοφανεῖς μύθους, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ περιορισμένη φαντασία εἰς τὰ ἔργα τῆς Δημιουργίας εὐρίσκεται πάντοτε, ἐντὸς τῆς πραγματικότητος, τόσον τῆς γῆνης ἀντιλήψεως, τόσον καὶ τῆς, ἐν μέτρῳ, Διδασκαλίας τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου.» (ΦΑΡΑΧ, 2.2.62).

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΦΥΣΕΩΣ

«Τὸ «μυστήριον» τοῦτο εἶναι ἡ ἔλξις τῆς. Σκοπὸς δὲ τῆς ἔλξεως ταύτης εἶναι νὰ ἔχῃ ὁ κόσμος ἐνδιαφέρον, διὰ τὴν μητέρα, τὴν θυγατέρα, τὴν σύζυγον κ.λ.π., ὥστε, ὡς σύντροφος τοῦ ἀνδρός, ἢ γυναῖκα νὰ συμμερίζεται, κατὰ ἓν μέρος, τοὺς κόπους του καὶ νὰ καταπραῖνῃ τὸν μοχθοῦντα, μὲ τὰς ἀσθενεῖς τῆς δυνάμεις.

»Είναι απαραίτητος, διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ γένους καὶ μέσον ἀπαραμίλλον, διὰ τὴν ψυχικὴν ἀνόρθωσιν τοῦ ἀνδρός.

»Ἐπλάσθη μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐξυπηρετῇ, διὰ μέσου τοῦ ἀνδρός, τὸ ἀπώτερον τῆς Δημιουργίας νόημα. Εἶναι περιττὸν νὰ ζητῆτε τὸ νόημα τοῦτο, διότι εἶναι ἀπόρητον.

»Ἐχει ψυχὴν ὁμοίαν μὲ τὴν ἰδικὴν σας. Διὰ τοῦτο νὰ τῆς συμπεριφέρεσθε ὡς νὰ εἶναι ν ἢ π ι ο ν. Ἐάν τὸ νήπιον σὰς ἐζήτει ὄπλον τι, θὰ τοῦ τὸ παραχωρούσατε; Ὁχι. Οὕτω καὶ ἡ γυνὴ πολλάκις ζητεῖ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει. Δυστυχῶς ἡ ἔλξις τῆς, σὰς ἐξαναγκάζει νὰ λησμονῆτε τὴν συμπεριφορὰν σας πρὸς αὐτὴν καὶ ν' ἀκολουθῆτε τρόπον ὃ ὁποῖος δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν λογικότητα. Οὕτω δημιουργεῖτε συχνὰ καταστάσεις ἀντιθέτους πρὸς αὐτὰς ποῦ ἐπιδιώκει ὁ Πνευματικὸς Κόσμος καὶ μὲ ἐπιζήμια ἀποτελέσματα εἰς τὰς δύο πλευράς.

»Αἱ ἐνάρετοι, λόγῳ τῆς ἰδιοσυστασίας των, εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον ἔχουν εἰδικὴν θέσιν. Κατατάσσονται εἰς εἰδικὸν Σταθμὸν, ποῦ ὀνομάζεται τῶν «Ἐναρέτων» καὶ χαίρουσιν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν. Ὁ Σταθμὸς οὗτος εὑρίσκεται ἐντὸς ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν Σταθμῶν. Ἀποτελεῖ ἰδιαιτέρον χῶρον, ὅπου αἱ ψυχαὶ των δύνανται εὐκόλως νὰ συνομιλοῦν μετὰ τῶν Ἄρχόντων - Διδασκάλων.» (ΦΑΡΑΧ, 2.2.62).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

«Ἐκεῖνος, ποῦ ἀνήκει εἰς τὸν Κόσμον τῆς Ἐπουρανίας Βασιλείας, ἀκολουθεῖ τὴν Ἄρχην, ποῦ ὥρισεν ὁ Κύριος. Ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἄρχην αὐτὴν, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ Βασίλειόν Μας.

»Λέγοντας Πνευματικὸν Νόμον, ἐννοοῦμεν, ὅτι παρεδώσαμεν τὸν ἀδιόρθωτον, εἰς τὴν ἀντίθετον ἀπὸ ἡμᾶς παράταξιν. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ μεγαλύτερα ποιὴν ποῦ ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἔνοχον.» (ΦΑΡΑΧ, 9.2.62).

«Τὰ τῶν ἀνθρώπων εἶναι μηδαμινὰ παρὰ τῷ Θεῷ. Τὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀδύνατα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Εἰς αὐτὴν τὴν ρῆ-

σιν ένυπάρχει σχέσις μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ποῖον εἶναι τὸ ένωτικόν; Τὸ ένμύσημα τοῦ Κυρίου εἰς τὸν "Ανθρωπον.

»Τί δίδει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Κύριον καὶ Θεόν του; Τίποτε, πλὴν τῆς πίστεως. Καὶ τί εἶναι πίστις; Εἶναι ἡ έσωτέρα δύναμις τῆς ψυχῆς, ποῦ ένκφράζει τὴν ένγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὸν Δημιουργόν τῆς. Μέσω αὐτῆς τῆς ένωτικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Δημιουργόν, ἀποκτᾶ ὁ ἄνθρωπος τὴν πίστιν εἰς τὴν ζωὴν, ποῦ γεννᾷ τὴν τόλμην, έντός τῶν πλαισίων τῆς λογικῆς καὶ τοῦ δικαίου, ὁπότε κατορθώνει, τὸ έν λόγω ἄτομον, νὰ ένπιθάλλῃ τὴν θέλησίν του καὶ νὰ ένδοκιμήσῃ. Ἐάν όμως λησμονήσῃ τὴν κλιμακωτὴν έννοδον τῆς ένδοκιμήσεώς του, τότε καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν μέλαιναν φώτισιν, ποῦ κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ χάνει τὸν δεσμόν του μετὰ τὸ Θεῖον. Ἐχει τὸν χρόνον νὰ ένανέλθῃ εἰς αὐτόν, ἐφ' ὅσον ἡ Πνοὴ τοῦ Θείου τὸν συγκρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν. Μὴ μεταμελοῦμενος, ἀποκομίζει τὴν καταδίκην του.» (ΦΑΡΑΧ, 10.2.62).

«Πίστις ἴσον Ζωὴ. Ζωὴ άνευ πίστεως ἴσον νέκρωσις. Ἄρα Ζωὴ εἶναι πίστις καὶ νέκρωσις ένκμηδένισις τῆς Ζωῆς. Ἄναγνωρίζω, δέν λησμονῶ καὶ ένγνωμονῶ, μετὰ μίαν λέξιν πιστεύω. Ἐάν πιστεύῃς καὶ ἀγαπᾷς μετὰ έργα ἀγαθὰ, τιμᾷς τὸν Νόμον τοῦ Δικαίου, δηλ. τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ. Καὶ εάν μετὰ τὴν γνώσιν σου προσπαθῆς νὰ φωτίσῃς ένκείνον, ποῦ ένχει έννάγκην άγνωῦ Φωτός, τότε αὐτομάτως άνυψώνεσαι, ὡς ὄντότης τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Ὅσον ἡ Πίστις, ἡ Ἄγάπη καὶ ἡ Γνώσις συσφίγγονται, τόσοσν ένξαγνίζεταὶ ἡ γνώσις σου καὶ διεισδύει εἰς τὰ ένδότερα τῆς Δημιουργίας Μυστήρια. Ἡ μαθηματικὴ άκρίβεια, εἰς τὴν ἰσότητα τῆς Πίστεως, Ἄγάπης καὶ Γνώσεως, άποτελεῖ τὸν φιλοσοφικόν λίθον τῆς Ἐπουρανίας Ζωῆς.

»Μὴ σᾶς συνεπαίρνουν αἱ άπατηλαὶ λάμψεις, ὅταν δέν γνωρίζετε τὸ ποῖόν των. Ἡ ένρευνα άπαιτεῖ θάθος. Ἄνευ τῆς πίστεως δέν ὕφίσταται άποτελέσμα. Τὸ θάθος ένχει τὴν έννάγκην τοῦ άγνωῦ Φωτός. Ἄνευ τῆς Ἄγάπης ματαιοπονεῖτε.

»Μετὰ Ἄγάπην καὶ Πίστιν εἰς τὰ θάθη τῆς Δημιουργίας, εἶναι ὡς νὰ κρατῆτε εἰς τὰς χεῖρας σας άναμμένον λύχνον, ένφωδισμένον μετὰ έλαιον. Ὅταν ὅμως δέν ένχετε τὴν κατευθυντή-

ριον δύναμιν, ποῦ θαδίζετε; Αὕτη εἶναι ἡ ἀγνή Γνώσις.» (ΚΟΜ-ΦΟΥΚΙΟΣ, 10.2.62).

»Ὅσοι ἀπώλεσαν τὸν Θεόν των, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι διεστραμμένου χαρακτήρος. Ἐὰν δὲ τυγχάνουν καὶ μορφωμένοι, γίνονται οἱ πλέον ἐπιζήμιοι εἰς τοὺς ἀδελφούς των.

»Κατέχονται ἀπὸ ἐγωλατρείαν καὶ δύνανται νὰ θυσιάσουν τοὺς πάντας διὰ τὴν ὑλικὴν των ἀνύψωσιν. Ψυχικῶς, ὅμως καὶ πνευματικῶς κατέρχονται εἰς τὰ σκοτεινὰ θάθη τῆς τυφλῆς δυνάμεως.

»Ὅσοι δυστροποῦν ν' ἀναγνωρίσουν τὸν Κύριον δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, ἀκριβῶς, ὅπως καὶ ὅσοι λέγουν ὅτι πιστεύουν εἰς τὸν Κύριον καὶ δὲν παραμελοῦν τὰ καθήκοντά των. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀκολουθοῦν ἀντίστροφον ὁδόν, ἀπ' ὅ,τι ὁ Κύριος ἐχάραξεν.

»Διὰ νὰ εἰσθε θέβαιοι, ποιοὶ ἐξ ὄλων αὐτῶν εἶναι ἄξιοι προσοχῆς, κρίνατέ τους ἐκ τῶν ἔργων των. Ὁ πράττων τὸ Καλὸν ἐφαρμόζει τὴν Ἀγάπην καὶ ἡ Ἀγάπη εἶναι Πίστις πρὸς τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ.» (ΦΑΡΑΧ, 13.2.62).

«Τὸ ψεῦδος εἶναι ἀπάτη, ἡ δὲ ἀπάτη γεννᾷ τὸν φθόνον εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ φθόνος εἶναι μία πτυχὴ τῆς κακίας. Ἄρα τὸ ψεῦδος εἶναι εἰσηγητὴς τῆς κακίας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη μίαν ἀπασχόλησιν πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς του, εἶναι κατάλληλος πρὸς φώτισιν διὰ ν' ἀποκρούῃ τὸ ψεῦδος.

»Τὸ ψεῦδος εἶναι τὸ ἔνδυμα τῆς διαφθορᾶς. Ἀπαλλαχθῆτε ἐξ αὐτοῦ καὶ αὐτομάτως ἡ διαφθορὰ θὰ καταποντισθῇ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀληθείας.

»Ἀλήθεια εἶναι ἡ πραγματικότης, ποῦ δὲν εἶναι ὄρατὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διότι παρεμποδίζεται ἀπὸ τὸ «Ἐγώ». Μετριάσατε αὐτό, διὰ νὰ ἴδῃτε μέρος τῆς πραγματικότητος. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ βοηθεῖσθε εἰς τὴν ἔρευναν τῆς αἰτίας τοῦ Κακοῦ. Πῶς ὅμως θὰ ἀπαλλαχθῆτε τελείως ἐξ αὐτοῦ; Ἀνατρέψατε τὸ Κακὸν ἀποκαλύπτοντας τὸ ψεῦδος, ποῦ τὸ συντηρεῖ καὶ θὰ γίνετε εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος.» (ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 13.2.62).

«Τὰ φῶτα τῆς γνώσεως εἶναι ἄπειρα. Διὰ τοῦτο ὁ εἰς διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἄρκει εἰς τὰς γνώσεις τοῦ καθενὸς νὰ ὑπάρξῃ κατανόησις ἀμοιβαία, ὥστε ὁ συνδυασμὸς τῶν ἑτεροφώτων νὰ δύναται νὰ ἐναρμονισθῇ πρὸς τὴν ἀνύψωσιν τῆς γνώσεως.

»Αἱ διαφοραὶ τῶν γνωμῶν, μόνον ἀνατροπὴν δύναται νὰ προξενήσουν εἰς τὴν γνώσιν, ὅποτε τὰ πάντα θαίνουσι πρὸς τὴν ματαίωσιν τῆς ἀναμενομένης προόδου.

»Ἀντιθέτως, ὅταν ἡ καλὴ διάθεσις ἢ ἡ κατανόησις εἰς τὸ ζήτημα τοῦ σκέπτεσθαι, εὐρύνει τὸ θάθος τῆς ἐρεύνης σας, τότε οἱ συνδυασμοὶ τῶν σκέψεων ἀποτελοῦν διεισδυτικὴν δυναμικότητα φωτὸς καὶ καθορίζουσι τὴν κατευθυντήριον γραμμὴν τῆς γνωστικῆς προόδου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

»Μὲ τὰ ὑπάρχοντα δὲν ἀρκεῖσθε. Ζητεῖτε περισσοτέραν Φώτισιν. Μὲ τὴν ἀναζήτησιν αὐτῆς (γνωρίζοντες ὅτι τίποτα τὸ ἀπόλυτον δὲν ὑφίσταται) εὐρίσκετε ὅτι δὲν ἀναμένετε. Κάτοχοι, λοιπόν, τῶν εὐρημάτων σας, μὴ θαυκαλιζέσθε, ὅτι ἐπετύχατε τὸ ἀπόλυτον, διότι τότε θὰ ἀπωλέσετε τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔρευναν τοῦ ἀτελευτήτου.

»Γνωρίσατε καλῶς τὸ θάθος τῆς λέξεως «ἀτελεύτητον», διὰ νὰ ἀντιληφθῆτε τὸ "Ἄπειρον τῆς Δημιουργίας, πού ἐξ αὐτοῦ θὰ φωτισθῆτε, ἐπὶ τῆς ἀγνώστου εἰς πάντας Δυνάμεως τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Αὕτη οὔτε ἀρχὴν, ἀλλ' οὔτε καὶ τέλος ἔχει.

»Συμπέρασμα: "Ὅλα κινουῦνται καὶ ζοῦν εἰς τὸ ἀχανὲς ἐντὸς μιᾶς Δυνάμεως, πού λέγεται Θεότης. "Ἄρα ἡ Πνοὴ τῶν Πάντων ἀπορρέει ἐξ Αὐτῆς καὶ μόνον τῆς Πηγῆς, ἀοράτου εἰς τοὺς ὄρατους καὶ θνητοὺς. Πηγὴ τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Ἄγνου Φωτός.» (ΦΑΡΑΧ, 19.2.62).

«Μεγάλῃ εἶναι ἡ Ἀγάπη τοῦ Πλάστου. Στερεῖ μὲν πολλὰς τὰ πλάσματά Του ἐκ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐπιγείου ζωῆς, διὰ νὰ τὰ ἀνταμείψῃ καταλλήλως εἰς τὴν Ἐπουρανίαν Ζωὴν. Γίνεται δὲ τοῦτο, διὰ νὰ τὰ ἐξελίξῃ ἐκ τῶν προγενεστέρων τῶν σφαλμάτων.

»Τὰ ἐνσαρκωθέντα πνεύματα διὰ τῶν ἀντιξοοτήτων τῆς ζωῆς καὶ τῶν δοκιμασιῶν τῶν, ἐξελίξονται εἰς τὰς προϋ-

παρκτικᾶς των ἀμορτίας, ἵνα ἐξευγενίσουν τὴν ψυχὴν των. Καὶ ὁμως, ἐξ ἀγνοίας των, διερρωτῶνται: Εἰς τί ἐπταίσασμεν διὰ νὰ τυραννηθῶμεν τόσον;

»Οὐδεὶς δύναται νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν, ὥστε καὶ τρίτα πρόσωπα νὰ τοὺς οἰκτεῖρουν διὰ τὴν κακὴν των μοῖραν!

»Τὸ μυστήριον τῆς δυστυχίας των εἶναι ἡ ἐξελέωσις των. Νὰ ἀποκαθαρθοῦν, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς ἀνώτερα Στρώματα. Ἰδοῦ, πῶς φροντίζει ὁ Πλάστης διὰ τὰ τέκνα Του.

»Ἡ τιμωρία ποῦ ἐπιβάλλει ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ ποτὲ δὲν εἶναι ἐξαναγκαστική, διὰ νὰ αἰσθανθῆ τὸ ἄτομον τὴν δυστυχίαν. Ἡ τιμωρία Του ἔχει σκοπὸν ἀνορθωτικὸν τοῦ ποιοῦ τῆς ψυχῆς.

»Ἀντιθέτως ὁ ἄνθρωπος τιμωρεῖ πρὸς παραδειγματισμὸν. Ἐπραξες τὴν κακὴν πράξιν; Θὰ ὑποστῆς τὴν ἀνάλογον ποινὴν, λέγει ὁ Νόμος σας.

»Μετὰ τὴν λήξιν τῆς τιμωρίας, ὁ Νόμος ἀδιαφορεῖ, ἐὰν δύνασαι νὰ ζήσης ὡς τίμιος καὶ ἠθικὸς πολίτης, μὴ ἔχοντας τοὺς ἀναγκαίους πόρους πρὸς συντήρησιν!

»Ἡ τιμωρία τοῦ ἀνθρώπου, διὰ παράπτωμα ἢ ἔγκλημα, βαρύνει καὶ τὸν καταδικάζοντα, ὡς συμμέτοχον τοῦ παραπτώματος ἢ ἐγκλήματος. Ἰδοῦ, ποία εἶναι ἡ διαφορὰ δικαιοσύνης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.» (ΦΑΡΑΧ, 20.2.62).

ΙΣΟΣΤΑΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

»Τὰς ἀνθρωπίνας γνώσεις ἀντλεῖτε ἀπὸ τὰς ὕλικὰς δυνάμεις. Τὰς γνώσεις, ὁμως, τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου, θὰ ἀντλήσετε ἀπὸ τὴν ἀγνὴν Φώτισιν. Ἡ πρώτη, δι' ὑμᾶς, εἶναι θετική, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἀρνητική. Ἐκ τῆς θετικότητος πηγάζουν ὅλα τὰ κακὰ καὶ ἐκ τῆς ἀρνήσεως ὅλα τὰ ὑψηλά, διότι ἡ ἀρνήσις εἶναι κατάφασις καὶ ἡ θετικότης ἀρνήσις.

»Ἐξισούμενα αἱ δύο ἀντιθέσεις ἀφομοιοῦνται, διαιρούμενα διὰ τοῦ δύο. Αἱ δυνάμεις των ἀντιστρέφονται καὶ ἡ μὲν θέσις γίνεται ἀρνήσις, ἡ δὲ ἀρνήσις θέσις. Τοῦτο ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: Ἐνῶ τὸ ὄρατον φθεῖρεται, τὸ ἀόρατον παραμένει ἀ-

φθαρτον. "Αρα αιώνιον, ὥστε τὸ αἰώνιον εἶναι ἡ ἀδάμαστος δύναμις.

»Τὸ ὄρατὸν ὡς φθαρτὴ δύναμις ἐξαφανίζεται. "Αρα τὸ ὄρατὸν ὑπόκειται εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀοράτου. Τί παρέμεινε; Τὸ ἀφθαρτον, ἄρα θετικόν. Καὶ τί ἐξηφανίσθη; Τὸ φθαρτόν, ἄρα ἀρνητικόν.

»Ἐκ τῆς ἀρνήσεως καθυστερεῖ ἡ ψυχικὴ μὀρφωσις καὶ ἐκτυφλοῦται τὸ πνεῦμα, ὥστε ἡ ὄντοτης ἀδυνατεῖ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξελιχθῆ, πρὸς θλάσθην τῆς ὀλότητος. Ζητεῖται ἐξίσωσις.

»Ὁ Κύριος με τὴν "Αφθαρτον καὶ Θετικὴν, ὡς ἀνέφερον. Θεῖαν Δύναμιν, ἐξισώνει τὸ Κακὸν μετὰ τοῦ Καλοῦ, διὰ τῆς χειροτονίας ἑνὸς ἐκ τῶν Ἀρχόντων Του, πλησιεστέρου πρὸς τὸ Ἀνάκτορόν Του καὶ οὕτω ἡ πλάστιγξ ἰσοζυγίζει.

»Ἐλπίζω νὰ ἐνοήσατε πῶς γίνεται ἡ ἐξίσωσις, κάθε φοράν, πού τὸ Κακὸν εἰς τὸν Σταθμόν σας ὑπερβαίνει τὸ μέτρον.» (ΦΑΡΑΧ, 24.2.62).

«Τὰ πορίσματα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι μυστικά. Ποτὲ δὲν ἀνακοινοῦνται εἰς τοὺς θνητοὺς, παρὰ μόνον εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις καὶ εἰς τοὺς ἄκρως ἐχ ε μ ῦ θ ο υ ς ὀπαδοὺς Μας. Ἐὰν ἀνεκοινοῦτο τὸ τί πρόκειται νὰ συμβῆ, ὁ ἀμαθὴς λαός, θὰ ἐξοικειώνετο με τὴν ἀρχὴν ταύτην καὶ ὁ φόβος δὲν θὰ συνεκράτει τὰς ἐπιθυμίας του, πρὸς κατάκτησιν τοῦ ποθουμένου.

»Δὲν μεταχειριζόμεθα τὸν φόβον, ὡς ἐπιβαλλόμενον ὄπλον. Ὁ φόβος εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως.

»Φόβος σημαίνει, ἐνδεχόμενον κακῆς σας ἐνεργείας πρὸς ὑποδούλωσιν τῶν ἐλευθεριῶν σας. "Αρα ἡ προσπάθεια διὰ νὰ συγκρατήσῃ τις τὴν ἔφοδόν του ἐναντίον ἄλλου, εἶναι λογικὴ σκέψις, πού πηγάζει ἀπὸ τὸν φόβον.

»Ὁ φόβος οὗτος ὀνομάζεται ΦΟΒΟΣ ΕΚ ΣΘΕΝΟΥΣ, διότι ὑπάρχει καὶ ἄλλος φόβος ἀσθενικοῦ χαρακτῆρος. Οὗτος ὀνομάζεται ΜΙΚΡΟΨΥΧΟΣ ΦΟΒΟΣ.

»Μεταξὺ τῶν δύο φόβων ἐδρεύει ἡ ψυχρὰ λογικὴ.

»Ἡ ΨΥΧΡΑ ΛΟΓΙΚΗ εἶναι δύναμις σθένους με δύο διαφορετικὰς κατευθύνσεις. Ἡ μία πατάσσει τὸ ἄδικον καὶ λέγεται ΨΥΧΡΑ ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ καὶ ἡ ἄλλη δικαιολογεῖ

τὸ ἄδικον καὶ λέγεται ΨΥΧΡΑ ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ. Ὅπως παρατηρεῖτε εἰς ὅλα πρέπει νὰ ὑπάρχη ἰσοστάθμισις.

»Εἶναι Νόμος αὐτός, πού θαρῦνει τὰς συνειδήσεις, ὅταν δὲν ἰσοσταθμίζονται. Ὁ ἔλεγχος εἰς τὰς πράξεις σκοπὸν ἔχει νὰ ἰσοθαρῦνη αὐτάς, διὰ τὴν εὐκολωτέραν λήψιν τοῦ ἰλαροῦ Φωτός.

»Τὸ ἰλαρὸν Φῶς εἶναι Λύχνος τῆς Ἐπουρανίας Σωτηρίας, διὰ νὰ εὐρύνη τὴν ὁδὸν σας πρὸς τὴν Λεωφόρον τοῦ Κυρίου. Μὴν ἀφήσετε τὸ Λύχνον νὰ σῆσῃ, διότι τότε θὰ περιπλανηθῆτε εἰς τὰ ἀβυσσαλέα σκότη τοῦ Ἀπειροῦ, ἀναζητοῦντες ματαίως τὴν ἀκτίνα τῆς ἐλπίδος.

»Ἡ ἐλπίς εἶναι ὁ ἀκτινοβόλος ἀστήρ. Ὅταν ἀπωλέσετε τὸ φῶς σας θὰ ἀπωλέσετε καὶ τὸν ἀστέρα ὁδηγόν. Ἡ ἐλπίς εἶναι πυξίς σας, ὁ ὁδηγὸς καὶ πιστὸς σύντροφός σας. Ἡ ἐλπίς εἶναι χάρις τῆς Πνοῆς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Μὲ αὐτὴν γεννιέσθε καὶ μ' αὐτὴν πεθαίνετε.» (ΦΑΡΑΧ, 26.2.62).

ΤΟ ἸΣΟΖΥΓΙΟΝ ΤΩΝ ΒΑΡΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

»Ἡ συνειδησις τοῦ ἀνθρώπου θασάζει δύο θάρη. Τῶν καλῶν καὶ κακῶν πράξεων του. Ὅταν εἶναι ἰσοβαρῆ τὰ θάρη του, τότε ἡ διαμονὴ του ἐν τῇ φθαρτῇ γῆϊνῃ ζωῇ του, εἶναι ἀξία τοῦ προορισμοῦ του. Ὅταν τὰ θάρη τῶν ἐλαττωμάτων του εἶναι θαρύτερα καὶ δὲν ἐλαττώνονται κατὰ τὸ γ ἦ ρ α ς του, τότε ἀναγκαστικῶς, τὸ πνεῦμα, θὰ π λ α ν ᾱ τ α ι εἰς τὰ σκότη τοῦ ἐρέθους, μέχρις ὅτου ὁ Κύριος ἀποφασίσῃ τὴν ἐπάνοδόν Του εἰς τὸν Σταθμόν, πού ἐγκατέλειπεν. Ἀντιθέτως, ἐὰν τὰ προτερήματά του ὑπερέβαινον εἰς θάρος, τότε ἡ ψυχὴ του κατατάσσεται, ἀναλόγως τοῦ θάρους τῶν καλῶν του πράξεων, εἰς ἀνάλογον Σταθμόν. Μία μ ι κ ρ ᾱ ἔλλειψις δυνατὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ὄντοτητα εἰς τὸν Σταθμόν σας, ἐνῶ αὕτη ἀνήκε εἰς τὸν Σταθμόν Β ἢ Γ κ.ο.κ. Καὶ λέγομεν τότε, ὅτι ὁ Τάδε, ἔλλειπει καταλλήλου θέσεως, ἀπεστάλη εἰς τὸν Σταθμόν σας. Ὅσοι δὲν ἐπανέρχονται, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐκ τοῦ δευτέρου Σταθμοῦ καὶ ἄνω συνεπλήρωσαν τὰς μικρο - ἐλλείψεις των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸν Σταθμόν σας ἐμφανί-

ζονται ὑπέροχα πνεύματα, ἀνωτάτων Σταθμῶν, διὰ νὰ σᾶς διδάξουν, συγχρόνως δὲ καὶ νὰ συμπληρώσουν μικρο - ἑλλείψεις των. Πνεῦμα π α ν ἄ γ α θ ο ν δὲν ἐπανέρχεται. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὸν ἀγαπητὸν Ἀδελφὸν ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ. Αὐστηρὸν, δίκαιον καὶ καλόν. Εἶχε μικρὰν πίστιν καὶ σχετικῶς καθυστερημένην ἀγάπην. Ὡς Ἅγιος Βασίλειος συνεπλήρωσεν ὑπὲρ τὸ δέον, τὰς δύο αὐτὰς ἑλλείψεις του, ὥστε νὰ εἶναι σήμερον εἰς ἓκ τῶν Μεγάλων Ἀρχόντων τοῦ Βασιλείου Μας.

»Ὅσοι ἤλθομεν διὰ π ο λ λ ο σ τ ῆ ν φορὰν εἰς τὴν Γῆν, ἦτο διὰ νὰ σ υ μ π λ η ρ ῶ σ ω μ ε ν τὰς ἑλλείψεις Μας.» (ΦΑΡΑΧ, 27.2.62).

«Ὁ ψυχικὸς κόσμος εἶναι μὲν κόσμος ἀόρατος, ἀλλὰ θετικὸς. Αἱ ψυχαὶ ἐκπέμπουν λάμπεις ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως των καὶ ἡ συνεννόησις εἶναι ἀρίστη μεταξὺ των. Ὅταν ὁμῶς πρόκειται νὰ ἐπικοινωνήσουν μεθ' ὕμῶν, τότε λαμβάνουν εἰδικὴν ἄδειαν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ καὶ ἔντασιν φωτὸς ἐξ ἐνὸς τῶν ἀναφερθέντων Συμβουλίων.

»Αἱ κοινὰ ψυχὰ συσσωρεύονται εἰς διάφορα Κέντρα γήινα, ὅπου λαμβάνουν χώραν αἱ Ἐπικοινωνίαι. Τ α ὕ τ α ο ὕ δ ε μ ῖ α ν σ χ έ σ ι ν ἔ χ ο υ ν μ έ τ ῆ ν Ἀ ρ χ ῆ ν Μ α ς. Τοῦτο δὲ γίνεται, διὰ νὰ προετοιμασθῆ τὸ ἔδαφος τῆς πίστεως, πρὸς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

»Σ ε ἰ ς θ ε ω ρ ε ῖ σ θ ε π ρ ο ν ο μ ι ο ὕ χ ο ι, διότι ἔρχεσθε εἰς ἐπαφὴν ἀπ' ε ὕ θ ε ἰ ἄ ς μ έ τ ῆ ν Ἀ ρ χ ῆ ν Μ α ς καὶ λαμβάνετε ἐξ Αὐτῆς Ὁδηγίαν καὶ Ὁμιλίαν Μας. Εἰς πολλοὺς τομεῖς τοῦ Σταθμοῦ σας, ἀσχολοῦνται μὲ τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Οἱ τομεῖς οὗτοι, ἀνεξαρτήτως τῆς μακρᾶς των πείρας, εὐρίσκονται εἰς τὰ π ρ ῶ τ α θ ῆ μ α τ α τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ ἐδόθη ἐξ Ἡμῶν εἰς τὸν μικρὸν τοῦτον τομέα. Ὅπως εἶπον καὶ ἄλλοτε, τὰ Πνευματικὰ Φῶτα, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τομέως θὰ λάμπουν.» (ΦΑΡΑΧ, 28.2.62).

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΒΛΑΒΕΡΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΝΤΟΤΗΤΑ

«Ἡ αὐτοκτονία εἶναι πνευματικὴ συσκότισις. Τὴν ποιήν τῆς ὀντότητος ἐπιβάλλει ἓν ἐκ τῶν 13 Συμβουλιῶν.

»Ὁ αὐτοκτονῶν ἀμαρτάνει. Ὡς πνεῦμα εὐρίσκεται πρᾶγματι εἰς ἄ π ὅ γ ν ω σ ι ν, χωρὶς νὰ ὑφίσταται δι' αὐτὸν ἔ λ ε ο ς, μέχρις ὅτου ἀποφανθῇ τὸ εἰδικὸν Συμβούλιον, ἐπὶ μιᾶς λεπτῆς χορδῆς τοῦ καὶ τότε θὰ εἴπῃ ὁ Κύριος, ἐὰν πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ὄχι εἰς τὸν Σταθμὸν σας.

»Αἰωνία, ἥτοι ἀτελεύτητος τιμωρία, δὲν ὑφίσταται.

»Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει πίστιν καὶ ἀγάπην, ἀλλ' οὐχὶ κατεύθυνσιν, εἰς πολλὰ πλανᾶται. Δὲν ἐμποδίζεται εἰς τὴν ἀνύψωσίν του, διότι ἐὰν δὲν εἶναι διανοητικῶς μορφωμένος, εἶναι ψυχικῶς. Ὅσοι ἔχουν ψυχικὴν μόρφωσιν ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸν τῆς Ἀναπαύσεως, τὸν κοινῶς λεγόμενον Παράδεισον.

»Μὲ τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν (πολὺ δύσκολος) ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀξιώματα τῆς Ἐπουρανίας Ζωῆς.» (ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ, 28.2.62).

«Ἀκουσίως ἐνήργησα κακῶς μὲ τὸ ἔργον μου. Διὰ τοῦτο ἤργησα ν' ἀνέλθω καὶ νὰ φθάσω εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατέχω. Ἡ αὐτοκτονία δὲν εἶναι μόνον κακὴ πράξις, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἀσέβεια πρὸς τὸν Δημιουργόν. Εἶναι ὡς νὰ λέγῃ ὁ αὐτοκτονῶν εἰς τὸν Δημιουργόν του:

»«Δὲν ἔδωσα σημασίαν εἰς τὸ σαθρὸν τοῦτο σῶμα ποῦ μοῦ ἐδώρησες».

»Εἶναι μεγάλη προσβολὴ πρὸς τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ, εἶναι κάτι τὸ φ ρ ι κ τ ὅ ν.

»Εἰς τὸ ἔργον μου ἤθελον νὰ συγκινήσω τὰ πλήθη, ἀλλ' ἠπατήθην.

»Εἶχε κακὰς συνεπειὰς διὰ πολλοὺς. Καὶ ἐν τῇ γῆϊνῃ ζωῇ εὐρισκόμενος, μετενόησα δι' ὅ,τι ἔπραξα. Ἡ μετάνοια μὲ ἔσωσε.» (ΓΚΑΙΤΕ, 28.2.62).

«Ἐχω τὴν Ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅπως σὰς διδάξω θέματα ἀγνώστου πτυχῆς, διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἀνήκοι εἰς ἄλλο Συμβούλιον. Ἐλαβον τὴν ἰδίαν Ἐντολὴν καὶ ἄλλοι

Ἠγήτορες, οἱ ὅποιοι θὰ παρουσιασθοῦν ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ.

»Ἡμεῖς κανονίζομεν διὰ τῶν ἐνεργειῶν Μας τὰς σκέψεις ἐπὶ τῶν γεγονότων. Ὅταν εἰς Ἠγέτης σᾶς ὁμιλήῃ, Ἡμεῖς κανονίζομεν τὴν ἔντασιν τοῦ λόγου του. Ἴσως νὰ σᾶς εἶμαι ἀλίγον τι ἀκατανόητος, προσπαθῶ ὅμως νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν θέσιν Μας, διότι εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσετε τὴν πραγματικότητα.

»Προσεχῶς θὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐκτέταμένως ἐπὶ τῆς κακοδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ ἱερόν των σχῆμα καταστρέφουν τὰς συνειδήσεις. Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι σοβαρὸν καὶ θὰ πατάξω χωρὶς οἶκτον τὰ ὄντα ταῦτα, ποὺ ἀδιαφοροῦν, διὰ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἐγκόσμια, εἰς θάρος πάντα τῆς ὀλότητος. Δὲν δύναμαι νὰ τὰ κατονομάσω. Εἶναι πολὺ τολμηρὸν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ Θεῖα καὶ νὰ ἐμπαιζοῦν αὐτά. Τὰ ψυχικὰ θάρη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι τ ε ρ ἄ σ τ ι α. Ἡ ὁμιλία μου αὕτη μεταδίδεται ἐκ τοῦ Συμβουλίου τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης.» (ΔΑΝΤΕ, 28.2.62).

«Υψιστον καθῆκον κάθε ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς Ἀρχῆς Μας καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ χρέους του ἔναντι τῆς Ἀρχῆς αὐτῆς καὶ τῶν σινανθρώπων του. Ὅλη ἡ Διδασκαλία ἐμπεριέχεται εἰς αὐτάς τὰς λέξεις.

»Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς σας καὶ ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς σας, εἶναι ἡ Πίστις καὶ ἡ Ἀγάπη. Δι' αὐτῶν τῶν μέσων ἀποκτᾶτε ὅ,τι μὲ οὐδὲν ἄλλο μέσον θὰ ἠδύνασθε ν' ἀποκτήσετε, τόσον εἰς τὴν γῆτιν ζωὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἐπουρανίαν. Ἀρκεῖ νὰ μὴ κλονίζεται ἡ πεποίθησίς σας ἐκ τῆς καταστάσεως, ποὺ σᾶς φοβίζει. Ὁ φόβος εἶναι φυσικὴ συνέπεια μιᾶς καταστάσεως, ἡ πίστις ὅμως ἐξουδετερώνει τὴν ὀχληρὰν κατάστασιν, διὰ τῆς ἐπεμβάσεώς Μας, ἡ ὁποία φέρει τὴν ἀντιστάθμισιν εἰς τὴν φυσικὴν ὁδόν, ἐφ' ὅσον ἐντὸς αὐτῆς ζητεῖτε καὶ κινεῖσθε.

»Μὴ καταλαμβάνεσθε ἀπὸ τὸν φόβον. Ὁ Κύριος μεριμνᾷ διὰ τὰ τέκνα Του. Τὴν μέριμναν ταύτην θὰ ἴδητε, διὰ νὰ πεισθῆτε ἔτι περισσότερον εἰς τὰς Δυνάμεις τῆς Ἀρχῆς Μας.

»Μὴ ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὰς ἀνοήτους συστάσεις ὀλίγων ἀμαθῶν. Ἡ ἀλήθεια δὲν θλάπτει, πλὴν ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὸ ψεῦδος ἀγαποῦν.» (ΦΑΡΑΧ, 3.3.62).

«Τέχνη είναι ἓν βιοποριστικὸν μέσον. Πρωτίστως, ὁμως, ἀναφέρεται εἰς κάθε τί τὸ ὕψηλόν. Ἐὰν δὲν εἶναι ὕψηλόν, δὲν εἶναι τέχνη, ἀλλὰ ἐξάμβλωμα. Ἐπομένως, ἡ τέχνη ἔχει δύο κατευθύνσεις: τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀπαξίας. Ἡ ἀπαξία εἰς τὴν τέχνην σκιαγραφεῖ τὸ ποιὸν τῆς ὄντοτης. Ἡ δὲ ἀξία τὴν ἀνωτερότητα εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ὕψηλῶν ἰδεῶν. Ἡ διαφορὰ μεταξύ τῆς ἀξίας καὶ ἀπαξίας εἶναι τεραστία. Ἡ ἀπαξία ὑποβιβάζει τὴν τέχνην, ἐνῶ ἡ ἀξία τὴν ἀνυψώνει.

»Τὰ ὑπέροχα δημιουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης, δὲν ἀπόλλυνται εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

»Ἡ ἐκδήλωσις τῆς τέχνης δὲν προέρχεται μόνον ἐκ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος, ποῦ εἶναι εἰς ἄλλος παράγων συντελεστής τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους.

»Ἡ ἀξιολόγησις εἰς τὴν τέχνην συμβαδίζει διὰ τῆς συμβολῆς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Τὸ ἔργον εἶναι τέλειον. Ἄρα ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα ἀπέδωσαν τὴν τελειότητα.

»Κατὰ τὴν στιγμήν, ποῦ ὁ Δημιουργὸς ἐφιλοτέχνει τὸ ἔργον του, συνεβάδιζον πνεῦμα καὶ ψυχὴ. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ἡ ὄντοτης τοῦ δημιουργοῦ, δυνατὸν νὰ κλίνη πρὸς τὴν μίαν ἢ ἄλλην πλευράν.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 7.3.62).

Αἴσθημα — Συναίσθημα

«Τὸ αἴσθημα εἶναι ἡ φυσικὴ ἔλξις πρὸς τι καὶ ἐδραιώνεται μὲ τὴν συνεχῆ σκέψιν, εἴτε αὕτη εἶναι ὀρθὴ εἴτε ὄχι.

»Τὸ συναίσθημα εἶναι ἡ ψυχικὴ κλίσις εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ πνεύματος.

»Ἐὰν ὑφίσταται διαφωνία μεταξύ ψυχῆς καὶ πνεύματος, τότε ἡ ὄντοτης ἔχει μεταπτώσεις καὶ ὡς λέγουν οἱ ψυχολόγοι σας: αὐτὸς ἢ ἐκεῖνος ἔχει ψυχικὸν κλονισμόν, ἀντὶ νὰ εἴπουν πνευματικὴν διαστροφὴν. Ἡ ψυχὴ δὲν ἐπηρεάζεται ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν πιέσεων, παρὰ μόνον τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον παρασυρεῖ τὴν ψυχὴν, ἐὰν δὲν ἔχη αὕτη σθένος.

»Ἐὰν ὁμως ἡ ψυχικὴ ἀντοχὴ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύ-

ματος και ἀποφευχθῆ ὁ συναισθηματισμός, τότε ἐπέρχεται ἡ μελαγχολία.

»Ὅταν ὁμοῦς ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα συμφωνοῦν ἐπὶ τοῦ συναισθηματισμοῦ, ὁ δείκτης τῶν ἰσοσταθμισμένων δυνάμεων, ἐδραιώνει τὴν ἰσορροπημένην σκέψιν.

»Ἡ ψυχὴ ὡς φυλακισμένη ἐνέργεια τῆς Πνοῆς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, γνωρίζει, ἀπὸ Θεῖαν πρόβλεψιν, τὴν οὐσίαν ἀλλ' ἀγνοεῖ τὴν αἰτίαν, ἐνῶ τὸ πνεῦμα γνωρίζοντας τὴν αἰτίαν ἀγνοεῖ τὴν οὐσίαν.

»Ἡ ψυχὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐντάσεως τῆς Πνοῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ ν' ἀντικρούση ἢ ὄχι τὴν ἐπιβολὴν τοῦ πνεύματος.» (ΦΑΡΑΧ, 9.3.62).

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνεξάρτητος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν βούλησίν του. Διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ἐλεύθερος.

»Ὁ διὰ τῆς πειθοῦς ἢ τοῦ φόβου ἐξαναγκασμός, σημαίνει ἄμεσον κίνδυνον τῆς διοικήσεως Ἀρχῆς καὶ ἀνωριμότητα σκέψεως τῶν ὑποταχθέντων εἰς αὐτήν. Δηλαδή οἱ ὑποταχθέντες δὲν ἔχουν συνειδησιν τοῦ τί εἶναι ἐλευθερία, μηδὲ δύνανται νὰ ἔχουν ποτὲ πρωτοβουλίαν εἰς τι. Τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ζῶα, ἡ διοικοῦσα Ἀρχή, τὰ μεταχειρίζεται ὡς μέτρα βάρους τῶν ἐκᾶστοτε ἀδυναμιῶν τῆς. Διὰ τοῦτο εἶναι συμφέρον μιᾶς κακόβουλης Πολιτείας, νὰ διατηρῆ ἀμόρφωτον ἐν μεγάλο ποσοστὸν τοῦ λαοῦ, πρὸς εὐκολίαν τῆς λείαν.

»Ἀγνοοῦν οἱ πάνσοφοι οὗτοι καταχρασταὶ τῆς Κοινωνίας, ὅτι ὁ λόγος εἶναι καὶ τῶν ἀδικημένων ὄπλον καὶ ἔτι περισσότερον ἀποτελεσματικὸν εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρωπίνων ζῶων, πού εἰς περίπτωσιν συναγερμού δὲν γνωρίζουν τί πράττουν, διότι ἔχουν ἔλλειψιν πνευματικῆς εὐθύνης. Ἄρα αἵτιοι τῆς ὅλης καταστάσεως τοῦ κακοῦ εἶναι οἱ πνευματικοὶ κακοποιοὶ

»Κάθε χρηστὴ διοικοῦσα Ἀρχὴ καλλιιεργεῖ μὲ ἐπιστημονικὴν ἀκρίθειαν τὸ πνεῦμα, ἐνῶ κάθε ἀνήθικος Ἀρχή, θὰ καταρρακωθῆ ἀπὸ τὰ ζιζάνια πού ἔσπειρε.» (ΦΑΡΑΧ, 10.3.62).

ΟΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ

«Οὗτοι ἐδιδάσκοντο ἀπὸ Ἡμᾶς. Ὡς ἐλεύθεροι ὅμως δέκται, ἐπροτίμησαν τὰς διδασκαλίας τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως, ὡς ἔτι διδακτικωτέρας, κατὰ τὴν γνώμην των.

»Ἡδύναντο νὰ συγκρίνουν τὰς διαφορὰς τῶν Διδασκαλιῶν Μας, ἀλλ' ἠκολούθησαν ἐκείνας ποὺ συμπεριελάμβανον ὑλικὸν συμφέρον καὶ ἐτακτοποίησαν τὰς προφητείας των κατὰ τρόπον ἀληθοφανῆ, ὥστε νὰ μὴ ἀπέχουν πολὺ ἐκ τῶν ἰδικῶν Μας ὑποδείξεων καὶ νὰ δημιουργοῦν σύγχυσιν εἰς τὸν μελετητὴν.

»Οἱ ψευδοπροφῆται οὗτοι ἐπροξένησαν μεγάλην ζημίαν εἰς τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ ἐνήργησεν εἰς αὐτοὺς ἐπιτυχῶς. Ἐφθασεν σήμερον ἡ ὥρα ν' ἀνατρέψωμεν τοὺς λόγους των, μὲ τὸν φωτισμὸν τῆς Ἀληθείας.» (ΦΑΡΑΧ, 10.3.62).

ΤΟ ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΟΦΙΣ

«Τὸ Προπατορικὸν ἀμάρτημα θαραίνει ὅλο τὸ ἀνθρώπινον γένος, μέχρι τῆς ἐξιδανικεύσεως τῆς ὄντοτης, ὁπότε ἀπαλλάσσεται αὕτη ἐξ αὐτοῦ. Οἱ Ἀρχηγοὶ - Διδάσκαλοι τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὡς ἐξιδανικευμένοι ὄνότητες, εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἐξ αὐτοῦ.

»Τὸ Προπατορικὸν ἀμάρτημα εἶναι ἡ ἀνυπακοὴ εἰς τὴν Βούλησιν τοῦ Κυρίου. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἀνεπτυγμένοι ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἐπόμενον ἦτο νὰ περιπέσουν εἰς ἀμαρτίας, αἱ ὁποῖαι ἐξηγοράσθησαν διὰ τῆς συνεχοῦς των ἐξιλεώσεως, ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν Σταθμὸν σας, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

»Ἡ σημερινὴ Κοινωνία δὲν εἶναι καλλιτέρα τῆς τότε. Ἐνῶ ἔχει τὸ Φῶς, προτιμᾷ τὸ Σκότος. Δὲν εἶναι καὶ τοῦτο ἀνυπακοὴ εἰς τὸ Κέλευσμα τοῦ Κυρίου;

»Τὴν ἀνυπακοήν, εἰς τὴν γῆϊνὴν εἰκόνα, ἐφαντάσθησαν οἱ γράψαντες τὴν Ἱερὰν Βίβλον, ὡς ἔλξιν τοῦ ἐνὸς γένους, μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἀπηγόρευσαν νὰ συμπλη-

ρωθῆ τὸ κενὸν τοῦτο. Οἱ προπάτορες παρεβίασαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὑπέπεσαν εἰς τὴν παρακοήν, ὥστε ἐκδιωχθέντες ἐκ τοῦ Παραδείσου, διὰ τοῦ μόχθου καὶ τοῦ κόπου των νὰ ἐπανεύρουν τὴν φυσιολογικὴν των στάθμην καὶ δυνηθοῦν μέσῳ τῶν δεήσεων καὶ τῶν καλῶν των πράξεων, νὰ ὑποτάξουν τὰς ἐπιθυμίας των (ποῦ θαραίνουσι τοὺς ἀδελφούς των) καὶ νὰ μὴ ἐπηρεάζωνται τόσο ἀπὸ τὴν ὕλην, τηροῦντες τὰς Βουλὰς τοῦ Θεοῦ, "Ὅστις φροντίζει, διὰ διαφορῶν μέσων, νὰ ἐξιλεώσῃ αὐτούς.

»Διατί ὁ "Ὀφίς συμβολίζει τὸ Κακόν;

»Ὁ "Ὀφίς εἶναι ἀπεχθής εἰς τὴν ὄψιν, ὡς τὸ Κακόν. Ὁ "Ὀφίς εἶναι ὕ π ο υ λ ο ν ἔρπετόν, ἀκριβῶς ὅπως ἐμφανίζεται καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ. Μαγνητίζει μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἔλκει καὶ ἔλκεται μὴ ἀναλογιζόμενος τὴν ξένην ζημίαν, ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν του ἀπόλαυσιν. Εἶναι γαλήνιος κατ' ἀρχήν, ἄξιος περιθάψεως καὶ οἴκτου, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, ὥστε εἰς κατάλληλον στιγμήν νὰ ἐνεργήσῃ δραστηρίως, χωρὶς οἴκτον, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν ἀνύποπτον καὶ ἄθῶον, ἀλλ' ἀνίκανον ν' ἀντιληφθῆ τὴν σκέψιν τοῦ μοχθηροῦ καὶ πειναλέου ἔρπετοῦ ἢ Πονηροῦ Πνεύματος. Ἐχει πολλὰς ὁμοιότητας ὁ "Ὀφίς μὲ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀνταρσίας. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ φύσει κατέχει χαμερπῆ θέσιν.

»Ὡς μαγικὸν στοιχεῖον, ὁ "Ὀφίς γνωρίζει ὅλα τὰ φαρμακευτικὰ θότανα. Διὰ τοῦτο ὁ μῦθος τὸν θέλει ὡς ἔμβλημα τῆς Ιατρικῆς.» (ΦΑΡΑΧ, 13.3.62).

ΥΨΗΛΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

«Αὕτη εἶναι πρόνομιόχος τῶν ὀλίγων, ποῦ ἐμβαθύνουν εἰς τὰ νοήματα τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν μέσῳ τῆς φωτίσεως τῆς Ἀληθείας.

»Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώρισεν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς ἐρεῦνας του καὶ ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ τὰ ἀβυσσαλέα βάθη τῆς Γνώσεως! Διὰ νὰ γνωρίσῃ αὐτά, ὀφείλει πρῶτον νὰ γνωρίσῃ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του. Ἡ θύρα τῆς ὑψηλῆς Ἰδεολογίας ἐξ αὐτοῦ ἀρχίζει, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ ἄγνωστος Κόσμος εἰς μικρογραφίαν τῆς ὅλης ὑπάρξεως τοῦ Σύμπαντος.

»Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος συμπεριλαμβάνει ὅλας τὰς ἀγνώστους δυνάμεις, ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου τοῦ ὑποσυνειδήτου του.

»Τί εἶναι τὸ ὑποσυνειδήτον; Τοῦτο εἶναι ἡ ἕδρα τῶν Μυστηρίων, ποῦ ἐγνώριζε, πρὸ τῆς ἐνσαρκώσεώς του καὶ λειτουργεῖ ἀσυνειδήτα, διὰ νὰ ἀποκρύψη ἐκ τῆς ὄντοτης τῆς γηϊνῆς φύσεως, ὅσα αὕτη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γνωρίζῃ.

»Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸ ἀπόρρητον τεῖχος τοῦ ὑποσυνειδήτου, θὰ τὸ ἐπιτύχῃ μόνον διὰ τῆς δικαιοσύνης. Αὕτη δὲ εἶναι προῖον τῆς Γνώσεως καὶ τῆς Πίστεως. Ὑψηλὴ Ἰδεολογία δὲν ὑφίσταται. Κακῶς οἱ ἄνθρωποι τὴν χρησιμοποιοῦν, διὰ νὰ ἀποδείξουν κάτι τὸ ἱερὸν καὶ ἀσύλληπτον εἰς δυνάμικότητα, κάτι ποῦ καὶ οἱ ἴδιοι δὲν δύνανται νὰ πιστεύσουν.

»Οἱ σοφολογιώτατοι, συχνὰ περιπίπτουν εἰς σφάλματα, τὰ ὁποῖα εἰς κοινὸς νοῦς ἀποφεύγει. Ἡ ἔννοια τῆς ὑψηλῆς Ἰδεολογίας, διὰ τὸν Κόσμον σας εἶναι οὐτοπία.» (ΦΑΡΑΧ, 13.3.62).

ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Τὸ πνεῦμα, ὅταν καθυστερῇ καὶ δὲν δύναται νὰ ἰσοσταθμισθῇ μὲ τὴν ψυχικὴν του ἄνοδον, ἢ προσπάθειά του πρὸς τὴν ἀνύψωσιν προκαλεῖ μίαν εἰδικὴν ἐκτροχίασιν εἰς τὸν εἰρμὸν τῆς σκέψεως. Ἡ θλάθῃ αὕτη λέγεται «Πνευματικὴ ἀσθένεια τοῦ εἰρμου». Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν πίστιν, ποῦ δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν πνευματικὴν καθυστέρησιν τῆς ὄντοτης. Διὰ τοῦτο, ὁ ἀσθενὴς εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι ἄξιος οἴκτου.

»Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς κατορθώσῃ ν' ἀντιληφθῇ τὴν κατάστασιν του καὶ ζητήσῃ τὴν συμπαραστάσιν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν πνευματικὴν του ἀνωριμότητα, τότε θὰ ὑποδείξωμεν εἰς αὐτὸν τὸ κατάλληλον φάρμακον, μέχρις ὅτου ἐπανέλθῃ εἰς τὸν καθιερωμένον εἰρμὸν τῆς ἰσοσταθμίσεως. Εἰδ' ἄλλως ὁ ἀσθενὴς θὰ ὑποστῇ σύγχυσιν τῶν ἐννοιῶν καὶ ἀνυπακοὴν εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων.

»Σεῖς δὲν εἴσθε ἰατροί, διὰ νὰ δίδετε καταλλήλους συμβουλὰς. Ὁ ἐνδιαφερόμενος μόνος του πρέπει νὰ ἐννοήσῃ, διὰ

ποιού μέσου δύναται νά θεραπευθῆ. Μόνος χωρίς τὴν ἐπέμβα-
σιν οὐδενός, σημαίνει, ὅτι ἔχει τὴν ἰκανότητα νά ἀντιλαμβάνε-
ται, ἔστω καὶ τὴν πλέον ἀσήμαντον ἐνέργειαν, διὰ τὴν σωτη-
ρίαν του.» (ΦΑΡΑΧ, 15.3.62).

ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

»Ἐν καιρῷ νυκτός τὰ πάντα ἀναπαύονται, ὥστε τὰ νήμα-
τα τῶν ψυχῶν νά παραμένουν ἐν ἀδρανείᾳ. Διὰ τοῦτο αἱ Ἐπι-
κοινωναί εἶναι καθαρώτεραι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας
οἱ παλμοὶ τῶν ψυχῶν, σὺν τῶν τῆς πνευματικῆς σκέψεως (ἐ-
νέργεια), δονοῦν τὸ Σύμπαν' καὶ ἀπὸ αὐτάς τὰς δονήσεις κα-
ταμετρᾶται τὸ ψυχικὸν θῆρος τῆς ὄντοτης, τὸ ὁποῖον ἀγω-
νιζόμεθα νά ἐλαφρύνωμεν.

»Τὰ νήματα ταῦτα συγκεντρώνονται εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς
Πνευματικῆς Αἴγλης καὶ ἐκεῖθεν τὸ κάθε νῆμα ξεετάζεται ἰ-
διδιαιτέρως εἰς τὴν περίπτωσίν του, ἀπὸ τὰ Εἰδικὰ Συμβούλια.
Ἡ ἐργασία, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν ἐδῶ εἶναι τεραστία, ἀ-
φαντάστως περίπλοκος, δι' ἑσᾶς.

»Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν με ἀ-
πόλυτον ἀκρίβειαν, ἐπὶ τῆς ποιότητος τῶν ὄντοτήτων. Ἐὰν κα-
τὰ ἐν ἀσήμαντον ποσοστὸν παρουσιασθῆ ἀσύλληπτος διαφορὰ,
τότε ἐπεμβαίνει ἡ Θεία Πνοή, διὰ νά ρυθμίση αὐτήν. Ἰδοῦ, πῶς
τὰ ἐλεγχόμενα, ἐλέγχονται εἰς τὴν δικαίαν Πλάστιγγα τοῦ
Πλάστου.» (ΦΑΡΑΧ, 16.3.62).

ΤΟ ΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Ἡ ἀπεριόριστος ἐλευθερία δὲν ἔχει συνείδησιν καὶ ὀδηγεῖ
τὸ ἀνθρώπινον γένος πρὸς τὴν ἐξόντωσίν του. Τὸ μέτρον εἶναι
ἡ τάξις.

»Δι' αὐτοῦ ὄλα ἰσοσταθμίζονται, ὅπως ἔπρεπε νά εἶναι εἰς
τὸν Σταθμὸν σας, ἀλλὰ δὲν εἶναι.

»Ὅταν εἰς ἔχῃ ἀνωτέραν ψυχὴν καὶ κατώτερον πνεῦμα,
τὸν ἐκμεταλλεύονται εὐκολώτερον οἱ τύρανοι. Ἀντιθέτως, ὁ-

ταν ἔχη ἀνώτερον πνεῦμα καὶ κατωτέραν ψυχὴν, καπηλεύεται αὐτὸς τοὺς πάντας.

»Μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέσεων ὑπάρχει κλίμαξ καὶ διερωτᾶσθε: Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Τάδε νὰ ἔχη τὴν δεῖνα θέσιν, ἀφοῦ ψυχικῶς δὲν ἔλκει καὶ πνευματικῶς εἶναι ἀνάξιος τῆς θέσεώς του;

»Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἰδοὺ τί συμβαίνει: Οἱ ψυχικῶς κατώτεροι καὶ πνευματικῶς ἀνώτεροι, εἶχον τὴν εὐνοίαν ἰσχυρῶν προσώπων καὶ ἐξελέγησαν ἐξ αὐτῶν, διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων των. Δηλ. ὁ Τάδε εἶναι πείσμων, σκληρός, ἄκαμπτος, ἀπὸ μωρίαν καὶ ὄχι ἀπὸ εὐφυΐαν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν σκοτεινὸν συνδυασμὸν τοποθετεῖται εἰς τὴν τάδε θέσιν, ὁ πλεον ἀκατάλληλος.

»Ὡς ἡ μεγάλη ἐλευθερία ἐξοντώνει, οὕτω καὶ ἡ μεγάλη πίεσις τοῦ Λαοῦ ἐξαθλιώνει αὐτὸν καὶ τὸν ἐξαναγκάζει νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς καταπιεστάς του, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα τὸ μέτρον εἶναι ὁ κριτὴς τῆς καταστάσεως. Τὸ μέτρον εἶναι ἡ ἰσορροπῆσις. Τὸ μέτρον εἶναι ἡ πρέπουσα Ἀρχὴ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Σταθμοῦ σας.

»Ζητωκραυγάζετε, διὰ τὰ ἄκρα. Ζωὴ ἢ Θάνατος. Ζήτω ἡ ἐλευθερία κ.τ.λ. Διὰ τῶν ἄκρων ποτὲ δὲν ἐπιτυγχάνετε τὸ ἐπιδιωκόμενον. Τὰ ἄκρα ἔλκονται ἀπὸ τὰ ἄκρα, ὁπότε ἡ ἰσορροπῆσις ἐκμηδενίζεται.

»Ἰδοὺ, διατὶ τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα μιᾶς χώρας εἶναι τὸ ἰδανικώτερον. Ἄρκεϊ νὰ μὴν εἶναι νοθευμένον.» (ΦΑΡΑΧ, 19.3.62).

ΝΟΜΟΙ ΤΩΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΩΝ

«Οἱ Νόμοι τῶν πιθανοτήτων εἶναι Νόμοι συμπτώσεως γεγονότων, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν Μαθηματικῶν.

»Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θασισθῇ μετὰ θεσιότητος ἐπ' αὐτῶν; Οὐδέν. Ὀνομάζονται Νόμοι πιθανοτήτων, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει, πῶς διὰ τῆς στατιστικῆς, ν' ἀποδώσῃ τὸ κατὰ προσέγγισιν θέθειον! Καὶ λέγει: ὑπάρχει πιθανότης θεθεία κατὰ 50%. Τὸ θεθείον τοῦτο ἰσοδυναμεῖ

μὲ τὸ ἀθέβαιον. Ἄρα ἡ πιθανότης εἶναι ὄρος τῆς γνώσεως, διὰ ν' ἀποκρύψῃ ὅ,τι δὲν γνωρίζει. Τὸν μαθηματικὸν τοῦτον ὄρον εὐσχήμως μεταχειρίζονται αἱ θετικά Ἐπιστήμαι, διὰ ν' ἀποφύγουν συγκεκριμένον ὑπολογισμόν.

»Πιθανότης σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὴ δυνάμενος νὰ γνωρίσῃ συγκεκριμένον τι στοιχεῖον, ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀγνοίαν του διὰ τῆς λέξεως «πιθανότης».

»Εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον πιθανότης ὀνομάζεται ὁ ἔλεγχος τῆς Θείας Πνοῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐπιστήμη σας οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ μαθηματικῶς νὰ ὑπερβῇ αὐτήν. Δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ εὗρῃ τὸ ἀκριβὲς ζητούμενον ποσοστόν. Ἡ πιθανότης ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸν ἔλεγχον τῆς Θείας Πνοῆς. Ἡ ἐπέμβασις Της λέγεται: «Ἄμεσος ἐνέργεια τρεχούσης ἀνάγκης» πρὸς καθορισμὸν προβλεπομένης ἀτελείας. Δίδεται ἡ ἐξήγησις αὕτη, διὰ νὰ ἐνοήσετε τί εἶναι ἡ πιθανότης, ὡς ἐνεργοῦσα Δύναμις τοῦ Θείου.» (ΦΑΡΑΧ, 24.3.62).

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ

«Υπόστασις εἶναι ἡ θέσις ποὺ κατέχει ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὄν-τότης ἔναντι τῶν ἄλλων ὄντοτήτων. Εἶναι ἡ ἰδέα τῆς τιμῆς, ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐὰν διατηρήσῃ αὐτήν, κρατεῖ εἰς ὑψηλὸν φρόνημα τὴν τιμὴν περίεῃ ἑαυτοῦ. Ἡ υπόστασις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι θέλησις, ἀλλὰ ἐσωτερικὴ ἰκανότης διὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ γόητρόν του.

»Τὸ ΓΟΗΤΡΟΝ του ἔχει δύο σταθμά: τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς κακῆς. Ἡ πρώτη ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ψυχῆς, ἡ δευτέρα ἐκ τοῦ πνεύματος. Οὕτω ἡ υπόστασις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μεταπτώσεις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ οὗτος πόθεν προέρχονται αὐταί. Ἄρα ἡ υπόστασις εἶναι ὁ ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς του, ἀνεξαρτήτως τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων του.

»Ἡ ΥΠΟΛΗΨΙΣ εἶναι ἐξωτερικὴ ἀντανάκλασις τοῦ ἀνθρώπου. Μὴ τὴν συγγέετε μὲ τὴν υπόστασιν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ὑπόληψις εἶναι «Προσωπὶς πολυτελείας», διότι δὲν ἀνταποκρίνεται μὲ τὸ ποῖόν τοῦ ἀνθρώπου.» (ΦΑΡΑΧ, 26.3.62).

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

«Εκείνος ὅστις πράττει κάτι τὸ κακὸν καὶ δὲν μετανοεῖ, ἢ ποινὴ πού θὰ τοῦ ἐπιβληθῇ αὐξάνεται. Ὅταν ὁμως φθάσῃ εἰς τὴν ὑστάτην στιγμήν, ἀφοῦ διέπραξε καὶ ἄλλας θλαβερὰς πράξεις καὶ ἀναγνώριση τὰς ἀδικίας του, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐπιανορθώσῃ τὰ ὅσα διέπραξε, διότι ὁ θάνατος δὲν ἀναμένει τὰς μὴ τηρουμένας ὑποσχέσεις του, τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μεταμελεῖται. Δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτὸν ἐπιείκεια. Ἡ ἀδυναμία ἔκαμψε τὴν θέλησίν του, ὄχι ὁμως καὶ τὴν θούλησιν. Ἡ μεταμέλεια εἶναι οἶκτος πρὸς ἑαυτὸν, διὰ τὰς κακὰς του πράξεις, τὰς ὁποίας ἡ θούλησις ἀδυνατεῖ νὰ τὰς παραδεχθῇ ἐξ ὀλοκλήρου. Ἡ μεταμέλεια δὲν ἔχει ἀπήχησιν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν.» (ΣΗΜ.: Προφανῶς διότι δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐπανόρθωσιν) (ΦΑΡΑΧ, 29.3.62).

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διὰ πρώτην φορὰν μεταδίδει ἐξακολουθητικῶς Ὁδηγίας καὶ Διδασκαλίας πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὅλοι ὀφείλουν νὰ κατατοπισθοῦν καὶ νὰ φωτισθοῦν ἐκ τῶν Κειμένων Τῆς. Αἱ ψυχὰί μας πρέπει νὰ σωθοῦν. Ἐὰν δὲν δώσωμεν σημασίαν εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον καὶ κάποτε φθάσωμεν εἰς τὴν στιγμήν τῆς μετανοίας, ὁ Κύριος δὲν θὰ μᾶς εισακούσῃ. Χριστιανοὶ κατ' ὄνομα, προσέξατε τὸν λόγον τοῦ Φωτοδότου τῆς Ἀληθείας.

«Θὰ ὀμιλήσω, δι' ὄσους ἔχουν ἀνάγκην τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἐρησκείαν καὶ ἀδυνατοῦν νὰ πιστεύσουν εἰς τὴν Ἀρχὴν Μας, οὗτοι πιστεύουν εἰς τὸ δόγμα των ἐκ σὺν ἡθεΐας καὶ ὄχι ἐξ ἀγνῆς πίστεως.

»Πλῆθος ἀνθρώπων κατακλύζουσι τὰς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς ἐξ ὄλων αὐτῶν γνωρίζει κατὰ θέθος τί ἐστὶ πίστις.

»Πίστις εἶναι ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, πού μετὰ τὴν ἀφοσίωσίν του, συνδέεται μετὰ τὸν Κύριον. Ὅταν ἡ ψυχὴ διαισθάνεται τὴν σύνδεσίν τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ τὸ πνεῦμα λιποτακτῆ, ἡ πίστις δὲν εἶναι πλήρης.

»Ὅταν τὸ πνεῦμα προσηλωθῆ εἰς τὸν Κύριον καὶ ἡ ψυχὴ ἀδρανῆ, ἡ συνείδησις τῆς ὀντότητος δὲν ἐφάπτεται μετὰ

τοῦ Κυρίου. Ἄρα πρέπει ν' ἀφιερούμεθα εἰς Αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ πνεύματι. Μὴ περιπλανᾶσθε εἰς τὰς ἐκδηλώσεις σας διὰ νὰ ἔχετε τὴν Εὐνοίαν τοῦ Κυρίου.

»Αἱ ἐκκλησίαι εἶναι οἴκοι τοῦ Κυρίου. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι, διὰ τὰς λειτουργίας αὐτῶν τῶν Οἴκων, δὲν εἶναι πολλάκις οἱ καταλληλότεροι, διὰ νὰ ἐκπληρῶνουν τὰ ἱερά τῶν καθήκοντα. Νὰ τοὺς ἀκοῦτε, μὴ ὅμως ἀκολουθῆτε τὰς πράξεις των. Ἐνῶ ὁμιλοῦν μὲ πειστικότητα, διὰ τὸν Κύριον, ἔρχονται πρῶτοι εἰς τὴν ἀπιστίαν. Σεῖς μὴν ἀπομακρύνεσθε ἐκ τῆς πίστεώς σας πρὸς τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, διὰ νὰ εἰσθε παντοτεινῶς ὑπὸ τὴν Σκέπην Της.» (ΦΑΡΑΧ, 4.4.62).

ΘΕΟΣΟΦΙΑ

«Ἡ Θεοσοφία εἶναι Ἐπιστήμη. Δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος ἐρευνᾷ, ὅτι ἡ διάνοιά του δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ. Ὁ θεόσοφος μὲ τὴν ἀγνὴν σκέψιν, θεολογίαν μελετᾷ. Ὅστις δὲν ἔχει ἀγνὴν σκέψιν μωραίνεται εἰς τὰς γνώσεις καὶ ἀντλεῖ σκοτεινὰς τοιαύτας.

»Ὁ ὁρὸς Θεοσοφία διδεται, διὰ νὰ ἐπισκιάσῃ τὰς γνώσεις, διαστρεβλώνοντας τὴν Ἀλήθειαν. Ἡ Θεοσοφία περικλείει ἀποκρύφους δυνάμεις, τὰς ὁποίας οἱ εἰδικοί χρησιμοποιοῦν διὰ τοὺς ὑλικούς, ἵνα ἀποκτήσουν τὴν ἔλξιν των καὶ ἐκμεταλλεθοῦν τὰς δυνάμεις των.

»Θεόσοφος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὑποδύεται τὸν μάγον μὲ τὰς γνώσεις του. Καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ὁ ἄνθρωπος ἐξεμεταλλεύθῃ τὸν Θεόν του, διὰ νὰ καθυποτάξῃ τὸν συνάνθρωπόν του, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

»Ἡ Θεοσοφία εἶναι τέχνη τῆς Γνώσεως, διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν Ἀλήθειαν.

»Ἐγράψαν οἱ Θεόσοφοι σημαντικὰ ἔργα. Δὲν κατέκτησαν ὅμως τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, διότι εἶναι προωρισμένα νὰ σθήσουν, ὡς τὰ φῶτα τῆς καθολικῆς ἁμαρτίας, ποὺ μεσουρανοῦν. Ὁ Κύριος ἔδωκε τὸ σῆμα, ὅπως ἡ Θεοσοφία περιέλθῃ ἐν ἀχρηστείᾳ.» (ΦΑΡΑΧ, 6.4.62).

«Υπεράνω ὄλων ὁ Θεός, τὸ Οὐράνιον Βασίλειον καὶ ἡ Ἄγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Αὕτη εἶναι ὁ ἄξων τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν Θεόν, ἥτοι ἡ εὐθεῖα ὁδός, πού τόσο ἐτονίσθη, ἡ ὁδὸς τοῦ ὀρθοῦ. Τοιοῦτοτρόπως χαράσσω διὰ τοῦ λόγου τὴν κατεύθυνσιν πού ὀφείλει κάθε ἄνθρωπος ν' ἀκολουθῆ.

»Ἡ τελεία ἀπασχόλησις μετὰ τὰ ζητήματα τῆς ζωῆς σας, γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὴν φώτισίν σας. Ἐν μέρει ἔχετε δίκαιον, ἀλλὰ καὶ μέγαν ἄδικον, ὅταν δὲν ἰσοσταθμίζεσθε, διὰ νὰ εἰσθε ἐντὸς τῶν πνευματικῶν Μας πλαισίων. Προσπαθήσατε νὰ εὐρίσκεσθε ἐντὸς τῆς ἐννοίας «πᾶν μέτρον ἄριστον». (ΦΑΡΑΧ, 11.4.62).

«Ἐφθασα τελευταῖος, διὰ νὰ ἀναγγείλω τὴν δύσιν τῆς Ἐπικοινωνίας. Ἐντὸς τῆς ἀνωμάλου ἀτμοσφαιρας τοῦ Σταθμοῦ σας, διὰ τῆς Λύρας μου προσπαθῶ νὰ δώσω τὸν ἀρμονικὸν ἦχον, πού θὰ ἀκολουθήσῃ.

»Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος ἐκριζώνει καὶ καταστρέφει, ἡ γλυκεῖα ὄμως αὔρα τῆς Ἀνοιξέως, φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ἡρεμίαν καὶ τὸ γλυκὺ ἄσμα πρὸς τὸν Πλάστην, Ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου εἰς τὸν Σταθμόν σας, ἵνα θλαστήσουν τὰ ἄνθη τῆς ἀναμενομένης ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ Πανάγαθος διὰ τοῦ Φωτὸς τῆς Ἀληθείας.

»Ἀναχωρῶ. Οἱ ἦχοι ὄμως τῆς μουσικῆς μου θὰ παραμείνουν, διὰ νὰ δοξάσουν μεθ' ὑμῶν τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ.» (ΟΡΦΕΥΣ, 11.4.62).

ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΣ

«Ἀνήθικος λέγεται ἐκεῖνος, ὅστις πράττει κάτι, διὰ νὰ θλάσῃ τοὺς ἄλλους. Ἄρα ὁ ἀνήθικος θάλλεται συνεχῶς ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα. Ἡ σκέψις του φωτίζεται ἀπὸ τὸ μέλαν φῶς. Διὰ τοῦτο ἡ ἀντίληψίς του εἶναι ρηχὴ. Δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ βάθος ἑνὸς νοήματος, πού ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τὸν ἀνυψώσῃ ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς.

»Ὁ ἀνήθικος ἔθλαψε φοβερὰ τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν. ΚΑΤΕΚΡΕΟΥΡΓΗΣΕΝ Αἴθῳσος καὶ ἀπέστειλε πολλοὺς εἰς τὴν ἀγ-

χόνην: Ὁ ἀνήθικος κλέπτει ξένας περιουσίας καὶ σφετερίζεται ἐξουσίας, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ ἀνήθικος παρουσιάζεται ὡς εὐσεβῆς καὶ καταχρᾶται τῆς πίστεως τῶν ἄλλων, διότι ὁ ἴδιος ἐνδομύχως χλευάζει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

»Τίποτε τὸ ὑψηλὸν δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἀηθίκου. Ἡ ὕλη εἶναι δι' αὐτὸν ἡ μόνη ὑπάρχουσα δύναμις. Εἶναι τυφλός. Ἡ ὕλη ἐκάλυψε διὰ παχέος στρώματος τὸν ἐσωτερὸν του ὀφθαλμόν. Ὅταν τις δὲν ἔχη ὀφθαλμοὺς στερεῖται τῆς Γνώσεως, πού μέσῳ τῆς ὁράσεως ἀποκτᾶται. Ὅταν ὁμοῦ δὲν ἔχη ἐσωτερικὸν ὀφθαλμόν, τότε στερεῖται τὸ Φῶς τῆς Γνώσεως.

»Θέλω νὰ καταλήξω εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι σήμερον ὑπάρχουν περισσότεροὶ ἀνήθικοι εἰς τὸν κόσμον σας ἀπὸ ἄλλοτε. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι πολλαὶ ψυχαί, πού ἀπὸ αἰῶνων ἐπρόσμενον τὴν στιγμήν τῆς ἐπανόδου των εἰς τὸν Σταθμόν σας, διὰ νὰ ἐξιλεώσουν τὰς παλαιὰς των ἁμαρτίας, πάλιν εἰλκύσθησαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ.

»Τὴν φορὰν ταύτην αἱ ψυχαὶ θὰ αἰωροῦνται ἐν τῇ τιμωρίᾳ ἐπὶ χρόνον Χ, αἱ δὲ παρακλήσεις των δὲν θὰ ἔχουν ἀπήχησιν, εἰς τὰ ὄρατα τοῦ Κυρίου. Μακάριοι οἱ κατανοήσαντες, διότι θὰ τύχουν τῆς Εὐνοίας τοῦ Κυρίου.

»Συνέπεσε, κατὰ τὴν Βούλησιν τοῦ Κυρίου, οἱ τιμωρημένοι κατὰ διαφόρους ἐποχάς, νὰ ἐπανέλθουν καθ' ὁμάδας εἰς τὸν Σταθμόν σας. Θὰ ἐρωτήσετε, διατί;

»Διότι αἱ σημεριναὶ σας γνώσεις εἶναι γενικῶς ἀνώτεροι τοῦ ψυχικοῦ σας σθένους καὶ εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἐνισχύσετε τοῦτο, ἵνα ἐπέλθῃ ἰσορροπία ψυχῆς τε καὶ πνεύματος. Ἄρα δύο τινὰ συμβαίνουν: Δοκιμάζονται αἱ ἁμαρτωλαὶ ψυχαί, πού ἐπανήλθον εἰς τὸν Σταθμόν σας καὶ ἐκπαιδεύονται ἐκεῖναι, πού ἔχουν πνεῦμα ἔτοιμον πρὸς πτώσιν, ὅχι ὁμοῦ ψυχικὸν σθένος, διὰ νὰ ἀντιδράσουν καὶ ἐπανακτήσουν τὴν ἰσορροπίαν των.» (ΦΑΡΑΧ, 13.4.62).

ἈΛΛΟΦΡΟΝΕΣ

»Οἱ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐπιχειροῦν πράξεις, μακρὰν τῆς λογικῆς σειρᾶς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ καταλαμβά-

νονται από μανίαν και δὲν γνωρίζουν τὰ ἀποτελέσματα αὐ-
τῆς. Οἱ ἀλλόφρονες εἶναι πείσμονες καὶ κακοί. Ἐνεργοῦν ἀ-
συλλογίστως καὶ χωρὶς εἰρμόν. Συνήθως εἶναι μικρόψυχοι καὶ
ἐλαττωματικοὶ εἰς τὴν σκέψιν. Εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον
οὗτοι ὀνομάζονται «ἀδιόρθωτοι».

» Ὅταν τοιαῦτα ἄτομα ἀναλαμβάνουν τὴν ἐξουσίαν εἰς
χεῖρας των, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἀναμένετε τὰ πάντα ἐξ αὐτῶν.
Τὸ τέλος ὁμῶς τῆς βασιλείας των καταλήγει οἰκτρόν.

» Σκοπὸς των εἶναι ἡ τυραννία τῆς ὀντότητος καὶ ἡ ἀνα-
γνώρισις των διὰ τὴν δυναμικότητά των, ὅτι εἶναι μεγαλοπρε-
πεῖς Ἄρχοντες. Οἱ ταλαίπωροι δὲν γνωρίζουν τί τοὺς ἀναμέ-
νει, διότι δὲν ἔχουν προβλεπτικότητα. Ἡ προβλεπτικότης τοὺς
ἀφηρέθη ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, διὰ νὰ πληρώσουν τὰς ἀνο-
μίας των κατὰ τὴν προσχεδιασμένην τύχην των. Τὸ Κακὸν πάν-
τοτε ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ Καλόν. Οἱ σοφοὶ σας ἔλεγον: «Οὐ-
δὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ». Ἀναμένετε τὸ Καλόν.» (ΦΑΡΑΧ,
17.4.62).

ΤΙΜΩΡΙΑ

«Ἡ τιμωρία εἶναι μέσον, διὰ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, ποὺ ἐξευ-
γενίζει τὴν ψυχὴν, ὅταν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ποῖον εἶ-
ναι τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τὸ ἐσφαλμένον. Μὴ θλάπτεις τοὺς ἀδελφούς
σου, διότι θὰ τιμωρηθῆς καὶ ἐὰν δὲν ἀνοίξῃς τοὺς ἐσώτερούς
σους ὀφθαλμούς τότε ἡ τιμωρία θὰ εἶναι σκληροτέρα. Ἄρα
τιμωροῦμεν μετ' ἀγάπης καὶ ὄχι μετὰ μίσους, διὰ νὰ φέρω-
μεν τὰς ψυχὰς εἰς ἀνώτερα ἐπίπεδα.

» Αἱ ἐκστρατεῖαι Μας δὲν ἔχουν οὐδὲν κοινὸν σημεῖον συν-
ταυτισμοῦ με' αὐτὰς τῆς Γῆς. Προχωροῦμεν με' τὸ λάβαρον τῆς
Ἀγάπης δι' ὅλους ἀνεξαιρέτως. Διὰ τῶν τιμωριῶν Μας εὐερ-
γετοῦμεν τὰς ὀντότητας εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ὀπίστων δὲν ὑπο-
πίπτει ὁ λόγος αὐτὸς τῶν ἐνεργειῶν Μας. Οἱ λόγοι τῶν Ἀρ-
χῶν Μας πρέπει νὰ παραμένουν μυστικοί, εἰς τὰς ἐν λόγω πε-
ριπτώσεις, διότι οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν πιστεύουν
εἰς τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην. Αἱ δοκιμασίαι μετὰ τοῦ πόνου εἶ-
ναι φ ἄ ρ μ α κ α, πρὸς ἀνύψωσιν τῶν ὀντοτήτων. Ἄρα εἰ-

ναι δείγματα, άκατανόητα δι' ύμας, τής άπεράντου 'Αγάπης του Κυρίου προς τά δημιουργήματά Του.» (ΦΑΡΑΧ, 18.4.62).

«Έρχομαι από τόν άστέρα "Αρην. 'Η επίδρασις του "Αρεως έχει μεγίστην σημασίαν επί τής Γῆς. Αί άκτίνες του φωτός του επιδρουν επί του νευρικού συστήματος των άτόμων. Είναι δύσκολον νά σας δώσω πλήρη έξήγησιν του τί συμβαίνει, διότι εις τάς έν λόγω άκτινοβολίας, εισχωρουν και ξένα τοιαύται. Πάντως ό "Αρης έξεγείρει τά νεύρα. Διά τουτο άσχολουμαι με την δέσμευσιν αυτών των άκτίνων, ίνα διευκολύω τώ "Εργον του Κυρίου.

»Τόν άστέρα τουτον ώνόμασαν "Αρην, διότι είχαν ύπ' όψιν των την επίδρασίν του επί των άτόμων.» (Β. ΟΥΓΚΩ, 18.4.62).

ΙΣΟΤΗΣ

«'Ισότης είναι τά δικαιώματα, πού έχουν όλοι έναντι μιας 'Αρχῆς. 'Από ήθικῆς πλευρῆς ή ισότης είναι «μέτρον έν μέτρω». Εις τώ Σύμπαν ισότης δέν ύφίσταται, διότι όλα έχουν ά ρ μ ο ν ί αν. Τώ μέγα ή μικρόν έχουν σχέσιν μεταξύ των, σχέσιν άρμονικήν. 'Ισότης έπρεπε νά ύπάρχη εις τους γήινους Νόμους, οί όποιοι αποθλέπουν εις την γενικήν γραμμήν και όχι εις την λεπτομέρειαν. 'Η λεπτομέρεια, είναι εκείνη ή όποία δύναται νά ανατρέψη τά πάντα.

»Τί είναι τώ άτομον; Καί όμως ή διάσπασίς του δύναται ν' ανατρέψη τά πάντα (δέν έχετε άκόμη φθάσει εις την ολοκληρωτικήν διάσπασιν τής διασπάσεως, πού σημαίνει γενικ ή ν κ α τ α σ τ ρ ο φ ή ν). Μή παραπλανήσθε με την επιφανειακήν έξέτασιν. Διεισδύσατε εις την ούσιαστικήν.

»Ουδεις έκ των νομοθετών σας ήσυχολήθη ποτέ με τόν άνθρωπον, την ιδιοσυστασίαν του και τά αίτιά της. "Όταν δέν γνωρίζετε τά αίτια ταύτα, δέν έχετε τώ δικαίωμα ν' αποφαινεσθε κατά του ανθρώπου, πού και οδτος άγνοεί τόν λόγον τής ενεργείας του. 'Επομένως, ουδεις έχει τώ δικαίωμα ν' άφαιρη την ζωήν του άλλου.

»Ίσότης εἶναι μία παραπλανητικὴ λέξις, χρήσιμος ἵνα διὰ τῆς πειστικότητος παραπλανῆ τὴν ἀλήθειαν. Οὐδεὶς εἶναι ἴσος μὲ τὸν ἄλλον, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν δὲν ἰσοσταθμίζονται.» (ΦΑΡΑΧ, 23.4.62).

«Ἄνθρωπε, θαυμάζεις τὴν Φύσιν ἐντὸς τοῦ μικροῦ περιβάλλοντός σου. Δύνασαι ὅμως νὰ μᾶς εἴπῃς, ποία εἶναι ἡ δημιουργὸς δυνάμις, ποῦ κρύπτεται εἰς τὴν ἀνεξερεύνητον ὑπαρξίν τοῦ κάθε φυτοῦ; Ἐὰν ἐγνώριζες μόνον τὸ μυστήριον τοῦ ἀπλοῦ χόρτου, θὰ ἐδόξαζες τὸν Κύριον, διὰ τὴν δημιουργόν Του Δύναμιν. Πόσοι ἀρά γε νὰ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν ἕν καὶ μόνον ἐκ τῶν μυστηρίων τῶν φυτῶν;

»Σὰς ἀπάντῳ: Οὐδεὶς. «Ὅταν τὰ τόσον ἀπλᾶ ἀγνοεῖτε τελειῶς, πῶς θέλετε νὰ γνωρίσετε τὰ πολυσύνθετα, ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ἄρα, διὰ τὸν ἄνθρωπον ἔχετε γνώσεις τελειῶς ἐσφαλμένας, καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν γνώσεων θασιζόμενοι ἐκφέρετε γνώμας, ἀναφέρετε ἀποφάσεις καὶ ἐκδίδετε καταδικὰς, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσετε, υποβιβάζετε τὸ πνεῦμα μὲ τὴν ἀξίαν ποῦ τοῦ δίδετε, διότι ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει τὸ σθένος νὰ ἐπιβληθῆ εἰς αὐτό.

»Σκοτειναί, πολὺ σκοτειναί εἶναι αἱ τοῦ ἀνθρώπου πνευματικαὶ λάμψεις. Πῶς, λοιπόν, νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὰ θάθη τοῦ σκότους; Καλλιεργοῦντες τὸ ψυχικὸν σθένος, μὲ τὴν καλὴν θέλησιν ἐπὶ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως. «Ὅταν δὲ εἰσέλθετε εἰς τὴν εὐθειαν ὁδόν, τότε πλέον φωτίζεσθε ἀπὸ τὸ ἀγνόν τοῦ Βασιλείου Φῶς. Θὰ ὁμιλήσω διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὡς τὸ ἀνώτερον δημιούργημα τοῦ Κυρίου. Ὅλα τὰ ἄλλα δημιουργήματα ἐξυπηρετοῦν τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων.

»Εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον ὑπάρχουν Οὐράνια Ἄξια. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὑπερτεροῦν εἰς τι, ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνας ὀντότητας. Ὑπερτεροῦν εἰς ἰδιότητα τινὰ (ἀφηρημένης ἐννοίας). Ὅχι εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

»Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ἀδάμας τῆς Δημιουργίας, ποῦ ἐστάλη εἰς τὴν Γῆν ἵνα κατεργασθῆ. Ὅλοι ὀφείλουν νὰ μάθουν, ὅτι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον. Ὅλοι εἶναι πολῖται τῆς αὐτῆς Πολιτείας. Νὰ σταματήσετε τὰς διαμάχας σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ζήσε-

τε ὡς ἄνθρωποι, με κάλλιεργημένον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν. Συμφέροντα Πονηρῶν πνευμάτων ἐδημιούργησαν τὰς διαφορὰς σας, ἵνα διαχωρίσουν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς φαύλους καὶ ἀμαθεῖς.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 25.4.62).

«Ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, Ὅστις ζητεῖ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς «ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος». Ὅλοι αἱ ἄλλαι θρησκείαι τῶν ἀνέμων, θὰ εἰσχωρήσουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς μιᾶς καὶ ἀληθοῦς Μητρὸς πάντων, ἵνα μὴ ὑπάρξῃ πλέον διαφορὰ δοξασίας.

»Μία εἶναι ἡ Ἀρχὴ καὶ μία πρέπει νὰ εἶναι ἡ δέσις πάντων τῶν θητῶν πρὸς τὸ Βασίλειον τοῦ Υἱοῦ. Οὕτω μόνον θὰ συνεντισθῇ ὁ Κόσμος, διὰ ν' ἀνυψώσῃ ποιοτικὰ τὴν στάθμην του.

»Ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ διευκολύνει τὴν κατάστασιν. Ὁ ἄνθρωπος διατὶ δυσχεραίνει αὐτήν; Ἀπαντῶ: Αἱ ἔλξεις τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἐπαγίδευσαν τὴν κρίσιν του καὶ ἡμαύρωσαν τὰς γνώσεις του. Διὰ νὰ ἀφυπνισθῇ ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀνομίας, θὰ λάθουν χώραν πολλά.» (ΦΑΡΑΧ, 28.4.62).

ΠΟΙΗΣΙΣ

«Ἡ ποίησις εἶναι τέχνη πνευματικὴ, (ἐκ τοῦ «ποιῶ» κατασκευάζω). Ὁ ποιητὴς ποιεῖ τι, τὸ ὁποῖον ἔλκει μὲ τὴν μουσικότητά του, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ἐλκόμενον ἐντὸς τῆς ἐννοίας τοῦ πνεύματος.

»Ὁ πεζὸς λόγος ἔχει τὴ χάριν τῆς ἀληθείας καὶ ἔλκει μόνον ἐκείνους, ποὺ ἔχουν τὴν πνευματικὴν οὐσίαν.

»Ἡ ποίησις ἔχει τὸν τρόπον τοῦ «ἐκφράζεσθαι», ὃ δὲ πεζὸς λόγος τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ «ἔσεσθαι». Ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ ποιήσεως καὶ πεζοῦ λόγου καὶ ὅμως τὰ δύο αὐτὰ τοῦ λόγου γεννήματα, εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς δυναμικότητός των ἔχουν ἰσότητας. Εἰς τὴν οὐσιαστικὴν τῶν ἔννοιαν, ἡ μὲν ποίησις, ὡς γένους θηλυκοῦ, ὁμορφαίνει τὴν ζωὴν, ὃ δὲ πεζὸς λόγος, ὡς γένους ἀρσενικοῦ, ἀνυψώνεται μέσῳ τῆς ποιήσεως. Ἄρα ἡ ποίησις εἰς ὅλην τὴν δημιουργικότητά της εἶναι ἀμαρτωλὸς ἐν τῇ ἀφηρημένῃ της ἐννοίᾳ.» (ΦΑΡΑΧ, 29.4.62).

«Τὰ νήματα τῶν ἀνθρωπίνων ὀντοτήτων ἐπικρέμανται ἐκ τῆς Χειρὸς τῆς Θείας Ἀρχῆς. Διὰ τοῦτο ὅ,τι συμβῆ εἰς κάθε ὄντοτητα ἢ πρόκειται νὰ τῆς συμβῆ, εἶναι γνωστὸν εἰς τὸ Βασίλειόν Μας.

»Ὅταν λέγωμεν, ὅτι ὁ Τάδε θὰ τιμωρηθῆ, τοῦτο τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχήν, πού διεισδύει εἰς τὰ ἀπώτερα Μυστήρια τῆς οὐσίας. Ἡμεῖς εἴμεθα προειδοποιημένοι, κατὰ τὴν στιγμήν πού λαμβάνεται ἡ ἀπόφασις.

»Διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνω, θὰ συμβοῦν πολλά, διὰ νὰ κατευνασθοῦν τὰ πνεύματα καὶ προχωρήσουν εἰς τὸ δημιουργικόν των ἔργον. Παντοῦ ἐνεργοῦμεν μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥστε ὅσοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ συνεννοοῦνται μὲ τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν, νὰ διευκολύνουν τὴν παγίαν εἰρήνην καὶ νὰ φωτισθῆ ὁ Κόσμος τῆς σκοτεινῆς φωτίσεως, ἵνα δυνηθῆ ν' ἀντιληφθῆ τὰ διδάγματα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸ μέγεθος τῆς Σοφίας Του.

»Θὰ ἐπιδείξωμεν τὴν δυναμικότητα τοῦ ἀφηρημένου ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου, διὰ νὰ καταπλήξωμεν τὰ πλήθη τῶν ἀμαθῶν. Σωτῆρ πάντων εἶναι ὁ Κύριος, (μὴ τὸ λ η σ μ ο ν ἦ τ ε) τοῦ Ὅποιου ἡ Ἀγάπη δέν καταμετρᾶται. Δύνασθε νὰ τὴν μετουσιώσετε εἰς τὴν ψυχὴν σας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πνευματικῆς σας ὀντότητος. Εὐλόγημένη ἡ πνευματικὴ Του ἐμφάνισις ἐπὶ τῆς Γῆς.» (ΦΑΡΑΧ, 30.4.62).

Η ΑΡΑΧΝΗ

«Εἰς τὴν μόνωσίν της ἡ ἀράχνη ἀποκτᾷ δυνάμεις, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰ ἔντομα. Ὁ ἰστός της βοηθεῖ τὸ ἔργον της. Τὸ πανοῦργον τοῦτο ἔντομον, πού τρέφεται ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἐντόμων, προσφέρει ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἀνθρώπον. Τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ μικρόβια, πού τὰ διάφορα ἔντομα μεταδίδουν.

»Τὰ ὑγιᾶ ἔντομα διασχίζουν τὰς ἀποστάσεις τῆς ἀτμοσφαιρας σας, τὰ ἀσθενικά ὅμως συσσωρεύονται εἰς χῶρον μικρὸν καὶ δέν δύνανται ν' ἀπομακρυνθοῦν ἐξ αὐτοῦ, ὅποτε συλλαμβάνονται εἰς τοὺς ἰστούς τῆς ἀράχνης. Ἡ ἀράχνη, διὰ τὸν κόσμον τῶν ἐντόμων εἶναι θλασθερὰ καὶ ὠφέλιμος διὰ τὸν ἀνθρώπον.

»Μιμηθῆτε τὴν ἀράχην εἰς τὴν τέχνην τῆς, δημιουργώνας τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον. Ἡ ἀράχην ἐνεργεῖ ἀπὸ ἀνάγκης· σεῖς θὰ ἐνεργῆτε ἀπὸ ἀγάπης.» (ΦΑΡΑΧ, 1.5.62).

«Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων Οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρξεν ἀπὸ τὸν Κύριον. Φῶς Ἀληθινόν, Οὗτος μόνον μεταδίδει εἰς πνεύματα ἄξια τῆς Ἀγάπης Του. Ὁ Κόσμος εἶναι πλήρης ἀναξίων τοῦ Κυρίου. Διαχωρίζονται οὗτοι εἰς τὰς ἐξῆς κατηγορίας:

»Εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας Αὐτόν, ἐξ ἀμαθείας, καὶ εἰς τοὺς προσποιομένους, ὅτι πιστεύουν εἰς Αὐτόν, ἐξ ἀτομικῶν τῶν συμφερόντων.

»Οἱ θρησκόληπτοι ἔχουν ἀνεπτυγμένον τὸ συναίσθημα τοῦ φανατισμοῦ καὶ ὄχι τῆς πίστεως. Οὕτω καταλήγομεν εἰς ἓν μικρὸν ποσοστὸν τῶν πραγματικῶν Χριστιανῶν εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο διότι οἱ Ὑδῆγοί, διὰ τὴν πίστιν τῶν Λαῶν, παρημέλησαν τὰ ἱερά των καθήκοντα καὶ τὰ ἀντικατέστησαν διὰ τῶν προσωπικῶν των. Δὲν ἀκολουθοῦν τὴν ὀρθὴν Ὁδόν, ἀλλὰ τὴν τεθλασμένην, ἥτις τοὺς συνδέει μὲ τὴν κυβερνώσαν Πολιτείαν, πρὸς ἀμοιβαίαν ἀσφάλειαν.

»Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συσσωρεύονται τὸ αἴσχη, ὡς ἄλλη κόπρος τοῦ Αὐγείου, διὰ τὰ ἐκκαθαρισθῆ ἔν καιρῷ τῷ δέοντι ἀπὸ τὸν ἡμίθεον Ἡρακλῆν, τὸν ὅποιον ἀντιπροσωπεύει ἡ δύναμις τοῦ Λαοῦ. Ὁ Λαὸς παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπερπηδᾷ τὰ ἐμπόδια ποῦ τοῦ θέτουν. Τοὺς ἄθλους του, οὐδεὶς δύναται νὰ συναγωνισθῆ. Ὁ Λαὸς εἶναι ὑποχθόνιος δύναμις, ὄχι ἀντιληπτῆ, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν καὶ ἀνοήτων. Ἡ δύναμις τοῦ Λαοῦ ἔχει στερεὰς βάσεις, καὶ ὅταν κυβερνᾶται ἀπὸ πνεῦμα στερεόν, οὐδεὶς δύναται νὰ τοῦ ἀντισταθῆ.» (ΦΑΡΑΧ, 3.5.62).

«Ὑψιστὸν καθῆκον τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του, ἔστω καὶ ἐὰν αὐτὸς τὸν ἐπιβουλεύεται ἢ τοῦ γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὴν καθημερινὴν του ζωὴν. Ἡ ἀγάπη αὐτῆ, τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανοῦ, ἐγκλείει τὸ βάθος τῆς Σοφίας, ποῦ ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ σπεῖρει εἰς τὸ Ἄπειρον τῆς Δημιουργίας Του, διὰ τὰ τὴν ἐρευνῆσῃ ὁ ἄνθρωπος.

»Οἱ πρόγονοί σας ἔλεγον: «Θυμοῦ κράτει». Διατί; Διότι ὁ θυμὸς ἐμποδίζει τὴν ὀρθὴν σκέψιν καὶ τὸ ἄτομον καταλαμ-
θανόμενον ἀπὸ μανίαν, χωρὶς λογικὸν εἰρμόν, καταστρέφει,
ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ σώσῃ.

»Ὁ θυμὸς εἶναι «ἡ μέθη τῆς κακίας». Ὁ ἄν-
θρωπος ὀφείλει ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ πάντα ἐν ἡρεμίᾳ, διὰ ν' ἀν-
τιπαρέρχεται τὰς ἀντιξοότητας τῆς ζωῆς.»

«Ἡ ἀσημαντότης τοῦ ἀνθρώπου. Εἶπομεν
παλαιότερον, ὅτι ὁ πλεόν ἀσημαντος ἔχει ὄντοτητα, ἡ ὁποία ἀν-
τανακλᾷ εἰς τὸ σύνολον τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων. Δι' ὑμᾶς
δυνατὸν ὁ Τάδε νὰ θεωρηθῇ πρόσωπον ἀσημαντον, χωρὶς οὐδε-
μίαν ἀξίαν. Διατί, ὅμως, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Σταθμόν σας; Μὴ
δυνάμενοι ν' ἀπαντήσετε, θὰ ἀπαντήσω Ἐγώ.

»Ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Σταθμόν σας, ὡς ἰσορροπιὸς δύνα-
μις, ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ποιότητων δυνάμεως. Ὁ ἀσημαντος
παίζει ρόλον σημαντικὸν εἰς τὴν ὄλην κατάστασιν τῆς ἰσοστα-
θμίσεως. Ἡ ἐξήγησις αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὰς γνώσεις σας, ἀλλ' Ἡ-
μᾶς. Μὴ, λοιπόν, καταφέρεσθε ἐναντίον οὐδενός. Τὰ ὅσα
ἀναφέρω εἶναι ψυχικαὶ διδασκαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέχετε κατὰ
παρασάγγας. Ἐχετε ἀνάγκην ἀγνῆς Γνώσεως διὰ τὴν μελέτην
τῶν. Ἔστε σώφρονες καὶ μὴ προτρέχετε εἰς τὰς ἀποφάσεις σας,
ὅταν δὲν γνωρίζετε τὰ θαυότερα αἷτια τοῦ κάθε ἀτόμου». (ΦΑ-
ΡΑΧ, 2.5.62).

ΤΥΧΗ

«Τύχη, ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως, εἶναι τὸ ἀπροσδόκητον,
ποῦ συμπληρώνει τὰς ἐπιθυμίας σας. Ἡ τύχη εἶναι τυφλή, διὰ
τοὺς τυφλοὺς, διότι ἡ θεὰ Τύχη εἶναι ἄδικος.

»Τύχη ὅπως τὴν ἐννοεῖτε δὲν ὀφίσταται. Διατί ὁ εἰς νὰ χαί-
ρῃ, διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ποῦ κακῶς ἀπολαμβάνει καὶ ὁ ξ-
τερος, ἄξιος, αὐτῆς, νὰ στερηθῆται τῶν πάντων; Ἰδοῦ, ποῖον εἶναι
τὸ ἄλυτον τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Τὸ δὲ ἀκατανόητον εἶναι,
ὅταν ἡ τύχη προκαλῆ σχόλια εἰς τὸν ἄρ ο ς τῆς Θεότητος!

»Ὅταν ὁ ἄνθρωπος βαδίζει κανονικῶς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς

του, χωρίς να διδῆ μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς ἐπιγείους ἑλξεις (διότι εὐρίσκεται ὑπὸ ἐπιτήρησιν), τὸ ὑποσυνείδητόν του, ἐνστικτωδῶς τὸν ἀποτρέπει ἀπὸ τὰς πονηρὰς ἑλξεις. Τότε ἡ Θεία Ἀρχή, πρὸς δοκιμασίαν τῆς ἀντοχῆς του, τοῦ ἀποστέλλει μεγαλυτέρας ἑλξεις, ἀπροόπτως.

»Ὅταν ὁ τυχηρός, πνευματικῶς κυβερνᾶται ἀπὸ τὴν ψυχὴν, δοκιμάζεται τὸ σθένος του, ἐκ τῆς πράξεως.

»Ἐάν ὀφίσταται ἰσοστάθμισις ψυχῆς τε καὶ πνεύματος καὶ ἀποτόμως ἡ ψυχὴ ὑποδουλωθῆ εἰς τὸ πνεῦμα (σπανία περιπτώσις) δημιουργεῖται εἰς τὸν τυχηρὸν τοσαύτη ἔντασις πνευματικῆς χαρᾶς, ὥστε ἡ δυναμικότης τῆς ψυχῆς σταματᾷ καὶ ἐπέρχεται εἰς τὸν τυχηρὸν κλονισμός, πού δὲν ἦτο γραπτὸν (ὅπως θὰ ἐλέγατε) νὰ χαρῆ τὴν τύχην του.

»Ἄρα τύχη εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐξετάσεως τῶν μυχιῶν τῆς ὀντότητος ἀποβλέψεων.

»Ἡ τύχη δὲν εἶναι τυφλὴ θεά, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τυφλὸν πνεῦμα, καὶ ἄλλαι πολλαὶ περιπτώσεις εἰς αὐτοὺς ἀνεξήγητοι.

»Τυχηροὶ εἶναι ἐκεῖνοι μόνον, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τὴν **Εὐνοίαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.**» (ΦΑΡΑΧ, 4.5.62).

Η ΤΥΧΙΣ

»Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πράξῃ τι τὸ θλαθερὸν εἰς θάρος τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι τὸ πνεῦμα ὑπερέβη τὴν ψυχικὴν θέλησιν, ὁ ἀδικήσας αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν. Μὲ τὴν πάροδον ὁμοῦ τοῦ χρόνου, ἐάν ἡ ἐν λόγῳ ψυχὴ, κατορθώσῃ κατὰ τὸ ἐλάχιστον ν' ἀνυψωθῆ, πιέζει τὸ πνεῦμα, διὰ τὰς πράξεις του, καὶ τότε ὁ ἀδικήσας αἰσθάνεται τύψεις τῆς συνειδήσεώς του, πού αὐτὰ δὲν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὸ **σθένος** τῆς ψυχῆς.

»Ὁ ἀσυνείδητος ἔχει ψυχὴν ἐξησθενισμένην. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν μετανοεῖ. Διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἡ ψυχὴ του συνείδησιν, πρέπει ν' ἀπαλλαγῆ ἐκ τοῦ σώματος, ὅποτε εὐρίσκεται, ὡς ψυχοπνευματικὴ ὀντότης εἰς τὸ **Κριτήριο** καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὴν ἀμείλικτον συνείδησιν, ἡ ὁποία ἐλευθέρᾳ πλέον

ἐπανακτᾶ τὸ σθένος τῆς. Ἄλλ' εἶναι πλέον ἀργά, διὰ τὸ πνεῦμα, ποῦ θὰ ὑποστῇ ὄλο τὸ θάρος τῆς ποιητῆς. "Ὅταν λέγωμεν ἡ ψυχὴ ὑποφέρει, ἐννοοῦμεν τὸ πνεῦμα, ποῦ ἐ δ ἔ σ μ ε υ σ ε αὐτὴν. Ἡ τύψις εἶναι ὁ πόνος τῆς ψυχῆς.» (ΦΑΡΑΧ, 5.6.62).

«Ἀνθρώπε, λέγεις, ὅτι ἀγαπᾶς τὴν Φύσιν. Γνωρίζεις ὁμως τί εἶναι ἡ Φύσις; Φύσις εἶναι ἡ Πνοὴ τοῦ Κυρίου. Ὅταν λοιπὸν ἀγαπᾶς τὴν Πνοὴν ποῦ σὲ κινεῖ καὶ σοῦ δίδει τὴν ζωὴν, δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῆς καὶ τοὺς λόγους τῆς Πνοῆς ταύτης;

Καὶ εἰς τὸ ἀπλοῦν αὐτὸ εὐτελὲς χόρτον ποῦ θαυμάζεις, ἐνυπάρχει Πνοὴ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο εἶπομεν πολλάκις, ὅτι ὁ ἀσημότερος τῶν ἀνθρώπων ἔχει θέσιν εἰς τὸ συγκρότημα τῆς Ἐπουρανίας Δυνάμεως.» (ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ, 9.5.62).

Ὁ Φωτοδότης, Ἄρχων ΦΑΡΑΧ, μεταδίδει Ὁμιλίαν τοῦ Κυρίου, ἐξ ἄλλου Ἀστέρος.

«Ἀδελφοί, ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ μεγάλη προσήλωσις σας εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, σᾶς ἀνυψώνει κατὰ πέντε βαθμούς. Ἐὰν οὕτω ἐξακολουθήσετε, θὰ φθάσετε συντόμως μέχρι τοῦ Ἀνακτόρου Μου. Σᾶς συσχετίζω μὲ Ἀξίας τοῦ ἀτελευτήτου Σύμπαντος.» (Ο ΩΝ, 16.5.62).

Ο ΓΑΜΟΣ

«Υπάρχουν στοιχεῖα τῆς Φύσεως ἀπαραίτητα, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Ἀήρ, τὸ Ὑδωρ, τὸ Πῦρ καὶ ἡ Γῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴστασθε. Ἐὰν ἐν ἐξ αὐτῶν τῶν στοιχείων ἀφαιρέσωμεν, ὁ ἀνθρώπος δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ ἄρα τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἶναι πρωτεύοντα εἰς τὴν ζωὴν του.

»Ὁ μῦθος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἀδάμ ἔζη μόνος εἰς τὸν Παράδεισον καὶ παρ' ὅλην τὴν λαμπρὰν φύσιν καὶ τὰ τόσα ἀγαθὰ του, τοῦ ἔλλειπε τὸ ἐνδιαφέρον, ποῦ φυσικῶς ἐπηρέαζε τὴν σκέψιν του, ὥστε νὰ μὴ λειτουργῇ μὲ γοργὸν ρυθμὸν καὶ νὰ τὸν καταλαμβάνῃ ἡ ἀνία.

»Τότε ὁ Δημιουργὸς ἐπενόησε τὴν γυναῖκα καὶ ἐπλασεν

αὐτὴν ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρός. Ἡ Εὐα ἦτο ἡ σύντροφος τοῦ Ἀδάμ.

»Ἡ γυνὴ λοιπὸν εἶναι τὸ ἐνδιάμεσον μεταξύ ἀνδρός καὶ ὄφως. Δὲν εἶναι ἡ γυνὴ προσωποποίησης τοῦ Κακοῦ πνεύματος, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τοῦ Καλοῦ. Ἄλλοτε κλίνει πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν ἄλλην. Ἄρα εἶναι πλάσμα ἄστατον, ἐλκυστικόν, ποῦ προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ζωὴν. Διαφέρει ἐκ τοῦ ἀνδρός, ὡς ὄντοτης δευτέρας ποιότητος.

»Αἱ ψυχὰι τῶν δευτέρων ποιότητων χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν τῆς πρώτης ποιότητος ψυχῶν.

»Τὸ Βασίλειον τῆς γυναικὸς εἶναι γ ἦ ἴ ν ο ν. Πέραν τῆς ὑλικῆς ζωῆς δὲν ἀντιλαμβάνεται τὰ ἀφανῆ θαύματα τῆς Δημιουργίας. Ἡ πλάσις τῆς ἐν μέρει προέρχεται καὶ ἐκ τοῦ ἀνδρός. Διὰ τοῦτο συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν ἔννοιαν «ἄνθρωπος» χωρὶς θεοβίως νὰ εἶναι ὀλοκληρωμένος ἄνθρωπος. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐ π ἰ θ λ ε ψ ἰ ν. τοῦ ἀνδρός καὶ νὰ ὑ π α κ ο ὕ η εἰς αὐτόν.

»Ἐὰν ὁ ἀνδρας εἶναι ἄξεστος καὶ ἡ γυναῖκα μορφωμένη, προβλέπουσα ἡ γυνὴ τὸ ὀρθόν, ἀναφέρει τοῦτο εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἐὰν ἡ πρόβλεψις της δὲν περιεῖχε δόλον, θὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν εἰς αὐτόν καὶ οὗτος θὰ παραδεχθῇ τὴν ἀποψίν της.

»Ἐὰν ὁμοῦ, παρὰ τὴν ὀρθότητα τῆς σκέψεώς της, ὑποκρύπτει προσωπικὰ συμφέροντα, χωρὶς ταῦτα νὰ ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ συζύγου, τότε ἐὰν δὲν εἶναι σφόδρα ἐρωτευμένος μετ' αὐτῆς, θὰ φέρῃ ἀντίρρησην εἰς τὰς σκέψεις της, μὴ θέλοντας νὰ ὑποβιβάσῃ τὴν ὑπόστασίν του. Τοῦτο σημαίνει ἀσυμφωνίαν ἐπὶ ἐνὸς θέματος, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον.

»Ὁ γάμος λοιπὸν εἶναι ἄ ν α γ κ α ἰ ο ν κακόν. Εἶναι προτιμωτέρα ἡ στέψις ἀπὸ τὴν ἀγαμίαν. Ἡ ἀγαμία εἶναι ἀντιφυσικὴ πρόκλησις τῶν νεύρων καὶ σκοτοδίη τοῦ πνεύματος. Οἱ ἀντιτιθέμενοι εἰς τὸν γάμον εἶναι ἀνίκανοι νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Κοινωνικοῦ θίου.

»Παρ' ὄλην τὴν πολυμάθειάν των, ἀντιδροῦν, ὡς ἐγωῖστικοὶ παράγοντες, καὶ ἐκτυφλώνουν τοὺς ἀβούλους, μέχρις ἀπογνώσεως.

»Ἡ ἀγαμία εἶναι ὁ διαφθορεὺς τῆς Κοινωνικῆς οἰκογενεί-

ας. "Εχετε παραδείγματα άπτά, έκ τών Κληρικών, που ή άποστολή των είναι άλλη έκ τών συνήθων. Καί όμως παρέκαμψαν τά πάντα, ψευδόμενοι, διά νά Ικανοποιήσουν τó σαρκίον των. Προκειμένου δύο κακών τó μη χείρον θέλιστον. 'Ο γάμος είναι τó μη χείρον.» (ΦΑΡΑΧ, 22.5.62).

ΤΟ ΕΡΥΘΡΟΝ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

«Τούτο συμβολίζει τó ανθρώπινον αίμα. Χωρίς αυτό, ó άνθρωπος δέν ζή· διά τούτο ó Ούρανός αιώνιως θά έμφανίζη τó χρώμα τούτο.

»Η ζωή είναι μία συνεχής μάχη εις τόν Κόσμον σας. Παρατηρήσατε τó Ζωϊκόν Βασίλειον διά νά πεισθήτε. Τρομερότερον πάντων τών θηρίων είναι ó άνθρωπος. Κατέχει τó ισχυρότερον όπλον: Τó π ν ε υ μ α.

»Καί εις τί τού χρησιμεύει τούτο, όταν κακώς τó χρησιμοποιή;

»Αρα ή γνώσις του είναι σκοτεινή. Καί πώς θά κατορθώση νά διαλευκάνη αυτήν; Μόνον διά τής Θείας Φωτίσεως. Έάν ή Θεία Φώτισις δέν έχη άπήχησιν εις τόν έσωτερον κόσμον τού ανθρώπου, τότε ούτος είναι άξιος τής τύχης του. Τά Διδάγματα Μας άφορούν τήν γηϊνην καί πνευματικήν ζωήν. Τά σοφά καί άτέρμονα σημειώματα τών γηϊνων, δέν έχουν καμμίαν σχέσηιν μέ τήν καλλιτέρευσιν τής όντότητος. Μη λοιπόν, περιπλανάσθε έντός μιας σταγόνας ύδατος, θαυμάζοντες, ό,τι δέν δύνασθε νά έννοήσετε.

»Τά έν λόγω σημειώματα πολλάκις μεταδίδονται καί άπό Πνεύματα τής Άνταρσίας, μέ σκοπόν νά συσκοτίσουν τάς καρδάς καί άπηλλαγμένας τού σκότους γνώσεις σας.

»Όσοι διαφωνούν μέ τόν λόγον τού ΦΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ νά μη λαμβάνουν τάς Έπικοινωνίας Μας. Έάν έχετε έγκέφαλον καί δέν λειτουργεί καλώς, Έμείς εις τί πταίομεν; Σκεφθήτε ώριμότερον έπί τού Λόγου Μας καί άποφασίσατε.» (ΦΑΡΑΧ, 23.5.62).

Η ΥΨΗΛΗ ΓΗ'Ι'ΝΗ ΓΝΩΣΙΣ

«Υψηλή γνώσις εἰς τὸν ἄνθρωπον σημαίνει ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ. Αἰσθημα καὶ ἀγάπη σημαίνουν ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΝ. Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἔνδειξις τάσεως πρὸς τὰ "Ἄνω, δηλ. ἡ ψυχὴ ἔχει σθένος καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸ πνεῦμα.

»Ἡ διὰ τοῦ Θεοῦ Φωτὸς καλλιέργεια τοῦ πνεύματος ἰσοσταθμίζει τὰς δυνάμεις σας καὶ οὕτω διευκολύνεται ἡ ἀνοδὸς σας πρὸς τὸ Βασίλειον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

»Ἐάν ἔχετε ἀποκτήσει ὑψηλὰς γνώσεις, καλλιεργήσατε αὐτὰς μέσῳ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ μεταφέρατε τὴν πνευματικὴν σας δύναμιν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς ψυχῆς σας. Ὅσον ὑψηλότερα φθάσει αὕτη τόσας περισσοτέρας βαθμίδας κερδίζετε εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

»Ὅταν διεισδῆ τὸ πνεῦμα, μέσῳ τῆς πνευματικῆς ὁδοῦ, εἰς τὰ θάθη τῆς ψυχῆς, τὴν ἀνυψώνει εἰς τὰ ὕψη τῆς Γνώσεως. Ὅταν τὸ πνεῦμα εἶναι ἰσχυρὸν καὶ κατέρχεται μέσῳ τοῦ Θεοῦ Φωτὸς εἰς τὰ θάθη τῆς ψυχῆς, εὐκολώτερον τὴν ἀνυψώνει. Ἄντιθέτως, ἰσχυρὰ ψυχὴ δὲν δύναται ν' ἀνυψώσῃ τὸ πνεῦμα εἰς γνώσεις, ποὺ δὲν ἔχει.»

ΨΥΧΟΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΝΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΝΤΟΤΗΤΩΝ

«Ἡ περίπτωσις αὕτη τοῦ πνεύματος εἶναι σπανία, διότι τὸ πνεῦμα ἀπαλλάσσεται ἐκ τοῦ ἐγωΐσμοῦ καὶ διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ σθένους τῆς ψυχῆς, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ἀντίθετον πορείαν τοῦ πνεύματος ἐκ τῆς κεχαραγμένης.» (ΦΑΡΑΧ, 25.5.62).

«Οἱ σοφοὶ λόγοι εἶναι ἀχρηστοί, διότι δὲν ἔχουν ἔμπρακτον ἐφαρμογήν. Εἰς τί χρησιμεύει ὁ θαυμασμός ἐνός σοφοῦ λόγου, ὅταν οὗτος δὲν ἔχη ψυχὴν;

»Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θαυμάζουν τὴν δύναμιν τοῦ ποιητικοῦ οἴστρου ἢ τὴν ἐντύπωσιν ποὺ ἐν ἔργον ὀλκῆς τοὺς προξενεῖ, δύνανται νὰ μᾶς εἴπουν εἰς τί ἐπωφελήθησαν ἐξ αὐτῶν; Τὴν

ἀπάντησιν σὰς δίδω Ἐγώ. Εἰς τὸ νὰ μωραίνουν τὰς ὀλίγας τῶν γνώσεις. Τὸ ἀκατανόητον δὲν εἶναι γνώσις, ἀλλὰ ἀπώλεια χρόνου δι' ἔργα χρηστά.

»Ὁ λαθῦρινθος τῆς γνώσεως εἶναι σκοτεινός. Διὰ νὰ εὕρῃ τις τὸν μίτον τῆς ἐξόδου ἔχει ἀνάγκη Θείας Φωτίσεως. Μακρὰν ἐξ αὐτῆς πλανᾶται ἐντὸς τοῦ φωτός τῆς ἀμαθείας, χωρὶς ποτὲ νὰ εὕρῃ τὸ ζητούμενον.» (ΦΑΡΑΧ, 28.5.62).

«Ὅσοι ἔχουν ὑψηλὰς γνώσεις, τὰς ἀπέκτησαν ἐκ τῆς τριβῆς εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἔρευναν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Φώτισις τῶν δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ πέραν τῶν δυνάμεων τῶν καὶ οὐδεὶς ἄλλος εὐρίσκεται νὰ τοὺς ἀντικρούσῃ (διότι καὶ τῶν ἄλλων αἱ γνώσεις μέχρις ἐνὸς ὀρισμένου σημείου φθάνουν) τὸ πνεῦμα τῶν, ὡς ἀλαζονικόν, καταπιέζει τὴν ψυχικὴν τῶν ἀντίστασιν μὲ τὸν παρεμβαλλόμενον «ἐγωϊσμόν» ὥστε νὰ δμιλοῦν καὶ νὰ ἐκφέρουν γνώμας ἐπὶ ζητημάτων, ποὺ τὸ θάθος αὐτῶν δὲν γνωρίζουν, διαστρεβλώνοντας τὴν πνευματικὴν τῶν πορείαν.

»Εὰν οὗτοι, εἶχον τὴν ἐλαχίστην πίστιν εἰς τὸν Κύριον, ἡ Φώτισις τῶν θὰ ἦτο πολὺ διάφορος. Ἐγωϊσμός καὶ πίστις δὲν συνάπτονται, ἀλλὰ ἀ π ω θ ο ὕ ν τ α ι, ὅπως τὸ ὕδωρ μὲ τὸ πῦρ.

»Αἱ γνώσεις τῶν περισσοτέρων πνευματικῶν ἀνθρώπων ποὺ θαυμάζονται, δὲν ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὰ σκύβαλα, ποὺ εὐρίσκονται ἐντὸς ἀπεράντου ἀνθῶνος. Ρωτήσατε τὰ ὑπέροχα ταῦτα πνεύματα διὰ τὴν ἔννοιαν μιᾶς ἀπλῆς λέξεως, διὰ νὰ πεισθῆτε, ὅτι δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσουν. Ἐπὶ παραδείγματι, τί εἶναι ψυχὴ, πνεῦμα, ἀλήθεια ἢ ψεῦδος. Βεβαίως θὰ δώσουν ἐξήγησιν, τελείως διάφορον τῆς πραγματικῆς τῶν ἐνοιῶν. Διότι εἶναι ἀνίδεοι, ὡς ἑτερόφωτοι ἀστέρες.

»Οἱ ἀδρανεῖς ἐργάται τοῦ πνεύματος, ἐδάνεισαν εἰς αὐτοὺς τὰς πτέρυγας τῶν καὶ οὗτοι σφετερισθέντες αὐτάς, ἀρνοῦνται νὰ εἴπουν τὴν προέλευσίν τῶν. Ἡ πρᾶξις αὕτη εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον λέγεται «κλοπὴ ἐξ ἀφανείας» καὶ τιμωρεῖται.

»Ὡς ἡ ἀρμονία τῆς μουσικῆς ἐπισκιάζει τὸ ἔγκλημα, οὕτω καὶ τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα ἐπισκιάζει τὴν Γνώσιν. Λέγοντας ἔγκλημα ἐννοῶ κάθε ὁδελυρὰν πρᾶξιν. Ἄρα, αἱ λάμπεις τῶν

γηϊνων πνευμάτων, εἶναι στιγμιαῖαι καὶ περιπλέκουσιν τὰς γνώσεις τῶν ἀνθρώπων ἐντὸς τοῦ σκότους. Πνεῦμα ὑψηλὸν εἶναι μόνον τὸ ἀγνόν.» (ΦΑΡΑΧ, 2.6.62).

«Εἰς τὸ ἐρώτημά σας περὶ ΜΠΛΑΙΖ ΠΑΣΚΑΛ, ἀπαντῶ, ὅτι δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον μαθηματικὸν ΕΥΚΛΕΙΔΗΝ, ὅστις δὲν εἶχε συνειδητὴν πίστιν πρὸς τὴν Θεότητα καὶ ἀμφέβαλε δι' αὐτήν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυναμικότητά Της. Εἰς τὴν ἐπανενσάρκωσίν του, ὡς Μπλαϊζ Πασκάλ ἀπέκτησε πίστιν, μὴ ὅμως συμπληρώσας τὰ καθήκοντά του ἐντελῶς, ἐδιδάχθη ἐδῶ τὰ κενὰ καὶ σήμερον ἔχει θέσιν Ἱγήτορος δευτέρας κατηγορίας.»¹ (ΦΑΡΑΧ, 5.6.62).

Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

«Ἡ ἀμφιβολία συνίσταται ἀπὸ γνώσεις ἐκκρεμεῖς. Οἱ ἀμφιβάλλοντες, ἐνῶ θασιζονται ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους, ἀμφιβάλλουν διὰ τοῦτο, διότι δὲν ἔχουν σταθερὰν ἀντίληψιν. Φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν.

»Πῶς λοιπόν, εἶναι δυνατόν νὰ δώσῃ τις ἀκρόασιν εἰς λόγους ἀνθρώπων, ποὺ ἀγνοοῦν τὰ στοιχειώδη ἀποτελέσματα τῆς λαοθάσμενης των μαθήσεως; Καὶ ὅμως οἱτοί, μὲ τὰς ὑποδείξεις των, γίνονται πολλάκις πρόξενοι τῆς δυστυχίας τῶν ἀδελφῶν των. Εἶναι προτιμώτερον νὰ λέγῃ τις, ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε, ἀπὸ τοῦ νὰ συμβουλευῇ (διὰ νὰ μὴ δεῖξῃ ἀμάθειαν) κακῶς.

»Ἡ ἀμφιβολία ὑποσκάπτει τὴν γνώσιν καὶ ἀδυνατεῖ τὴν κρίσιν. Εἶναι παράγων τῆς πνευματικῆς πτώσεως. Ὑπάρχουν δύο κατηγορίαι ἀμφιβολιῶν:

- 1ον) Ὁ ἀμφιβάλλων ἐκ σκοποῦ, διὰ νὰ μὴ γνωσθῇ ἡ σκέψις του. Οὗτος εἶναι ὁ πνευματικὸς ἀπαισιώδης. Καὶ
- 2ον) Ὁ ἀμφιβάλλων ἐκ πνευματικῆς πτώσεως. Οὗτος ἀνήκει εἰς τοὺς πνευματικῶς ἀδυνάτους χαρακτηρηάς.

»Ὅπως παρατηρεῖτε, ἡ ἀμφιβολία γενικῶς, εἶναι κακόν,

1. Ἡδὴ ὅμως κατέχει τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

πού θλάπτει τὴν ὄντοτητα. Ὅταν δὲν γνωρίζετε τι, ἀποφύγετε νὰ λέτε τὴν λέξιν «ἀμφιβάλλω», ἔστω καὶ ἐὰν ἡ ἔννοια δίδεται μὲ τὸ νόημα τοῦ δὲν γνωρίζω, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ καταχώρησις τῆς λέξεως «ἀμφιβάλλω» εἰς τὸ ὑποσυνειδητὸν καταγράφεται μὲ τὴν κακὴν ἔννοιαν. Διὰ τί;

»Διότι, ἐμάθατε τὴν σημασίαν τῆς μὲ τὴν πραγματικὴν τῆς ἔννοιαν, ἡ ὁποία ἀπετυπώθη εἰς τὸ ὑποσυνειδητὸν. Σεῖς μεταχειριζόμενοι τὴν λέξιν ταύτην μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγνοίας, τὴν καταχωρεῖτε εἰς τὸ ὑποσυνειδητὸν μὲ τὴν πρωταρχικὴν τῆς σημασίαν. Ἴδου λεπτομέρεια ἄγνωστοι, πού ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, χωρὶς ὁ ἄνθρωπος ν' ἀντιλαμβάνεται τί τοῦ συμβαίνει. Τὸ αὐτὸ δυνατὸν νὰ συμβῆ καὶ μὲ ἄλλας παρομοίας λέξεις.» (ΦΑΡΑΧ, 9.6.62).

Ἄρκετοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντιληφθοῦν τὸν Θεόν καὶ πολλάκις τοὺς θασανίζει ἡ σκέψις, πῶς ἐγενήθη, ἀφοῦ ὄλα ἔχουν μίαν ἀρχὴν. Ἡ σκέψις αὕτη εἶναι ἀνόητος, διότι ὕστερεὶ εἰς θάθος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος θὰ ἀπαντήσῃ ὁ Φωτοδότης μου:

«Ἐκ τοῦ μηδενὸς γεννᾶται τι; Βεβαίως ὄχι! Πῶς λοιπόν, θέλετε νὰ μάθετέ τι, ἐπὶ τοῦ μὴ Γεννηθέντος;

»Ἐκ τῆς Ἄνυπαρξίας ἐγένοντο τὰ πάντα. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Δύναμις τοῦ «Γενέσθαι» πῶς θὰ ἐγίνοντο; Ἄρα ὁ Θεὸς εἶναι Ἄγεννητος. Ἡ Ἄνυπαρξία τοῦ «Σκέπτεσθαι» συμπεριλαμβάνει τὸ Χάος μὲ τὰς δυνάμεις τῆς, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς δεδομένην στιγμήν τῆς Δημιουργίας, ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ θλέπη καὶ ὄχι νὰ εἶναι τυφλὸς εἰς τὸ Φῶς τῆς. Ὅταν ἡ λυχνία τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ἀμέλειαν αὐτοῦ, δὲν ἔχη καύσιμον ὕλην, ὁ φωτισμὸς τῆς σβήνει καὶ τότε εὐρισκόμενος ἐν τῷ σκότει παραλογίζεται.» (ΦΑΡΑΧ, 14.6.62).

«Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐξαναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ δυσπιστοῦν πρὸς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον; Εἶναι ἡ ἀγνοία τῶν πάντων, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται καὶ ἡ συνεχὴς κατὰπτωσις τοῦ ἠθικοῦ του ἐπιπέδου, ὅταν συγκρίνεται μὲ ἄλλον ἀδελφόν του, πού εὐρίσκεται εἰς ἀνθηρὰν θέσιν ἐκ πολλῶν ἀπόψεων.

»Εάν ὁ ἀγνοῶν τὰ πάντα, βοηθῆται ἐξ ὀρθῶν συλλογισμῶν ἐπὶ τῆς γήϊνης καταστάσεώς του, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἔλκεται ἐκ τῆς ἕλης. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην μόνον τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα δύναται νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀπὸ σκοποῦ, διότι δεσπόζει ἐπὶ τῶν γήϊνων. Ἄλλ' ἐάν ἡ συνείδησις του δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἔλξιν τῆς ἀδικίας, διατί τότε κατακρίνει τὸ δίκαιον;

»Διότι δυσανασχετεῖ κατὰ τῆς Θείας Δικαιοσύνης, πὺ δίκαιο λογεῖ κατὰ ἕνα τρόπον τὴν πονηρίαν τοῦ Κόσμου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος στερεῖται Φωτίσεως καὶ παρὰ τὸ ψυχικόν του σθένος, τὸ πνεῦμα του προσπαθεῖ νὰ τὸν παρασύρῃ. Μὴ δυνάμενον, ὅμως, τοῦ δημιουργεῖ ἀκατανοήτους φθαρτὰς σκέψεις, πρὸ θλάπτουν τὸν πλησίον του, ἀλλὰ καὶ καταρρακώνουν καὶ τὴν ἰδικήν του ὄντοτητα.

»Τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ὀρθολογεῖ μὲ σκοτεινὴν φώτισιν. Εἶναι δέκται τῆς μέλαινας φωτίσεως. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐνδιαφέρονται ἄμεσα μὲ τὰ ὑλικά, δὲν ἔχουν ὕψηλὸν χαρακτῆρα καὶ ἐμπαιζουν ὅτι δὲν γνωρίζουν.

»Ὀντότητες, ὡς αὐταί, παραμένουν στάσιμοι εἰς τὴν ἀνάκλησίν των. Ἐπανακάμπτουςαι εἰς τὴν Γῆν θὰ ὑποφέρουν ἔτι περισσότερον, μέχρι τελείας ὑποδουλώσεως τοῦ πνεύματός των εἰς τὴν ψυχὴν. Αἱ πράξεις των δὲν θλάπτουν, ἀλλὰ οἱ λόγοι των, λησμονοῦντες ὅτι ὁ λόγος δημιουργεῖ καὶ καταστρέφει. Λόγω τῆς στενῆς των ἀντιλήψεως πρὸς τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, εἶναι προωρισμένοι νὰ βασανίζωνται, ὄχι μὲ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἀρέσκεται εἰς τοῦτο ἡ Θεότης, ἀλλὰ διότι οἱ ἴδιοι ἀρέσκονται νὰ χλευάζουν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην. Ἡ ζωὴ των ἐπομένως εἶναι ἄσκοπος. Ἡ μερικὴ καλωσύνη δὲν σώζει τὸν ἄνθρωπον, ὅταν αἱ προξενηθεῖσαι θλάθαι ἐξ αὐτοῦ εἶναι μεγαλύτεραι, ἔστω καὶ διὰ τῆς ὑποβολῆς.» (ΦΑΡΑΧ, 21.6.62).

»Ἡ Τριαδικὴ Θεότης ἐνεργεῖ κατὰ τρεῖς διαφορετικὰς Δυνάμεις τοῦ ἑνὸς Σκέλους ἀπὸ τοῦ Ἄλλου, ἐντὸς πάντοτε τῆς αὐτῆς ὁμοιομορφίας, ὥστε ν' ἀποτελοῦν αἱ τρεῖς Ἐνεργεῖαι τὸ Ἀδιαίρετον τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἡ κλίμαξ, ὡς γνωρίζετε, τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, εἶναι: ΠΑΤΗΡ, ΥἸΟΣ καὶ ἉΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

»Ἡ δέησις μεταδίδεται εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐξ Αὐτοῦ μεταβιβάζεται εἰς τὸν Κύριον, ὅστις κρίνει καὶ ἀποφασίζει κατὰ τὴν Βούλησιν τοῦ Πατρὸς Του. Αἱ Δυνάμεις τῶν Δύο Σκελῶν τῆς Τριαδικῆς Θεότητος πηγάζουν ἐκ τῶν Δυνάμεων τοῦ Τρίτου Σκέλους, ὥστε ν' ἀποτελοῦν Κοινὴν Πηγὴν. Συμπέρασμα: Ὅτι ἡ Τριαδικὴ Θεότης εἶναι Ἄδιαρετος.» (ΦΑΡΑΧ, 19.7.62).

«Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Ἰατρός τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Δὲν ἀρνεῖται ποτὲ νὰ δώσῃ τὴν βοήθειάν Του. Ἡ εὐσπλαγχνία Του εἶναι δι' ὅλους. Εἰδικῶς φροντίζει διὰ τὸ πεπλανημένον πρόβατον, παρὰ δι' ὀλόκληρον τὸ ποίμνιόν Του. Τὸ πεπλανημένον, πάντα ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν φροντίδων Του, ὡς μεμονωμένη ἀντίληψις, ἐνῶ τὰ πολλὰ, διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἀντιλήψεων των, εὐρύνουν τὴν γνῶσιν των, διὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνον.

»Ὅσον δῆποτε μακρὰν καὶ ἐὰν εὐρίσκεται ὁ Κύριος, ἡ προσοχὴ Του εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὰ τέκνα Του τοῦ Σταθμοῦ Α. Ὅσα ὁμως ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τὸν Οὐρανὸν τιμωρημένα, θὰ ὑποστοῦν τὸν ἀδυσώπητον Νόμον τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, διὰ τῆς Διαδασκαλίας Του, προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα. Ἡ Χάρις Του εἶναι μεγίστη, διότι οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠνείχετο νὰ ἐμπαιζεταὶ ἀπὸ τοὺς θητούς καὶ οὗτος νὰ θυσιάζεταὶ δι' αὐτούς. Ὁ θνητὸς δὲν δύναται ν' ἀντιληφθῇ τὸ μέγεθος τῆς τιμωρίας καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἀνυπακοῆς. Ἐχει τὴν γνώμην, ἐξ ἀγνωσίας, ὅτι ἡ Γῆ εἶναι τὸ πᾶν ἐν τῇ ζωῇ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποδεικνύουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἶναι μικρόνοες. Ἀντὶ νὰ κερδίσουν ὅ,τι ἠδύναντο, κατορθώνουν νὰ ἀπωλέσουν ὅ,τι δὲν ἠδύναντο νὰ φαντασθοῦν.

»Σκοπὸς λοιπὸν τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ Φῶτισις. Ὁ μόνος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι θὰ δυνηθοῦν νὰ κατανοήσουν τὸ ὀρθόν.» (ΦΑΡΑΧ, 23.7.62).

«Εἶναι πράγματι μεγάλη ἡ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου νὰ φωτισθοῦν πάντες καὶ νὰ ἐννοήσουν, ποῖος εἶναι ὁ ἐν τῇ Γῆ σκοπὸς των, ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦν αὐτὸν τελείως, νομίζοντες, ὅτι ὁ

σον καλλίτερον ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴν, τόσον ὁ προορισμὸς τῶν ἐκτελεῖται.

»Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μεμονωμένος. Ζῆ μετ' ἄλλων πολλῶν συνανθρώπων τοῦ ὥστε ὅλοι ὁμοῦ ν' ἀποτελοῦν τὸ σύνολον. Ἐάν ἡ Ἀνθρωπότης κατεστρέφετο τί θὰ ἐγίνοντο οἱ θαυμασταὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τόσων ἄλλων ἀγαθῶν; Θὰ ἀπεχώρουν, ὡς ψυχαὶ ἐρειπωμέναι εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ὁμαδικῶς θὰ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ τὰς εὐσπλαγχνισθῇ, διότι δὲν ἐγνώριζον τὴν μέλλουσαν ζωὴν, παρὰ μόνον τὴν ἐπιγείαν. Δὲν ἠδύναντο νὰ φαντασθῶν, ὅτι ἡ φαντασία, ὡς ἀχαλίωτος ἵππος, συνελάμβανε, ἐπὶ τῆς Δυνάμεως τοῦ κυβερνᾶ τὸ Σύμπαν. Διὰ νὰ μὴ συμβῇ τοιοῦτον τι, προλαμβάνει ἡ Θεία Πρόνοια καὶ κατηγεῖ τὸν Πλανήτην σας, μ ε σ φ τ ο ὕ Ὁ ρ γ α ν ο υ Τ η ς. Ἡ Θεία Ἀρχὴ ἐλάλησε. Τὰ σφάλματα θὰ πληρώσουν οἱ παραβάται τῶν Νόμων τοῦ Κυρίου, τοῦ δὲν δίδουν σημασίαν εἰς τὰ Ἱερά Κείμενα Αὐτοῦ.

»Ἀφυπνισθῆτε ἀπὸ τὴν ἐγκεφαλικὴν ν ἄ ρ κ η ν. Ἀπορρίψατε τὰς θεωρίας τῶν διεφθαρμένων εἰς τὴν συνείδησιν καὶ ἀκολουθήσατε τὰς Γραφάς, διὰ νὰ μὴ μετανοήσετε ματαιῶς. Ὁ συμμορφούμενος εἰς τὰς Ρῆσεις Μας, δικαιοῦται ἀμοιβῆς ἀπὸ τὸν Κύριον. Ἐάν ἐπιθυμῆτε τὸ Καλόν, οὐδεὶς σᾶς παρεμποδίζει ν' ἀκολουθήσετε τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Οὕτω μόνον θὰ εὑρητε τὴν Λεωφόρον τῆς Πνευματικῆς Βασιλείας. Ὁ κώδων τῆς προειδοποιήσεως ἔκρουσε. Προσέξατε, μὴν ἀπωλέσητε τὴν μ ο ν α δ ι κ ῆ ν εὐκαιρίαν.» (ΦΑΡΑΧ, 24.7.62).

«Ὁ ἄνθρωπος χαίρεται, ὅταν δὲν ἀναλογίζεται τὸ Κακόν. Ὁ Κύριος ὅμως, ἀναλογιζόμενος τὸ Κακόν, δὲν δύναται νὰ χαρῆ. Ἴδου ἡ διαφορὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ Σωτῆρος του. Ἐάν δὲν ἐννοήσατε τὴν φράσιν, ἐπαναλαμβάνω:

»Ὁ ἄνθρωπος μακρὰν ἐκ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, χαίρεται. Ὁ Κύριος, ὅμως, διεισδύων εἰς τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων, δὲν δύναται νὰ χαρῆ.

»Τοῦτο σημαίνει τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τοῦ Κυρίου, πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἐνεργεῖ μὲ κάθε τρόπον ὁ Κύριος νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι, ὅταν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰσέλθῃ εἰς

τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν (ὅταν, δηλ. ἀνακληθῆ) τ ἰ π ο -
τ ε δ ἔ ν σ ῶ ζ ε ι α ὕ τ ῆ ν. Αἱ δεήσεις, αἱ παρακλήσεις
καὶ αἱ ἀναγνωρίσεις τῶν σφαλμάτων της, εἶναι μ ἄ τ α ι α ι.
Ἦννοήσατε, διατί σπεύδομεν νὰ διδάξωμεν εἰς τὸν Κόσμον τῆς
φθορᾶς τὰ τῆς Ἐπουρανίας Βασιλείας;

»Πάντες ὀφείλουσιν νὰ γνωρίσουν τί εἶναι ψυχὴ καὶ τί πνεῦ-
μα, πῶς αὐτὰ τὰ δύο κίνητρα τῆς ζωῆς συνεργάζονται, διὰ
τὴν ἀνύψωσιν τῆς ὀντότητος. Ἐπίσης καὶ ποῦ δύνανται νὰ πε-
ριπέσουν μελλοντικῶς, ὅταν εἰς τὸ παρὸν χλευάζουν τὰ τῆς
Θείας Δημιουργίας Ρήματα.

»Πάντα ταῦτα ἐξητάσθησαν πρὸς φῶτισιν καὶ ἀναφῶτισιν»
(ΦΑΡΑΧ, 25.7.62).

«Μὴ λησμονεῖτε τὰς Δοξασίας τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ εὐρίσκε-
σθε πάντοτε εἰς ἐπαφὴν μετ' Αὐτοῦ. Ὅταν δὲν προσεύχεσθε
ἢ δὲν δέεσθε πρὸς Αὐτόν, κόπτετε τὸ Νῆμα τῆς Ἐπικοινωνίας
σας, ὥστε καὶ ὁ Ἰδιος νὰ θελήσῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ, σεῖς, ὡς
ὄργανα ἀντιδραστικὰ τὸν ἀπωθεῖτε.

»Παρὰ τὴν θέλησίν σας νὰ πιστεῦσετε, ἡ πίστις σας δὲν
λειτουργεῖ. Ἡ θέλησις τὸ ἐπιβάλλει. Ἡ στενὴ ὅμως γνώσις
σας, μὴ ἀντιλαμβανομένη τὴν ἐνέργειαν τῆς πίστεως, ἀδιαφο-
ρεῖ δι' αὐτήν, ὁπότε μὲ τὴν θέλησιν ἔχετε μὲν καλὸν μέσον Ἐ-
πικοινωνίας, ἀλλὰ διὰ πολὺ μικρὰς ἀποστάσεις. Τίς πταίει; Ἡ
γαλουχίσις τῶν ἀνοήτων ἰδεῶν σας ποῦ καθυστέρησαν τὸ δι-
εισδυτικὸν τοῦ πνεύματός σας, πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀνωτά-
της Ἀρχῆς.

»Ὁ Οὐρανός, ἀδελφοί μου, δὲν γαλουχίζει τὸ ἀνθρώπινον
πνεῦμα μὲ γηῖνας γνώσεις. Πταίει ἡ μικρόνοια τοῦ ἀνθρώπου,
ποῦ ἀρέσκεται μόνον μὲ τὰ τερπνὰ καὶ ἀνωφέλημα. Διὰ τῆς
θελήσεως μελετήσατε, ἐν ἡρεμίᾳ καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν,
τὰ ὅσα σᾶς ἐδόθησαν Διδάγματα, καὶ ἐντρυφήσατε εἰς τὰ νοή-
ματά των, ἵνα ἀπαλλάξητε τὴν γνώσιν σας, ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ
φραγμὸς εἰς τὴν ἀνύψωσίν σας.

»Ἐάν δὲν ἔχετε θέλησιν ἰσχυράν καὶ ἀναγνωρίζετε τὴν ἔλ-
λειψιν τῆς πίστεώς σας, ζητήσατε αὐτήν εἰς τὰς καλὰς σας
πράξεις. Διὰ τῆς Ἀγάπης θὰ ἀποκτήσετε καὶ Πίστιν.

»Ἐάν ἔχετε πραγματικὴν Πίστιν, ἐξισώνετε τὴν ψυχὴν καὶ

τὸ πνεῦμα εἰς τὴν συνεργασίαν των, ὥστε νὰ περιπτύξετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναζητουμένου. Ἐὰν ἡ ἀγνότης τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς συνταυτίζονται, κατὰ τὴν στιγμήν πού πιστεύετε εἰς τι, τότε ἡ εἰκὼν τῆς ἀναζητήσεώς σας πραγματοποιεῖται, εἰδ' ἄλλως μὴν ἀναμένετε πραγματοποίησιν, πιστεύοντες μόνον εἰς τὴν θέλησιν.

»Αἱ Διδαχαὶ αὗται εἶναι ὠφέλιμοι πρὸς πάντας. Δίδουν τὰς πρώτας ἀρχάς, πού οἱ ἀδελφοὶ ὀφείλουσιν νὰ γνωρίζουσιν.» (ΦΑΡΑΧ, 29.7.62).

«Τὰ μεταδιδόμενα Κείμενα ἐκ τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου, δὲν σχολιάζονται, διότι εἶναι εἰς τὰς ἐννοίας των ἀκριβέστατα. Ἐκεῖνος ὅστις δὲν τὰς ἐννοεῖ, ὕστερεῖ εἰς Φῶς ἀληθινόν.

»Ἀπὸ τὰς μεταδόσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Αἴγλης, ὁμιλοῦν οἱ διάφοροι Ἀρχηγοὶ - Διδάσκαλοι, πρὸς ὅλα τὰ Κέντρα τοῦ Σταθμοῦ σας. Εἰς τὰς Ὀμιλίαις αὐτὰς παρεισφύρουσιν καὶ ἄλλαι δυνάμεις, διὰ νὰ ἀλλοιώσουσιν τὰς ἐννοίας των, μὲ τρόπον ἀριστοτεχνικόν. Μόνον τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ ἐλευθέρου καὶ ἀνάλλοιώτου Λόγου, ὥστε νὰ ἐλέγῃ καὶ νὰ διορθώῃ κάθε τί τὸ ἐσφαλμένον.

»Ἡ ὁδὸς αὕτη ἤνοιξε κατὰ σύστασιν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, διὰ πλήρη φωτισμὸν καὶ καθοδήγησιν. Ὅτι ἀναφέρει τὸ Ἀνάκτορον, εἶναι Λόγοι τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι μεταδίδονται ἀπὸ τοὺς συνυπάρχοντας μετ' Αὐτοῦ Ἀρχηγούς ἢ Ἀστέρας Του. Τὸ Ἀνάκτορον δὲν ἔχει ἄλλην ὁδὸν πρὸς φώτισιν, εἰμὴ τὴν παροῦσαν, δημιουργηθεῖσαν δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῆς Διδασκαλίας, ὥστε νὰ γίνῃ ζήτημα καὶ νὰ προκαλέσῃ θύελλαν ὀργῆς εἰς τοὺς ἀντιπάλους. Εἶναι ἀπὸ τὴν ὁδὸν εἰς αὐτοὺς νὰ γνωρίζουσιν τὰ μεταδιδόμενα ἐκ τοῦ Ἀνακτόρου. Τοῦτο καὶ μόνον ἀποτελεῖ νίκην τῶν δυνάμεων τοῦ Καλοῦ κατὰ τοῦ Κακοῦ.» (ΦΑΡΑΧ, 30.7.62).

«Ἐτονίσασμεν τί εἶναι πίστις, ἀγάπη, χεῖρ βοηθείας, ψυχὴ καὶ πνεῦμα, ἁμαρτία, κακαὶ πράξεις κ.τ.λ. Σχηματίσατε δύο ὁδοὺς: Τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Κακίας. Κάνετε τὴν διάκρισιν καὶ ἀκολουθήσατε κατ' ἐλευθέραν βούλησιν, τὴν ὁδὸν τῆς ἀρεσκείας σας.

»Υπεδείξαμεν τοὺς κινδύνους, τοῦ ὡς ἄνθρωποι δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὡς καὶ ποία εἶναι ἡ ἀμοιβὴ ἢ ποινὴ τῆς ὀντότητος, ὅταν ἀνέρχεται τὴν ὁδὸν τοῦ Οὐρανοῦ, χωρὶς θάρη ἢ μεθάρη τῆς ἐπιγείας ζωῆς.

»Τὸ Φῶς ἐδόθη. Ἐάν προτιμᾶτε τὸ Σκότος, μελλοντικῶς θὰ ὑποφέρετε. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖος θὰ πταίῃ; Τὸ κακὸν σας πνεῦμα, τοῦ ἐσυσκότισε τὴν λογικὴν σας, διὰ νὰ ἀπολαύσετε τὰ ἀπατηλὰ καὶ ἐφήμερα ἀγαθὰ τῶν αἰσθησέων σας, ἐνῶ τὰ Οὐράνια ἀγαθὰ, ἐν τῇ πραγματικότητι, εἶναι αἰώνια.

»Πόσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων σήμερον ἀδιαφοροῦν, διὰ τὰ Ἐπουράνια! Καὶ ὅμως με πόσην λύπην των θὰ ὑποστοῦν τὴν δικαίαν ποινὴν, ἀφοῦ ἀναγνωρίσουν, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὰ σφάλματά των! Ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια! Διατί νὰ μὴ προλάβετε τὸ κακόν; Ἡ καλωσύνη ποτὲ δὲν θαρύνει τὴν ψυχὴν. Ἀπεναντίας δίδει εἰς αὐτὴν πτέρυγας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἡ κακία προσκομίζει μὲν τὰ ἐπιθυμητὰ εἰς τὸ πνεῦμα, θαρύνει δὲ τὴν συνειδησιν.

»Ὅταν ἡ συνειδησις εἶναι ἐλαφρά, τὸ πνεῦμα ἐξαγνίζεται· καὶ ὅταν τὸ πνεῦμα εἶναι ἐξαγνισμένον, ἡ ὀντότης σας, ἐντὸς τοῦ γῆϊνου Κόσμου, κερδίζει τοὺς Σταθμοὺς τῶν δοκιμασιῶν της, ὥστε, ὅταν ἀποδημήσῃ ἐκ τοῦ Σταθμοῦ Α, νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκην νὰ διέλθῃ ἄλλους Σταθμοὺς καὶ νὰ εἰσέλθῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἀρχὴν τοῦ Βασιλείου Μας, ὅπου θὰ κατατοπισθῇ εἰς ὅλα, ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς Ἀδελφούς.

»Διατί νὰ μὴ στεφθῆτε με τὸν στέφανον τῆς Ἀρετῆς καὶ νὰ ἐπιζητήτε τὴν ἄδοξον τῆς ἐπιγείας δόξης ἀξίαν; Ὁ λουόμενος καθαρίζεται σωματικῶς καὶ ὁ φωτιζόμενος ἀναγεννᾶται ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς. Διατί προτιμᾶτε τὴν σκοτεινὴν ὁδὸν ἀπὸ τὴν φωτεινὴν;

»Εἶσθε ἐγκληματῖαι; Ὁχι. Τότε ἀκολουθήσατε τὴν φωτεινὴν Ὀδὸν, με τὴν συνειδησιν καθαρὰν. Σωθῆτε ἀπὸ τὸν Σωτῆρα σας. Χεῖρα βοθηείας σᾶς προσφέρει. Μὴ δεχόμενοι Αὐτὴν, εἰς τὸ πρῶτον ὀλίσημά σας, οὐδεὶς πρόκειται νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ἀνοίξατε τὸν ἐσῶτερόν σας ὀφθαλμὸν τῆς «ὑπεροράσεως», διὰ νὰ ἴδῃτε τὴν πραγματικότητα. Μὴ ἀφεθῆτε εἰς τὸ Σκότος τοῦ Πονηροῦ, διὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τὴν ὀντότητά σας καὶ ἐπιθραδύνετε τὸ ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ.» (ΦΑΡΑΧ, 6.8.62).

ΤΑ ΠΤΗΝΑ

Ὁ Φωτοδότης μας ἀπαντᾷ εἰς ἀπορίαν μας ὡς ἐξῆς:

«Τὰ πτηνὰ διὰ τοῦ κελαιδήματός των, χαίρονται τὴν ζωὴν των. Τὸ κελαιδῆμα ἔχει πολλὰ νοήματα: εὐχαριστήσεως, ἔλξεως τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἀρσενικόν, ἰκανότητος προσανατολισμοῦ εἰς τὸ ποθούμενον κ.τ.λ. Μεταξύ των, διὰ τοῦ ἤχου, ἐννοεῖται ἡ σημασία των.

»Ἡ Ἐπιστήμη σας δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἄλλα τῆς Δημιουργίας πλάσματα; Ἐὰν ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον, αὐτομάτως θὰ ἔλυε τὰ μυστήρια ὄλων τῶν ἐμβίων. Ὅλη ἡ Διδασχὴ Ἡμῶν εἰς τοῦτο ἐγκείται: Πῶς ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν δὲν δύναται, ἅς ἀποταθῆ πρὸς τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτόν του.

»Σεῖς, τὸ κυριώτερον πάντων, τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, ἐλησημονήσατε. Καὶ ἐὰν ἀκούτε τι περὶ Αὐτῆς, μειδιᾶτε, ὡς νὰ εἰρωνεύεσθε: «Μᾶς ὄμιλεῖτε περὶ ὄνειρων καὶ μύθων;» Ἡ σκέψις αὕτη εἶναι χλεύασμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Δημιουργόν του. Εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν, τὸ Θεῖον Φῶς δὲν εἰσέρχεται εἰς τὴν ὄντοτήτά σας. Διὰ τοῦτο καὶ περιπλανᾶται εἰς τὰ ἀχανῆ τῆς γνώσεως νοήματα. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἐννοήσουν, ποῖος εἶναι ὁ Κύριος καὶ στρέψουν τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸς Αὐτόν, τότε θὰ ἀνοίξουν οἱ Οὐρανοὶ καὶ τὸ Φῶς τὸ Ἀληθινὸν θὰ τοὺς φωτίσῃ ἐπὶ ἀγνώστων καὶ περιπλόκων ζητημάτων. Ὁ Κύριος δὲν φεῖδεται τῆς φωτίσεώς Του πρὸς αὐτοὺς. Ἀρκεῖ αὐτοὶ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν Του.» (ΦΑΡΑΧ, 7.8.62).

ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

«Τὰ σώματα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα, ἦτοι ὁ μηχανισμὸς αὐτοῦ, ὁ ἐγκέφαλος, ὑποπίπτει εἰς ἀδράνεια, ἢ ὅποια δυσκόλως θεραπεύεται. Ὁ νοῦς ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἀπολύτως εὐχάριστα εἰς τὰς αἰσθήσεις, μὴ ἀναλογιζόμενος τὰς συνεπειάς.

»Εἶναι δύσκολον εἰς τοὺς Ἐπιστήμονας νὰ διαπιστώσουν

ποιός ἐθίγη καὶ ποιός ὄχι ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου. Ὅπως τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα προσβάλλει ἕναν ἢ πολλούς, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια προσβάλλει, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ἡ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα, τοῦτο τὸ κακὸν ἔχει, διότι αἱ δοκιμαὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ πρῶτον στάδιον.

»Εἶναι χρέος τῶν Ἐπιστημόνων νὰ στραφοῦν πρὸς τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ μήκους ἐπιδράσεως τῆς ἐνεργείας ταύτης, ὥστε νὰ περιορισθῇ ἡ ἔκτασις τῆς θλάθης. Εἶδ' ἄλλως θὰ κινδυνεύσουν καὶ οὗτοι, ἀπὸ τὴν ἀλλοίωσιν τῶν φρενῶν των. Ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ ὑπολογισμοῦ των, θὰ ἐπιφέρουν, ἀσυλλήπτους εἰς τὴν φαντασίαν καταστροφάς. Ἐνεργοῦν ὡς νὰ κηρύττουν τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Φύσεως (διότι ἀπιστοῦν πρὸς τὸν Θεόν). Διὰ νὰ σώσῃ ὁ Θεὸς τὸ ἔργον Του (Σταθμὸν Α ὅπου κατεργάζονται αἱ ψυχαὶ) θὰ ἀναγκασθῇ (ἢ Θεῖα Πρόνοια) μὲ τρομακτικὸν σεισμὸν νὰ καταποντίσῃ τὰς ἐπικινδύνους περιοχάς.»¹ (ΦΑΡΑΧ, 10.8.62).

«Ὁ Σταθμὸς Ἄλφα δὲν ἔχει χρόνον διαρκείας. Ὑμεῖς, διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ φωτός τοῦ Ἡλίου καὶ μὲ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Γῆς θερμότητα, ποὺ δημιουργοῦμεν, δύνασθε νὰ ὑφίστασθε. Ἐάν παύσωμεν τὰς σεισμικὰς δονήσεις, εἰς μικρὸν χρονικὸν διάστημα, θὰ εἴσθε καταδικασμένοι εἰς θάνατον.

»Πολλοὶ τῶν Ἐπιστημόνων σας ἐμωράθησαν, διότι ἐσμύκρυνον τὴν Θεότητα, ὡς οἱ ἴδιοι νὰ εἶναι οἱ πραγματικοὶ θεοί. Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι τῶν μικρῶν αὐτῶν πιθήκων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων, ποὺ τοὺς ἐνεπότισαν μὲ τὰς ἀνοήτους θεωρίας, διὰ τὴν μὴ ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ τῶν Πάντων. Οἱ μεγάλοι οὗτοι νόες θὰ σμικρυνθοῦν τόσον ὥστε ἔντρομοι ἔμπροσθεν τῆς Θεότητος θὰ ζητήσουν τὴν εὐσπλαγχνίαν Της. Ὁ Νόμος ὁμῶς τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ εἶναι ἀμετάβλητος.

»Διὰ νὰ ἀποβάλουν τὴν μολυσμένην των γνῶσιν, θὰ παραμείνουν ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὴν μόνωσιν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ θὰ ἐπανενσαρκωθοῦν εἰς τὴν Γῆν, ὅταν τὸ θελήσῃ ὁ Κύριος.

»Κατέκτησαν τὸ Ἄπειρον!! Καὶ σεῖς, ἐάν ἐξέλθετε τοῦ οἴκου σας καὶ ἐπισκεφθῆτε τὸν γείτονα, θὰ εἶχατε κατακτήσει

1. Ὅ,τι δηλαδὴ, συνέβη καὶ μὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀτλαντίδος.

τὴν Γῆν; Καὶ τί εἶναι ἡ Γῆ σας ἐν συγκρίσει μὲ τὸ Ἄπειρον; Εἶναι σταγῶν ὕδατος ἐν τῷ ὠκεανῷ.

»Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἐμωράνθησαν, διότι ἀπώλεσαν τὸν Θεὸν των. Εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ Ἄπειρου, πρῶτοι θὰ πληρῶσουν τὴν μωρίαν των. Μόνον, ὅταν φωτισθοῦν, τότε ἡ Θεότης θὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ἄλλας γνώσεις, διὰ νὰ δοξάσουν ΕΚΕΙΝΟΝ, Ὅστις μεριμνᾷ διὰ πάντας. Αἱ Ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι εὐρίσκονται ἐν συγχύσει, ὥστε νὰ παλιδρομοῦν εἰς ὄλους τοὺς τομεῖς.

»Τὸ Ἄπειρον δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει, διότι δὲν ἀναλύεται. Δὲν δύνασθε νὰ ἔχετε ἀντίληψιν αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ ἂν ἐπισκεφθῆτε τὸν πλησιέστερον ἀστέρα. Τὸ Ἄπειρον εἶναι ματαιοπονία. Εἶναι Θεός. Εἶναι Ἄγνωστος Ἐνέργεια. Εἶναι ἕξις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ἄπειρον σημαίνει τὴν Παντοδυναμίαν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Ὅταν δὲν δύνασθε ν' ἀντιληφθῆτε τί εἶναι ΑΝΑΡΧΟΣ, εἶναι ἀδύνατον νὰ σχηματίσετε ἰδέαν περὶ τοῦ Ἄπειρου.» (ΦΑΡΑΧ, 29.8.62).

ΖΩΑ, ENTOMA ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Ἄπο Φωτοδότης Ἄρχων ΦΑΡΑΧ, συνεχίζων τὰς Διδασκαλίας Του, λέγει τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὸν Σταθμὸν σας (Γῆ) ἡ συνεννόησις μετὰ τῶν ζῶων γίνεται μὲ χειρονομίας ἢ συγκεκριμέναις λέξεσι, πού αὐτὰ ἀπὸ συνήθειαν κατανοοῦν τὴν ἔννοιαν. Τὰ ζῶα, ὡς ἀκτινοβολουσοὶ δυνάμεις, ἔχουν δ ι α θ α μ ί σ ε ι ς εἰς τὴν ἐξέλιξίν των καὶ ἀνήκουν εἰς ἄλλους τομεῖς, κατὰ σχετικὸν τρόπον. ὅπως καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ. Συναντῶνται μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, πού ἠγάπησαν πολὺ εἰς τὸν Σταθμὸν σας. Καὶ αὐτὰ χαίρονται καὶ ὑποφέρουν σχετικῶς μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πνευματικῆς των νοημοσύνης. Δὲν ἐπιστρέφουν εἰς τὸν Σταθμὸν σας, ὅταν ἡ νοημοσύνη των συνταυτισθῇ μὲ τὴν Ἄγάπην.

»Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος τῶν ἐντόμων, εἶναι ἄλλο μεγαλειῶδες θαῦμα τῆς Δημιουργίας. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐντόμων θεωροῦνται βλαβερὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁμως ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴν θέσιν των, ὡς ἀπαραίτητοι ὀργανισμοὶ τῆς Φύσεως. Κατὰ

τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς ὄλα τὰ ἔμβια, γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν, μέχρις ὅτου τελειοποιηθοῦν εἰς τὴν οὐσασίν των.

»Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐμφανίζονται ὡς μικρολαμπίδες, ποὺ ὁμορφαίνουν τὸν Πνευματικὸν ἀνθῶνα.

»Τὰ φυτὰ ἔχουν τὴν οὐσίαν των ὡς δύναμιν κινητήριον καὶ ἀναπτύσσονται ἀναλόγως τοῦ ἐδάφους ὅπου εὐρίσκονται. Ὡς ὄλο τὸ Ζωϊκὸν Βασίλειον, οὕτω καὶ τὰ φυτὰ, ἐξελλίσσονται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χυμοῦ τῶν μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τὸ τέλειον τῆς ἀποδόσεώς των. Εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον παραμένουν ὡς σκιαὶ εὐχάρισται διὰ τὰς ψυχάς. Διδουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς διακοσμῆσεως καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁμορφαίνουν τὰ πνευματικὰ τοπία.» (ΦΑΡΑΧ, 2.4.62).

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ¹

Ὅλιγα ἐξελεγμένα ἀνθρώπινα πνεύματα, ἐπεχείρησαν νὰ συμβιάσουν τὴν Ἐπιστήμην μὲ τὴν Πίστιν. Δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθησαν ταῦτα, νὰ θίξουν τὰς εὐαισθήτους χορδὰς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἡ φιλοσοφικὴ τῶν μεθόδος περιέπλεξε τὰς ἐννοίας καὶ δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τῶν ἀνθρώπων. Παρὰ τὴν πολυμάθειαν τῶν ἐν λόγῳ συγγραφέων καὶ τὴν καλὴν τῶν διάθεσιν, εἶχον ἔλλειψιν Θείου Φωτός, τὸ ὁποῖον εἰσχωρεῖ ἕως τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τῶν συνανθρώπων μας καὶ ἐπὶ τῆς Φωτίσεως τοῦ πνεύματός των.

Ὁ Ἄλξι Καρέλ, ὡς διαπρεπῆς Ἐπιστήμων, δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν Θεϊαν ἐπέμβασιν καὶ ὁμῶς ὡς συνετὸς ἄνθρωπος, παρηκολούθησε καὶ ἠρεύνησε τὰ θαύματα τῆς Παναγίας τῆς Λούρδης καὶ ἐπέισθη τόσον ἐπ' αὐτῶν, ὥστε ἀνεγνώρισε τὴν ψυχικὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ὡς ἐπέμβασιν τῆς Θείας ἔλξεως ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὄντοτης.

ΤΕΛΟΣ

1. Les confins de la Science et la foi (par l'abbé Th. Moreux).

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελ.
Τὸ Σύμβολον τοῦ Σταυροῦ	7
Σταυρὸς = Ἐλπίς	8
Προσευχὴ	13
Μετενσάρκωσις	16
Τὸ Συγκεκριμμένον καὶ τὸ Ἀφηρημένον	18
Ἀρχὴ τῆς Δημιουργίας	20
Ἐγωϊσμός	22
Εἰκὼν τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου	22
Ὁ Δημιουργὸς	24
Ἡ Δημιουργία τῶν Κόσμων διὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου	25
Ἐπουράνιοι Σταθμοὶ	33
Τὰ 13 Συμβούλια	41
Αἱ ἀντιμαχόμεναι δυνάμεις	42
Τὸ ἔμβρυον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του δὲν ἔχει ψυχὴν	43
Περὶ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς	44
Μηνύματα ἐκ τοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἀναπαύσεως	44
Κέντρον Διερχομένου Ψυχῶν	46
Κέντρον Πνευματικῆς Αἴγλης	46
Κέντρα Τελείας Ἀνυψώσεως τῶν Ὀντοτήτων	47
Πνευματικὰ τοπία	48
Σκιαγράφησις δύο ὑπερκοσμίων ὄντων	48
Ἄλλου εἶδους ὄντα	49
Ἐξίσωσις τοῦ Ὁργανωμένου Ἐπουρανοῦ Βασιλείου μετὰ τοῦ Σύμπαντος	50
Ἐπουράνιοι ἐλεγκταὶ	50
Ἀρχαὶ τοῦ Ἐπουρανοῦ Βασιλείου	51
Τὰ Μυστήρια (καὶ αἱ 14 κατηγορίαι αὐτῶν)	52
Μύσις	64
Πῶς ἀφείλει γὰ εἶναι ὁ Μύστης	66
Ἡ ἀξία τῶν Ἐπικοινωνῶν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου	66
Ἡ κατάχρησις τοῦ δώρου τῆς Ἐπικοινωνίας ἐξασθενεῖ τὸ σῶμα	68
Ὁ κρῖκος τοῦ Πνευματισμοῦ	73
Ὁ Πνευματισμὸς ἀποτελεῖ τὸν κρῖκον ὄλων τῶν Θρησκειῶν	74
Ἡ ψυχὴ	75
Τὸ ὄνειρον	79
Θεῖα Βούλησις	82
Θεῖον Ἀνάστημα	83
Πνευματικὴ ἀνάστασις	84
Ἀγάπη	84
Ἐξήγησις τῆς Ἀγάπης (αἱ δυναμικαὶ λέξεις αὐτῆς)	85
Ἡ λέξις Ἀνθρωπος	86
Ἠθικὴ κατάρπτωσις καὶ ἀνύψωσις τοῦ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου (κατά-	

	Σελ.
πτώσεις ψυχῆς, συνειδήσεως, σώματος, πνεύματος)	88
Συνυπαρξίς εἰς Χριστόν	91
Ἡ Νόησις καὶ οἱ σοφοὶ ὀρίζοντες αὐτῆς	92
Ἡ πάλῃ τῶν ἀντιλήψεων ἢ ἀγῶν Ἀγαθοῦ καὶ Πονηροῦ	93
Ἀπάντησις εἰς τὰς ἀπορίας τῶν πιστῶν	97
Ἀδελφότητες	100
Ἐπίλογος (Α' Μέρους)	101
Ἀποσπάσματα Θείων Διδασκαλιῶν (Β' Μέρους)	105
Αἰωνιότης	113
Προσκόμισις	113
Ὁ Λόγος	114
Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ πλανήτου μας	114
Τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα	117
Οἱ Μῦσαι τῆς Ἀτλαντίδος ἦσαν προπάτορες τῶν ἀρχαίων Ἑλ- λήνων	118
Τὸ ἀπόκρυφον τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων	119
Ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς	120
Ἡ κλεῖς τῆς Μινωϊκῆς γραφῆς	121
Ἐπῆρξε ποτὲ ἡ Ἀτλαντίς;	122
Χριστιανισμὸς καὶ Βραχμανισμὸς	123
Μὴν ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς κατὰ τὸ γράμμα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα Πεπλανημένοι	126
Ἡ ἀνάστασις εἶναι ἀναζωογόνησις τῆς ψυχῆς	135
Ποῖος ὁ πιστὸς καὶ ποῖος ὁ ἄπιστος	143
Ἡ προσευχὴ εἶναι λόγος ποῦ ἐνισχύει τὰς ἐπὶ τῆς Γῆς δυνά- μεις μας	149
Ὁ Ἄνεμος τοῦ Κυρίου	156
Τὸ μυστήριον τῆς γυναικειᾶς φύσεως	158
Πνευματικὸς νόμος	159
Ἴσοστάθμισις τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ	163
Τὸ ἰσοζύγιον τῶν βαρῶν τῆς συνειδήσεως	165
Ἡ αὐτοκτονία εἶναι βλαβερὰ διὰ τὴν ὄντοτητα	167
Τέχνη	169
Αἴσθημα - Συναίσθημα	169
Ἀνεξαρτησία τοῦ ἀνθρώπου	170
Οἱ ψευδοπροφηταὶ	171
Τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα καὶ ὁ ὄφις	171
Υψηλὴ ἰδεολογία	172
Ἀσθένεια τοῦ πνεύματος	173
Τὰ γήματα τῶν ψυχῶν	174
Τὸ μέτρον τῆς ἐλευθερίας	174
Νόμοι τῶν πιθγοτήτων	175
Τί εἶναι ἡ ὑπόστασις	176
Μεταμέλεια	177
Θεοσοφία	178

	Σελ.
Ἀγνητικότητα	179
Ἀλλόφρονες	180
Τιμωρία	181
Ἰσότης	182
Ποίησις	184
Ἡ ἀράχνη	185
Τύχη	187
Ἡ τύφτις	188
Ὁ γάμος	189
Τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ Οὐρανοῦ	191
Ἡ ὑψηλὴ γηίνη γνώσις	192
Ψυχοπνευματικαὶ διαφοραὶ εἰς τὰς ἐντάσεις τῶν ὄντοτήτων	192
Ἡ ἀμφιβολία	194
Τὰ πτηνὰ	202
Τὰ σώματα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας	202
Ζῶα, ἔντομα καὶ φυτὰ	204
Τὰ ὄρια τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Πίστεως	205

Σχέδια

ΣΧΕΔΙΟΝ Νο 1. Σταθμὸς Α', Κέντρον Διερχομένων, Κέντρον Λογοδοσίας, οἱ 23 ἄσαρκοι Σταθμοὶ τοῦ Οὐρανοῦ κ.λ.π.	32 - 33
ΣΧΕΔΙΟΝ Νο 2. Κλίμαξ ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων ψυχῶν, Φράγμα τῆς Αἰθήρης κ.λ.π.	34
ΣΧΕΔΙΟΝ Νο 3. Συμβούλιον τῶν Δέκα (Κέντρον Πνευματικῆς Αἰγλῆς ἢ Πνευματικοῦ Ἡλίου)	35
ΣΧΕΔΙΟΝ Νο 4. Τὰ 13 Συμβούλια τῶν Δέκα	36
ΣΧΕΔΙΟΝ Νο 5. Διαδρομὴ ἐξελέξεως ἐν τῷ Οὐρανῷ τῶν μὴ ἐπανενσαρκουμένων ψυχῶν	37

Προσεχεῖς ἐκδόσεις μας

- 1ον) «ΦΡΥΓΩ». Σελίδες ἀπὸ τὴν προῦπαρξιν τῆς ἀδελφῆς Ε. Στρ., ἐπιλέκτου μέλους τοῦ Κύκλου μας (Εἰς 2 Τόμους).
- 2ον) «ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΒΟΥΛΗΣ ΑΥΤΟΥ». Συγκέντρωσις θεσπεσιῶν Ὀμιλιῶν τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Βουλῆς Αὐτοῦ, πρὸς τε τοὺς Οὐρανίους καὶ τοὺς Γηίνους Ἀδελφοὺς Αὐτοῦ ἀπευθυνομένας.
- 3ον) «ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ» τοῦ ΦΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ἢ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΑΡΑΧ (ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ). Συγκέντρωσις τῶν ἐπὶ 15ετίαν δοθεισῶν καὶ διδομένων εἰσέτι ἡμῖν Διδασκαλιῶν, Ἀποκαλύψεων κ.λ.π. ὑψίστου ἐνδιαφέροντος.

κ.λ.π. κ.λ.π.

